

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FICTION OF THE CENTURY IN THE NEW YORK TIMES COMMA AWARDS YEAR

SHELBY MAHURIN

Kan ve Bat

KAN *ve* BAL

SHELBY MAHURIN

Çeviren
Ceren Gürein

Koşulsuz sevdiğim Beau, James ve Rose'a

tg: @sersorikıtap

I. BÖLÜM

Il n'y a pas plus sourd que celui qui ne veut pas entendre.

Duymazdan gelenler kadar sağırı yoktur.

—Fransız Atasözü

YARIN

Lou

Üstümüzde kara bulutlar toplanmıştı.

La Forêt des Yeux'nün sık ağaçlarının oluşturduğu kubbeden gökyüzünü göremesem de –ya da kampımızın dışında şiddetini artıran acı rüzgârları hissedemesem de– bir fırtına kopmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ağaçlar kasvetli alacakaranlıkta sallanıyordu ve hayvanlar inlerine çekilmişti. Birkaç gün önce, biz de kendi deliğimiz diyebileceğimiz bir yere saklanmıştık: Ağaçların parmaklar gibi kök saldıgı, soğuk toprağa girip çıktığı orman zeminindeki tuhaf bir oyuga. Ona görünüşüne yaraşır şekilde Kovuk adını verdim. Kar dışarıdaki her şeyi kaplasa da kar taneleri Madam Labelle'in yaptığı koruyucu büyüyle temas ettiği gibi eriyordu.

Pişirme taşını ateşin üzerine yerleştirerek üstündeki şekilsiz yumruyu bir umut dürttüm. Karışım sadece öğütülmüş ağaç kabuğu ve sudan oluştuğundan tam olarak *ekmek* denemezdi ama bir öğün daha çam fıstığı ve devediken kökü yemeyi reddetmiştim. Yemeyecektim işte. Bir kız, *tadı olan bir şeyler* yemeye ihtiyaç duyardı zaman zaman – ve bununla, Coco'nun bu sabah bulduğu yabani soğanları kastetmiyordum. Nefesim hâlâ bir ejderhanınki gibi kokuyordu.

“Ben o şeyi yemem,” dedi Beau düz bir sesle, çam ekmeğine sanki birazdan ete kemiğe bürünüp kendisine saldıracakmış gibi

hakaret, Siyah saçları genellikle büyük bir özenle şekillendirilmiş durumdağınık dalgalar hâlindeydi ve kir, esmer yanagını yol yol boyanmıştı. Kadife takımı Cesarine'de modanın zirvesi olarak görölürdü ama artık plâttıkten görölünmeyecek durumdaydı.

Ona sordum. "Pekâlâ. Açlıktan öl."

"Yoksa o..." Ansel yaklaştı, yüzünü gizlice buruşturdu. Açlıktan parlayan gözleri ve rüzgârdan birbirine girmiş saçlarıyla, vahşi doğada Beau'dan daha iyi idare ettiğİ söylenemezdi. Ama Ansel –zeytin teni, uzun ince yapısı, kıvrık kirpikleri ve samimi gülümsemesiyle– her koşulda güzeldi. Elinde değildi. "Sence..."

"Yenilebilir mi?" diye tamamladı Beau, koyu renk kaşını kaldırarak. "Hayır."

"Bunu söylemeyecektim!" Ansel'in yanakları al al oldu ve bana özür dileyen bir bakış attı. "Şey diyecektim, ıı – iyi. Sence iyi mi?"

"Buna da hayır." Beau sırt çantasını karıştırmak için arkasını döndü. Bir an sonra muzaffer bir tavırla bir avuç soğanla doğruldu ve birini ağzına attı. "Akşam yemeğim *bu* olacak, teşekkür ederim."

Ağzımı sert bir cevap vermek için açtığımda, Reid'in kolu omuzlarımı sardı, ağır, sıcak ve rahatlatıcıydı. Usulca alnımı öptü. "Emim ekmek nefis olmuştur."

"Aynen öyle." İltifat karşısında gururlanarak ona yaslandım. "Nefis *olacak*. Gecenin geri kalanında da leş, ıı, soğan gibi kokmayacağız." Elini ağzına götürürken yarı yolda duraklayıp kaşlarını çatmış, bir bana bir soğana bakan Beau'ya sevimli bir şekilde gülümsedim. "En geç ertesi gün gözeneklerinden sızacaklar."

Reid kıkırdayarak omzumu öpmek için eğildi ve sesi –alçak ve derindi– tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. "Ne diyeceğim, yukarı tarafta bir dere var."

İçgüdüsel olarak boynumu uzattım ve boğazıma, çenemin hemen altına bir öpücük daha kondurdu. Nabzım dudaklarının değdiği yerde atıyordu. Beau, bu aleni sevgi gösterimize tiksintiyle dudak bükse de Reid'in yakınlığından zevk alarak onu görmezden

geldim. Modraniht'ten uyandığımдан beri doğru düzgün yalnız kalamamıştık. "Belki de oraya gitmeliyiz," dedim nefes nefese. Her zamanki gibi, Reid çok erken uzaklaştı. "Ekmeğimizi çantaya atarız ve piknik yaparız."

Madam Labelle, kampın Coco ile tartıştığı diğer ucundaki eski bir çam ağacının köklerinin içinden hızla bize doğru döndü. Aralarında bir parça parşömen tutuyorlardı, omuzları gergin ve suratları asıktı. Coco'nun parmakları mürekkep ve kana bulanmıştı. Çoktan kan kampındaki La Voisin'a, sığınmak için yalvaran iki not göndermişti. Teyzesi ise ikisine de cevap vermemişti. Üçüncü bir notun bunu değiştireceğinden şüpheliydim. "Kesinlikle olmaz," dedi Madam Labelle. "Kamptan ayrılamazsın. Bunu yasakladım. Ayrıca, bir fırtına yaklaşıyor."

Yasakladım. Kelimeler sinirime dokunmuştu. Üç yaşımdan beri kimse bana bir şey yapmayı *yasaklamamıştı*.

"Hatırlatmak isterim ki," diye devam etti, burnu havada ve katlanılmaz bir ses tonuyla, "orman hâlâ avcılarla dolu ve onları görmemiş olsak da cadılar çok uzakta olamaz. Kralın muhafızlarından bahsetmiyorum bile. Florin'in Modraniht'teki ölümüyle ilgili söylentiler yayıldı" —Reid ve ben birbirimizin kollarında kaskatı kesildik— "ve kellenize koyulan para ödülleri arttı. Köylüler bile yüzünüzü tanıyor. Hep beraber bir tür saldırı stratejisi oluşturmadan bu kampı terk edemezsiniz."

Edemezsiniz kelimesindeki belli belirsiz vurgu ya da Reid'le ikimize bakışı gözümünden kaçmadı. Kamptan ayrılması yasaklanan *bizdik*. Yüzleri Saint-Loire'nın her yerine yapıştırılmış olanlar *bizdik* — ve artık muhtemelen krallığın diğer tüm köylerine de. Coco ve Ansel, malzeme almak için Saint-Loire'ya yaptıkları riskli yolculuktan sonra birkaç aranan poster araklamışlardı — biri saçları sıradan bir kökboyasıyla kırmızıya boyanmış Reid'in güzel yüzünü, biri de benimkini tasvir ediyordu.

Sanatçı çeneme bir siğil eklemişti.

Bu hatırayla beraber kaşlarımı çatarak çam ekmeğini çevirdim ve alt tarafı yanmış, katarmış bir kabukla karşılaştım. Hepimiz bir an için öylece ekmeğe baktık.

"Haklısın, Reid. Nefsi." Beau'nun ağzı kulaklarındaydı. Onun arkasında, Coco avucunu keserek kanını nota akıtıyordu. Damla-lar düştükleri yerde cızırdayıp duman çıkardı ve parşömeni geride hiçbir şey kalmayınca dek yaktı. La Voisin ve Dames Rouges'un* kamp yaptığı yer artık neresiyse oraya götürdü. Beau, soğanlarının geri kalanını burnumun hemen altında sallayarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Bir tane istemediğine emin misin?"

Eline vurarak onları düşürdüm. "Git başımdan."

Omuzlarımı sıktıktan sonra Reid yanmış somunu taştan kaptı ve özenle bir dilim kesti. "Yemek zorunda değilsin," dedim asık suratlı bir şekilde.

Dudakları kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. "*Bon appétit.*"

Donakalmış bir şekilde, onun ekmeği ağzına tıkmasını izledik – ve de boğulmasını.

Beau bir kahkaha patlattı.

Gözleri sulanan Reid, Ansel sırtına vurduğunda yutmak için acele etti. "Güzel olmuş," diye temin etti beni, hâlâ öksürüyor ve çiğnemeye çalışıyordu. "Gerçekten. Tadı şeye benziyor... şeye..."

"Kömüre mi?" Beau, yüz ifademi gördüğü gibi iki büklüm olacak kadar coşkuyla gülünce Reid'in tepesi attı, hâlâ boğuluyor olsa da kışını tekmelemek için ayağını kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla. Dengesini kaybeden Beau, kadife pantolonunun arkasında açıkça görülebilen bir çizme iziyle orman zeminindeki yosun ve likenlere doğru devrildi.

Reid sonunda ekmeği yuttuğunda çamur tükürdü. "Hıyar."

O bir ısırik daha alamadan ekmeği ateşe geri attım. "Şövalyeliğin dikkate alındı, sevgili kocacığım ve de mükâfatsız bırakılmayacak."

* (Fr.) Kızıl Kadınlar –çn

** (Fr.) Afiyet olsun. –çn

Bana sarıldı, yüzünde şimdi içten bir gülümseme vardı. Ve utanç verici bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Onu yordim."

"Yemene izin vermeliydim."

"Ve şimdi hepiniz acıkacaksınız," dedi Beau.

Mıdemin hain gurultusunu görmezden gelerek, Reid'in sırt çantasının içindekilerin arasına gizlediğim bir şişe şarabı çıkardım. Morgane henü Cesarine Azize Cécile Katedrali'nin basamaklarından kapıp kaçırdığında, yolculuk için hazırlanma şansım olmamıştı. Neyse ki dün kamptan biraz uzaklaşmış bulunmuştum da yoldaki bir seyyar satıcıdan bir avuç yararlı eşya almıştım. Şarap şart olmuştu. Tıpkı yeni kıyafetler gibi. Coco ve Reid, kanlı tören elbisem yerine giymem için bir şeyler ayarlamış olsalar da diktikleri kıyafet sıksa vücudumdan düşüyordu — Şato'daki hâlimden daha zayıftım, hatta evsizler kadar zayıftım. Şimdiye kadar, küçük gezimin meyvelerini gizli tutmayı başarmıştım —hem Reid'in sırt çantasında hem de Madam Labelle'in ödünç aldığı pelerinin altında— ama bir noktada sır ortaya çıkmak zorundaydı.

Şu andan daha iyi bir zaman da göremiyordum.

Reid'in bakışları şarap şişesini görmesiyle keskinleşti ve gülümsemesi kayboldu. "O da ne?"

"Bir hediye, elbette. Hangi gün olduğunu bilmiyor musun?" Geceyi kurtarmaya karar vererek şişeyi Ansel'in masum ellerine verdim. Parmakları şişenin boğazını sardı ve tekrar kızararak gülümsedi. Kalbim mutlulukla dolmuştu. "*Bon anniversaire, mon petit chou!*"

"Doğum günüm gelecek ay," dedi utangaç bir şekilde ama yine de şişeyi göğsüne bastırdı. Ateş, sessiz sevincine titrek bir ışık tutuyordu. "Daha önce hiç kimse..." Boğazını temizledi ve sert bir şekilde yutkundu. "Daha önce hiç hediye almamıştım."

Göğsümdeki mutluluk hafifçe delinmişti.

Çocukken, kendi doğum günlerim kutsal günler olarak kabul edilirdi. Krallığın dört bir yanından gelen cadılar, kutlamak için Le

* (Fr.) İyi ki doğdun, tatlım! —çn

Blanc Şatov'u'na getirdi ve birlikte, ay ışığının altında ayaklarımız ağrıyana kadar dans ederdik. Büyünün keskin kokusu tapınağı kaplar ve annem beni abartılı hediyelere boğardı – bir sene elması ve incilerden oluşan bir taç, bir sonraki sene ise ebedi hayalet orkidelere oluşan bir buket. Bir keresinde deniz tabanında yürümem için *"Eau Mélancolique"* ikiye ayırmış ve *"melusinalar"* da parlak saçlarını savurup gümüş kuyruklarıyla göz kamaştırarak güzel, ürkütücü yüzlerini bizi izlemek için suya dayamışlardı.

O zaman bile, kız kardeşlerimin hayatımdan çok ölümümü kutladıklarını biliyordum ama daha sonra –daha zayıf anlarımda– aynı şeyin annem için de geçerli olup olmadığını merak etmiştim. “Biz şanssızız, sen ve ben,” diye mırıldanmıştı beşinci doğum günümde alnıma bir öpücük kondurarak. Ayrıntıları net bir şekilde hatırlayamasam da –sadece yatak odamdaki gölgeler, tenimdeki soğuk gece havası, saçımdaki okaliptüs yağını hatırlıyordum– ya-nağından bir gözyaşı süzüldüğünü sanmıştım. O zayıf anlarımda, Morgane’in doğum günlerimi hiç kutlamadığını biliyordum.

Onların yasını tutmuştu.

“Sanırım uygun cevap teşekkür ederim demek.” Coco, siyah buklelerini omzunun üzerinden savurarak şarap şişesini incelemek için kenara çekildi. Ansel daha da kızardı. Sırtarak, parmağını camın kıvrımında gezdirdi ve kendi kıvrımlarını Ansel’in uzun ince bedenine bastırdı. “Hangi bağdan bu?”

Beau, Coco’nun bu bariz performansına gözlerini devirerek soğanlarını almak için eğildi. Coco koyu renkli gözleriyle onu süzdü. İkisi de günlerdir birbirine doğru düzgün tek bir kelime etmemişti. Başlarda, Coco’nun prensin havasını iğnelemeleriyle söndürmesini izlemek eğlenceliydi ama son zamanlarda Ansel’i de bu işe dahil etmişti. Yakında bu konu hakkında onunla konuşmalıydım. Göz-

* (Fr.) Efkârlı Sular –çn

** Avrupa mitolojisinde genellikle belden aşağısı denizkızını andırır bir biçimde, yılan ya da balık formunda; bazense çift kuyruklu ve/veya kanatlı bir şekilde tasvir edilen ve kutsal sularda yaşayan dişi su perileri. –çn

lerim. Şaraha bakarken hâlâ ağzı kulaklarında olan Ansel'e doğru kaydı

Yarın. Onunla yarın konuşacaktım

Parmaklarını Ansel'in üzerine yerleştiren Coco, ufalanan etiketi incelemek için şişeyi kaldırdı. Alevlerin ışığı, kahverengi cildindeki sayısız yara izini aydınlattı. "*Boisainé*," diye okudu yavaşça, harfleri ayırt etmekte zorlanarak. Kirin birazını pelerininin eteğiyle sildi. "Kadimkoru." Bana bir bakış attı. "Daha önce hiç böyle bir yer duymadım. Yine de *müzelik* duruyor. Bir servete mal olmuş olmalı."

"Aslında düşündüğünden çok daha az tuttu." Reid'in şüpheli ifadesi karşısında tekrar sııttım ve şişeyi göz kırparak ondan aldım. Etiket yükselen bir yaz meşesi ile süslenmişti, yanında da boynuzları ve toynakları olan canavarca bir adam dallardan yapılma bir taç takmıştı. Işıldayan sarı boya, dikey bir yarığa benzeyen gözbebekleriyle bir kedininkini andıran gözlerini renklendirmişti.

"Korkutucu görünüyor," diye fikir belirtti Ansel, etikete daha yakından bakmak için omzumun üzerinden eğilerek.

"O Woodwose." Beklenmedik bir nostalji dalgası çarptı suratıma. "Ormanın vahşi adamı, tüm bitkilerin ve hayvanların kralı. Ben küçükken Morgane bana onun hakkında hikâyeler anlatırdı."

Annemin ismi zikredildiği anda etkisini gösterdi. Beau aniden kaşlarını çatmayı kesti. Ansel kızarmayı, Coco da sııtmayı bıraktı. Reid çevremizdeki gölgeleri taradı ve palaskasındaki Balisarda'ya uzandı. Ateşin alevleri bile bizzat Morgane onları söndürmek için ağaçların arasından soğuk bir nefes üflemiş gibi titredi.

Yüzüme tekrar bir gülümseme yerleştirdim.

Modraniht'ten beri Morgane'dan hiçbir haber almamıştık. Günler geçmesine rağmen tek bir cadı bile görmemiştik. Doğru söylemek gerekirse, bu kök kafesinin ötesinde hiçbir şey görmemiştik. Ancak Kovuk konusunda tam olarak şikâyet edemezdim. Gerçekten de —mahremiyet eksikliğine ve Madam Labelle'in despot kurallına rağmen— La Voisin'dan ses çıkmayınca neredeyse rahatlamış-

tım. Bu bize erteleme hakkı tanımıştı. Ayrıca, burada ihtiyacımız olan her şeye sahiptik zaten. Madam Labelle'in büyüü tehlikeyi uzak tutuyordu –bizi ısıtıyor, casuslardan gizliyordu– ve Coco yankılarda bir dere bulmuştu. Akışı suyun donmasını engelliyordu ve Ansel kesinlikle günün birinde bir balık yakalayacaktı.

Tam o anda, sanki dünyanın geri kalanından ayrı bir zaman ve mekân biriminde yaşıyormuşuz gibi hissettim. Morgane ve Dames Blanchés, Jean Luc ve Chasseurleri, hatta Kral Auguste – varlıkları bu yerde son bulmuştu. Kimse bize dokunamazdı. Bu... garip bir şekilde huzurluydu.

Fırtına öncesi sessizlik gibi.

Madam Labelle kelimelere dökülmeyen korkumun yankısı oldu. "Sonsuza dek saklanamayacağımızı biliyorsun," dedi, aynı bayat argümanı önüme getirerek. O yanıma gelip şaraba el koyduğunda Coco'yla suratımızda aynı mazlum ifade vardı. *Bir tane daha* korkunç bir uyarı duymak zorunda kalacaksam, şişeyi baş aşağı çevirip onu şarapla boğacaktım. "Annen seni bulacak. Seni ondan bir başımıza koruyamayız. Ancak müttefikler toplarsak, başkalarını davamıza katarsak, belki de o zaman..."

"Kan cadılarının sessizliği daha yüksek olamazdı." Şişeyi ondan alarak mantarla cebelleştim. "*Davamıza katılarak Morgane'in gazabına uğrama riskini almayacaklardır. Davamız her neyse artık.*"

"Aptal olma. Josephine bize yardım etmeyi reddederse, başka güçlü adaylarımız da var..."

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye yüksek sesle lafını böldüm ki pek dinlemiyordum ve boğazıma işaret ettim. Reid'in büyüü yarayı kapatmış ve hayatımı kurtarmış olsa da hâlâ kalın bir kabukla kaplıydı. Hâlâ canım çok yanıyordu. Ama burada oylanmak istememin sebebi bu değildi. "Sen de tam anlamıyla iyileşmedin, Helene. Stratejiyi yarın geliştiririz."

"Yarın." Boş vaadime gözlerini kısarak karşılık verdi. Günlerdir aynı şeyi söylüyordum. Ancak bu sefer, kelimelerin farklı olduğunu ben bile duyabiliyordum – bu sefer doğru olduğunu. Madam

Labelle artık aksini kabul etmezdi. Düşüncelerimi teyit eder gibi konuştu. "Yarın La Volsin çağrımıza cevap verse de vermese de konuşacağız. Anlaştık mı?"

Bıçağımı şişenin mantarına daldırdım ve sertçe çevirdim. Herkes irkildi. Sırtarak, anlaşılmayacak kadar hafif bir şekilde başımı onaylarca salladım. "Kimler susadı?" Mantarı Reid'in burnuna fırlattım ve o da bikkinlikle onu yüzünden uzaklaştırdı. "Ansel?"

Gözleri kocaman açıldı. "Ah, ben..."

"Belki de bir biberon emziği almalıyız." Beau şişeyi Ansel'in burnunun altından çekerek büyük bir yudum aldı. "Bu şekilde onun için daha lezzetli olabilir."

Kahkaham boğazıma takıldı. "Kes şunu, Beau..."

"Haklısın. Bir meme ile ne yapacağını bilmezdi."

"Daha önce hiç içki içtin mi, Ansel?" diye sordu Coco merakla.

Yüzü kararan Ansel şarabı Beau'dan kapıldığı gibi kafasına dikti. Şarabı ağzından fişkırtmak yerine, çenesini aralayarak şişenin yanısını içine çekiyor gibiydi. Bitirdiğinde, ağzını elinin tersiyle sildi ve şişeyi Coco'ya uzattı. Yanakları hâlâ pembeydi. "Yağ gibi akıyor."

Hangisinin daha komik olduğunu bilmiyordum – Coco ve Beau'nun şaşkına dönmüş ifadeleri mi yoksa Ansel'in kendini beğenmiş ifadesi mi? Keyifle ellerimi çırpıttım. "Ah, aferin, Ansel. Bana şarabı sevdiğini söylediğinde, sünger gibi içebildiğini hiç fark etmemiştim."

Omuz silktiler ve bakışlarını kaçırdı. "Yıllarca Azize Cécile Katedrali'nde yaşadım. Zaman içinde sevmeyi öğrendim." Gözleri Coco'nun elindeki şişeye geri döndü. "Fakat bunun tadı tapınaktaki her şeyden çok daha iyi. Nereden aldın?"

"Evet," dedi Reid, sesi durumun gerektirdiği kadar keyifli çıkmamıştı. "Bunu *nereden* aldın? Belli ki Coco ve Ansel malzemelerimizle birlikte satın almamışlar."

Her ikisi de mahcup görünme nezaketine sahipti.

"Ah." Beau şişeyi, başını sertçe sallayarak reddeden Madam Labelle'e uzattığında kirpiklerimi kırıştırdım. Madam Labelle du-

daklarını büzmüş bir şekilde cevapımı bekliyordu. "Bana soru sorma, *mon amour*, ben de sana yalan söylemeyeyim."

Öfkesiyle açıkça bir savaş hâlinde çenesini sıkıngaında, kendimi sorguya hazırladım. Reid artık mavi üniformasını giymese de kendine hâkim olamıyor gibiydi. Kanun kanundu. Hangi tarafta bulunduğu önemli değildi. Tanrı onu korusun. "Bana çalmadığını söyle," dedi. "Bana deliğin birinde bulunduğunu söyle."

"Pekâlâ. Çalmadım. Deliğin birinde buldum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana sert bir bakış attı. "Lou."

"Ne?" diye sordum masum bir şekilde. Coco, yardım etmek istemesine şeyeyi bana uzattı ve ben de Reid'in pazularına —köşeli çenesine, dolgun dudaklarına, bakır saçlarına— utanmaz bir takdirle hayranlık duyarak büyük bir yudum aldım. Yanağını okşamak için uzandım. "Gerçeği sormadın."

Elimi yüzüne bastırdı. "Şimdi soruyorum."

Ona baktım, yalan söyleme dürtüsü boğazımda bir gelgit gibi yükseldi. Ama... hayır. Kendi kendime kaşlarımı çattım ve duraksayarak bu temel içgüdüyü gözden geçirdim. Sessizliğimi, reddetmemeyi yorumladı ve beni cevaplamaya ikna etmek için daha da yaklaştı. "Çaldın mı, Lou? Gerçeği söyle, lütfen."

"Eh, böyle de her yerinden küçümseme *akıyor*. Bir daha deneyelim mi?"

Sinir bozucu bir iç çekişle, parmaklarımı öpmek için başını çevirdi. "İmkânsız birisin."

"Ben mantığa aykırı ve beklenmedik olabilirim ama imkânsız asla." Parmak ucuma yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Başını iki yana salladı, kendine engel olamayıp kıkırdadı ve beni kollarına alarak, öpücüğü derinleştirmek için eğildi. İçimi enfes bir sıcaklık kapladı, onu yere yatırıp kötü emellerime alet etmemek büyük bir irade gerektirmişti.

"Aman Tanrım," dedi Beau, sesinden tiksinti akarak. "Kızın yüzünü yiyormuş gibi görünüyor."

* (Fr.) Aşkım —çn

Ama Madam Labelle dinlemiyordu. Gözleri -çok tanıdık ve mavi olan gözleri- öfkeyle parladı. "Soruya cevap ver, Louise." Sesinin keskin tonuyla kaskatı kesildim. Şaşırtıcı bir şekilde, Reid de öyle. Ona hakmak için yavaşça döndü. "Kamptan ayrıldın mı?"

Reid'in hatırına sesimi yükseltmedim.

"Hiçbir şey çalmadım. En azından" -omuz silkerek kendimi rahatça gülümsemeye zorladım- "şarabı çalmadım. Bu sabah Reid'in *couronneleri*yle yoldaki bir seyyar satıcıdan aldım."

"Oğlumdan mı çaldın?"

Reid ortamı sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Sakin ol. Benden hiçbir şey..."

"O benim kocam." Gülümsemekten çeneme ağrı girmişti, iyice vurgulamak için sol elimi kaldırdım. Madam Labelle'in sedef taşlı yüzüğü hâlâ parmağımda parlıyordu. "Benim olan onun, onun olan da benimdir. Bu yeminlerimizin bir parçası, değil mi?"

"Evet, öyle." Reid hızla başını salladı, Madam Labelle'e ters ters bakmadan önce bana güven verici bir bakış attı. "Sahip olduğum her şey onundur."

"Elbette, oğlum." Madam Labelle dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak gülümsedi. "Fakat ikinizin aslında yasal olarak hiç evlenmediğinize değinmek zorunda olduğumu hissediyorum. Louise evlilik belgesinde sahte bir isim kullandı, bu yüzden de sözleşme geçersiz. Yine de mülkünü onunla paylaşmaya karar verirsen, bunu yapmakta özgürsün elbette ancak hiçbir şekilde zorunlu hissetmene gerek yok. Özellikle de fevri, pervasız davranışlarıyla hayatını -hepimizin hayatını- tehlikeye atmakta ısrar ederse."

Gülümsemem sonunda yüzümden silinmişti. "Pelerininin başlığı yüzümü gizledi. Kadın beni tanımadı."

"Peki ya tanıdıysa? Ya Chasseurler ya da Dames Blanches bu gece bizi pusuya düşürürse? O zaman ne olacak?" Ona cevap vermek için ağzımı açmadığımda iç çekti ve yumuşak bir tavırla devam etti. "Bununla yüzleşmek konusundaki isteksizliğini anlıyorum,

Louise ama gözlerini kapatmak, canavarların seni göremeyeceği anlamına gelmez. Bu yalnızca seni kör kılar.” Sonra, daha da yumuşak bir tonla ekledi: “Yeterince uzun süre saklandın zaten.”

Aniden kimseye bakamadım, kollarımı Reid’in boynundan indirdim. Bunu yapmamla sıcaklığını özlemem bir oldu. Her ne kadar beni kendine geri çekmek istercesine yaklaşmış olsa da bunun yerine şaraptan başka bir yudum aldım. “Tamam,” dedim, sonunda kendimi sert bakışlarıyla karşılamaya zorlayarak, “kamptan ayrılmamalıydım ama Ansel’den kendi doğum günü hediyesini almasını isteyemezdim. Doğum günleri kutsaldır. Stratejiyi yarın geliştiririz.”

“Gerçekten,” dedi Ansel ciddiyetle, “doğum günüm gelecek ay. Buna gerek yok.”

“Gerek var. Çünkü gelecek ay...” başıboş dilimi ısırarak kısa bir süre duraksadım ama çok geçti. Kelimeleri yüksek sesle söylemiş olmama rağmen kampta söylemişim gibi yankılandılar. *Çünkü gelecek ay burada olmayabiliriz.* Şarabı eline tutuşturarak tekrar denedim. “Bunu kutlayalım, Ansel. Her gün on yedi yaşına girmiyorsun.”

Gözleri sanki izin istiyormuş gibi Madam Labelle’inkilere kaydıldı. Sertçe başıyla onayladı. “Yarın, Louise.”

“Tabii ki.” Reid’in elini kabul ettim ve yüzüme başka bir korkunç ve sahte gülümseme yerleştirirken beni kendine çekmesine izin verdim. “Yarın.”

Reid beni tekrar öptü — bu sefer daha sert, daha şiddetliydi, sanki kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi. Ya da kaybedecek bir şeyi. “Bu gece kutlama yapıyoruz.”

Güneş ağaçların altına alçaldığında rüzgâr şiddetlendi ve bulutlar toplanmaya devam etti.

Louise ama gözlerini kapatmak, canavarların seni göremeyeceği anlamına gelmez. Bu yalnızca seni kör kılar.” Sonra, daha da yumuşak bir tonla ekledi: “Yeterince uzun süre saklandın zaten.”

Aniden kimseye bakamadım, kollarımı Reid’in boynundan indirdim. Bunu yapmamla sıcaklığını özlemem bir oldu. Her ne kadar beni kendine geri çekmek istercesine yaklaşmış olsa da bunun yerine şaraptan başka bir yudum aldım. “Tamam,” dedim, sonunda kendimi sert bakışlarıyla karşılamaya zorlayarak, “kamptan ayrılmamalıydım ama Ansel’den kendi doğum günü hediyesini almasını isteyemezdim. Doğum günleri kutsaldır. Stratejiyi yarın geliştiririz.”

“Gerçekten,” dedi Ansel ciddiyetle, “doğum günüm gelecek ay. Buna gerek yok.”

“Gerek var. Çünkü gelecek ay...” başıboş dilimi ısırarak kısa bir süre duraksadım ama çok geçti. Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olmama rağmen kampta söylemişim gibi yankılandılar. *Çünkü gelecek ay burada olmayabiliriz.* Şarabı eline tutuşturarak tekrar denedim. “Bunu kutlayalım, Ansel. Her gün on yedi yaşına girmiyorsun.”

Gözleri sanki izin istiyormuş gibi Madam Labelle’inkilere kaydılar. Sertçe başıyla onayladı. “Yarın, Louise.”

“Tabii ki.” Reid’in elini kabul ettim ve yüzüme başka bir korkunç ve sahte gülümseme yerleştirirken beni kendine çekmesine izin verdim. “Yarın.”

Reid beni tekrar öptü — bu sefer daha sert, daha şiddetliydi, sanki kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi. Ya da kaybedecek bir şeyi. “Bu gece kutlama yapıyoruz.”

Güneş ağaçların altına alçaldığında rüzgâr şiddetlendi ve bulutlar toplanmaya devam etti.

ÇALINTI ANLAR

Reid

Lou ölü gibi uyuyordu. Yanağı göğsüme dayanmış ve saçları omzuma yayılmıştı, derin nefesler alıyordu. Düzenli nefesler. Uyanırken nadiren bulabildiği bir huzurdu bu. Sirtını okşadım. Sıcaklığının tadını çıkardım. Zihnimin boş, gözleriminse açık kalmasına çabaladım. Gözümü bile kırpmadım. Ağaçlar başımızın üzerinde sallanırken, durmadan yalnızca onu izledim. Hiçbir şey görmeden. Hiçbir şey *hissetmeden*. Uyuşmuş bir şekilde.

Modraniht'ten beri uyku bana uğramıyordu. Uğradığı zamansa aksini diliyordum.

Rüyalarım karanlık ve rahatsız edici şeylere dönüşmüştü.

Çam ağaçlarının arasından küçük bir gölge yanıma oturmak için kuyruğunu sallayarak çıkageldi. Lou ona Absalon ismini vermişti. Bir zamanlar onun basit bir kara kedi olduğunu düşünmüştüm. Lou beni çabucak düzeltmişti. O bir kedi değildi, o bir matagottu*. Bir hayvanın şeklini almış, bu dünyayı terk edemeyen huzursuz bir ruh. "İnsanları severler," diye bilgilendirmişti Lou beni, kaşlarını çatarak. "Huzursuz ruhları. Buradaki biri onu çekmiş olmalı."

Keskin bakışları *o birinin* kim olduğunu düşündüğünü belli ediyordu.

"Git buradan." Doğaüstü yaratığı dirseğimle dürttüm. "Pist."

* Fransız folklorunda kara kedi şeklini alma eğiliminde olan bir ruh —çn

Yaratık, uğursuz kehribar gözlerini bana bakarak kırıştırdı. Merhametime yenik düşerek iç çektiğinde yanıma kıvrıldı ve uyudu.

Absalon. Parmağımla sırtını okşadım, mırlamaya başladığında canım sıkıldı. *Ben huzursuz değilim.*

Bir kez daha ağaçlara baktım, kimseyi ikna ettiğim yoktu.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, Lou'nun birkaç dakika sonra kıpırdanmaya başladığını fark etmedim. Dirseğinden destek alarak doğrulup üzerime eğilirken saçları yüzümü gıdıkladı. Sesi alçaktı. Uykuyla mahmur, şaraptan dolayı tatlıydı. "Uyanıksın."

"Evet."

Gözleri benimkini —tereddütlü, endişeli bir şekilde— aradı ve hoşuzım açıklanamaz bir şekilde düğümlendi. Konuşmak, sormak için ağzını açtığı anda aklıma gelen ilk kelimelerle lafını böldüm. "Annene ne oldu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman böyle?.."

İç çekerek çenesini göğsüme yasladı. Parmağındaki sedef yüzük-
le oynadı. "Hayır. Bilmiyorum. İnsanlar kötü doğabilir mi?" Başımı
iki yana salladım. "Ben de öyle düşünüyorum. Sanırım bir noktada
kendini kaybetti. İşin içine büyü girdi mi bu çok kolay." Vücudum
kasıldığında bana döndü. "Düşündüğün gibi değil. Büyü... hiçbir
şeye benzemez. Her iyi şeyin fazlası zarardır. Bağımlılık yapabilir.
Annem, o... O, sahip olduğu gücü sevdi sanırım." Kısaca kıkırdadı.
Acı bir gülüştü. "Ve bizim için *her şey* bir ölüm kalım meselesi ol-
duğundan, riskler daha yüksektir. Ne kadar çok kazanırsak, o kadar
çok kaybederiz."

Ne kadar çok kazanırsak, o kadar çok kaybederiz.

"Anlıyorum," dedim ama anlamamıştım. Bu ilkenin hiçbir tarafı
bana hitap etmiyordu. İnsan neden büyü yapma riskini alırdı ki?

Sanki hoşnutsuzluğumu hissetmiş gibi beni iyice görebilmek
için tekrar doğruldu. "Bu bir armağan, Reid. Senin gördüğünden
çok daha fazlası var onda. Büyü güzel, vahşi ve özgürdür. İsteksiz-

liğini anlıyorum ama ondan sonsuza dek saklanamazsın. Bu senin bir parçan."

Cevap veremedim. Kelimeler boğazıma takıldı.

"Ne olduğu hakkında konuşmaya hazır mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Parmaklarımı saçlarından geçirdim, dudaklarımı alnına götürdüm. "Bu gece değil."

"Reid..."

"Yarın"

Bir kez daha iç çekti ama neyse ki üstelemedi. Absalon'un kafasını kaşımak için uzandıktan sonra geri yattı ve birlikte ağaçların arasından parça parça görünen gökyüzünü izledik. Zihnime, dikkatli ve boş sessizliğine geri döndüm. Dakikalar mı geçti yoksa saatler mi, bilmiyorum.

"Sence..." Lou'nun yumuşak sesi beni sarsarak bulunduğumuz âna geri getirdi. "Sence bir cenaze olacak mı?"

"Evet."

Kimi kastettiğini sormadım. Sormama gerek yoktu.

"Son yaşanan onca şeye rağmen mi?"

Bir genç kadın kılığına bürünmüş güzel bir cadı, çok geçmeden adamı cezbedip cehenneme giden yola çekti. Müzelik Kız Kardeşler'in performansını hatırladığımda göğsüme bir ağrı girdi. Sarışın anlatıcı. On üç, en fazla on dört yaşlarındaydı – şeytanın ta kendisi, genç bir kadın değil, küçük bir kız kılığına girmişti. Cezamızı verirken ne kadar da masum görünüyordu. Neredeyse melek gibi.

Birlikte dine küfrettiği cadı çok geçmeden haberlerin en kötüsüyle gelmişti... onun çocuğunu doğurmuştu.

"Evet."

"Ama... o benim babamdı." Yutkunduğunu duyunca ona döndüm, elimi ensesine sardım. Duygularım boğazımda düğümlerken onu kendime bastırdım. İnşa ettiğim kaleyi geri almak ve huzurlu derinliklerine geri çekilmek için umutsuzca çabaladım. "O, La

Dame des Sorcières'yle* birlikte oldu. Bir cadıyla. Kral kesinlikle onu onurlandıramaz."

"Hiç kimse bir şey kanıtlayamaz. Kral Auguste bir cadının sözüyle ölü bir adamı suçlayacak değil."

Ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan kaçıp gitti. *Ölü bir adam*. Lou'yu daha sıkı sardığımda yanağımı avucuna aldı — beni onunla yüzleşmeye zorlamak için değil, sadece bana dokunmak için. Bana güç vermek için. Avucuna yaslandım.

Bana uzun bir an boyunca baktı, dokunuşu öylesine yumuşaktı ki. Öylesine sabırlı. "Reid."

Kelime eziciydi. Beklenti içindeydi.

Yüzüne bakamıyordum. Bu tanıdık gözlerde daha önce gördüğüm adanmışlıkla yüzleşemiyordum. *O adamın* gözlerinde. Henüz fark etmemiş olsa bile —henüz umursamıyor olsa bile— bir gün yaptığım şey için benden nefret edecekti. Onun babasıydı.

Ve ben onu öldürmüştüm.

"Bana bak, Reid."

Hatırası gözümün önünde canlanıverdi. Bıçağım kaburgalarına gömülmüş. Kanı bileğimden akıyor. Sıcak, yoğun ve ıslak. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, o mavi-yeşil gözler sabitti. Kararlıydı.

"Lütfen," diye fısıldadım. Utanç verici —aşağılayıcı— bir şekilde sesim çatlamıştı. Yüzümü ateş bastı. Ondan ne istediğimi ben bile bilmiyordum. *Lütfen bana sorma. Lütfen bana söyletme*. Ve sonra acının içinden diğerlerinden daha yüksek sesle keskin bir feryat yükseldi...

Lütfen geçmesini sağla.

Yüz ifadesinden bir duygu dalgası geçti — neredeyse göremeyeceğim kadar hızlıydı. Sonra çenesini sıkı. Gözleri sinsice parıldadı. Bir an sonra hızla dönerek kucağıma oturup dudaklarımda parmağını gezdirmeye başladı. Dudakları aralanmıştı ve dili altdudağını ıslatmak için dışarı çıktı. "*Mon petit oiseau*", son günlerde çok... hu-

* (Fr.) Cadıların Hanımı —çn

** (Fr.) Minik kuşum —çn

zursuz görünüyorsun." Öne eğilerek burnunu kulağına değdirdi. Dikkatini dağıtıyordu. Dile getirilmemiş yalvarışına cevap veriyordu. "Bu konuda yardımcı olabilirsin, biliyorsun."

Absalon öfkeyle usladı ve ortadan kayboldu.

Bana dokunmaya başladığında, üzerimde hareket etmeye -hafifçe, çıldırarak- başladığında yüzüme hücum eden kan ayağına yöneldi ve bu duyguya karşı çenemi sıkarak gözlerimi kapattım. Bu sıcaklığa. Parmaklarını onu yerinde tutmak için kalçalarına geçmişti.

Arkamızda, birisi uykusunda usulca iç çekti.

"Bunu burada yapamayız." Gergin fısıltım ormanın sessizliğinde fazla yüksek sesle yankılandı. Sözlerime aldırmadan sırtı ve bedenini -her yere- daha da yakınlaştırdı, ta ki benim kalçalarım da ona karşılık vererek kıvrılıp onu kendime sürtene kadar. Bir kez. İki kez. Üç kez. Önce yavaşça, sonra daha hızlı. Başımı soğuk zemine bıraktım, gözlerim hâlâ sınıksız kapalıyken kesik bir nefes aldım. Boğazımdan ufak bir inilti yükselecek gibi oldu. "Biri görebilir."

Cevap olarak kemerimi çekti. Gözlerim izlemek için ardına kadar açıldı ve dokunuşuyla gevşeyerek bu ânın tadını çıkardım. Onun tadını çıkardım. "Görsünler," dedi nefes nefese. Başka bir öksürük sesi geldi. "Umurumda değil."

"Lou..."

"Durmamı ister misin?"

"Hayır." Ellerim kalçalarını daha sıkı kavradı ve hızlı bir şekilde dikleşerek dudaklarını sertçe benimkilerle birleştirdim.

Başka bir öksürük, bu sefer daha yüksek sesle. İdrak edemedim. Eli çözülmüş pantolonumun içine kayarken -dili benimkine karşı sıcakken- istesem de duramazdım. Ta ki...

"Dur." Kelime boğazımdan yükseldiği gibi sert bir hamleyle kalçalarını havaya kaldırıp benimkilerden uzaklaştırarak geriye sendeledim. Bu kadar ileri gitmeyi planlamamıştım, hele bu kadar hızlı, hele de çevremizde *bunca* insan varken. Alçak sesle fena bir küfür savurduğumda, kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırıyordu

ve elleri dengesini bulmak için omuzlarıma doğru fırladı. Dudakları şişti. Yanakları kızarmıştı. Gözlerimi bir kez daha sertçe kapattım –sıktım da sıkıttım– Lou dışında her şeyi ama her şeyi düşündüm. Bozuk et. Et yiyen çekirgeler. Buruşuk, sarkık deri ve *nem*, *lor* veya *balgam* gibi kelimeler. Damlayan balgam ya da... ya da...

Annem.

Buradaki ilk gecemizin anısı gözümde mükemmel bir netlikle canlandı.

"Ben ciddiylim," diye uyarıyor Madam Labelle, bizi bir kenara çekerek, "kesinlikle gizli gizli buluşma için gizlice kaçmak yok. Orman tehlikeli. Ağaçların gözleri var."

Lou'nun kahkahası net ve yüksek bir şekilde çınlarken benim utançtan dilim dolaşıyor.

"İkinizin fiziksel olarak birtakım aktivitelerde bulunduğunuzu biliyorum – inkâr etmeye çalışmayın," diye ekliyor Madam Labelle, yüzüm kıpkırmızı kesilirken, "ama bedensel dürtüleriniz ne olursa olsun, bu kampın dışındaki tehlike çok büyük. Şimdilik kendinizi dizginlemenizi istiyorum."

Lou'nun kahkahası hâlâ kulaklarımda çınlarken tek kelime etmeden sinirle uzaklaşıyorum. Madam Labelle azmini hiç kaybetmeden takip ediyor. "Bu tür dürtülere sahip olmak çok doğal." Beau'nun etrafından dolaşarak yetişmek için acele ediyor. Beau da kahkahalara boğuluyor. "Gerçekten, Reid, bu toyluk çok yakışsınız. Dikkatli davranıyorsun, değil mi? Belki de doğum kontrol yöntemleri hakkında açık bir konuşma yapmalıyız..."

Evet. İşe yaramıştı.

Artan basınç yerini donuk bir ağrıya bıraktı.

Sert bir şekilde nefes verdikten sonra Lou'yu yavaşça kucağıma indirdim. Beau'nun olduğu taraftan bir öksürük daha geldi. Bu sefer daha yüksek sesle. İmalı. Ama Lou direndi. Eli bir kez daha aşağı doğru kaydı. "Bir sorun mu var, kocacığım?"

Elini karnımdayken yakaladım ve ters bir bakış attım. Burun burunaydık. Dudak dudağaydık. "Fingirdek."

"Ben şimdi gösteririm sana fingirdegi."

Rahatsız olmuş bir tç çekişle Beau doğruldu ve yüksek sesle hızı böldü, "Merhaba! Evet, affedersiniz! Dikkatinizden kaçmış gibi görünüyor, *burada başka insanlar da var!*" Ardından alçak sesli bir homurdanmayla ekledi, "Gerçi o başka insanlar yakında pörsüyüp yoksunluktan ölecekler, o ayrı."

Lou'nun sırtışı fena bir hâl aldı. Bakışları gökyüzüne kaydı — şimdi şafaktan önce ürkütücü bir griye bürünmüştü— ve kollarını boynuma sardı. "Neredeyse gün doğuyor," diye fısıldadı kulağıma. Boynumdaki tüyler diken diken oldu. "Bir dere bulup... banyo mu yapsak?"

İsteksizce Madam Labelle'e baktım. Ne bizim kaçamağımız ne de Beau'nun feveranı onu uyandırmıştı. Uyurken bile üzerinden muhteşem bir zarafet akıyordu. Madam kılığında bir kraliçe, bir krallığa değil de bir geneleve hükmediyor. Babam evlenmeden önce onunla tanışmış olsaydı hayatı farklı olur muydu acaba? Ya *benim* hayatım? Kendimden tiksinişmiş bir şekilde başka yöne baktım. "Madam Labelle kamptan ayrılmamızı yasakladı."

Lou yumuşak bir şekilde kulakmememi emdi ve titredim. "Madam Labelle'in bilmediği şey ona zarar vermez. Ayrıca..." Parmağını kulağımın arkasındaki ve bileğimdeki kurumuş kana dokundurdu — dirseklerimdeki, dizlerimdeki, boğazımdaki lekeler. Modrani-hi'ten beri üzerimizde olan lekeler. Bir tedbir. "Coco'nun kanı bizi gizler."

"Su onu yıkayıp götürür."

"Benim de büyü gücüm var hani — aynı şekilde senin de. Gerekirse kendimizi koruyabiliriz."

Aynı şekilde senin de.

İrkilmemi hastırmaya çalışsam da yine de gördü. Gözlerini kapadı. "Er ya da geç kullanmayı öğreneceksin. Bana söz ver."

Onu hafifçe sıkarak zorla gülümsedim. "Sorun değil."

İkna olmamış bir şekilde kucagından kaydı ve dürülmüş yatağını açtı. "İyi. Anneni duydun. Yarın her şey sona erecek."

Ağzından çıkan kelimelerle ve yüzündeki ifadeyle uğursuz bir dalga sardı içimi. Her ne kadar burada sonsuza kadar kalamayacağımızı bilsem de –Morgane ya da Chasseurlerin bizi bulmasını öylece bekleyemeyeceğimizi biliyordum– hiçbir planımız yoktu. Müttefikimiz yoktu. Ve annemin özgüvenine rağmen, bir tane bile bulabileceğimizi sanmıyordum. Neden biri Morgane'a karşı yanımızda yer alsındı ki? Morgane'ın davası onların da davasıydı – onlara zulmeden herkesin ölümü.

Lou, derin bir nefes alarak sırtını döndü ve yattığı yerde kıvrılarak dertop oldu. Saçları, arkasında yayılarak kestane ve altın rengi bir iz bıraktı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Omuzlarındaki ani gerginliği, sesindeki umutsuzluğu serbest bırakmaya. Umutsuz bir Lou'nun varlığı hiç mantıklı değildi – tıpkı dünyevi zevklere düşkün bir Ansel ya da çirkin bir Cosette gibi.

"Keşke..." diye fısıldadı. "Keşke sonsuza dek burada yaşayabilsaydık. Ama burada kalışımızı uzattıkça sanki – sanki o kadar çalındı mutluluklar yaşıyoruz ki. Sanki bu anlar bize ait bile değil." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Sonunda onları bizden geri alacak. Onları kalbimizden sökmek zorunda kalsa bile."

Saçındaki parmaklarım durdu. Yavaş, ölçülü nefesler alarak – Morgane'ı her düşündüğümde içimde patlak veren öfkeyi yutarak– Lou'nun çenesini kavradım ve onu bakışlarıma karşılık vermeye zorladım. Diyeceklerimi *hissetmeye*. Vereceğim sözü. "Ondan korkmana gerek yok. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Kendini küçümseyen bir şekilde burnundan güldü. "Ondan korkmuyorum. Ben..." Çenesini sertçe elimden kurtardı. "Boş ver. Bu acınası."

"Lou." Rahatlamasını umarak boynuna masaj yaptım. "Bana anlatabilirsin."

"Reid." Yumuşak tonuma aynı şekilde karşılık vererek omzunun

üzerinden tatlı tatlı gülünsekti. Ben de gülünmedim ve başımla onaylayarak onu cesaretlendirdim. Hâlâ gülünmeyerek sert bir şekilde kaburgalarımı dirsekti. "Gıt bağımdan."

Sesim sertleşti. "Lou."

"Bırak peşini gitsin," diye tersledi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Uzun bir süre birbirimize baktık —ısyankâr bir şekilde morarmakta olan kaburgamı ovuşturuyordum bir yandan— ve ardından, gözle görülür bir şekilde umutsuzluğa hüründü. "Bak, söylediklerimi unut. Şu an önemli değil. Diğerleri yakında uyayacak, o zaman planlamaya başlayabiliriz. Ben iyiyim. Gerçekten."

Ama iyi değildi. Ben de değildim.

Tanrım. Sadece ona sarılmak istiyordum.

Madam Labelle'e bakmadan önce sinirlerim bozulmuş bir şekilde gözlerimi ovuşturdum. Hâlâ uyuyordu. Beau bile bir kez daha dünyayla ilişkisini keserek yer yatağına geri dönmüştü. Pekâlâ. Fikrimi değiştirmeden önce Lou'yu kollarıma aldım. Dere çok uzak değildi. Kimse gittiğimizi anlamadan gidip dönebilirdik. "Henüz yarın olmadı."

UYARI ÇANI

Reid

Lou, yüzünde memnun bir ifadeyle tembelce suyun üstünde süzülüyordu. Gözleri kapalı. Kolları iki yana açık. Gür saçları etrafını sarmış. Kar taneleri yavaşça düşüyordu. Kirpiklerinde, yanaklarında toplandılar. Her ne kadar daha önce hiç melusina görmemiş olsam da —onları sadece Azize Cécile'in eski mezarlarında okumuştum— şu anda ona benzediklerini hayal ettim. Güzel. Ruhani.

Çıplak.

Giysilerimizi göletin buzlu kıyılarına bırakmıştık. Absalon kısa bir süre sonra belirip oraya gömüldü. Fiziksel formunu kaybettiğinde nereye gittiğini bilmiyorduk. Lou bunu benden daha çok önemsiyordu.

"Büyünün avantajları var, değil mi?" mırıldandı, parmağını suyun yüzeyinde gezdirerek. Dokunuşuyla buhar yükseldi. "Tüm eğlenceli kısımlarımız şimdiye buz tutmuş olmalıydı." Sırıttı ve bir gözünü açtı. "Göstermemi ister misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Buradan manzara gayet iyi görünüyor."

Gülümsedi. "Domuz. Büyüyü kastetmiştim." Hiçbir şey söylemediğimde öne gelerek suyu dalgalandırdı. Benim aksime ayakları göletin dibine dokunamıyordu. Su boğazıma sıçradı. "Suyu nasıl ısıtacağını öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Bu sefer hazırdım. İrkilmedim. Tereddüt etmedim. Ancak sert bir şekilde yutkundum. "Tabii."

Gözlerini kısarak beni inceledi. "Tam olarak coşkuyla yanıp tutuştuğun söylenemez, Chass."

"Benim hatam." Suya gömülerek yavaşça ona doğru yüzdüm. Yüzümde pıs bir sırıtış vardı. "Lütfen, Ey Işık Yayan, efsanevi büyü hünelerini göster. Tanık olmak için bir dakika daha beklersem kesinlikle ölürüm. Bu işini görür mü?"

"İşte şimdi oldu," diye çenesini kaldırarak dudak büktü. "Şimdi, büyü hakkında ne biliyorsun?"

"Geçen ay ne biliyorsam onu." Bu soruyu son sorduğundan bu yana sadece bir ay mı geçmişti? Yıllar geçmiş gibi geliyordu. Artık her şey farklıydı. Bir parçam öyle olmamasını diliyordu. "Hiçbir şey."

"Saçmalık." Ben ona yaklaşırken kollarını açtı ve onları boynuma sardım. Bacaklarını belime doladı. Bu pozisyon normalde şehvetli olmalıydı ama değildi. Sadece... samimiydi. Bu kadar yakından burnundaki her çili tek tek sayabiliyordum. Kirpiklerine yapışan su damlacıklarını görebiliyordum. Onu bir daha öpmemek için tüm kararlılığımı kullandım. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorsun. İki haftanın çoğunu annen, Coco ve benimle geçirdin ve Modraniht'te sen..." Aniden durdu, sonrasında sahte bir öksürük nöbeti geçirdi. Kalbim ağırlaşmıştı. *Ve Modraniht'te Başpiskopos'u büyüyle öldürdün.* Boğazını temizledi. "S-Sadece dikkat ettiğini biliyorum. Zihnin çelikten bir tuzak."

"Çelikten bir tuzak," diye tekrar ettim, bir kez daha o kaleye geri çekilerek.

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cevabımı beklediğini fark etmem birkaç saniye sürdü. O gözlerle yüzleşemediğim için uzaklara baktım. Artık maviydiler. Neredeyse gri. Öyle tanıdık. Öyle... ihanete uğramış.

Düşüncelerimi okumuş gibi ağaçlar etrafımızda hışırdadı ve rüzgârda fısıldayan sesini duyduğuma yemin edebilirdim...

Sen benim oğlum gibiydin, Reid

Tüylerim diken diken oldu

"Bunu duydun mu?" Kafamı bir oraya bir buraya çevirerek Lou'yu kendime yakınlıktımdı. Onun tüyleri diken diken olma-
mıştı. "Onu duydun mu?"

Cümlelerin ortasında konuşmayı bıraktı. Tüm vücudu gerildi ve kocaman açılmış gözlerle etrafa baktı. "Kim?"

"Sandım ki... sandım ki..." Başımı iki yana salladım. Gerçek ola-
mazdı. Başpiskopos ölmüştü. Hayal gücümün bir ürünü murallat
olmak için bana oyun oynuyordu. Göz açıp kapayınca kadar
ağaçlar kararlılıkla duruldu ve esintili —tabii başından beri vardıy-
sa— kesildi. "Yok bir şey." Başımı daha sert salladım ve sanki bunu
söylemek kelimeyi doğru yaparmış gibi tekrarlardım. "Hiçbir şey
yok."

Ama yine de... keskin çam kokusunun esir aldığı havada... bir
şeyin varlığını hissettim. Bir seziydi. Bir şey bizi izliyordu.

Saçmalıyorsun, diye azarladım kendimi.

Lou'yu hâlâ tutuyordum.

"Bu ormandaki ağaçların gözleri var," diye fısıldadı, Madam
Labelle'in önceki sözlerini tekrarlayarak. Hâlâ dikkatli bir şekilde
etrafa bakıyordu. "Onlar... kafanın içindeki şeyleri görüp onları baş-
ka şeylere çevirebilirler. Korkuları canavarlara dönüştürebilirler."
Ürperdi. "Evden ilk kez kaçtığımda —on altıncı doğum günümün
gecesiydi— delirdiğimi düşünmüştüm. Gördüğüm şeyler..."

Cümlesini tamamlamadı, bakışları dalgınlaştı.

Nefes almaya cesaret edemedim. Bunu bana daha önce hiç söy-
lememişti. Cesarine'in dışında geçirdiği hayatı hakkında bana hiç-
bir şey anlatmamıştı. Bana değen çıplak tenine rağmen sırları bir
zırh gibi üstünü örtüyordu ve onlardan kimse için sıyrılmamıştı.
Benim için bile. Özellikle benim için. Arka plandaki her şey dağı-
lıverdi —gölet, ağaçlar, rüzgâr— ve Lou hatırasında kendini kaybe-
derken geriye sadece onun yüzü ve sesi kaldı. "Ne gördün?" diye
sordum usulca.

Tereddüt etti. "Erkek ve kız kardeşlerini."

Keskin bir iç çekiş.

Benden gelmişti.

"Korkunçtu," diye devam etti bir an sonra. "Panikten gözüm hiçbir şey görmüyordu, her yere kanım dökülüyordu. Annem beni takip ediyordu. Sesini ağaçların arasından duyabiliyordum —casusları demişti onlara bir zamanlar gülerek— ama neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim kaçmam gerektiğiydi. İşte o zaman çılgınlık başladı. İnsanın kanını donduran cinsten çılgınlık. Yerden bir el fırladı ve bileğimi tuttu. Düştüm ve o... O ceset üstüme çıktı." Gözümde canlanan tabloyla midem bulanmaya başlamıştı ama bölmeye cesaret edemedim. "Altın saçları vardı ve boğazı... benimkine benziyordu. Bana pençelerini geçirip ona yardım etmem için yalvardı —ama sesi düzgün çıkmıyordu, tabii, şey yüzünden" —elini yara izine götürdü— "kan. Ondan kaçmayı başardım ama başkaları da vardı. Birçok kişi." Elleri boynumdan düşerek aramızda süzüldü. "Kanlı detayları geçeceğim. Hiçbiri gerçek değildi zaten."

Suda yukarı dönük duran avuçlarına baktım. "Ağaçların Morgane'in casusları olduğunu söylemiştin."

"İddia ettiği şey buydu." Dalgın bir şekilde elini kaldırdı. "Ama endişelenme. Madam Labelle bizi kampın içinde saklıyor ve Coco..."

"Ama şimdi bizi yine de gördüler. Ağaçlar." Bileğini yakalayarak kan lekesini inceledim. Su çoktan onu aşındırmıştı. Kendi bilekleri-me baktım. "Gitmemiz gerekiyor. Derhal."

Lou temiz cildime korkuyla baktı. "Siktir. Sana dikkat etmeni söylemiştim..."

"İster inan ister inanma, aklımda başka şeyler vardı," diye tersledim, onu kıyıya doğru sürüklerken. Aptal. Çok *aptaldık*. Tehlikeyi fark edemeyecek kadar dikkatimiz dağılmıştı, kendimizi birbirimize —bugüne— fazla kaptırmıştık. Elimden kurtulmaya çalışırken kıvrandı. "Kes şunu!" Sağa sola savrulan bacaklarını tutmaya çalıştım. "Bileklerini ve boğazını suyun üstünde tut, yoksa ikimiz de..."

Kollarımda saktılekti.

"Teşekkür ederim."

"Kapa çeneni," diye ukladı, omzumun üzerinden dikkatle bakarak. O, kafanı suyun altına sokmadan önce ancak dönmüştüm ki ağaçların arasındaki mavı paltoları gördüm.

Göletin dibini karanlıktı. O kadar karanlıktı ki tek gördüğüm Lou'nun yüzüydü – suyun içinde sessiz ve solgun. Omuzlarımı kan dolaşımını kesecek derecede, morartırcasına tutuyordu. Onun dokunuşu karşısında rahatsız olmuş bir şekilde omuz silktiğimde başını sallayarak tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Hâlâ omzumun üzerinden bakıyordu, gözleri ardına kadar açılmıştı ve... boş bakıyordu. Soluk cildi ve etrafında süzülen saçları birleştğinde çok... ürkütücüydü.

Onu hafifçe sarstım. Gözleri odaklanmadı.

Tekrar sarstım. Kaşlarını çatı, elleri tenimin daha da derinine batıyordu.

Eğer yapabilseydim rahat bir nefes alırdım. Ama yapamadım.

Ciğerlerim çığlık atıyordu.

O beni aşağı itmeden önce nefes almaya zamanım olmamıştı; ani, delici soğuğa karşı kendimi koruyamamıştım. Buzdan parmaklar cildimi tırmalıyor, duyularımı sersemletiyordu. Duyularımı çalıyordu. Lou suyu ısıtmak için hangi büyüü yaptıysa artık etkisini yitirmişti. Gücümü emen uyuşmanın parmaklarıma sızdığını hissedebiliyordum. Ayak parmaklarımda da. Hemen ardından panik geldi.

Ve sonra –ansızın– görüşümü kaybettim.

Dünya karardı.

Lou'nun kavrayışı karşısında çırpınarak, kalan azıcık nefesimi de verdim fakat bana yapıştı, kollarıyla bacaklarını gövdemin etrafına sarıp sıkarak bizi göletin dibine demirledi. Ben onunla cebelleşirken etrafımızda kabarcıklar patlıyordu. Beni anormal bir güçle tutuyor, yanağını benimkine sürtüyordu – sanki beni sakinleştirmek istiyordu. Rahatlatmak istiyordu.

Ama iklimizi de boğuyordu ve göğsüm sıkışıyor, boğazım kapamıyordu. Sakinlik söz konusu değildi. Ya da rahatlık. Uzuvarım her geçen saniye daha da ağırlaştı. Umutsuz son bir girişimle, tüm gücümle bizi yukarı doğru ittim. Lou'nun vücudunun sarsılmasıyla ayaklarımın etrafındaki kum tabakası katılaştı. Beni hapsetti.

Sonra Lou ağzıma bir yumruk attı.

Geriye doğru sendeledim –afallamıştım, zihnim kararıyordu– ve suyun ciğerlerimi doldurup bu acıyı sona erdirmesi için hazırlandım. Belki boğulmak huzurlu olurdu. Bunu hiç düşünmemiştim. Kendi ölümümü hayal ettiğimde, hayatım bir kılıcın ucunda son buluyordu. Ya da belki de bir cadının elinde bükülmüş ve kırılmış oluyordu. Şiddetli, acı verici sonlar. Boğulmak daha iyi olurdu. Daha kolay.

Kırılma noktasında, vücudum istemeden nefes aldı. Görmeyen gözlerimi kapattım. Kollarımı Lou'ya sararak burnumu boynuna gömdüm. En azından sonumuz Morgane'in elinden olmayacaktı. En azından Lou'suz yaşamamanın ne demek olduğunu bilmeyecektim. Küçük zaferler. Önemli olan onlardı.

Fakat beklediğim su hiç gelmedi. Bunun yerine, ağzımı inanılmaz derecede temiz bir hava ve beraberinde gelen tatlı rahatlama doldurdu. Hâlâ göremesem de –soğuk beni zayıflatmaya devam etse de– *nefes alabiliyordum. Düşünebiliyordum.* Aklım beni afallatarak başıma geldi. Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bu... imkânsızdı. *Suyun altında* nefes alıyordum. Yunus Peygamber'in balığı gibi. Melusinalar gibi. Şey gibi...

Büyü gibi.

Bir parça hayal kırıklığı göğsümü delip geçti. Açıklanamaz ve hızlı bir şekilde olmuştu bu. Etrafımdaki suya rağmen... bir şekilde kirli hissediyordum. Pis. Hayatım boyunca büyüden nefret etmiştim ve şimdiyse... Şimdiyse, beni bir zamanlar kardeşim dediğim insanlardan kurtaran tek şey buydu. İşler nasıl bu hâle gelmişti?

Çevremizden gelen sesler düşüncelerimi böldü. Net duyuluyorlardı. Her biri, suyun dibinde demirlenmişiz gibi değil de kıyıda ko-

nuşan kişinin yanında duruyormuşuz gibi geliyordu kulağa. Daha fazla büyü.

“Tanrım, işemem lazım.”

“Gölete olmaz, seni aptall Akıntıya doğru git!”

“Elini çabuk tut.” Üçüncü bir ses, bu sabırsızdı. “Yüzbaşı Tous-saint yakında köyde olmamızı bekliyor. Son bir arama yapalım, ilk ışıkta yola çıkarız.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki kız arkadaşına dönmek için sabırsızlanıyor.” İçlerinden biri ısınmak için avuçlarını ovuşturdu. Kaşları çatıldı. *Kız arkadaşı mı?* “Bu sefil yerden ayrıldığım için üzgün olduğumu söyleyemem. Günlerdir onlara soğuk yanıkları dışında gösterecek hiçbir şey olmadan devriye gezip duruyoruz...”

Dördüncü bir ses. “Onlar... kıyafet mi?”

Lou’nun tırnakları kanatmaya başlamıştı. Zar zor hissettim. Kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum. Giysilerimi inceleseler, ceketimi ve gömleğimi kaldırsalar, palaskamı bulurlardı.

Balisarda’mı bulurlardı.

Adamlar yaklaştıkça sesler daha da arttı. “İki yığın gibi görünüyor.”

Duraksadılar.

“Eh, orada olamazlar. Su çok soğuk.”

“Donarak ölürler.”

Görmeyen gözlerimin ardında, suya daha yaklaştıklarını, sığ mavi derinliklerinde yaşam belirtileri aradıklarını hayal ettim. Ancak ağaçlar göleti gölgeliyordu –yükselen güneşte bile– ve kum da suyu bulandırıyordu. Kar yağışı ayak izlerimizi kapatmış olmalıydı.

Ardından, “Kimse nefesini bu kadar uzun süre tutamaz,” diye mırıldandı ilk konuşan.

“Bir cadı tutabilir.”

Bir kez daha duraksadılar, bu bir öncekinden daha uzundu. Daha uğursuz. Nefesimi tuttum, kalbimin her hızlı atışını saydım.

Güm-güm.

Güm-güm.

Güm-güm.

"Ama hunlar erkek kıyafetleri. Bak. Pantolon."

Bitmeyen karanlığı kırmızı bir pus böldü. Eğer Balisarda'mı bulurlarsa, ayaklarımı kumdan zorla sökerdim. Bahsi geçen ayakları kaybetmek anlamına gelse bile.

Güm-güm.

Güm-güm.

Balisarda'mı vermeyecektim.

Güm-güm.

Hepsini etkisiz hâle getirirdim.

Güm-güm.

Onu kaybetmeyecektim.

"Sence boğuldular mı?"

"Kıyafetleri olmadan mı?"

"Haklısın. Karda çıplak dolaşıyor olmaları daha mantıklı bir açıklama."

Güm-güm.

"Belki de bir cadı onları suyun altına çekti."

"Ben sana engel olmayayım, gir de bir bak."

Diğeri öfkeli bir şekilde burnundan güldü. "Hava buz gibi. Ve kim bilir orada ne saklanıyordur? Her neyse, eğer bir cadı onları suyun altına *çektiyse*, şimdiye kadar boğulmuşlardır. Cesedimi yığına eklemenin bir anlamı yok."

"Ne de cesur bir Chasseur ama."

"Sen de hevesli görünmüyorsun."

Güm-güm.

Beynimin uzak bir kısmı kalp atışlarımın yavaşladığını fark etti. Kollarımla bacaklarıma yayılan soğuğu fark etti. Bir uyarı çanı çaldı. Lou'nun göğsümdeki tutuşu yavaşça gevşedi. Karşılığında etrafına sardığım kollarımı sıkılaştırdım. Nefes almamızı sağlamak, işitme duyumuzu güçlendirmek için her ne yapıyorsa bu onu tüketiyordu. Ya da belki de soğuktandı. Her iki durumda da giderek tükendiğini hissedebiliyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

İçgüdüsel olarak, daha önce sadece bir kez hissettiğim karanlığı aradım. Uçurumu. Boşluğu. Lou ölürken düştüğüm yeri, dikkatlice kilit vurup görmezden geldiğim yeri. Şimdi onu serbest bırakmak için çabalayarak bilinçaltıma körü körüne uzandım. Ama orada değildi. Bulamadım. Panik hissi beni ele geçirirken Lou'nun kafasını arkaya eğip ağzımı onunkine dayadım. Nefesimi ciğerlerine üfledim. Hâlâ bakınmama rağmen etrafımızda altın iplikler yoktu. *Desenler* yoktu. Sadece buz gibi su ve görmeyen gözlerim vardı ve de Lou... Lou'nun başı koluma doğru sarkıyor, elleri omuzlarımdan kayıyor, göğsü benimkine karşı kıpırtısız duruyordu.

Onu sarstım, paniğim saf, beni tüketen bir korkuya dönüştü ve bir şey –*herhangi bir şey*– yapabilmek için kafa patlattım. Madam Labelle dengeden bahsetmişti. Belki... belki de...

Ben düşüncenin sonunu getiremeden önce acı ciğerlerimi deldi ve nefes nefese kaldım. Ağzım suyla doldu. Aniden görüşümü geri kazandım ve ayaklarımın etrafındaki kum tabakası dağıldı, bu da demek oluyordu ki...

Lou bilincini yitirmişti.

Düşünmek için, çevremde titreşen altının şekillenmesini izlemek için beklemedim. Hareketsiz vücudunu kavradığım gibi yüze-ye fırladım.

GÜZEL PORSELEN

Lou

Tüm vücudumu bir sıcaklık sardı. Önce yavaşça, sonra bir anda. Uzuvarım bilincimi geri kazanmamı sağlayarak neredeyse acı verici bir şekilde karıncalandı. İğnelenme hissine –ve kara, rüzgâra, havadaki bakırımsı kokuya– küfrederek inleyip gözlerimi açtım. Boğazım kupkuruydu. Sanki ben uyurken birisi ağzıma sıcak bir maşa sokmuş gibi. “Reid?” Kelime ağzımdan bir hırıltıyla çıktı. Öksürdüm –korkunç, boğuk ve ıslak sesler göğsümü sarstı– ve tekrar denedim. “Reid?”

Cevap vermediğinde küfrederek yuvarlandım.

Gırtlığımdan boğuk bir çığlık yükseldi ve geriye doğru yalpaladım.

Cansız bir Chasseur’le göz göze geldim. Derisi göletin buzlu kıyısının üzerinde cansız bir şekilde duruyordu çünkü söz konusu kanın çoğu, altındaki karı eritip toprağa ve suya sızmıştı. Diğer üç arkadaşının da durumu ondan daha iyi değildi. Reid’in onlara attığı bıçaklarla çevrili olan cesetleri kıyıya saçılmıştı.

Reid.

“Siktirl” Dizlerimin üzerine düştüm, ellerim diğer tarafımda kalan devasa, bakır saçlı figürün üzerinde çırpınıyordu. Pantolonu gelişigüzel bağlanmış bir şekilde karda yüzüstü yatıyordu, bir ko-

lunu ve başını gömleğinin içinden geçirmiş, sanki giyinmeyi bitiremeden öylece yığılvermişti.

Bir küfür daha savurarak onu sırtüstü yatırdım. Saçları kan sıçramış yüzünde donmuştu ve teni solgun, mavi-gri bir renge dönmüştü. Aman Tanrım.

Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım.

Çılgına dönmüş bir şekilde kulağımı göğsüne bastırdım, kalp atışını duyduğumda hissettiğim rahatlama neredeyse ağlayacaktım. Zayıf ama atıyordu. Kendi kalbimin hain bir şekilde kulaklarımda attığını duydum –sağlıklı ve güçlüydü– ve kendi saçlarımla tıldım ise inanılmaz derecede sıcak ve kuruydu. Neler olduğunu fark etmemle midem bulandı. Aptal, beni kurtarmaya çalışırken neredeyse kendini öldürecekti.

Avuçlarımı göğsüne yerleştirdim ve altın, sonsuz olasılıklardan oluşan bir ağ şeklinde gözlerimin önünde çıktı. Onları aceleyle atladım –ertelemek, sonuçları düşünmek için fazla paniklemiş bir hâldeydim– ve zihnimde bir anı canlandığında durdum: annemin on altıncı doğum gününden önceki gece saçlarımı taraması, bakışlarındaki hassasiyet, gülümsemesinin sıcaklığı.

Sıcaklık.

Yollarımız ayrılırken dikkatli ol, hayatım. Tekrar görüşene kadar güvende ol.

Beni hatırlayacak mısın, Maman?

Seni asla unutamam, Louise. Seni seviyorum.

Bu sözleri karşısında irkilerek altın ipliği çektim ve dokunuşumla büküldü. Anı aklımda değişti. Gözleri zümrütten buz kırıklarına dönüştü ve ifademdeki umudu, sesimdeki çaresizliği küçümsedi. On altı yaşındaki yüzüm düştü. Gözlerim doldu.

Elbette seni sevmiyorum, Louise. Sen düşmanımın kızıydın. Daha asil bir amaç için tasarlandın ve bu amacı sevgiyle zehirlemeyeceğim.

Elbette. Elbette, o zamanlar bile beni sevmemişti. Sersemlemiş bir şekilde başımı iki yana salladım ve yumruğumu sıktım. Anı altın

* (Fr.) Anne –çn

tozuna dönüştü ve sıcaklığı Reid'e akarak içine işledi. Saçları ve kıyafetleri bir ısı patlamasıyla kurudu. Yüzüne tekrar renk geldi ve nefesi güçlendi. Ben diğer kolunu gönüleginden geçirmeye çalışırken gözleri açıldı.

"Bana vücut ısını vermeyi bırak," diye bağırdım, gömleğini karnından aşağı doğru sertçe çekerken. "Kendini öldürüyorsun."

"Ben..." Sersemlemiş bir hâlde çevremizdeki kanlı sahneyi inceleyerek birkaç kez gözlerini kırptırdı. Yüzüne gelen renk, ölü yatan kardeşlerini görmesiyle kayboldu.

Yüzünü benimkine çevirdim, yanaklarını avuçlarımın arasına alarak onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Bana odaklan, Reid. Onlara değil. Deseni kırmalısın."

Bana bakarken gözleri kocaman açıldı. "B-Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece rahatla," dedim tatlı bir sesle, saçlarını alnından çekerek. "Zihninde bizi bağlayan ipliği kafanda canlandır ve bırak gitsin."

"Bırak gitsin." Güldü ama ses boğuk çıkmıştı. Neşeden eser yoktu. "Pekâlâ."

Başını iki yana sallayarak, odaklanmak için gözlerini kapattı. Uzun bir an sonra, aramızda nabız gibi atan ısı durdu, yerini kış havasının soğuk, acı ısırtığı aldı. "Güzel," dedim, iliklerime işleyen soğuğu hissederek. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Gözleri açıldı ve o kısacık anda katıksız bir acı gördüm. Bu hâli soluğumu kesmişti. "Durmayacaklardı." Güçlkle yutkundü ve bakışlarını kaçırdı. "Ölüyordun. Seni yüzeye çıkarmak zorundaydım. Ama bizi tanıdılar ve dinlemediler..." Gözlerindeki acı nasıl hızla belirdiyse aynı o şekilde bir mum alevi gibi sönerek aniden kayboldu. Yerini rahatsız edici bir boşluk aldı. "Başka seçeneğim yoktu," diye bitirdi sözlerini gözleri gibi içi boş bir sesle. "Ya sendin ya da onlar."

Sessizlik çöktü ve farkındalık kafama dank etti.

Bu, benimle bir başkası arasında seçim yapmak zorunda kaldığı ilk sefer değildi. Bu, benim hayatımı kurtarmak için ellerini ailesinin kanıyla lekelediği ilk sefer değildi. *Aman Tanrım.*

"Tabii ki." Fazla hızlı bir şekilde başını onayladım, ve aynı korkunç derecede endişesizdi. Gülümsememise korkunç derecede canlı. "Sorun değil. Hiç önemli değil." Ayaga kalkarak ona elini uzattım. Bir saniyelikle tereddüt ederek elime baktı ve mideme berbat bir his çöktü. Daha fazla gülümserdim. Elbette bana dokunmaya tereddüt ederdi. Ya da herhangi birine. Az evvel travmatik bir deneyim yaşamıştı. Modranhi'ten bu yana ilk büyüştürülmüş ve bunu kardeşlerine zarar vermek için kullanmıştı. *Tabii ki* kendiyi çelişmiş hissediyordu. *Tabii ki* beni istemiyordu...

Bu davetsiz düşünceden sanki beni ısırılmış gibi kaçarak onu bir kenara ittim. Ama artık çok geçti. Zehir çoktan sistemime girmişti. Şüphe, dişlerini geçirdiği yerden sızmıştı ve —sanki dışarıdan bakıyormuşum gibi— elimin geri düşüşünü izledim. Son saniyede yakalayıp sıkıca kavradı. "Yapma," dedi.

"Ne yapmayayım?"

"Her ne düşünüyorsan. Yapma."

Sert bir kahkaha attım, esprili bir cevap düşündüm ama hiçbir şey bulamadım. Onun yerine ayağa kalkmasına yardım ettim. "Kampa geri dönelim. Anneni hayal kırıklığına uğratmak istemem. Şu aşamada, muhtemelen ikimizi de şişe geçirmek için can atıyordur. Aslında buna memnun bile olabilirim. Burası buz gibi."

Başıyla onayladı, hâlâ korkutucu bir şekilde duygusuzdu ve sessizce botlarını ayağına geçirdi. Kovuk'a doğru henüz yola yeni çıkmıştık ki çevremdeki küçük bir hareket beni duraklattı.

Bakışları etrafımıza çevrildi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Neden sen devam etmiyorsun?"

"Ciddi olamazsın."

Başka bir hareket, bu seferki daha belirgindi. Gülümsemem — hâlâ çok canlı, çok neşeliydi— kayboldu. "İşemem gerekiyor," dedim düz bir tonla. "İzlemek ister misin?"

Reid'in yanakları alevlendi ve öksürüp başını eğdi. "İ — hayır. Orada... tam orada bekleyeceğim." Bir köknar ağacının gür yapraklarının arkasına yönelerek ardına bakmadan kaçtı. Hareketin kay-

nağını incelemek için dönmeden önce, gözden uzak olduğundan emin olmak için boynumu uzatarak onu izledim.

Göletin kenarında, Chasseurlerin sonuncusu tam olarak ölmemişti ve beni yalvaran gözlerle izliyordu. Hâlâ Balisarda'sına sıkı sıkı sarılmıştı. Yanına diz çöktüm, kılıcı kaskatı kesilmiş, donmuş parmaklarından alırken midem çalkalanıyordu. Reid elbette Balisarda'sını ondan almamıştı – hiçbirinden almamıştı. Bu saygısızlık olurdu. Cadıların muhtemelen bu cansız bedenlere rastlayıp büyü- lü kılıçları kendileri için çalacak olması önemli değildi. Reid'e göre, kardeşlerini son anlarında kimliklerinden etmek, onları öldürmek- ten bile daha kötü, düşünülemez bir ihanetti.

Chasseur'ün soluk dudakları hareket etti ama ses çıkmadı. Nazikçe onu yüzüstü çevirdim. Morgane bir keresinde bana bir adamın nasıl ânında öldürüleceğini öğretmişti. "Kafanın kökünden," diye talimat vermişti, bıçağının ucuyla benim boynuma dokunurken, "omurganın kafatasıyla buluştuğu yerden. İkisini ayır ve böylece dirilme söz konusu olamaz."

Morgane'ın hareketini Chasseur'ün boynunda tekrarladım. Parmakları gerginlikle seğiriyordu. Korkuyla. Ama artık onun için çok geçti ve öyle olmasa bile yüzlerimizi görmüştü. Hatta belki Reid'in büyü kullandığını da görmüştü. İkisine de verebileceğim tek hediye buydu.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alarak Balisarda'yı Chasseur'ün kafatasının köküne sapladım. Parmakları aniden seğirmeyi bıraktı. Bir an tereddüt ettikten sonra onu tekrar yuvarladım, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdum ve arasına da Balisarda'sını yerleştirdim.

Tahmin ettiğimiz üzere, Madam Labelle bizi Kovuk'un kenarında bekliyordu; yanakları kızarmıştı ve gözleri öfkeyle parlıyordu. Neredeyse burun deliklerinden ateş püskürecekti. "Neredeydiniz siz..." Sözüünü yarıda kesti, dağınık saçlarımızı ve yarı çıplak hâlimizi incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Reid hâlâ pantolonunu bağlama-

mişti. Şimdi aceleyle buna uğraşıyordu. "İmbesiller!" diye haykırdı Madam Labelle, sesi o kadar yüksek —o kadar tiz ve tatsız— çıkmıştı ki birkaç üveyik gökyüzüne kaçtı. "Gerzekler! Aptal, ahımak veletler! Vücudunuzun en kuzey bölgesindeki yerinizle düşünabiliyor musunuz yoksa tamamen bacaklarınızın arasındaki yer tarafından mı yönetiliyorsunuz?"

"Her gün yazı tura atıyoruz." Yer yatağıma doğru yürüdüm, Reid'i arkamdan çekerek battaniyemi omuzlarına attım. Teni hâlâ hoşuma gittiğinden daha soluktu ve nefes alıp veriş kesik kesikti. Beni omzunun altına çekti, dudaklarını kulağıma götürerek bana teşekkür etti. "Yine de genelev işleten bir madamın bu kadar iffetli olduğunu duyduğuma şaşırdım."

"Ah, bilemiyorum." Beau yatağında doğrularak elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Hâlâ gözünden uyku akıyordu. "Sadece bu seferlik, buna ihtiyatlı olmak diyebilirim. Ve düşünün, bunu söyleyen de benim." Kaşını kaldırarak bana baktı. "İyi miydi barı? Dur — sormadım say. Eğer kardeşimden başka biriyle olsaydı, belki..."

"Kapa çeneni, Beau ve hazır kalkmışken ateşi harla," diye çıkıştı Coco, tenimin her santimini gözden geçiriyordu. Ne gördüyse kaşlarını çatı. "O kan mı? Yaralandın mı?"

Beau, başıyla onaylamadan önce beni incelemek için başını eğdi. Ateşi harlamak için hiçbir hamle yapmadı. "En iyi hâlin değil, kardeşim."

"O senin kardeşin değil," diye hırladı Reid.

"Ve en kötü gününde bile senden daha iyi görünüyor," diye ekledi Coco.

Beau güldü ve başını salladı. "Sanırım ikinizin de yanlış da olsa fikirlerini belirtmeye hakkı var..."

"Yeter!" Madam Labelle çileden çıkmış bir şekilde ellerini havaya kaldırarak hepimize baktı. "Ne oldu?"

Reid'e bir bakış attıktan sonra —Madam Labelle ona bir şömine maşası sokmuş gibi gerilmişti— gölette olanları hızlı bir şekilde

anlattım. Samimi kısımları şöyle bir geçmeme rağmen Beau yine de inleyip kendini geriye attı ve yüzüne bir battaniye çekti. Madam Labelle'in ifadesi her kelimemle daha da taşlaştı. Kısık gözleri ve yanaklarına hücum eden kan karşısında, "Aynı anda dört deseni korumaya çalışıyordum," dedim savunmacı bir tavırla iğneleyerek. "İki desen nefes almamıza yardımcı oluyordu ve iki desen de duymamıza. Suyun sıcaklığını da kontrol etmek çok fazlaydı. Chasseurler gidene kadar dayanabileceğimi umuyordum." Kararlı bir şekilde ayaklarına bakan Reid'e isteksizce baktım. Balisarda'yı palaskasına geri yerleştirmiş olmasına rağmen hoşta olan eliyle hâlâ kabzasını tutuyordu. Etrafına sarılan eklemleri beyazdı. "Yapamadım, özür dilerim."

"Bu senin suçun değildi," diye mırıldandı Reid.

Madam Labelle bütün o duygusal söylemlere aldırış etmeden esip gürmeye devam etti. "Chasseurlere ne oldu?"

Gerekirse yalan söylemeye hazır bir şekilde tekrar Reid'e baktım.

Benim için cevapladı, sesinde duygudan eser yoktu. "Onları öldürdüm. Öldüler."

Nihayet, *nihayet* Madam Labelle'in yüzü yumuşadı.

"Sonra da kıyıda bana kendi vücut ısını verdi." Hikâyeye devam etmek için acele ettim; aniden bu konuşmayı bitirmek, Reid'i bir kenara çekmek ve onu bir şekilde rahatlatmak için sabırsızlanıyordum. Çok... çok *ruhsuz* görünüyordu. Etrafımızda büyüyen ağaçlardan biri gibi, garip, yabancı ve sert. Bundan nefret etmiştim. "Zekice bir büyüydü ama neredeyse kendisi soğuktan ölüyordu. Onu yeniden canlandırmak için bir anının ısını çekmek zorunda kaldım..."

"Ne yaptım dedin?" Madam Labelle dikeldi ve bana yukarıdan baktı, yumruklarını o kadar tanıdık bir hareketle sıktı ki duraklayarak bakakaldım. "Seni aptal kız..."

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Ölmesine izin vermemi mi tercih ederdin?"

"Elbette hayırlı Yine de bu pervasızlığa ket vurulması gerekiyor, Louise. Anıları kurcalamanın ne kadar tehlikeli olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Farkındayım," dedim, dişlerimin arasından.

"Neden tehlikeli?" diye sordu Reid sessizce.

Başımı ona doğru çevirdim, sesimi onunkine uyacak şekilde alçalttım. "Anılar biraz... kutsaldır. Yaşamdaki deneyimlerimiz kim olduğumuzu şekillendirir —yetiştirilme biçiminin doğanda yatan-
dan üstün olması gibi— ve eğer bu deneyimlerle ilgili anılarımızı değiştirirsek, o zaman, eh... kim olduğumuzu da değiştirebiliriz."

"Değiştirdiği anının, Louise'in değerlerini, inançlarını, beklentilerini nasıl etkilediğini söylemenin imkânı yok." Madam Labelle iç çektikten sonra en sevdiği ağaç kütüğüne oturdu. Derin bir nefes alarak dikleşti ve öfkesinden başka bir şeye —herhangi bir şeye— odaklanmaya çalışıyormuş gibi ellerini kavuşturdu. "Kişilik karmaşıktır. Bazıları, ne tür bir hayat yaşıyor olursak olalım doğamızın —soyumuzun, kalıtsal kişilik özelliklerimizin— kim olduğumuzu etkilediğine inanır. Olmak için doğduğumuz kişi olduğumuza inanırlar. Morgane da dahil olmak üzere birçok cadı bu felsefeyi, iğrenç davranışlarını haklı çıkarmak için kullanıyor. Elbette bu bir saçmalık."

Kovuk'taki tüm gözler ve kulaklar sadece ona sabitlenmişti. Beau bile merakından başını battaniyenin altından çıkarmıştı.

Reid'in kaşları çatıldı. "Yani... sen yetiştirilmenin insan doğasından daha büyük bir etkiye sahip olduğuna inanıyorsun."

"Öyle tabii. Anılardaki en ufak bir değişiklik derin ve görünmeyen sonuçlar doğurabilir." Bakışları bana yöneldi ve o tanıdık gözler düz bir çizgi oluncaya dek kısıldı. "Bunun olduğunu gördüm."

Ansel, takip eden garip sessizlikte —içgüdüsel bir tepki olarak— tereddütle gülümsedi. "Büyücülüğün bu kadar akademik olabileceğini bilmiyordum."

"Büyücülük hakkında bildikleriniz ceviz kabuğunu doldurmaz," dedi Madam Labelle sinirle.

Coco buna cevap olarak çıkınca Beau da geri durmadı. Reid'ın beline göttüğü için hiçbirini duymadım. Fısıldamak için eğildi. "Bentim için böyle bir şey yapınamalıydım."

"Seni için çok daha kötüsünü yapardım."

Ses tonum karşısında gözleri bentlikleri arayarak geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Bunu kalaya takma." Yunağını okşadım, kendini çekince çok rahattım. "Olan oldu."

"Lou." Parmaklarımı tutup hafifçe sıkı ve sonra da elimi yüzünden uzaklaştırdı. Ne kadar kibar olursa olsun reddedilme karşısında kalbim kırılmıştı. "Söyle bana."

"Hayır."

"Söyle bana."

"Hayır."

Burnundan sert bir şekilde nefes verdi, çenesi kasılmıştı. "Lütfen."

Coco ve Beau'nun ağız dalaşı büyürken ona bakarak kafamda ölçüp biçtim. Bu kötü bir fikirdi. Gerçekten çok kötü bir fikirdi. "Bir kısmını zaten biliyorsun," dedim sonunda. "Kazanmak için vermelisin. Seni kıyıda diriltmek için bir anıyla oynadım. Gelişmiş işitme gücü için görüşümüzü verdim ve ben..."

Dürtüsi olmak gerekirse, yalan söylemek istedim. Tekrar. Sırıtıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama yaptığım şeyi saklamanın bir anlamı yoktu. Bu, canavarın doğasıydı. Büyü fedakârlık gerektiriyordu. Doğa, denge istiyordu. Hayatta kalmanız için Reid'ın bunu er ya da geç öğrenmesi gerekecekti.

"Sen?" diye sordu sabırsızlıkla.

Onun sert, sarsılmaz bakışlarına doğrudan gözlerimi kilitledim. "Hayatımdan birkaç dakikayı su altındaki anlar için takas ettim. Nefes almamızı sağlamanın düşünebildiğim tek yolu buydu."

O zaman kendini benden çekti —fiziksel olarak geri çekildi— ama Madam Labelle ayağa fırladı, sesini Coco ve Beau'yu bastırarak şekilde yükseltti. Ansel, kaosun büyümesini elle tutulur bir

endişeyle izledi. "Bu kadar yeter dedim!" Yanaklarındaki renk daha da koyulaşırken gözle görülür bir şekilde titredti. Reid'in öfkesi belli ki kalıtsaldı. "Kocakarı'nın kayıp köpekdişi üzerine yemin ederim ki hepiniz —her biriniz— çocuk gibi davranmayı bırakmazsanız Dames Blanchés küllerinizin üstünde dans eder." Reid ve bana keskin bir bakış attı. "Chasseurlerin öldüğüne emin misin? Hepsinin?"

Reid'in sessizliği yeterince net bir cevaptı. Ancak Madam Labelle hâlâ beklentiyle benden onay bekleyerek baktığında kaşlarımı çattım ve kelimeleri yüksek sesle söyledim. "Evet. Öldüler."

"İyi," dedi rükürürcesine.

Reid hâlâ suskundu. Onun acımasız yorumuna tepki bile vermedi. Saklandığını fark ettim. Onlardan, kendinden saklanıyordu... benden saklanıyordu. Madam Labelle, korsesinden üç buruşuk parşömen parçası çıkardı ve onları bize doğru sertçe uzattı. Co-co'nun el yazısını tanıdım, teyzesine kaleme aldığı yalvarışlarını. Sonuncunun altında yabancı bir el, kaba bir ret imzalamıştı — *Avcınız burada istenmiyor*. Bu kadardı. Başka bir açıklama ya da selamlama yoktu. Herhangi bir *eğer*, ve ya da *ama* yoktu.

La Voisin sonunda cevabını vermiş gibi görünüyordu.

Reid okuyamadan son notu avucumun içinde ezdim, nabzım kulaklarımda atıyordu.

"Hepimiz canavarlarla yüzleşme zamanının geldiğini kabul edebilir miyiz," dedi Madam Labelle, "yoksa gözlerimizi kapamaya ve en iyisini ummaya devam mı edeceğiz?"

Madam Labelle'den duyduğum rahatsızlık, tehlikeli bir şekilde nefrete dönüşüyordu. Reid'in annesi olması umurumda değildi. O anda, onun *ölmesini* değil ama... kaşınmasını diledim. Evet. Alt bölgelerinde, asla tam olarak kaşıyamayacağı sonsuz bir kaşıntı. Her şeyi mahvetmeye devam eden biri için uygun bir ceza.

Yine de zalim duyarsızlığına rağmen haklı olduğunu içten içe biliyordum. Çaldığımız anlar geçmişti.

Artık ilerleme vakti gelmişti.

"Dün müttefiklere ihtiyacımız olduğunu söyledin." Elimi Reid'in

eline geçirerek parmaklarını sıkıca sıkı. Onu burada sunabileceğim tek teselli buydu. Ancak buna karşılık vermediğinde kalbimde eski bir çatlak açıldı. Onları durduramadan acı sözler dudaklarımdan döküldü. "Kime sorarsınız ki? Kan cadıları besbelli yanımızda değil. Belterra halkının davamıza katılmayacağı çok net. Biz cadıyız. Biz kötüyüz. Annelerini, kız ve erkek kardeşlerini sokakta astık."

"Bu dediklerini *Morgane* yaptı," diye karşı çıktı Coco. "Biz hiçbir şey yapmadık."

"Mesele de bu değil mi? Olmasına izin verdik." Durdum, sert bir nefes verdim. "Ben olmasına izin verdim."

"Kes şunu," dedi Coco öfkeyle, başını iki yana sallayarak. "İşlediğin tek suç yaşamak istemendi."

"Bir önemi yok." Madam Labelle, düşünceli bir ifadeyle kütüğüne geri döndü. Yanakları hâlâ pembe olmasına rağmen merhamete gelerek sesini alçaltmıştı. Kulaklarım bayram etti. "Kral ne tarafa yönlendirirse, insanlar da onu takip eder."

"Babamın seninle aynı safta yer alacağını düşünüyorsan delirmişsin," dedi Beau yer yatağından. "Çoktan Lou'nun kellesine ödül koydu."

Madam Labelle dudak büzdü. "Morgane ortak düşmanımız. Baban düşündüğünden daha uzlaşmacı olabilir."

Beau gözlerini devirdi. "Bak, seni hâlâ sevdiğini düşündüğünü biliyorum, ama o..."

"...o peşine düşeceğimiz tek müttefik değil," dedi Madam Labelle. "Kral Auguste'ü bize katılmaya ikna edersek başarı şansımız kesinlikle çok daha yüksek olur çünkü Kilise yeni bir lider atayana kadar Chasseurlerin başında mutlaka o olacak ancak bu dünyada eşit derecede güçlü başka oyuncular da var. Örneğin, loup garou* ve melusinalar. Belki Josephine bile doğru koşullar altında uzlaşmacı olur."

Coco güldü. "Eğer teyzem, eski bir Chasseur'le olduğumuz için bize *evini açmayı* reddettiye, sana esas meselelerde *ittifak kurmayı*

* (Fr.) Kurtadam çn -çn

kabul edeceğini düşündüren nedir? Ayrıca, kurtadamlara ya da denizkızlarına da bayıldığı söylenemez.”

Reid gözlerini kırptırdı, La Voisin’in notunda yazanları çözdüğüünü belirten tek tepkiydi.

“Saçmalık.” Madam Labelle başını iki yana salladı. “Tek yapmamız gereken, Josephine’e bu ittifaktan önemsiz politikalardan daha fazlasını kazanacağını göstermek.”

“Önemsiz politikalar mı?” Coco’nun dudağı büküldü. “Teyzenin *politikası* halkım için yaşam ve ölüm demek. Dames Blanches, atalarımı Şato’dan attığında loup garou ve melusinalar yardım eli uzatmayı reddetti. Ama sen bunu bilmiyordun, değil mi? Dames Blanches sadece kendilerini düşünür. Sen hariç, Lou,” diye ekledi.

“Hiç üzerime alınmadım.” En yakın köke gittim, kendimi üzerine çekerek oturdum ve Madam Labelle’e ters ters baktım. Fakat ayaklarım yerden birkaç santim yüksekte sallanırken tehditkâr duruşumun etkisi azalmıştı. “Fantazi dünyasında yaşıyorsak, neden Woodwose ve Tarasque’ı da listeye eklemiyoruz? Eminim efsanevi bir keçiadam ve ejderha, hayalini kurduğunuz bu büyük savaşa güzel bir renk katacaktır.”

“Hiçbir şey hayal ettiğim yok, Louise. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki annen sessizliğinde boş durmadı. *Bir şeyler* planlıyor ve bu şey her ne ise hazırlıklı olmalıyız.”

“Bir savaş olmayacak.” Korkunun derimin altında yarattığı karıncalanmaya rağmen bir soğukkanlılık gösterisiyle ayaklarımı salladım. “En azından geleneksel anlamda. Hiç onun tarzı değil. Annem bir anarşist, asker değil. Gölgelerden saldırır, kalabalığın içinde gizlenir. Böyle korku uyandırıyor – kaos yaratarak. Düpedüz bir saldırı planlayarak düşmanlarını birleştirme riskini göze almaz.”

“Öyle olsa bile,” dedi Madam Labelle, “Dames Blanches’a karşı altı kişiyiz. Müttefiklere *ihtiyacımız* var.”

“Sunduğun argümanın hatırına, tüm tarafların mucizevi bir ittifak oluşturduğunu varsayalım.” Ayaklarımı daha sert, daha hızlı

* Kökeni Fransa olan, yarı ejderha yarı tosbağa formundaki mitolojik melez. —*çn*

sallamaya başladım. “Kral, Chasseurler, Dames Rouges, loup garou ve melusnalar... Hepsi büyük, mutlu bir aile gibi birlikte çalışıyorlar. Biz Morgane’ı yendikten sonra ne olacak? Cesedini çiğneyerek birbirimizi öldürmeye geri mi döneceğiz? Biz *düşmanız*, Helene. Kurtadamlar ve deniz kızları savaş alanında arkadaş olmayacak. Avcılar, cadılarla arkadaş olmak için kaç yüzyıllık öğretilerinden vazgeçmeyecekler. Bütün taraflar, çok uzun süredir çok büyük bir acı çekiyor. Bir hastalığı sararak iyileştiremezsin.”

“Öyleyse onlara tedaviyi ver,” dedi Ansel sessizce. Bakışları, yaşının ötesinde istikrarlı bir metanetle benimkilerle buluştu. “Sen bir cadısın. O da bir avcı.”

Reid kısık sesle, düz bir tonla cevapladı. “Artık değil.”

“Ama öyleydin,” diye ısrar etti Ansel. “Âşık olduğunuzda *düşmandınız*.”

“Onun düşmanı olduğumu bilmiyordu...” diye karşı çıktım.

“Ama sen biliyordun.” Ansel’in viski rengi gözleri benden Reid’e çevrildi. “Fark eder mi?”

Bir cadı olman fark etmez, demişti bana Modraniht’ten sonra. Elleri benimkileri sarmalamıştı ve gözleri yaşlıydı. Âdeta konuşuyorlardı, duyguyla doluydular. Aşkla. *Dünyayı görme biçimin... Ben de öyle görmek istiyorum.*

Nefesimi tutarak bekledim ama aradığım onay asla gelmedi. Onun yerine Madam Labelle konuştu. “Benzer bir yaklaşımın diğerleri üzerinde işe yarayacağına inanıyorum. Onları ortak bir düşmana karşı birleştirmek –onları birlikte çalışmaya zorlamak– bütün tarafların algısını değiştirebilir. Bu, hepimizin ihtiyacı olan itici güç olabilir.”

“Bir de bana apral demiştin.” Şüphecililiğimi vurgulamak için daha güçlü tekmeledim ve botum –göleti terk etmek için acele ettiğimden hâlâ bağlanmamıştı– ayağımdan çıktı. İçinden bir parça kâğıt yere süzüldü. Kaşlarımı çatarak onu almak için yere doğru atıldım. Coco’nun köyden çaldığı ucuz, kan sıçramış parşömenden

farklı olarak, *bu* not okalıptüs gibi kokan yeni ve temiz keten üzerine yazılmıştı. Kanım dondu.

*Güzel porselen, güzel bebek, gece kadar siyah saçlı,
Ağlıyor bir başına, üstünde matem örtüsü, yeşil ve parlak
gözyaşları.*

Coco benim yanıma geldi ve kelimeleri okumak için biraz daha yaklaştı. "Bu teyzemden değil."

Keten, uyuşmuş parmaklarımdan kayıp gitti.

Ansel onu almak için eğildi ve yazanları o da inceledi. "Şiir sevdiğini bilmiyordum." Gözleri benimkiyle buluştuğunda gülümsemesi parlaklığını yitirdi. "Çok güzel. Üzücü bir şekilde, sanırım."

Keteni bana geri vermeye çalıştı ama parmaklarım hâlâ kırıldığını reddediyordu. Onun yerine Reid aldı. "Bunu sen yazmadın, değil mi?" diye sordu ama bu bir soru değildi.

Yine de sessizce başımı iki yana salladım.

Dikkatini nota çevirmeden önce bir an için beni inceledi. "Botundaydı. Her kim yazdıysa o da göletteydi." Kaşlarını çattı ve notu, sabırsızlıkla elini uzatan Madam Labelle'e verdi. "Sence bir Chasseur mü?.."

"Hayır." Donakalmama sebep olan şaşkınlık sonunda sıcak bir panik dalgası olup patladı. Notu Madam Labelle'in elinden —itirazına aldırış etmeden— çekerek aldım ve botuma geri koydum. "Morgane'di."

EN AKILLICA HAMLE

Reid

Kampa uğursuz bir sessizlik çökmüştü. Herkes Lou'ya baktı ve o da kendini toplamak için derin bir nefes aldı. Sonunda, sessizliğimize bir ses verdi. "Bizi nasıl buldu?"

İyi bir soruydu. Ama doğru soru değildi.

Morgane'in yıkım ve kıyameti kelimelere döken soluk tenli elini –yazısı kavisli ve zarifti– gözümde canlandırarak, çatırdayan ateşe baktım.

Vermem gereken bir karar vardı.

"Kamptan ayrıldınız, unuttun mu?" diye çıkıştı Madam Labelle. "Hem de sırf *banyo* yapmak için."

"Le Blanc Şatosu buradan kilometrelerce uzakta," dedi Lou. Sesini makul bir tonda tutmak için uğraştığını anlayabiliyordum. "Su, Coco'nun korumasını yıkamış olsa bile, ağaçlar nerede olduğumuzu fısıldamış olsa bile, buraya bu kadar çabuk gelmiş olamaz. Uçamaz ya."

"Elbette uçabilir. Eğer yeteri kadar motive olursan sen de yapabilirsin. Bu sadece doğru deseni bulmakla ilgili."

"Ya da belki de zaten buradaydı, bizi izliyordu. Belki de bunca zamandır bizi izliyordur."

"İmkânsız." Yukarı baktığımda Madam Labelle'in gözlerinin kaydığını gördüm. "Bu kovuğu bizzat ben büyüledim."

“Her iki durumda da,” dedi Coco, ellerini kalçalarına yerleştirerek, “neden seni göletten çıkarıp götürmedi ki?”

Dikkatimi ateşe çevirdim. Bu daha iyi bir soruydu. Hâlâ doğru olan değildi.

Morgane’in sözleri aklımda süzüldü. *Ağlıyor bir başına, üstünde matem örtüsü, yeşil ve parlak gözyaşları.* Cevap tam önümüzdeydi. Fark etmemle sert bir şekilde yutkundum. *Matem örtüsü.* Elbette Morgane’in planı buydu. Keder, kalemin kapısına dayanmış, güm güm vuruyordu ama onu uzak tuttum; beni kesip açmakla tehdit eden özlem kırığını görmezden geldim.

Yavaş yavaş, sistemli olarak düşüncelerimi –duygularımı– düzene soktum.

“Bilmiyorum.” Lou, Coco’nun sorusunu sesinde hayal kırıklığıyla yanıtladı ve volta atmaya başladı. “Bu tam – tam *onluk* bir hareket. Ve beni nasıl bulduğunu –ya da ne istediğini– öğrenene kadar burada güvende değiliz.” Madam Labelle ile yüzleşmek için aniden döndü. “Haklısın. Burayı hemen terk etmemiz lazım. Bugün.”

Haksız değildi.

“Ama burada olduğumuzu biliyor,” dedi Coco. “Bizi takip etmez mi?”

Lou volta atmaya geri döndü, arşınladığı yoldan kafasını kaldırmadı. “Takip etmeye çalışacaktır. Tabii ki çalışacak. Ama planı henüz hazır değil yoksa beni çoktan alırdı. O zamana kadar izimizi kaybettireceğiz.”

“Harika.” Beau gözlerini gökyüzüne doğru devirerek zarafetten yoksun bir biçimde yatağından kalktı. “Başımızın üzerinde asılı duran görünmez bir balta var.”

Derin bir nefes aldım.

“Görünmez değil.”

Ortamdaki tüm gözler bana bakmak için döndü. Tereddüt ettim. Hâlâ ne yapacağıma karar vermemiştim. Eğer haklıysam –ve öyle olduğumu biliyordum– harekete geçmezsek birçok hayat kay-

hedtlerkti. Ve eğer harekete geçerse de... Eh, doğrudan bir tuzağın içine yürüyor olurduk. Bu da demek oluyordu ki Lou...

Ona baktım, kalbim ağırlaşmıştı.

Lou tehlikede olacaktı.

"Tanrı aşkına, dostum," diye bağırdı Beau, "şimdi düşünceli kahramanı oynama zamanı değil. Çıkar ağzından şu baklayıl"

"Hepsi notta yazıyordu." Ateşin közlerine işaret ederek omuz silktim. Bu hareket çok kırılğan hissettirdi. "Ağlama, gözyaşları, matem örtüsü. Bu bir cenaze." Lou'ya anlamlı bir bakış attığımda nefesi kesildi.

"Başpiskopos'un cenazesi."

Başımla onayladım. "Bize yem atıyor."

Lou'nun kaşları çatıldı ve başını yana eğdi. "Ama..."

"Bu sadece bir satırı," diye bitirdi Ansel. "Ya geri kalanı?"

Kendimi sakın kalmaya zorladım. Kendime hâkim olmaya. Zihin kalemin dışında patlayan duygulardan arınmış olmaya. "Bilmiyorum. Ama her ne planlıyorsa, Başpiskopos'un cenazesinde olacak. Bundan eminim."

Eğer haklıysam, yüzlerce, belki de binlerce masum insanı kurtarmak için Lou'yu tehlikeye atabilir miydim? Diğerlerini kurtarmak için onun hayatını riske atmak beni Morgane'dan farksız yapmaz mıydı? Çoğunluğun iyiliği için bir can. Akıllıca bir düşünceydi ama bir şekilde yanlıştı. Söz konusu kişi Lou olmasa bile. Hedefe giden yolda her şey mubah değildi.

Yine de... Morgane'ı buradaki herkesten daha iyi tanıyordum. Madam Labelle'den daha iyi. Lou'dan bile daha iyi. Onlar, La Dame des Sorcières'yi kadın olarak tanıyorlardı. Anne. Arkadaş. Bense onu düşman olarak tanıyordum. Stratejisini incelemek, saldırılarını tahmin etmek benim görevim olmuştu. Hayatımın son birkaç yılını onun hareketlerini yakından tanımak için harcamıştım. Başpiskopos'un cenazesi için her ne planladıysa, her yerinden ölüm kokusu geliyordu.

Ama Lou'yu öleceğimi atamazdım. Bunu yapamazdım. Merak ettiğimi o korkunç anlatım boğazının keşiflerini, kendi hayatımda yaşadıklarımı. Bunu öğrettiği bir şey varsa, o da onları bir hayat yaşamadığımdı. Gerisi pek bir şey fark etmezdi. O ölecekti, ben de ölecektim. Kellimenti tam anlamıyla, Beau ve diğerleri gibi dizine-
len ve muamele edilirdi.

Ailemle birlikte.

Bu düşünce beni derinden sarıttı.

Artık meçhul yabancılar değillerdi, Morgane'in hedefleri artık benim tanımadığım kardeşlerimdi. Kendime hayalini kurmaya, düşünmeye bile izin vermediğim kardeşlerim. Dışarıda bir yerdeydiler. Ve tehlikedeydiler. Onları böylece terk edemezdim. Morgane bize açık açık nerede olacağımı söylemişti. Eğer ben de orada olabilirdim — eğer bir şekilde onu durdurabilirsem, allemi kurtarmak için, Lou'yu kurtarmak için engereğlin kafasını kesebilirsem, başpiskoposunun son ayınlarını kirletmesini engelleyebilirsem...

Etrafımdaki sessizliği fark edemeyecek kadar düşüncelere dalmıştım.

"Abartıyorsunuz," dedi Beau sonunda başını sallayarak. "Ortada olmayan sonuçlar çıkarıyorsunuz. Cenazeye katılmak istiyorsun. Anlıyorum. Ama bu Morgane'in de orada olacağı anlamına gelmez."

"İstediğim, planladığı her şeyi durdurmak."

"Ne planladığını bilmiyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Biliyoruz. Bunu bizim için heceleyecek hâli yok ama tehdidi açık..."

"Reid, tatlım," Madam Labelle nazıkçe lafımı böldü, "Başpiskopos'u çok sevdiğini biliyorum ve belki de bir vedaya ihtiyacın var ama şimdi dikkatsizce ilerleme zamanı değil..."

"Dikkatsizce değil." İstemsizce yumruklarımı sıktım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Göğsüm sıkışmıştı. Fazlasıyla. Elbette anlamıyorlardı. Bu benimle ilgili değildi. Bu... veda etmekle de ilgili değildi. Adaletle ilgiliydi. Ve eğer — eğer yaptıklarımı telafi etmeye başlayabilseydim, veda edebilseydim...

Özlem kınğı daha derine girdi. Artık acı veriyordu.

Hâlâ Lou'yu koruyabiliirdim. Onun zarar görmesini engelleyebilirdim.

"Müttefik toplamak isteyen sensin," diye devam ettim, sesim daha güçlü çıkıyordu. "Bize bunu nasıl yapacağımızı söyle. Bize nasıl yapılacağını söyle – kurtadamları ve denizkızlarını omuz omuza savaşmaya nasıl ikna edeceğimizi söyle. Chasseurlerle yan yana nasıl savaşacağımızı. Bu işe yarayabilir. Birlikte, harekete geçtiğinde onunla yüzleşecek kadar güçlü oluruz."

Hepsi birbirine baktı. Bakışları isteksizdi. İmalıydı. Lou hariç. Beni anlayamadığım bir ifadeyle izledi. Hoşuma gitmedi. Bunu okuyamıyordum ve ben her zaman Lou'yu okuyabilmişim. Bu bakış bana sır sakladığı zamanı hatırlattı. Ama aramızda artık sır yoktu. Söz vermişti.

"Bir..." Ansel ensesini ovuşturup ayaklarına baktı. "Bir cenaze olup olmayacağını biliyor muyuz ki?"

"Ya da nerede olacağını?" dedi Beau.

"Ya da ne zaman?" dedi Coco.

"Öğreneceğiz," diye ısrar ettim. "Onun için hazır olacağız."

Beau iç çekti. "Reid, aptal olma. Eğer bu not hakkında haklıysan –ki bu arada haklı olduğuna ikna olmadım– bu, eline koz vermek olur. Onun istediği de *bu...*"

Absalon ayaklarımın dibinde belirdiğinde, tartışmak için –patlamak için– ağzımı açmışım ama Lou benden önce davrandı.

"Doğru. Onun istediği bu." Aramıza doğru işaret ederken sesi alçalmıştı, düşünceliydi. "Bu tam da oynamayı sevdiği türden bir oyun. Manipülatif, zalim, bölücü. Bir tepki bekliyor. Bir tepki almak için *can atıyor*. En akıllıca hamle uzak durmak olur."

Sonra doğrudan benimle konuştu.

"Bakire'ye şükürler olsun." Madam Labelle elini alnına sürterek rahat bir nefes aldı ve Lou'ya nadir gülümsemelerinden birini bahsetti. "Bir parça sağduyun olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalamayacağını biliyordum. Eğer gerçekten bir cenaze varsa ve

Morgane gerçekten onu sabotaj etmeyi *planlıyorsa*, hazırlanmak için gerekli zamana sahip değiliz. Tüm krallık bizi ararken yoldan gitmek yavaş ve tehlikeli olurdu. Gévaudan Canavarı'nın sürü topraklarına ulaşmak neredeyse iki hafta sürerdi ve L'Eau Melancolique'teki melusinaların yuvası en az bir hafta tam tersi yönde yolculuk gerektirirdi." Sıkıntıyla kaşını sildi. "Onu da geçtim, gerekli ilişkileri geliştirmek için her gideceğimiz yerde *haftalara* ihtiyacımız olurdu. Üzgünüm, Reid. Bu iş mantığa uymuyor."

Lou beni izledi, bekliyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmadım.

"Lütfen, Lou," diye fısıldadım yaklaşarak. "En akıllıca hamle her zaman doğru olandır diye bir şey yok. Bu benim işimdi. Tüm hayatım boyunca Morgane ve Dames Blanches'la uğraştım. Nasıl çalıştıklarını biliyorum. Daha önce haklıydın – Morgane kaosu fişilliyor. Bir düşün. Tanıştığımız gün, geçit töreni sırasında kralın canına kastetti." Haura gözümde canlanırken başımla Beau'ya işaret ettim. "Aziz Nikola günü kutlamaları sırasında katedrale saldırdı. Her zaman kalabalığın ortasında. Kendini böyle koruyor. Böyle sıvışıp gidiyor." Elini ruttum, parmaklarının titrediğini hissettiğimde şaşırdım. "Başpiskopos'un cenazesinde krallığın daha önce hiç görmediği bir kalabalık toplanacak. Dünyanın her yerinden insanlar ona saygı göstermek için gelecek. Yaratacağı tahribat yıkıcı olacak. Ama onu durdurmak için gerçek bir şansımız var."

"Peki ya kimse ona karşı bize katılmazsa?"

"Kanlacaklar." Suçluluk duygusu azmimi baltalıyordu ama onu bir kenara ittim. Şimdilik, kabul etmesine ihtiyacım vardı. Hayatlar tehlikede olmadığında bu son bilgiyi de söyleyecektim. "Kan cadılarına ya da denizkızlarına ihtiyacımız yok. Kurtadamların diyanı. Cesarine'den çok uzak değil – en fazla bir iki günlük bir yolculuk. Çabalarımızı bir noktaya odaklayıp Kral Auguste ve Blaise Canavarı'na odaklanacağız. Onları ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Kendi ağzınla söyledin. Morgane bir asker değil. Eşit şartlara sahip olursak savaşmaz." Düşüncelerim farklı stratejiler peşinde

koyarak daha da hızlandı. "Chasseu'leri ve kurtadamları arasında bir ittifak beklemeyeycektin. Onu pusuya düşürüceğiz. Hayır. Kurtadamları pusuya yatarken Chasseu'lerle dikkatini dağıtarak onu şehirden çıkaracağız. Bu işe yarayabilir," diye tekrarladın, yinedi eskisinden daha yüksek sesle.

"Redi. Bunun bir uzak olduğunu biliyorsun."

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

"Endişelendiğin ben değildim." Boştaki eliyle yanağıma dokunmak için uzandı. "Eğer tekrar kaçarsam annemi ben senin kalbini yedirmekle tehdit ettiğini biliyor muydun?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Hayır. Olmayacak."

Elini indirdi ve herkes durdu, bekliyorlardı. Kimse nefes bile almadı. O anda, kampımızda bir şey değişti. Farkında olmadan, son karar için Lou'ya dönmüştük. Madam Labelle'e değil, Lou'ya. O an gelen bir farkındalıkla ona baktım. O, La Dame des Sorcières'nin kızıydı. Bunu biliyordum. Elbette biliyordum. Ama bunun anlamını şimdi idrak ediyordum. Her şey plana uygun ilerlerse... Lou tahta geçecekti. Unvanı alacaktı. Gücü.

Lou bir kraliçe olacaktı.

Lou, Bakire, Anne ve Kocakarı olacaktı.

Bunu benimle aynı anda fark etmiş gibi irkildi. Gözleri kocaman açıldı ve dudağı seğirdi. O zaman bu, nahoş bir farkındalıktı. Hoş karşılanmayan. Oldukça rahatsız görünen Lou ona baktığında, Coco hafifçe başıyla onayladı.

"Pekâlâ." Lou, ayaklarımızdaki kediye çağırmak için eğildi. "Absalon, Josephine Monvoisin'a bir mesaj iletebilir misin?" Coco'ya özür dileyen bir bakış attı. "Bu seferki benim ağzımdan olmalı."

"Ne yapıyorsun?" Elini yakalayıp onu ayağa kalkması için çektiğinde sesimden şaşkınlık akıyordu. "Auguste ve Blaise'e odaklanmalıyız..."

"Dinle, Chass." Göğsümü bir kez okşadı, sonra geri çekildi ve bir kez daha Absalon'un yanına çömeldi. "Bunu yapacaksak, alabi-

leceğimize tüm yardıma ihtiyacımız var. Deniz kızları gerçekten çok uzakta ama kan cadıları... Belki de annen haklıdır. Belki Josephine doğru şartlar altında uzlaşmacı olacaktır." Coco'ya dönerek, "Kan kampının yakın olduğunu mu söylemiştin?" diye ekledi.

Coco başıyla onayladı. "Genellikle yılın bu zamanında bu bölgede kamp yaparlar."

Lou başını sallayıp Absalon'a bir şeyler fısıldarken içimi bir şüphe sardı. "Eski bir Chasseur'ü kabul etmeyeceğini söylemiştin," dedim.

Coco keskin bir hareketle kaşını kaldırdı. Dudaklarına bir sırıtış yerleşti. "Etmeyecek."

"Ee o zaman?.."

Kedi siyah bir duman bulutu içinde kaybolduğunda, Lou dizlerindeki toprağı silkeleyerek yavaşça ayağa kalktı. "Ayrılmamız gerekecek, Reid."

BOYALI SAÇ

Lou

"Beyaz şarap ve bal, ardından kırlangıç otu kökleri, yeşil kök boya, kimyon tohumu yağı, kutu talaşı ve bir tutam safran karışımı." Madam Labelle şişeleri, bir masaya dönüştürdüğümüz kayanın üzerine dikkatlice yerleştirdi. "Tam bir güneş döngüsü boyunca uygulanır ve almyanın işlemesine bırakılırsa, saçlarınızı altın rengine dönüştürecektir."

Hayretle şişelere baktım. "Tam bir güneş döngüsü kadar zamanımız yok."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, orası aşikâr ama ham malzemelerle belki de... süreci hızlandırabiliriz." Hepimiz aynı anda, kendi başına somurtarak Balisarda'sını bileyen ve herhangi biriyle konuşmayı reddeden kampın diğer ucundaki Reid'e baktık.

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak şişeleri bir kenara ittim. Bu işe yaramaz uygulamanın tüm amacı, büyü *olmadan* kendimi gizlemektir. Reid'e gölette olanlardan sonra... Eh, durduk yere arı kovanına çomak sokmamıza gerek yoktu. "Peruk yok muydu?"

Madam Labelle küçümsemeye dudak bükerek çantasına bir kez daha uzandı. "Kulağa ne kadar akılsız gelse de, Louise, küçük bir çiflik köyü olan Saint-Loire'da kostüm dükkânı yoktu." Kayaya bir kavanoz daha koydu. İçindeki *şeyler* kımıldadı. "Onun yerine,

bir kavanoz süluk turşusu ilgin çeker miydi? Güneşli bir günde saçta bekletilirse, yoğun bir kuzguni renk verdikleri söylendi bana."

Sülukler mi? Coco'yla dehşet içinde birbirimize baktık. "Bu iğrenç," dedi düz bir tonla.

"Katılıyorum."

"Alternatif olarak buna ne dersin?" Madam Labelle çantasından iki şişe daha çıkardı, onları Coco'ya ve bana doğru fırlattı – daha doğrusu Coco'yla *kafamıza*. Burnumu kırmadan önce benimkini yakalamayı başardım. "Kurşun oksit ve sönmüş kireç macunu saçınızı gece karasına boyayacaktır. Ama uyardı demeyin, sauci bana yan etkilerinin oldukça tatsız olabileceğini söylemişti."

Yüzündeki gülümsemeden daha tatsız olamazlardı.

Beau, Coco'nun sırt çantasını karıştırırken durakladı. "Yan etki mi?"

"Çoğunlukla ölüm. Endişelenecek bir şey değil." Madam Labelle keyifsizce omuz silkti, sözleri alay doluydu. Hoşuma gittiği söylemezdi. "*Büyü kullanmaktan çok daha güvenli, eminim.*"

Gözlerimi kısarak, sırt çantasındakileri kendim incelemek için diz çöktüm. "Bu sadece bir önlem, tamam mı? Düşünceli davranmaya *çalışıyorum*. Reid ve büyü şu anda tam olarak iyi geçiniyor sayılmazlar."

"Hiç geçinmişler miydi ki?" diye mırıldandı Ansel.

Doğru söze ne denir.

"Onu suçlayabilir misin?" Şişeleri rasgele çıkararak onları bir kenara atmadan önce etiketlerini inceledim. Madam Labelle bütün eczaneyi almış olmalıydı. "İki kez büyü yaptı ve her ikisinde de insanlar öldü. Sadece... her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı var. Kendisiyle barışacak."

"Barışacak mı peki?" Coco ona uzun bir bakış atarak şüpheyle kaşını kaldırdı. "Yani... matagot bir sebepten dolayı ortaya çıktı."

Söz konusu matagot, bir köknarın alçaktaki dallarının arasına uzandı ve sarı gözlerle bize baktı.

Madam Labelle sırt çantasını benden aldı. Sabırsızca tek bir ha-

tekettiyle şişeleri içine süpürdü. "Matagotun Reid yüzünden burada olduğundan *emin değiliz*. Bu kamptaki tek sorunlu kişi oğlum *değil*" Sınırle parlayan mavi gözleri bentimkilere döndü ve elime bir parça kurdele tutuşturdu. Bir zamanlar takığımdaydı daha kalındı ama yine de... siyah saten yeni yara izimi zar zor kaplayacaktı. "Annen ikinci kez seni öldürmeye çalıştı. Kim bilir, belki de Absalon *senin* yüzünden buradadır."

"Benim mi?" Coco'nun kurdeleyi boğazımın etrafına bağlaması için saçlarımı kaldırırken alaycı bir tavırla güldüm. "Aptal olma. Ben iyiyim."

"Kurdele ve saç boyasının seni Morgane'dan gizleyeceğini düşünüyorsan delirmişsin."

"Morgane'dan değil. O şu an burada, bizi izliyor bile olabilir." Her ihtimale karşı ortaparmağımı başımın üzerine kaldırdım. "Ama kurdele ve saç boyası beni bu sefil aranan posterlerini gören herkesten gizleyebilir – hatta belki Chasseurlerden bile."

Fiyonk yaptıktan sonra Coco koluma dokundu ve kalın telli, gür saçlarımın sırtıma düşmesine izin verdim. Sesinden sırtışıını duyabiliyordum. "O posterlere *inanılmaz* derecede benziyorsun. Sanatçının yara izini çizirken gösterdiği özen..."

Kendime engel olamayarak burnumdan gülerken ona doğru döndüm. "Başka bir vücut uzantısı gibi görünüyordu."

"Oldukça büyük bir uzantı."

"Oldukça *erkeklik uzvuna* benzer bir uzantı."

Biz kıkırdama krizine girdiğimizde Madam Labelle sabırsızlıkla ofladı. *Çocuklarla* ilgili bir şeyler mırıldanarak, Reid'e katılmak için sinirli sinirli uzaklaştı. Uğurlar olsun. Coco ve ben tekrar güldük. Ansel bize ayak uydurmaya çalışsa da gülümsemesi biraz acı çekiymiş görünüyordu – ağzını açtığında şüphelerimi onaylamış oldu, "La Voisin'in kampında güvende olacağımızı düşünüyor musunuz?"

Coco'nun cevabı ânında geldi. "Evet."

"Peki ya diğerleri?"

Kahkahası soldu ve sırtı çantasını gizlice bir kez daha karıştırmaya başlayan Beau'ya baktı. Eline bir tane vurarak uzaklaştırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye devam etti Ansel bir anda ayağa kalkarak, giderek daha da tedirginleşiyordu. "Madam Labelle'in büyüü bizi burada gizleyemediyse, onları da yolda saklamayacaktır." Yalvaran bakışlarını hana çevirdi. "Morgane'in, seni Reid'in kalbini sökmekle tehdit ettiğini söyledin. Ayrıldıktan sonra onu kaçırıp seni Şato'ya geri dönmek zorunda bırakabilir."

Bunu bir saat önce Reid de söylemişti — ya da daha doğrusu haykırmıştı.

Anlaşılan, iş *Başpiskopos'un cenazesinde Morgane ile yüzleşme* planı için *müttefik toplama* amacıyla bölünmeye gelince çok daha az hevesliydi. Ama bu çılgın planın işe yaraması için kan cadılarına ihtiyacımız vardı ve La Voisin, Reid'in kampta hoş karşılanmadığını açıkça belirtmişti. Sayıları az olsa da itibarları tüyler ürperticiydi. Öyle ki Morgane, Şato'da bize katılmak için verdikleri yıllık dilekçeleri reddetmişti.

Ona karşı hareket etmeyi düşünmeleri için bunun yeterli olacağını umuyordum.

En azından La Voisin dinlemeye istekliydi. Absalon göz açıp kapayana kadar onun rızasıyla geri dönmüştü. Reid olmadan gidersek kampına girmemize izin verecekti. Büyük bir şey değildi ama bir başlangıçtı. Gece yarısı Coco, Ansel ve ben onunla Saint-Loire'nın dışında buluşacaktık ve bize kan kampına kadar eşlik edecekti. Onun yanındayken nispeten güvende olacaktık ama diğerleri...

"Bilmiyorum." Çaresizce omuz silktiğimde Coco dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Helene'in büyüünün yeterli olacağını umalım. Üzerlerinde Coco'nun kanı da olacak. İşler hepten sarpa sararsa da... Reid'in Balisarda'sı var. Kendini savunabilir."

"Bu yeterli değil," diye mırıldandı Coco.

"Biliyorum."

Söyleyecek başka bir şey yoktu. Reid, Madam Labelle ve Beau;

Chasseurler, Dames Blanches ve La Rivière des Dents'daki —orman—dan geçen tek yoldu ve adını ölümlerin topladığı dişlerinden alıyordu— katillerle haydutlar karşısında hayatta kalmayı başarırsa tehlike, kurtadamların sürü topraklarına ulaştıklarında on kat artacaktı.

Kurtadamların hangisinden daha çok nefret ettiğini söylemek zordu — avcılardan mı, cadılardan mı yoksa prenslerden mi?

Yine de Reid bu toprakları hepimizden daha iyi biliyordu. Blaise'i hepimizden daha iyi tanıyordu. Tek dileğim, Madam Labelle ve Beau'nun diplomasisinin işlerine yaramasıydı. Blaise hakkında duyduklarıma göre —ki itiraf etmem gerekirse, çok bir şey duymamıştım— adil bir şekilde yönetiyordu. Belki hepimizi şaşırtırdı.

Her iki durumda da, iki halkı birlikte ziyaret edecek zamanımız yoktu.

Bu gece, Başpiskopos'un cenazesinin kesin tarihini öğrenmek için yerel bir tavernada keşif yapacaktık. Şanslıysak, Kral Auguste'a yaklaşmak için törenden önce Cesarine'de yeniden bir araya gelebilecektik. Madam Labelle, kralın üçlü bir ittifaka ikna edilebileceği konusundaki iddiasını sürdürüyordu. Kalesini ziyaret ettiğimizde —öyle ya da böyle— bunu öğrenecektik.

Ansel gibi, bu durum benim de hoşuma gitmiyordu. Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyordu. Hâlâ yapılacak çok şey vardı, bulmacanın çok fazla parçası eksikti. Zaman çok kısıtlıydı. Gerisini bu gece tavernada bir araya getirecektik ama bunu yapmadan önce...

"A-ha!" Beau zafer kazanmış bir edayla Coco'nun çantasından iki şişe çıkardı. Kan büyüüne yardımcı olmak için yanına çeşit çeşit malzeme almıştı: Bazıları otlar ve baharatlar gibi tanıdık, bazıları ise şu anda Beau'nun havaya kaldırdığı gri toz ve berrak sıvı gibi yabancıydı. "Odun külü ve sirke," diye açıkladı. Biz ona boş boş bakınca sabırsızca iç geçirdi. "Saçın için. Hâlâ eski moda bir şekilde boyamak istiyorsun, değil mi?"

"Ah." Ellerim kendi iradeleriyle hızla yukarı fırlayarak sanki korurcasına saçımı kapattı. "Evet — evet, elbette."

* (Fr.) Diş Nehri —çn

Coco moral vermek için omzumu tutarken Beau'ya onu bıçaklayacak gibi bakıyordu. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Birçok sevgilimin saçlarını boyamasına yardım ettim, Cosette. Hatta senden önce Evonne adında dolgun bir sarışın vardı." Ona doğru eğilerek göz kırptı. "Tabii ki doğal sarışın değildi ama diğer doğal varlıkları bunu fazlasıyla telafi ediyordu." Coco'nun bakışları donuklaştığında –ve parmakları omzumu acı verici bir şekilde kavradığında– Beau sırttı. "Sorun ne, *ma chatte*? Yoksa... kıskandın mı?"

"Sen..."

Acıyla yüzümü buruşturarak eline dokundum. "İşimiz bittikten sonra onu senin için parçalayacağım."

"Yavaşça mı?"

"Parça parça."

Memnun bir şekilde başıyla onaylayıp Madam Labelle'in peşinden giderek beni Ansel ve Beau ile yalnız bıraktı. Garip bir sessizlik oluşsa da heyecanlı bir el hareketiyle –kelimenin tam anlamıyla– bunu böldüm. "Gerçekten ne yaptığını *biliyorsun*, değil mi?"

Beau parmaklarını saçımdan geçirdi. Onu kışkırtacak bir Coco olmadan modu düşmüş gibiydi, odun külü ve sirke şişelerine dikkatle bakıyordu. "Hiçbir zaman ne yaptığımı bildiğimi iddia etmedim."

Midem ağzıma geldi. "Ama sen dedin ki..."

"*Dedim* ki, bir sevgilimin saçlarını boyamasına yardım ettim ama bu sadece Cosette'i kızdırmak içindi. Aslında *yaptığım* şey, ben onu çilekle beslerken bir sevgilimin saçlarını boyamasını *izlemektir*. Çıplak bir şekilde."

"Eğer bu işi batırırsan canlı canlı derini yüzer, postunu da bir pelerin gibi giyerim."

Etiketlerini incelemek için şişeleri yakınlaştırmak kaşını kaldırdı. "Yazdım bir kenara."

Dürüst olmak gerekirse, çıplak bir sevgili yakında *beni* çilekle beslemeye başlamazsa dünyayı yakacaktım.

Coco'nun havanına eşit miktarda kül ve sirke döktükten sonra

* (Fr.) Kediciğim –çn

malzemeleri tabirihiyen birkaç saniye boyunca karıyordu ve ortaya uğursuz, gri bir çamur çıktı. Ansel endişeyle havana baktı. "Peki, nasıl yaptın? Bunun yerine bilyeyle boyayacak olsaydın?"

Beau saçlarını bölümlere ayırırken avuçlarını terden sırlıslam oldu.

"Duruma göre değişir." Bir desen aradım ve çok geçmeden birkaç altın filiz önümde beliriverdi. Birine dokunduğumda, bir yılan gibi koluma kıvrılarak sarılmasını izledim. "Öyle yaparak kendimle ilgili dışarıdaki bir şeyi değiştiriyor olacaktım. Bunun karşılığında içerideki bir şeyi değiştirebilirdim. Ya da –boyanacak renge bağlı olarak– mevcut saç rengimin özünü, yoğunluğunu veya tonunu alabilir ve bir şekilde manpüle edebilirdim. Belki bunun yerine kahverengiyi gözlerime aktarırdım."

Ansel'in bakışları Reid'e döndü. "Bunu yapma. Bence Reid gözlerini seviyor." Sanki bir şekilde beni gücendirmekten korkuyormuş gibi aceleyle ekledi: "Ben de öyle. Çok güzeller."

Kıkırdadım ve midemi düğümleyen gerginlik biraz hafifledi. "Teşekkürler, Ansel."

Beau bana bakmak için omzumun üzerinden eğildi. "Hazır mısın?"

Başımı salladım, o ilk tutanını boyarken gözlerimi kapattım ve Ansel'e odaklandım. "Neden bu kadar ilgilisin?"

"Bir sebebi yok," dedi hızlı bir şekilde.

"Ansel." Ona ters bir bakış atmak için bir gözümü açtım. "Çıkar ağzından baklayı."

Bana bakmadı, onun yerine ayağıyla bir çam kozalağını dürttü. Birkaç saniye geçti. Sonra birkaç saniye daha. Tam onu teşvik etmek için ağzımı açıyordum ki konuşmaya başladı, "Annemi pek hatırlamıyorum."

Ağzım ânında kapandı.

Arkamda, Beau'nun saçımdaki eli durdu.

"O ve babam ben üç yaşındayken bir yangında öldüler. Bazen düşünüyorum da..." Gözleri, saçıma gri macunu hızla sürmeye geri

döner Beau'ya doğru çevrildi. Rahatlayan Ansel, çam kozalağı dansına devam etti. "Bazen annemin kahkahasını ya da – ya da belki de babamın gülümsemesini hatırlayabileceğimi düşünüyorum. Aptalca olduğunu biliyorum." Kendini küçümser bir şekilde güldü. Bu gülüşten nefret ediyordum. "İsimlerini bile bilmiyorum. Peder Thomas'a sormaya çok korkmuştum. Bir keresinde bana *Maman*'in itaatkâr, Tanrı'dan korkan bir kadın olduğunu söylemişti ama belki de bir cadıydı." Tereddüt etti, sertçe yutkundu ve sonunda gözleriyle buluştu. "Tıpkı – tıpkı Reid'in annesi gibi. Tıpkı senin gibi."

Göğsüm, ifadesindeki umut karşısında sıkıştı. Bir şekilde, ne ima ettiğini biliyordum. Bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordum ve ne söylememi istediğini biliyordum – ne istediğini, hayır, neyi duymaya *ihtiyacı* olduğunu.

Onu hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ettim.

Hiçbir şey söylemediğimde ifadesi düştü ama kararlı bir şekilde devam etti. "Eğer durum buysa, belki... belki benim de büyü gücüm vardır. Bu mümkün."

"Ansel..." Elini tuttum, ne diyeceğimi düşünüyordum. Üç yaşına kadar annesi –ve babası– ile yaşadıysa, kadının bir Dame Blanche olması hiç olası değildi. Doğru, Şato'nun dışında yaşamış olabilirdi –birçok Dames Blanches öyle yapmıştı– ama onlar bilc, annelelerinin büyüsünü miras alamadıkları ya da ailelerinin soyunu ilerletemedikleri için yük olarak kabul edilen oğullarını nadiren terk etmemişlerdi.

İstemsizce bakışlarım Reid'e çevrildi. Balisarda'sını kısa, öfkeli vuruşlarla bir taş üzerinde biliyordu.

Ne kadar da yanılmıştık.

"Bu mümkün," diye tekrarladı Ansel, çenesini hiç onluk olmayan bir inatçılık sergileyerek kaldırdı. "Kan cadılarının oğullarını yanlarında tuttuğunu söylemiştin."

"Kan cadıları Cesarine'de yaşamıyor. Cadı meclisleriyle yaşıyorlar."

"Coco yaşamıyor."

‘Coco bir istisna.’

‘Belki ben de öyleyimdi.’

‘Nereden çıktı bu şimdi, Ansel?’

‘Nasıl dövüşüleceğini öğrenmek istiyorum, Lou. Büyü yapmayı öğrenmek istiyorum. Bana ikisini de öğretebilirsin.’

‘Sana bir şey öğretebilecek en son...’

‘Tehlikeye yürüyoruz, değil mi?’ Apaçık ortada olan cevabı doğrulamam için beklemedi. ‘Sen ve Coco sokaklarda yaşadınız. İkiniz de hayatta kalmayı başardınız. İkiniz de güçlüsünüz. Reid’in eğitimi ve Balisarda’sı var. Madam Labelle’in büyü gücü var ve Beau bile Modraniht’teki diğer cadıların dikkatini dağıtacak kadar zekiydi.’

Söz konusu zekâ küpü alaycı bir şekilde güldü. ‘Sağ ol.’

Ansel onu görmezden geldi, omuzları düşmüştü. ‘Ama o dövüşte bir değerim yoktu, tıpkı kan kampında değersiz olacağım gibi.’

Ona kaşlarımı çattım. ‘Kendin hakkında böyle konuşma.’

‘Nedenmiş? Dediklerim doğru.’

‘Hayır, değil.’ Elini sıktım ve öne eğildim. ‘Aramızda bir yer kazanman gerektiğini düşündüğünü anlıyorum ama buna gerek yok. Zaten yerin var. Eğer annen bir cadıysa, tamam, değilse de...’ Elini benimkinden çekti ve dilimi kesmek isteyerek iç çektim. Belki o zaman sözlerimi bu kadar sık yememe gerek kalmazdı. ‘Sen değersiz değilsin, Ansel. Asla değersiz olduğunu düşünme.’

‘Herkesin beni korumaya ihtiyaç duymasından bıktım usan-
dım. Artık kendimi koruyabilmek istiyorum, hatta...’ Kaşlarım daha da çatıldığında iç çekti ve yüzünü ellerine gömerek avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. ‘Sadece gruba katkıda bulunmak istiyorum. Artık beceriksiz bir aptal olmak istemiyorum. Çok şey mi istiyorum? Ben sadece... yük olmak istemiyorum.’

‘Senin beceriksiz bir aptal olduğunu *kim* söyledi?..’

‘Lou.’ Bana baktı, gözleri kıpkırmızıydı. Bakışlarıyla yalvarıyordu. ‘Bana yardım et. Lütfen.’

Yüzüne baktım.

Hayatıma giren erkeklerin gerçekten o kelimeyi üzerimde kul-

lanmayı kesmesi gerekiyordu. Ardından hep bir felaket geliyordu. Ansel ile ilgili tek bir şeyi değiştirme —onu katılaştırma, ona sa-
vaşmayı, öldürmeyi öğretme— düşünceyi kalbimi sıkıştırıyordu ama
eğer olduğu gibi rahat değilse ve bu rahatsızlığı herhangi bir şekil-
de hafifletebileceksem...

Onu dövüşme konusunda eğitebilirdim. Elbette, ona bir bıçak-
la kendini savunmayı öğretmekten hiçbir zarar —ve acı bir hayal
kırıklığı— gelmezdi. Büyü derslerine gelince, onları bir süreliğine...
erteleyebilirdik. Belirsiz bir süreliğine. Bu konuda kendini aşağı
hissetmesine asla gerek yoktu.

"Tabii ki sana yardım edeceğim," dedim sonunda. "Eğer — eğer
gerçekten istediğin buysa."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı, güneş yanında sönük kalırdı.
"Öyle. Teşekkür ederim, Lou."

"Bu harika olacak," diye mırıldandı Beau.

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde onu dirsekledim. "Nasıl
görünüyor?"

Yapış yapış olmuş bir tutamı kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.
"Söylemesi zor. Ne kadar uzun süre bekletirsek renk o kadar güçlü
olur herhalde."

"Evonne ne kadar süre bekletmişti?"

"Biliyorsam ne olayım."

Yarım saat sonra —Beau her tutamı karışımla kaplamayı bitir-
dikten sonra— Ansel bizi Coco'ya katılmak için yalnız bıraktı. Beau,
kadife pantolonunu umursamadan karşıma geçip dramatik bir iç
çekile kendini yere bıraktı ve gitmesini izledi. "Ne güzel o küçük
mankafadan nefret ediyordum..."

"O bir mankafa de—"

"...ama *tabii ki* o kendine gram değer vermeyen bir yetim," diye
devam etti Beau pervasız bir şekilde. "Birisi o kuleyi yakıp yıkmalı.
Tercihen avcılar içindeyken."

Boynumda ruhaf bir sıcaklık hissetmeye başladım. "Bilemiyo-
rum. En azından Chasseurler ona aileye benzer bir şey vermişti.

Bu yuva. Her ikisi de olmadan yaşıyan bir olarak, Ansel gibi bir çocuğun onlar olmadan uzun süre hayatta kalamayacağı net bir şekilde söyleyebildim."

"Kulakların beni yanıltıyor mu yoksa sen gerçekten de Glas-sevler mi övüyorsun?"

"Elbette onları..." Konuşmayı kestim, suçlamasının gerçekliğiyle irkilerek şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Kocakarının dişleri. Ansel'le takılmayı bırakmalıyım. Çok kötü örnek oluyor."

Beau burbundan güldü. "Kocakarının dişleri mi?"

"Bilirsin ya." Omuz silktim, boynumdaki rahatsız edici sıcaklık kafa derimin geri kalanına yayıldı. Her saniye sıcaklık daha da artıyordu. "Kocakarının köpekdişleri hani?" Kafası karışmış bir ifadeyle baktığımda açıkladım, "Bir kadın dişlerini kaybettiğinde bilgeliğini kazanır."

Buna yüksek sesle güldü ama bana hiç de komik gelmiyordu, kafa derim yanarken değil. Bir saç telini çektim, onu takip eden keskin acıyla yüzümü buruşturdum. Bu normal değildi, değil mi? Bir hata olmalıydı. "Beau, biraz su getir..." Kelime, saç telinin koparak elimde kalmasıyla boğuk bir haykırıyla sona erdi. "Hayır." Dehşete kapılmış bir şekilde saça baktım. "Hayır, hayır, *HAYIR*."

Reid saniyesinde yanımda bitmişti. "Ne oldu? Sorun..."

Çıglık atarak Beau'nun yüzüne yapış yapış olmuş saç yığını fırlattım. "Seni *aptall* Ne yaptığına bir— *NE YAPTIN SEN?*"

Sümügümsü saçı yüzünden sıyırdı, gözleri ardına kadar açılmıştı ve endişeyle doluydu, ben üzerine yürüdükçe geriye doğru sendeledi. "Sana ne yaptığımı bilmediğimi *söylemiştim!*"

Coco bir matarayla aramızda belirdi. Tek kelime etmeden beni tepeden tırnağa sıırıslamak ederek kafamın üzerine suyu boca etti ve gri karışımı yıkadı. Şiddetle küfrederek olduğum yerde sıçradım, Ansel saldırıyı tekrarlamak için öne çıktığında neredeyse yeniden boğuluyordum. "*Sakin,*" diye bağırdım, Madam Labelle kendi matarası elinde, harekete geçmeye hazır bir şekilde aralarına katıldığında. "Yoksa seni ateşe veririm."

Gözlerini devirdi, parmaklarını hıktı ve vücudumdaki su bu sıcak hava dalgasıyla buharlaştı. Reid ırkıldı. "Ne abarttın," dedi Madam Labelle. "Bu tamamen düzeltililebilir..." Fakat çok yıpranmış bir saç telini kaldırdığımda aniden konuşmayı kesti. Hepimiz elimdekine baktık, en kötüsünü de ağır bir sessizlik çökerken fark ettik.

Saçım sarı değildi. Kırmızı, siyah ya da aradaki bakır rengi bile değildi.

Saçım... beyazdı.

Saç teli parmaklarımın arasında parçalanıp koptu.

"Bunu düzeltebiliriz," diye ısrar etti Madam Labelle, elini kaldırarak. "Her şey eskisi gibi olacak."

"Sakin." Gözlerimdeki yaşlar kafa derimden bile daha sıcak yanıyordu. "Başka kimse saçıma *lanet parmağını* sürmeyecek." Eğer başka bir kimyasal maddeyle boyarsam, kalan teller de muhtemelen yanacaktı ve eğer büyü kullanırsam daha da ciddi sonuçlar doğuracaktım. Saçımı —*bu hâlini*— değiştirmek için gereken desenin bedeli hiç hoş olmazdı. Renk yüzünden değil. Rengin temsil ettiği şey yüzünden. Temsil ettiği *kişi* yüzünden. Başka herhangi birinde beyaz, ay ışığı gibi saçlar güzel olabilirdi ama *bende*...

Çenem titreyerek burnum havada Reid'e döndüm ve palasından bir bıçak çektim. Ona öfkelenmek, yıpranmış saçlarımı endişeli yüzüne atmak istedim. Ama bu onun hatası değildi. Tam olarak değildi. Büyü yerine kahrolasica *Beau'ya* güvenen, Reid'i büyüden korumayı düşünen *bendim*. Ne aptalca bir fikir. Reid bir cadıydı. Onu büyüden *korumak* diye bir şey yoktu — ne şimdi ne de gelecekte.

Beni dikkatle izlemesine rağmen Reid, Kovuk'un diğer ucuna giderken beni takip etmedi. Sıcak gözyaşları —saçma gözyaşları, utanç gözyaşları— gözlerimde birikti. Onları öfkeyle sildim. Bir parçam aşırı tepki verdiğimi biliyordu, bunun sadece saç olduğunu biliyordu.

O parçam defolup gidebilirdi.

Kırt.

Kırt.

Kırt.

Saçlarım örümcek ipeği gibi yere süzüldü, solgun ve yabancı. Örümcek ağı kadar hassas. Bir tutamı benimle alay eder gibi botuma uçtuğunda annemin gülüşünü duyduğuma yemin edebilirdim.

Güneşin batmasını beklerken içimi gergin bir enerji sarmıştı.

Güneş batana kadar keşif için Saint-Loire'ya giremezdik. Orada köylüler olmayacaksa tavernaya gizlice girmenin bir anlamı yoktu. Köylü yoksa dedikodu yoktu. Dedikodu yoksa bilgi yoktu.

Ve bilgi yoksa Kovuk'un dışındaki dünya hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz demektir.

Aniden ayağa kalktım ve Ansel'e doğru yürümeye başladım. Antrenman yapmak istediğini söylemişti ve Reid'in bıçağı hâlâ bende idi. Bir elimden diğerine geçirdim. Saçımı *—tekrar—* çekiştirmek için uzanmamı engelleyecek her şeyi yapardım. Kırılmış uçlar omuzlarımın üst kısımlarına değiyordu.

Geri kalanını ateşe atmıştım.

Ansel sönmekte olan közlerin etrafında diğerleriyle birlikte oturuyordu. Ben onlara yaklaşırken sessizleştiler ve ne hakkında konuştuklarını tahmin etmekte pek zorlanmadım. *Kimin* hakkında konuştuklarını. Harika. En yakın ağaca yaslanmış olan Reid, dikkatli bir şekilde yaklaştı. Beni beklediğini fark ettim. Yaklaşmak için izin vermemi bekliyordu. Gülümsedim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Başımın üstüne ağırdan alarak bir öpücük kondurdu, beyaz saçlarımı inceliyordu. Şimdilik, benim öfke nöbetim onunkini bastırmış gibiydi. "Daha iyi mi?"

"Sanırım kafa derim hâlâ kanıyor ama onun dışında evet."

"Çok güzelsin."

"Yalancının tekisin."

"Ben ciddiylim."

"Bu gece herkesin kafasını tıraş etmeyi planlıyorum."

Dudakları seğirdi ve aniden mahcup görüldü. "On dört yaşındayken saçlarımı uzattım. Alexandre'ın da uzun saçları var, bilirsin, şeyde de..."

"*La Vie Éphémère*," diye tamamladım cümlesini Reid'i rüzgârda dalgalanan uzun, çekici buklelerle hayal ederek. Kendime engel olamayarak burnumdan güldüm. "Bana gençliğinde bir gönülçelen olduğunu mu söylüyorsun?"

Ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Yani diyelim ki öyleydim, ne olmuş?"

"Yanisi gençken tanışmamamız yazık olmuş."

"Sen hâlâ gençsin."

Bıçağımı kaldırdım. "Ve hâlâ kızgıyım." Yüzüme güldüğünde sordum, "Neden kestini?"

"Uzun saç antrenman alanında sorun oluyor." Kederli bir şekilde başının üzerini ovuşturdu. "Jean Luc bir dövüş idmanı sırasında saçımı yakaladı ve neredeyse kafa derimi kanattı."

"Saçını mı çekti?" Şaşkınlıktan nefesim kesildiğinde kasvetle başını sallayarak onayladı, bense kaşlarımı çattım. "Bak sen küçük *sürtüğe*."

"Sonrasında kestim. O zamandan beri de uzatmadım. Şimdi—elleri kalçalarına indi, gözleri parlıyordu— "bıçağa el koymam gerekiyor mu?"

Bıçağı havaya fırlattım, keskin tarafını yakalayıp bir kez daha yukarı gönderdim. "Denemekte özgürsün."

Bir şimşek kadar hızla —göz temasını bozmadan— bıçağı başımın üstünden kaparak ulaşamayacağım yükseklikte tuttu. Gözleri benimkilere işledi ve yavaş, kibirli bir sırtış dudaklarına yerleşti. "Ne diyordun?"

Enfes bir titremeyi bastırarak —yüksek sesli kahkahasına bakılırsa o da hissetmişti— döndüm ve karnını dirsekledim. Bir *ahh* sesi çıkararak iki büklüm olduğunda göğsü sertçe sırtıma dayandı ve bıçağı parmaklarından çekiverdim. Boynumu uzatarak çenesine bir öpücük kondurdum. "Çok sevimli bir hareketti."

* (Fr.) Fani Dünya —çn

Kolları göğsümü sararak beni kısırdı. Beni kollarının arasına hapsetti. "Sevimli," diye tektarladı uğursuz bir şekilde. O hâlâ eğilmiş bir şekilde dururken bedenlerimiz kalıp gibi birbirine uyuyordu. "Sevimli"

Bir anda beni havaya kaldırdığında çığlık atarak tekmeler savurdum ve kahkahalarla nefes nefese kaldım. Beni ancak Beau yüksek sesle iç çekip Madam Labelle'e dönerek, kulak zarlarını kurtarmak için planlanandan önce ayrılabilir miyiz diye sorduğunda serbest bıraktı. "Les Dents'da onlara ihtiyacım olacak mı sence? Yoksa onlar olmadan gidebilir miyim?"

Ayaklarım bir kez daha yerle buluştuğunda Beau'yu görmezden gelmeye—oynamaya devam etmeye, Reid'in kaburgalarını dürtmeye— çalıştım ama gülümsemesi artık o kadar geniş değildi. Gerginlik çenesine geri dönmüştü. O an geçmişti.

Bir gün Reid'in gülümsemelerini biriktirmeme, onları karneyle dağıtmasına gerek kalmayacaktı.

Bugün o gün değildi.

Gömleğimi düzelterek bıçağı Ansel'e uzattım. "Başlayalım mı?"

Gözleri kocaman açıldı. "Ne? Şimdi mi?"

"Neden olmasın?" Omuz silkerek Reid'in palaskasından bir bıçak daha çıkardım. Kılını kıpırdatmadı. "Güneş batana kadar birkaç saatimiz var. Hâlâ antrenman yapmak istiyorsun, değil mi?"

Ansel ayağa kalkmak için acele ederken neredeyse düşecekti. "Evet, istiyorum ama..." O kahverengi gözler önce Coco ve Beau'ya, sonra da Reid'e kaydı. Madam Labelle, oyun kartlarını dağıtırken duraklamıştı. *Couronne* yerine, teklif olarak taşlar ve çubuklar kullanıyorlardı. Ansel'in yanakları al al oldu. "Bunu... burada yapmasak mı?"

Beau kartlarından kafasını kaldırmadı. Hatta onlara doğal olmayacak kadar sabit bir şekilde bakıyordu. "Ne yaptığını önemsemediğimizi sanma, Ansel."

Beau'yu takiben Coco da oyunlarına geri dönmeden önce Ansel'e güven verici bir şekilde gülümsedi. Reid bile olayı anlayarak

elim bir an için sıkı ve tek bir kelime etmeden onlara katıldı. Bir daha kimse bizim tarafımıza dönmedi.

Ama bir saat sonra, kendilerine engel olamayarak gizlice izlemeve başladılar.

“Bekle, bekle! Sallanıyorsun ve üst bedenine çok fazla odaklanıyorsun. Sen Reid değilsin.” Ansel’in öne uzanmış kolunun altına eğildim ve bir uzvu koparmadan önce onu silahsız bıraktım. Muhemen kendininkilerden birini. “Ayaklarının sadece yürümekten çok daha fazlasını yapması gerekiyor. Kullan onları. Her vuruşta hem üst hem de alt vücut gücünü kullanmalısın.”

Omuzları perişan bir hâlde düştü.

Çenesini kılıcının ucuyla kaldırdım. “O surat düşmeyecek, *mon petit chou*. Bir daha!”

Duruşunu bir kez daha —iki kez daha, yüzlerce kez daha— düzelterek öğleden sonra ve akşamın büyük bir kısmı boyunca kılıçlarımızı savuşturduk. Çok az gelişme göstermesine rağmen, çevremizdeki gölgeler iyice karardığında bile dersini sona erdirecek cesareri kendimde bulamadım. Güneş çamlara dokunduğunda, sonunda saf bir kararlılıkla kılıcımı elimden düşürmeyi başardı — ve bu süreçte de kendi kolunu kesti. Kanı karı lekeledi.

“Bu yaptığın...”

Yarasını incelemek için kılıcını yere atarken, “Berbattı,” diye acı bir şekilde tamamladı. Yüzü hâlâ kıpkırmızıyken —sebebi kısmen efordu— diğerlerinin olduğu tarafa hızlı bir bakış attı. Hepsi meşgul görünmek için acele ederek akşam yemeği için kullandıkları derme çatma tabakları topladılar. Ansel’in isteği üzerine bu öğünü atlayıp antrenman yapmıştık. Midem sinir bozucu bir şekilde guruldadı. “Berbattım.”

İç çekerek bıçağımı botuma koydum. “Koluna bir bakayım.”

Kaşlarını çatarak gömleğin kolunu indirdi. “Bir şeyim yok.”

“Ansel...”

“Bir şeyim yok dedim.”

Ondan duymaya alışkın olmadığım keskin ton karşısında durakladım. "Bunu tekrar yapmak istemiyor musun?"

Yüzü yumuşadı ve başını eğdi. "Özür dilerim Sana çıkışmamalıydım. Sadece... bunun farklı bir şekilde sonuçlanmasını istemiştım." İtirafı sessiz olmuştu. Bu sefer diğerlerine değil, kendi ellerine baktı. Birini tutup sıkıca kavradım.

"Bu ilk denemendi. Daha iyi olacaksın..."

"Değildi." İsteksizce bakışlarımla buluştu. Bu isteksizlikten nefret ediyordum. Bu utançtan. *Nefret* ediyordum. "Chasseurlerle de antrenman yaptım. Ne kadar berbat olduğumu bildiğimden emin oldular."

Yakıcı ve tüketici bir öfke tüm bedenime yayıldı. Ona verdiklerinin karşılığında çok daha fazlasını da almışlardı. "Chasseurler halt etmiş..."

"Sorun değil, Lou." Düşmüş bıçağını almak için elini çekti ama hareketinin ortasında durdu ve bana gülümsedi. Yorgun olsa da bu gülümseme umutluydu da – inkâr edilemez ve pişmanlıktan yoksun bir şekilde hem de. Bir an için nutkum tutularak ona baktım. Her ne kadar sık sık naif ve bazen de huysuz olsa da hâlâ öyle... saftı ki. Bazı günler onun gerçek olduğuna inanamıyordum. "Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir, değil mi?"

Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir.

Evet.

Kalbim boğazıma takıldı ve içgüdüsel olarak, kampın diğer ucunda duran Reid'in sırtına baktım. Sanki beni hissediyormuş gibi durdu ve gözlerimiz omzunun üzerinden buluştu. Aceleyle başka yöne baktım, göğsümdeki soğuk korku yumrusunu görmezden gelerek kolumu Ansel'inkine geçirdim ve iyice sıktım. "Hadi, Ansel. Bu sefil günü bir içkiyle bitirelim."

CLAUD DEVERAUX

Reid

"Ben o şeyi içmem."

Lou'nun bana uzattığı bardağı inceledim. Bardak kirli, içindeki sıvı ise kahverengiydi. Şüphe uyandırıcıydı. Laubali barmene ve gülen, dans edip gömleklerine bira döken kendini dağıtmış müşterilere yaraşan türden bir içecekti. Bu akşam, bir tiyatro grubu Saint-Lolre'dan geçerken sahne almış ve aktörler daha sonrasında yerel tavernada toplanmıştı. Çok geçmeden de onları bir kalabalık takip etmişti.

"Ah, hadi ama." Viskiye burnumun dibinde sokup salladı. İğrenç kokuyordu. "Gevşemeye ihtiyacın var. Hepimizin var."

Viskiyi elimin tersiyle ittim, hâlâ kendime kızgındım. Diğerlerini müttefik toplamaya, Morgane'la yüzleşmeye ikna etmeye o kadar hevesliydim ki —acınası duygularım beni o kadar kör etmişti ki— ayrıntıları düşünmemiştim.

"Buraya içmeye gelmedik, *Lucida*."

Onu bırakma düşüncesi içimi ilkel bir panikle doldurdu.

"Affedersin, Raoul ama bir *tavernada* keşif yapmak için ısrar eden sendin. Şikâyet ettiğim yok gerçi."

Her şeyi tüketen türden bir panikti, sahip olduğum dikkatin her bir zerresini kendine istiyordu. Çığlık atmak istedim. Öfkelenmek istedim. Ama nefes alamıyordum.

Boğulmaya benziyordu.

"Bilgi toplamak için en iyi yer burası." Çenem seğirirken, Madam Labelle, Coco ve Beau'nun gürültücü aktör grubunun ortasında oturduğu yere baktım. Lou ve benim gibi Beau da yüzünü pelerinin büyük başlığına gizlemişti. Kimse bizi fark etmedi. Bizim grubumuz, sanatçılarınkine kıyasla hiçbir şeydi. "Yapamayız." Düşüncelerimi toplayamayarak başımı iki yana salladım. Saat gece yarısına yaklaşıkça daha da coştular. Daha da hovardalaştılar. Lou dışında her şeyi inceliyordum. Ona baktığımda panik keskinleşerek göğsüme saplandı ve beni ikiye bölmekle tehdit etti. Tekrar deneyerek parmak uçlarıma doğru mırıldandım. "Kampın dışındaki durumu değerlendirene kadar Madam Labelle'in planıyla devam edemeyiz. Alkol çeneyi düşürür."

"Sahi mi?" Beni öpecekmişçesine öne doğru eğildi ve içimdeki panik safra gibi hoşazıma yükselirken geri çekildim. Tanrı'ya şükür yüzünü doğru düzgün göremiyordum yoksa aptalca bir şey yapabilirdim – onu arka odaya sürükleyip kapıyı kapatmak ve beni terk etmeye dair ahmakça planını unutana kadar öpmek gibi. Böyle bir şey yapmamak için kaslarımı sıkarak kendimi kastım. Hayal kırıklığı ile koltuğuna geri döndü.

"Pekâlâ. Hâlâ götlük yaptığını unutmuşum."

Şimdi onu farklı bir nedenden dolayı öpmek istiyordum.

Dışarıda gece tamamen çökmüştü. Pis odayı aydınlatan tek şey şöminedeki ateşti. Her ne kadar mümkün olduğunca uzağa oturmuş, en derin gölgelere gizlenmiş olsak da ateşten yayılan loş ışık kapıya asılmış aranıyor posterlerini saklamamıştı. İki tanesini. Biri benim, diğeri de Lou'nun yüzünün bir çizimiydi. Köy sokaklarında yerlere dağılmış olanların kopyalarıydı.

Louise le Blanc, büyüçülük yaptığından şüpheleniliyor, yazıyordu posterinde. Ölü ya da diri aranıyor. Ödül.

Lou gülmüştü ama hepimiz sesinin ardındaki gerçeği duymuştuk. Zorlanmış bir gülüştü bu. Benim fotoğrafımın altında da...

Reid Diggory, cinayet ve komplodan şüpheleniliyor. Diri aranıyor. Ödül.

Diri aranıyor Suçlarını düşünülünce bu hâlâ çok anlamsız geliyor.

"Gördün mü? Hâlâ umut var." Lou bana yöneltilen suçlamayı görünce beni gönülsüzce dirseklemişti. Bir anlık zayıflıkla, en yakın limana kaçmayı ve her şeyi geride bırakmayı teklif etmiştim. O zaman gülmemişti. "Hayır. Büyüm burada yaşıyor."

"Yıllarca büyü olmadan yaşadın."

"O yaşamak değildi. O hayatta kalmaktı. Ayrıca, tüm bunlar olmadan" —elleriyle etrafımızı işaret etti— "ben kimim ki?"

Onu kapıp kaçırma dürtüsü dayanılmazdı. Bunun yerine, göz göze ve burun buruna gelene kadar eğildim ve şiddetle karşı çıktım, "Sen her şeysin."

"Cadılar limanları izlemeseler bile, bir şekilde kaçmayı başarsak bile, Morgane'in geride kalanlara neler yapacağını kim bilebilir? Yaşadık, evet ama herkesi böyle bir kadere mahkûm edemeyiz. Değil mi?"

Bu şekilde ifade edildiğinde cevap tonlarca ağırlık misali mide-me çökmüştü. Elbette onları bırakamazdık. Ama yine de umutla gözlerimi yokladı, sanki farklı bir cevap bekliyormuş gibi. Bu beni duraklattı, midem düğümlendi. Eğer gitmemiz gerektiği konusunda ısrarcı olsaydım, kabul eder miydi? Yaşayabilme olasılığımız için bütün bir krallığı Morgane'in gazabına mahkûm bırakır mıydı?

Kafamdaki küçük bir ses cevap verdi. Hoş karşılanmayan bir ses. *Bunu zaten yaptı.*

Onu acımasızca bir kenara ittim.

Şimdi —bedeni benimkine doğru eğilmiş, başlığı kaymışken— ellerim titriyordu ve tartışmamıza devam etmemek için kendimi tuttum. Çok yakında kan kampına gitmek için yola çıkacaktı. Yalnız olmayacak olsa da *bensiz* olacaktı. Bu, kabul edilemez bir durumdu. Olamazdı. Hem Morgane hem de Auguste kellesinin peşindeyken olmazdı.

Kendi başının çaresine bakabilir, dedi ses.

Evet. Ama ona ben de bakabilirim.

İç çekerek sandalyesine çöktü ve pişmanlık hissi, paniği solladı. Onu reddettiğini düşünüyordu. Gözlerini önce göletin kenarında sonra tekrar kampta nasıl da sıkı sıkı kapattığı gözünden kaçmamıştı. Ama onu reddetmiyordum. Onu koruyordum.

Bana dokunduğunda aptalca kararlar veriyordum.

“Peki ya sen, Antoine?” Lou, içkiyi Ansel’e doğru itti. “Bir hanımefendinin yalnız içmesine izin vermezsin, değil mi?”

“Tabii ki vermem.” Ciddiyetle sağa sola baktı. “Ama burada bir hanımefendi görmüyorum. Ya sen?”

Lou kıkırdadı ve kehribar rengi içeceği Ansel’in başından aşağı boca etti.

“Kes şunu,” diye homurdandım başlığını geri takarak. Bir an için saçları görünür olmuştu. Kesmesine rağmen renk şaşırtıcı derecede beyaz kalmıştı. Farklıydı. Sıradan bir renk değildi ama kötü şöhretli bir renkti. Simgesel bir renk. Hiç kimse Lou’yu bu renkle tanıyacak olmasa da onu daha kötü biriyle karıştırabilirlerdi. Artık Lou bile kendisi ve annesi arasındaki benzerlikleri görmek zorunda kalmıştı.

Kendime yanağını okşama izni vermeden önce elimi çekerek viskiyi pelerininimle sildim. “İşte bu yüzden Madam Labelle halka açık bir yerde olmanı istemedi. Çok fazla dikkat çekiyorsun.”

“Annemi yaklaşık üç buçuk saniyedir tanıyorsun ve şimdiden her şey ondan soruluyor. Bunun benim için ne heyecan verici olduğunu anlatamam.”

Gözlerimi devirdim. Ben onu düzeltemeden, bir grup adam yanımdaki masaya oturdu. Kirlilerdi. Darmadağınık. Bir içki için can atan tipler. “Fifi, yavrum,” dedi en gürültülü ve en pisleri, “bize birer bardak bira getir ve bittikçe tazele. Aferin kızıma.”

Barmen —eşit derecede kirliydi ve iki ön dişi yoktu— siparişlerini getirmek için aceleyle gitti.

Tavernanın diğer ucundaki Beau, kendi dişlerine tıklatarak Lou’ya bir şeyler söyledi ve kıkırdadı. Kıskançlık içimde çığ gibi büyüdüyü. İçgüdüsel olarak Lou’ya yaklaştım, durdum ve bir kez daha

yerime geri döndüm. Bunun yerine kendini odanın çevresini taramaya zorladım.

“Frenle, Roy,” dedi arkadaşlarından biri. “Yarın sabahın köründe kalkcan falan ya.”

Bu pis grubun arkasında, siyalara bürünmüş üç adam kart oynuyordu. Kalçalarında kılıçlar vardı. Bardaklarında ise bal şarabı. Onların ötesinde, genç bir çift Madam Labelle, Coco ve Beau ile canlı bir şekilde sohbet ediyordu. Fifi ve iri kıyım bir barmen tezgâha bakıyorlardı. Aktörler ve aktrisler kapıda dans ediyordu. Daha fazla köylü içeri girdi, gözleri heyecanla parlıyordu, burunları ise soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Herkes aralarında kimlerin saklandığından bihaberdi.

“Ne dicem.” Roy yere tükürdü. Tükürüğün bir kısmı çenesine damladı. Lou —ona en yakın o oturuyordu— yüzünü buruşturarak sandalyesini uzaklaştırdı. “At dün akşamleyin bacağını kırdı. Anlıcağınız Cesarine’e gitmicez.”

Bunu duymamızla üçümüz de duraksadık. Hiç de doğal olmayan bir şekilde. Lou’yu dürttüğümde başını salladı ve içkisinden bir yudum aldı. Ansel de onu taklit etti, içecek diliyle buluştuğunda yüzünü buruşturdu. Bardağı bana doğru uzattı. Saint-Loire’den Cesarine’e olan mesafeyi hızla hesaplarken reddettim. Eğer bu adamlar sabah ayrılmayı planlıyorlarsa, Başpiskopos’un cenazesi iki hafta içinde olacaktı.

“Şanslısın,” dedi Fifi, bal şaraplarıyla geri döndüğünde. Doyumsuzca içtiler. “Hanım yakamdan düşmüyo. Onu *onore etmemiz* lazımmış. Yarım akıllı n’olcak. İhtiyar Florin’in benim için yaptığı tek şey, hasat sırasında o yerden bitmeleri kızdırmak oldu.”

İsmi bana bir tuğla gibi çarptı. O zaman bunlar çiftçiydi. Birkaç hafta önce, Cesarine dışında başka bir cüce cin istilası ile uğraşmak için gönderilmiştik. Ama çiftçilere *yardım ediyorduk*, onları engellemiyorduk.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, biri dedi ki, “Ama mavi domuzlar onları öldürdü, Gilles. Bu da bişidir.”

Mavi domuzlar. Hakareti işitmemle öfkeyle doldum. Bu adamın *Chasseur*lerin onların güvenliklerini sağlamak için yaptıkları onca şeyin farkında değildi. Yaptıkları fedakârlıkların. Sahip oldukları erdemini. Adamların buruş buruş olmuş kıyafetlerine tiksintiyle bakımdı. Belki de anlamak için fazla kuzeyde yaşıyorlardı ya da belki de çiftlikleri görgülü bir toplumdan oldukça uzaktaydı. Ahmaklar ve suçlular dışında kimse kardeşliğimi –içten içe yüzümü buruşturarak kendimi düzelttim– *Chasseurlerin* kardeşliğini erdemli, asil ve dürüst haricindeki sıfatlarla nitelendirmemişti.

“Hepsini değil,” diye yanıtladı Gilles tersleyerek. “Onlar gittikten sonra yaşanan arbedeyi görecektin. Küçük şeytanlar arkadaşlarının cesetlerini kazdılar ve buğdayımı bir gecede hiç ettiler. Şimdi onlara haftalık pay bırakıyoruz. Mavişler duysa yakardı çıramızı ama n’apabiliriz ki? Yaratıkların bir tarlayı daha heba etmesinden daha ucuz. İki arada bir derede kaldık. Zaten karnımızı doyurmakta zorlanıyoruz.”

Fifi’den bir bardak daha sipariş etmek için döndü.

“Aynen,” dedi arkadaşı başını iki yana sallayarak. “Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık.” Dikkatini tekrar Roy’a çevirdi. “Belki en iyisi böyledir. Kız kardeşim veletleriyle birlikte Césarine’de yaşıyo ve Auguste’un sokağa çıkma yasağı getirdiğini söyledi. İnsanların güneş battıktan sonra dışarı çıkmasına izin verilmiyomuş, hele kadınlar onlara eşlik edecek bir erkek olmadan dışarı bile çıkamıyomuş. Başpiskopos’un başına gelenlerden sonra, şüpheli kadınları aramak için askerleri sokaklarda devriye geziyomuş.”

Kadınlara eşlik eden erkekler mi? Devriyeler mi?

Lou’yla bakiştık ve o sessizce küfretti. Şehirde gezinmek beklediğimizden daha zor olacaktı.

Gilles ürperdi. “Hâlimden şikâyet edemem. Yerden bitmeler hadi neyse. Ama cadılar başka bişi. Şeytan onlar. Doğal değiller.”

Roy başka bir bardak sipariş ederken diğer adamlar da mırıldanarak onun söylediklerine katıldı. Ancak içlerinden biri lafı fıtığına getirdiğinde, Lou bana hızlı bir bakış attı. Gözlerindeki parlak ho-

şuma gitmemişti. Çenesindeki o kararlı kasılma da. "Yapma," diyor uyardım kısık sesle ama ağız dolusu bir yudum aldı ve sesimi bastırdı.

"Hey, ahmak Toussaint'nın ne iddia ettiğini duydunuz mu?"

Yan masadaki tüm gözler ona döndü. Diğerleriyle birlikte ağızım bir karış açık kalırken hayretten sandalyeme mihlanmıştım. Ansel'in dudaklarından gergin bir kıkırdama döküldü. Daha çok bir gıcırdamayı andırıyordu. Lou onu masanın altından tekmeledi.

Gergin geçen bir saniyenin ardından Roy geçirdi ve karnını okşadı. "Sen de kimsin? Yüzünü neden saklıyorsun?"

"Saçlarım yüzünden, evlat. Bi' anlık öfkeye kapılıp hepsini kestim, şimdi kendimi görmeye tahammül bile edemiyom."

Ansel'in viskisi boğazında kaldı. İçgüdüsel olarak sırtına vurdum. İkimiz de gözlerimizi Lou'dan ayırmamıştık. Sırıtişını görmiyordum ama hissedebiliyordum. Bundan keyif alıyordu.

Onu boğmak istedim.

"Bi' de çenemdeki siğil var," diye ekledi pis pis sırtarak, dokunmak için parmağını yüzüne götürdü. Parmak, başlığının gölgesinde kayboldu. "Dünyadaki tüm pudrayı sürsem onu kapatamaz. Belter-ra kadar bişi."

"Aynen." Daha önce konuşan adam bilgece bir tavırla başını salladı, çok içmişti ve kızarmış gözleriyle ona baktı. "Kız kardeşimin de burnunda siğil var. Bence bi' şeyin yoktur."

Lou kendine engel olamayarak burnundan güldü. "Bunlar benim kardeşlerim" –Ansel ve bana işaret etti– "Antoine ve Raoul."

"Meraba arkadaşlar." Ansel sırtarak şapşalca el salladı. "Memnun oldum."

Suratına baktım. Utangaçça olsa da gülümsemesi solmadı.

"Neyse," dedi Lou, viskisinin geri kalanını da mideye indirerek. "Antoine ve Raoul, sizin bu cüce cin problemlerinizden anlar. Biz de çiftçiyiz de. O mavi domuzlar bizim de hayatımızı mahvediyö, hele Toussaint en beterleri."

Roy bir homurdanmayla başını iki yana salladı. "Daha bu sabah

lanet domuzlarıyla burdaydı ve *dediklerine göre* bu ihtiyar Toussa-
mı Noel Arifesi'nde Morgane'ı bıçaklamış."

"Hadi bel" Lou vurgu yapmak için masaya vurdu. Uyarıyla aya-
ğını onunkının üzerine bastırdım fakat karşılık olarak baldırımı
tekmeledi. Omuzları sessiz bir kahkaha ile titredi.

"Ama..." Roy, tekrar geçirdi ve öne eğilirken aynı şeyi yapmamızı
işaret etti. "Turnuva yüzünden acilen Cesarine'e gitmeleri gerekti-
ğini söylediler."

Mideme bir ağırlık çöktü. "Turnuva mı?"

"Aynen," dedi Roy, yanakları gittikçe daha da pembeleşiyordu.
Sesi daha yüksek çıkıyordu. "Saflarını doldurmaları gerekiyo. Galiba
cadılar içlerinden bikaç tanesini indirmiş. İnsanlar buna *Noel Rouge*
diyo." Sırıttı ve ağzını koluna sildi. "Tüm o kan yüzünden hani."

Bu sefer, Ansel içkisini bana uzattığında kabul ettim.

Viski boğazımı yaktı.

Siğilli kız kardeşi olan başıyla onayladı. "Başpiskopos'un cena-
zesinden önce düzenliyorlar. Bunu bi' kutlamaya falan dönüştürme-
ye çalışıyorlar herhal. Biraz marazi."

Gilles üçüncü bardağını da fondipledi. "Belki de girmeliyim."

Adam güldü. "Belki de sen yokken ben de karına girmeliyim."

"Onu kardeşinle değiştirecem!"

Buradan sonra konuşmanın kalitesi iyice düştü. Ben Lou'yu ki-
min daha çirkin olduğu —adamın kız kardeşi mi yoksa aranan pos-
terlerindeki cadı mı— hakkında dönen bir tartışmadan çıkarmaya
çalışıp başarısız olurken yabancı bir ses araya girdi. "Bunların hepsi
palavra ve uydurma. Yüzde çıkan bir siğil kadar saygıdeğer bir şey
yoktur."

Hep birlikte masamızdaki boş koltuğa kendini bırakmış olan
adama bakmak için döndük. Kahverengi gözleri, birbirine karışmış
bir bıyık ve sakalın üzerinde parılıyordu. Grubun kemancısı. Bana
nasır tutmuş bir el uzattı. Diğerlerine de neşeli bir şekilde el salladı.
"Selamlar. Claud Deveraux, hizmetinizdeyim."

* (Fr.) Kızıl Noel —çn

Roy ve arkadaşları şarlatanlar hakkında bir şeyler mırıldanarak tiksintiyle geri döndüler.

Lou başlığını düzeltirken adamın eline baktım. Ansel'in gözleri Madam Labelle, Coco ve Beau'ya doğru fırladı. Bizi gizlice izlemelerine rağmen yanlarındaki çiftle sohbet etmeye devam ettiler. Madam Labelle hafifçe başını yukarı aşağı salladı.

"Pekâlâ." Claud Deveraux elini çekmişti ama gülümsemesi hâlâ duruyordu. "Size katılmamın sakıncası yok, değil mi? İtiraf etmeliyim ki tüm bu eğlenceye bir mola vermem gerek. Ah, içkileriniz var." Ansel'in içkisinin geri kalanını bitirmeden önce grubuna el salladı. "Size borçluyum, efendim. Gerçekten, en derin şükranlarımı sunuyorum." Bana göz kırparak ağzını ekoseli bir cep mendiliyle sildi. "Nerede kalmıştım? Ah, evet. Claud Deveraux. O benim. Ben, elbette, Troupe de Fortune'un müzisyeni ve de yöneticisiyim. Bir ihtimal bu akşamki gösterimize katıldınız mı acaba?"

Sessiz kalması için yalvarırcasına Lou'nun ayağına bastım. Roy'un aksine bu adam bizi arayıp bulmuştu. Hoşuma gitmemiştii. Gönülsüz bir iç çekişle Lou arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Hayır," dedim kaba bir şekilde. "Katılmadık."

"Muhteşem bir gösteriydi." Tek taraflı konuşmasına zevkle devam etti ve gülümsemesiyle her birimize sırayla ışık saçtı. Onu daha yakından inceledim. İnce çizgili pantolon. Şal desenli ceket. Damalı papyon. Silindir şapkasını —eski püskü ve bordo— önündeki masaya atmıştı. Bu kıyafeti bana bile... tuhaf gelmişti. "Yol boyunca rastladığımız bu şirin küçük köyleri seviyorum. İnsan çok ilginç kişilerle tanışıyor."

Ona ne şüphe.

"Gerçekten de bu gece, Kutsal Babamızın törenine doğru kalabalığın ve *couronneler*in bizi çağıran seslerini takip ederek güneye sürmek üzere ayrılacak olmamız büyük talihsizlik." Dalgınca elini havada salladı. Tırnaklarındaki siyah oje parıltıyordu. "Çok trajik bir olay. Çok hüzünlü bir son."

* (Fr.) Talih Topluluğu —çn

Dudaklarını büküldü. Claud Deveraux'yu götükçe daha az seviyordum.

"Ya siz? İsimlerinizi sorabilir miyim?" Gergin ve garip sessizlikten habersiz bir şekilde neşeli bir ritimle parmaklarını masaya vurdu. "Gerçi sağlam bir gizemi severim. Belki de bunun yerine bir taliminde bulunabilirim?"

"Buna gerek kalmayacak." Sözlerim aramızda kurşun gibi şekillendi. Roy bize ihtiyacınız olan tüm bilgiyi vermişti. Gitme zamanıydı. Ayağa kalkarken odanın diğer ucundaki Beau ile göz göze geldim ve başımı çıkışa doğru salladım. Annemi ve Coco'yu dürttü. "Benim adım Raoul ve bunlar da arkadaşlarım Lucida ve Antoine. Biz de gidiyorduk."

"Arkadaşlar! Ah, ne kadar hoş!" Onu reddetmemi tamamen görmezden geldi ve parmaklarını keyfile daha yüksek sesle vurdu. "İsimleri de muhteşem! Ne yazık ki Raoul isminden *pek* hoşlanmıyorum ama açıklamama izin verin. Bir zamanlar bir adam tanıyordum, büyük, iriyarı bir ayı gibi —belki de küçük, somurtkan bir ayı gibiydi— ve zavallımın ayağına bir kıymık batmıştı..."

"Mösyö Deveraux," dedi Lou, sesi eşit derecede sinirli ve meraklı çıkıyordu. Muhtemelen meraklandığı için sinirlenmişti. Lou konuşurken adamın gülümsemesi soldu ve yavaşça gözlerini kırptı. Sadece bir kez. Sonra gülümsemesi geri döndü —şimdi daha geniş, gerçekti— ve Lou'nun elini kavramak için öne eğildi.

"Lütfen Lucida, bana Claud de."

Sesindeki ani sıcaklık ve gözlerinin eskisinden daha parlak bir şekilde parlaması, göğsümdeki sessiz paniğin bir kükremeye tekrar canlanmasına sebep oldu ve şüpheye dönüştü. Ama onu tanımış olamazdı. Yüzü gizliydi. Bu aşinalık — bu belki de kendine has tuhafliklarından biriydi. Uygunsuz bir tuhaflik.

Lou, adamın dokunuşuyla kaskatı kesildi. "*Mösyö Deveraux*. Genellikle viskimi içen ve elimi okşayan bir yabancıyı hoş karşılasam da yorucu birkaç gün geçirdik. Lütfen *siktirip giderseniz* çok memnun olurum."

Gizlice dinlemeyi hiç bırakmamış Roy başını kaldırdı ve kollarını çattı. İrkildim.

Lou şive yapmayı bırakmıştı.

Elini serbest bırakan Deveraux başını geriyeye doğru atarak güldü. Yüksek sesle. "Ah, Lucida, ne kadar da *tattısın*. Böyle bir karamizahı —çok yakınlaşırsanız elinizi ısırtan türden— nasıl da özlediğimi anlatamam ki bu arada, cidden ve acı bir şekilde pişmanlık duyduğumu..."

"Saçmalamayı kes." Lou ayaklandı, açıklanamaz bir şekilde telaşlanmıştı. Sesi keskin ve yüksekti. Fazla yüksek. "Ne istiyorsun?"

Ama başlığı bu ani hareketle düştü ve Claud Deveraux'nun söylemeyi planladığı kelimeler de onunla birlikte kayıp gitti. Kendinden geçmiş bir şekilde ona bakıyordu. Bütün o numaralar gitmişti. "Sadece seninle tanışmak istedim, sevgili kız ve eğer bir gün ihtiyacın olursa yardım teklif etmek de." Gözleri Lou'nun boğazına indi. Yeni kurdelenin —her zamankinden daha büyük, fiyonk yapılması daha zor olan— düğümü gevşemiş, tüyler ürpertici yara izini ortaya çıkararak aşağı doğru kaymıştı.

Siktir.

"Sana ne oldu o zaman?" diye sordu Roy yüksek sesle.

Onun yanındaki Gilles gözlerini ince bir çizgiye dönüşene kadar kıstı. Kapıdaki aranıyor posterlerine doğru döndü. "Bu çok fena bir yara izi."

Deveraux, Lou'nun başlığını geri taktı ama çok geçti.

Olan olmuştu.

Roy ayağa kalktı. Sağa sola yalpalayıp dengesini korumaya çalışarak bardağını Lou'ya doğru salladı. Pantolonuna bal şarabı döküldü. "Siğilin falan yok, *Lucida*. Şiven da yok. Ama herkesin aradığı şu kıza baya benziyon. Şu *cadiya*."

Tavernaya bir sessizlik çöktü.

"Ben o değilim..." Lou yerinden sıçrayarak çılgınca etrafa baktı.

"Bu çok saçma..."

Balisarda'mı çıkarırken ölümcül bir amaçla yerimden kalktım.

Ansel de kendi silahıyla takip etti. Roy'un arkadaşlarının geri kalanı ayaklanırken ikimiz de Lou'nun arkasına geçtik.

"Aha, bu o işte." Gilles posteri işaret ederken masaya çarptı. Zafferle sırttı. "Saçlarını kesmiş ve boyamış ama o yarayı gizleyemez. Gün gibi ortada. Şuradaki kız Louise le Blanc."

Ve Roy bardağını kaldırıp beceriksiz, korkunç bir hareketle parçaladığında elindeki, sivri bir bıçağa dönüşmüştü.

KUKLA

Reid

Hayatımızın dönmüş olduğu bu kâbusa rağmen hâlâ Lou'nun yanında fiziksel bir savaşta yer almamıştım. Modraniht'te baygındı. Müzelik Kız Kardeşler'in performansında büyü gücünü saklıyordu. Demircide ise ben müdahale edemeden suçluları öldürmüştü. Bu kadar küçük birinin, yetişkin iki koca adamı nasıl bu kadar kolayca öldürebileceğini idrak edememiştim. Bu kadar vahşice.

Artık anlıyordum.

Kadın tam bir belaydı.

Beklenmedik bir hızla hareket ediyor, çalım atıyor ve iki eliyle saldırıyordu. Bıçağı hedefini iskaladığında, parmakları büküldü ve rakibi yere yığıldı. Ya da kaskarı kesildi. Ya da bara çarparak bardakları paramparça etti ve odayı viski kokusuyla doldurdu. Kafamıza cam yağdı ama Lou yavaşlamadı. Tekrar ve tekrar saldırı.

Buna rağmen Roy ve arkadaşları hızlı bir şekilde ayıldı ve durum dörde bir oldu. Barmenin kavgaya katılmasıyla beş. Coco barmeni durdurmak için koştu ama onu yakalayarak kapıya doğru ittim. "Diğerlerini al ve git. Henüz yüzünüzü tanımıyorlar ama kalıp savaşırsanız tanıyacaklar."

"Lou'yu bırakıp hiçbir yere..."

"Evet" —elbisesinin arkasını kavradım ve onu kapı dışarı ettim—
"gidiyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde Beau da hızla peşinden gitti. Hem Ansel hem de Madam Labelle karşı çıkacak gibi görünüyordu ama Roy'u gömlek kolundan duvara mıhlamak için bir bıçak fırlatarak onları susturdum. Lou'nun sırtı dönükken ona bira bardağını saplamaya kalkmıştı. "Kampta buluşuruz. *Gidin.*"

Aceleyle Coco ve Beau'yu takip ettiler.

Lou bana bir şeyler söyledi —bu sırada aynı anda üç adamın hamlelerini savuşturuyordu— ama köylülerin çılgınlıklarından onu duyamadım. Büyü yapan cadıdan kaçmak için telaşla birbirlerini çiğniyorlardı ama bardaktan dönüştürme silahları olan adamlar da aynı derecede korkutucu çıkmıştı. Kahkahalar atıp bağırarak üçü kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerledi. Biri Lou'nun araniyor posterini yırtıp cebine koydu. Sonra benimkini aldı. Omzunun üzerinden bana sırtarak saçlarına dokundu.

Elim, düşmüş olan başlığıma gitti.

"Acele etme." Sesi kaosun içinde yankılandı ve en yakın masadan bir bardak kaparak kana kana içti. Arkadaşları kapıda başarılı bir barikat kurarak kalan köylüleri içeri hapsetti. Bizi içeri hapsetti. "Bekleyebiliriz."

Kelle avcıları.

"Kocacığım!" Lou avucunu dışarı itti ve Gilles ile arkadaşlarının kafaları birbirlerine çarptı. İnleyerek yere düştüler. "Gerçekten muhtaç olmamaya *çalışıyorum* ama ufak bir yardım *muazzam* olurdu..."

Roy serbest kaldı ve Lou'yu yere düşürdü. Barmenin bacağını kestim, o sendelerken üzerinden atladım ve onlara doğru koştum.

"Öf be, Roy, *mon amie.*" Lou, onun altında yüzünü buruşturdu. "Kabalık etmekten nefret ediyorum ama en son ne zaman yıkan-dın? Burası biraz kokuyor." Bir öğürme sesi çıkararak adamın kolunun altını ısırdı. Ray geriye doğru çekildiğinde kafasına vurdum ve adam üzerine yığılamadan evvel kolumu Lou'nunkine geçirip onu sırtımdan diğer tarafa döndürdüm. Aşağı inerken, ayağa kalkmaya çalışan Gilles'i de bir güzel tekmeledi.

* (Fr.) Dostum —çn

"Şu anda ne kadar nefes göründüğümü hayal bile edemezsin, Reid." Dirseği hâlâ benimkine geçmiş hâlde şeytani bir şekilde sırtarak kollarımda döndü ve dudaklarına yapıştı. Delirmiş olmalıydım çünkü ona karşılık verdim, ta ki...

"Nefes mi?" Kaşlarımı çatarak uzaklaştım. Adrenalin göğsümde küt küt atıyordu. "Bundan hoşlandığımdan emin değilim..."

"Nedenmiş? Seni canlı canlı yemek istediğim anlamına geliyor." Biz kapıya doğru koşarken Roy'un arkadaşlarından sonuncusunu da deşerek etkisiz hâle getirdi. "Şimdiye kadar herhangi bir desen denedin mi?"

İri kıyım barmen kırıları sallayacak kadar yüksek sesle kükre-yerek yolumuzu kesmek için ayaklandı. Bacağı kana bulanmıştı. "Cadı," dedi öfkeden köpürerek ve Lou'nun bedeni büyüklüğünde bir sopa savurdu.

Darbeyi Balisarda'mla engelledim ve temas karşısında dişlerimi gıcırdattım. "Bu hiç de iyi bir zaman..."

"Ama denedin mi?"

"Hayır."

Sabırsız bir iç çekişle Lou, yerde kalmayı reddeden Roy'u bıçak-lamak için aşağı eğildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bu sefer Roy ona saldırdığında, Lou adamın arkasına yuvarlandı ve onu arkadan tekmeledi. Roy arkadaşlarının bedenlerinin üzerine devrildi ve Lou da onun kılıcını aldı. "Savaşta büyü yapmak zor olabilir ama bu sabahki gibi sonlanmak zorunda değil. Olay yaratıcı olmakta..."

Gilles ayak bileğini yakaladığında aniden sözünü yarıda bıraktı. Bana göz kırparak adamın yüzüne bir tekme savurdu. O da arkadaşlarının yanına devrildi ve bir daha da hareket etmedi. Barmene kafa attım ve yere yığıldığında sopasını aliverdim. Düşüşü küçük bir deprem etkisi yaratmıştı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde arkamıza baktım. Beşi gitti. Üçü kaldı.

“Bu iğrenç küçük odanın ötesini, altında yatan şeyleri görmeye çalış.” Lou elinde bıçakla çılgınca hareketler yaptı. Kapana kısılmış köylüler, devrilmiş masa ve sandalyelerin arkasına saklanmak için dağılırken yeniden çılglık atmaya başladılar. “Devam et. Bak. Bana ne gördüğünü söyle.”

Bunun yerine dikkatimi kapıdaki adamlara çevirdim. Sözlerine sadık kalarak beklemişlerdi. Biz yaklaşırken duvardan yavaşça uzaklaşarak kılıçlarını çektiler. “Sanırım bu, zorluk çıkarmadan kenara çekilmek istemediğiniz anlamına geliyor,” dedi Lou. “Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Bir cadı olduğumu biliyorsun.”

Elinde bardak olan birasını bitirdi. “Kellenin yüz bin *couronne* ettiğini biliyor muydun?”

Lou burnunu çekti ve durdu. “Açıkçası hakarete uğramış hissediyorum. En az iki katı eder. La Dame des Sorcières ile konuştun mu? Eminim üç katını öder. Benim için ama. Kellem için değil. Bu durumda *diri* olmak zorunda olurdum, tabii ki, bu senin için bir sorun teşkil edebilir.”

“Kapa çeneni.” Adam bardağı yere attı ve ayaklarının dibinde parçalara ayrıldı. “Yoksa sen hâlâ nefes alıyorken dilini keserim.”

“Kral *ciddi anlamda* kellemi mi istiyor? Bu çok... barbarca. Beni La Dame des Sorcières’ye götürmeyi düşünmeyeceğine emin misin? Aniden davası gözüme çok mantıklı geldi.”

“Eğer teslim olursan, seni çabucak öldürürüz,” diye söz verdi arkadaşı. “Pis işi sonraya saklarız.”

Lou yüzünü buruşturdu. “Ne kadar yüce gönüllüsünüz.” Bana fısıldadı, “Balisardaları yok. Sonuca odaklan ve desenler görünecektir. Sana en az hasar verecek olanı seç ancak *seçtiğinden* emin ol. Aksi takdirde, doğa senin yerine seçecektir. Bu sabah da böyle oldu, değil mi?”

Kendi Balisarda’mı daha sıkı tuttum. “Buna ihtiyacım olmayacak.”

“Sabırlı olmaya çalışıyorum, Chass ama zamanımız kısıtlı...”

İlk adamın gülümsemesi sildi ve kılıcı kaldırdı. "Kapa çeneni dedim. Sayıca üstünüz, şimdi, teslim oluyor musun, olmuyor musun?"

"Olmuyorum." Lou kendi bıçağını kaldırdı. Adamın ellindekine kıyasla acınası bir şekilde küçük görünüyordu. Adamlara kıyasla Lou acınası bir şekilde küçük görünüyordu. Aldığı derin, nakinleştirici nefeslere rağmen vücudumdaki gerilim giderek arttı — ben beklentiyle titreyerek bu gerilimle dolup taşana kadar da artmaya devam etti. "Bekle, hayır, bir düşüneyim." Parmağıyla çenesine dokundu. "Kesinlikle olmuyorum."

Adam üzerine atladı. Aniden patladım, Balisarda'mı bağırsaklarıma geçirdim ve arkadaşı hamle yapmaya çalışırken o tarafa döndüm. Dizine tekme attım ve o da iki büklüm olarak bıçağını ayağıma sapladı. Kılıcı olduğu yerden çıkarırken gözüm kararı.

Vahşi bir haykırıyla Lou üçüncüye doğru fırladı ama adam bileğini yakalayıp döndürdü. Bıçağı tıngırdayarak yere düştü. Buna karşılık Lou parmağıyla havaya bir fiske attı ve adam ahşabı parçalayacak kadar büyük bir şiddetle bara çarptı. Lou öksürerek iki büklüm oldu. "Eğitim zamanı," diye boğuldu kelimelerinde. "O sefil piçi öldürmeliydim ama" —bir öksürük daha— "bunun yerine, etrafımızdaki havayı onu geriye doğru savurmak için kullanarak onu... tahtaya yapıştırmaya çalıştım. Karşılığında beni baya... baya sarstı. Anladın mı? Bunun yerine havayı doğrudan ciğerlerimden alabilirdim ama o... çok iri. Onu hareket ettirmek çok fazla hava gerektirirdi. Muhtemelen beni öldürürdü." O zaman kendi kendine sırtıttı, sırtışı kıkırdamaya dönüşene kadar büyüdü de büyüdü. Ağzından çenesine kan damlıyordu. "İşte o zaman babanın yüz bin *couronne*'unu nasıl alabilirdim..."

Barın enkazından ona bir bıçak uçtu.

Eğilmeye vakti yoktu.

Her kolumda bir adamla uğraşırken, bıçağın kalbini delmesini önlemek için elini kaldırarak irkilmesini yavaş çekimde izledim. Ancak atışın gücü —adamın yakınlığı, olağanüstü nişan alması— ka-

çinilmazdı. Bıçak hedefini bularaktı. Lou'nun bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Parmakları seğirdi.

Ve bu seğirme ile gözleri odağını kaybetti, daha az insaniydi. Göz açıp kapayana kadar bıçak yön değiştirdi ve sahibinin boğazına saplandı.

Lou gülümsemeye devam ederek ona baktı, gözleri yabancı bir kötülükle parlıyordu.

Ama yabancı değildi. Bunu birçok kez görmüştüm.

Ancak asla onun gözlerinde değil.

"Lou?"

Ona dokunduğumda o korkunç gülümseme nihayet soldu ve göğsünü tutarak nefes nefese kaldı. İki adam üzerimize atılırken onu arkama çektim. Nefes alamadığını fark ettiğimde panikledim. Kendi uyarısına rağmen, o bıçağı atmak için ciğerlerinden hava vermişti – adamı bir kenara fırlatmak için vereceği kadar olmasa da. Sadece gözlerinde kırmızı lekeler belirecek kadardı, göğsünün kaybettiği şeyi yeniden doldurmak için öfkeyle çalışmasına yetecek kadar. "Ben iyiyim," dedi, bana yeniden katılmak için mücadele ederek. Sesi çatlamıştı. Zayıftı. Onun önüne geçtim. "İyiyim dedim."

Onu görmezden gelerek Balisarda'mı geniş bir açıyla salladım –düzensiz nefesi, havadaki yoğun büyü kokusu, kulaklarımda güm-bürdeyen kan sinirlerimi bozmuştu– ve diğer iki adamı uzaklaştırmak, onu korumak için atıldım. Fakat ayağım zonkladı ve tökezledim. "Bırakın gidelim," dedim, sesim kısık ve umutsuzdu, onlar için dehşete düşmüştüm. Hayır – onlar için değil. Lou için. "Bırakın gidelim, yaşamanıza izin veririz."

Birincisi, arkadaşının cesedinin yanından kalktı. Gülümsemesi kaybolmuştu. Yaralı ayağıma bakarken daha da yaklaştı. "Birtakım söylentiler geziyor, bilirsiniz ya. Şehirde. Senin kralın piçi olduğunu söylüyorlar."

Düşüncelerim bu yeni bilgiyle dağıldı. Nasıl bilebilirdiler ki? Bu bilgi sadece grubumuzdakilere özeldi: Lou, Ansel, Coco, Beau ve... Son parça yerine oturdu.

Madam Labelle.

"Sana yardımcı olabiliriz," dedi ikilicisi tatlı dille. İkincinin adını takip ederek. "Seni bu cadının büyüünden kurtarabiliriz."

İçgüdüümün her zerresi bana saldırmam için bağınıyordu. Savaşmam için, *korumam* için. Ama bunlar şu anda aynı şeyler değildi. Tekrar tökezleyerek daha da hızlı geri çekildim. Lou bana destek oldu.

"Lütfen," diye sıırttı Lou. "Neredeyse Balisarda'sıyla uyuyor, sıız aptallar. Denesem bile onu büyüleyemem."

"Kapa çenenı, *cadı*."

"Peki ya ölü arkadaşın?" diye sordu Lou, ipek kadar yumuşak bir tonla. "Benim yerime o mu konuşmalı?"

Onu tekrar arkama ittim.

Gözlerim kapıya, pencerelere yöneldi. Çok uzaktalardı. Beynimin mantıklı kısmı avantajı koruduğumu bilse de —aranan posterimde *diri* yazdığını bilse de, heni öldürme riskini alamayacaklarını bilse de— aynı şey Lou için geçerli değildi. Bu kavgada hayatından olacaktı ve bu, adamların da olacağı anlamına geliyordu. Ona dokunmadan önce onları öldürmeliydim, Lou misilleme yapmadan önce. Sayıca az olsam bile onları alt edebilirdim. Yaralı hâlimle bile. Ama saldıracak olursam Lou da saldırırdı. Yalnız savaşmama izin vermezdi.

Bir kez daha yanıma geçmeye çalıştı ve bir kez daha onu arkama çektim.

Dövüşmesine izin veremezdim. Büyüyle olmazdı. Az önce gördüklerimden sonra olmazdı. Kendine, telafisi olmayan bir şekilde zarar verebilirdi. Yine de onu savunmasız bırakamazdım. Elini tutarak onu duvara yaslardım. Onu bedenimle hapsettim. "Ceketimin içine uzan," diye fısıldadım adamlar yaklaşırken. "Bir bıçak al."

Onun yerine Balisarda'mı elimden düşürdü.

"Sen ne?" Şaşkınlıkla silahının peşinden atladım ama benden hızlı davrandı ve adamlar hızını ederken kılıcını ayağımı altına kaydırıldı.

"Güven banal" diye haykırdı.

Tartışmak için zamanım olmadı, palaskamdan iki bıçak çektim ve adamların saldırısına karşılık verdim. Zihnim her hareketlerini tahmin ediyordu. Silahların kollarımın bir parçası oldu. Ayağımdaki keskin acı bile donuk bir ağrıya dönüştü. Açıklanamayacak kadar heyecanlı bir şekilde, bedenim doğal olmayan bir hızla çalışırken, çökerken ve hükülürken –dışarıdan bir gözle– izledim. Bir huraya darbe indiriyordum. Bir orayı teknieliyordum. Çok geçmeden adamlar yavaşladı, kan içinde ve nefes nefeselerdi. Lou'ya bakarken nefret yüzlerinden okunuyordu. Ama o arkamda kalmıştı, kavgaya girmemişti...

Dönüp geriye doğru baktım. Bakışlarım hükülmüş parmaklarına yöneldi ve şok, bir yumruk gibi mideme inerek nefesimi kesti. Hayır. Şok değil. Öfke. Evet, bunu daha önce görmüştüm. Bunu birçok kez görmüştüm.

Beni lanet olası bir kukla gibi kullanıyordu.

Yüz ifadem karşısında parmakları bocaladı ve iplerim kesilmiş gibi kollarım yanlara düştü. Gevşeklerdi. "Reid," diye fısıldadı. "Yapma..."

Adamlar bu andan istifade ettiler.

En hızlısı etrafımda döndü, ellerimi keserek bıçaklarımı yere düşürmeme neden oldu. Ben onu durduramadan, arkadaşı bıçağını çeneme dayamıştı bile. İlki de zaman kaybetmeden kılıcını kaburgama dayadı.

"Bunu zorlaştırma, Diggory," dedi içlerinden biri nefes nefese, boğuştuğumda mideme sertçe yumruk atarak. "Kral seni canlı istiyor ve onu hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemeyiz."

Balisarda'mı geri almak için davranan Lou ile yüz yüze gelmek için beni çekiştirdiler.

"Sakin ol, tatlım." Bıçaklarını daha derine ittiler. Onu uyarıyor-

lardı. Beni uyarıyorlardı. Boğazımdan bir damla kan aktı. Yavaş yavaş, Lou ayağa kalktı. Yüz ifadesi öldürecek gibiydi. "Aynen öyle. Ani hareket yapma. Devam et ve bıçağı bu tarafa kaydır."

Bunun yerine bıçağı kapıya doğru tekmeledi, gözleri orada gördüğü bir şeye kaymıştı. Bakmaya cesaret edemedim. Oraya dikkat çekmeye cesaret edemedim.

Derin bir nefes aldı. Gözlerimizin önünde, ifadesi başka bir şeye dönüştü. Kirpiklerini kırıştıtarak adamlara tatlı bir şekilde gülümsedi. Mideme bir ağırlık çöktü. Beyaz saçlarıyla —bu gece gözleri de maviden çok yeşil gibiydi— tamamen başka birine benziyordu. "Büyü yapmak için," dedi ellerini dik ve hareketsiz tutarak, "fiziksel olarak el kol hareketi yapmak gerektiğini biliyor muydunuz? Niyet sinyali vermeliyiz, aksi takdirde desenleri yanlış düşüncelerle yönlendirme riskiyle karşı karşıya kalırız. Hareket, tezahürdür." Son cümleyi bir ders kitabından okumuş gibi söyledi. Bir gülümseme daha. Bu bir öncekinden daha genişti. Daha tatlı. Ona şaşkınlık içinde bakakaldılar. Bense korkuyla bakıyordum. "En küçük hareket bile iş görür. Gördüğünüz gibi, arkadaşınızı parmağımın bir seğirmesiyle kesiverdim. Bir saniyemi almadı."

Beni daha sıkı tuttular.

"Lou." Sesim alçaktı, gergindi. "Bunu yapma. Alt tarafı anıları manipüle etmek bile tehlikeliyse, hayatları manipüle etmenin sonuçlarıyla yüzleşmek istemezsin. Güven bana." Gözleri kapıya ve arkaya doğru çevrildi. Bıçağı karşı yüzümü buruşturarak sertçe yutkundum. Onları oyalıyordu. Hepsi buydu. Ama o gülümseme —sinirlerimi bozmuştu. Tekrar denedim. "İki kişiler. Birini öldürsen bile diğeri..."

"...boğazını keser," diye tamamladı cümlemi solumdaki adam, vurgu için bıçağını daha derine bastırarak. Eli terliydi. Soğuktu. Elbiselerinden ter kokusunu alabiliyordum. Onları korkutmuştu. Boğuşma bahanesiyle arkamıza baktım. Yüreğim ağzıma geldi. Ansel, Coco, Madam Labelle ve Beau, Roy'u ve bilinçsiz arkadaşlarını kapıdan dışarı sürüklüyorlardı. Neden beni dinlememişlerdi? Neden

gitmemişlerdi? Bunun yerine, kapana kısılmış köylülerin sonuncusunu güvenli bir yere götürüyorlardı. Claud Deveraux, bardaki enkazı çılgınca gözlerle taradı.

"Sanırım haklısın." Lou bana göz kırptı ve o anda içimdeki kalenin surları çatladı. İçim rahatlamayla dolup taşıtı. "Ama seni kıvrarken izlemekten kesinlikle zevk alıyorum."

Sağımdaki adam sabrı tükenmiş bir şekilde ona doğru ilerledi. "Ve o geveze dilini kesmekten zevk *alacağım*..."

Arkamızdan bir zafer narası duyuldu ve adamlar sonunda döndü.

Barın arkasında duran —elinde yanan bir kibrit tutan— Deveraux sırtıttı. "İyi akşamlar, *messieurs*". Bölmekten nefret ediyorum ama bir hanımın önünde kafasını kesmekten bahsetmenin nahoş olduğunu düşünüyorum."

Kibriti bize doğru fırlattı ve tüm bina havaya uçu.

BEYAZ GÖLGELER

Lou

Ateş tam bir saçmalık.

Bir zamanlar yanmıştım —bir kabuktan ibaret kalana kadar metafiziksel bir kazıkta yanıp durmuştum— ama alevler bana doymamış gibiydi. Bir kez daha tadıma bakmak istiyorlardı.

Eh, çok yazık.

Taverna etrafımızda patladığında Reid'e doğru atlayarak elimi bizimle alevler arasında parıldayan desene doğru uzattım. Altın ip-lik, göğsümdeki kan donduran korkuyu —etrafımızda soğuk, ısıltılı kristallerden yapılma koruyucu bir bariyer oluşturarak— emdi ve toza dönüştü. Yangın büyürken, zarar görmemiş bir şekilde birbirimize sarıldık.

Kelle avcıları o kadar şanslı değildi.

Yanıp kül olmalarını izlemekten zevk almamaya çalıştım. Gerçekten, bunu denedim. Ancak, az önce feda ettiğim korku olmadan, sadece öfke vardı — etrafımızdaki alevlerden bile daha sıcak ve daha parlak yanan bir öfke. Reid'in boğazındaki kan hâlâ yakasına damlayarak üstünü lekeliyordu. Vahşi doğadaki iğrenç yolculuğumuzun ortasında —Kovuk'taki bir haftalık konaklamamızda— bile kıyafetlerini tertemiz tutmayı başarmıştı. Ama şimdi değil. Claud Deveraux olmasaydı birkaç kelle avcısı bizi yenecekti.

Lafı açılmışken... Claud Deveraux *neredeydi*?

Hâlâ öfkeli bir şekilde, yanan tavernayı ondan bir iz arayarak taradım ama o gitmişti.

Barın arkasındaki viski şişeleri patladığında Reid beni daha sıkı tuttu. Cam parçaları, eriyen kalkanımıza yağdı ve siyah, zararlı duman alttan sızmaya başladı. Öksürdüm, kulağına yaklaştım. “Gitmeliyiz! Kalkan daha fazla dayanamaz!”

Hızla başını salladı, gözleri çıkışa doğru çevrilmişti. “Kalkan bizimle hareket edecek mi?”

“Bilmiyorum!”

Elimi tuttu, alevlerin arasından kapıya doğru koştu. Peşinden koştum –giderken Balisarda’sını da kaptım– ve kendimi nefes almaya zorladım. Birbiri ardına zayıf nefesler alıp veriyordum. Göğsüm hâlâ önceki hamleden ağrıyor, başım zonkluyordu. Görüşüm hızla bulanıklaştı. Duman genzimi ve boğazımı yaktı ve sırtımı sıyrıp geçen ilk ısı dalgasıyla boğuldum. Omuzlarımı ve boynumu yakıp geçti ve kalkanın son parçası da eridiğinde paniğim nihayet geri döndü.

Başka bir yangının anısı beni yerle bir etti.

“Reid!” Onu tüm gücümle arkasından ittim ve kapıdan yuvarlanarak dışarıda yığıldı. Onun yanına çöktüm ve kendimi soğuk çamura gömdüm ve uygunsuzca, ağılda yuvarlanan bir domuz gibi sağa sola hareket ettim. Boğazımdan acı bir haykırış yükseldi.

“Gitmeliyiz!” Reid’in elleri benimkileri kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Şimdiden, çok daha fazla adam ellerinde oradan buradan buldukları silahlarla etrafımızı kuşatmıştı. Tırmıklar. Çekiçler. Onlar üzerime yürürken tavernanın alevleri nefret dolu gözlerine yansıdı ve haykırıışları, aklımı bulanıklaştırmayı kesmeyen sis boyunca yankılandı.

Cadı!

Yakalayın onu!

Chasseurleri getirin!

Uzuvlarıma bir ağırlık çöktü. İnleyerek Reid’e doğru tökezledim ve ağırlığımı taşıması için ona güvenerek orada kaldım. Hayal kırıklığına uğratmadı. “Sırtım acıyor,” dediğimde sesim boğuk çıkmıştı.

Cevap vermedi, bunun yerine Balisarda'sını benden aldı ve adamlara sallayarak yolu açtı. Dünya, uykuya dalmadan hemen önceki ânın düşünceleri gibi hoş ve dikkat dağıtıcı bir şekilde sürüklenmeye başladı. Bizi kalabalığın arasından izleyen Claud muydu? Aklımın bir yerinde, belki de yanmış olduğumu düşündüm. Ama bu düşünce sessiz ve uzaktı, önemli olan tek şey Reid'in kollarının etrafında olması, bedeninin benimkine yaslanıyor olmasıydı...

"Lou." Gözleri tam önümde belirdi; kocaman açılmış, endişeli ve muhteşem şekilde mavi görünüyordu. Ama... dört tane olmaları gerekiyordu, değil mi? Güldüm ancak bir hırıltı gibi çıktı ve kaşları arasındaki kırışıklığı düzeltmek için uzandım. Ellerimi yakaladı. Sesi bir geliyor bir gidiyordu. "Uyanık kal... kampa geri... Chasseurler... geliyor."

Geliyor.

Senin için geliyorum, hayatım.

Panik mideme bir yumruk gibi indi ve kahkahalarım aniden soldu. Titreyerek kollarımı beline sarmaya çalıştım ama uzuvlarım benimle aynı fikirde değildi. Kendimi ona bıraktığımda, yanlarımda gevşek, ağır ve işe yaramaz bir şekilde sallanıyorlardı. "O benim için geliyor, Reid."

Beni yukarı kaldırdığını –dudaklarının kulağıma karşı güven verici bir şekilde hareket ettiğini– belli belirsiz bir şekilde fark ettiğimde saçma düşüncelerimi toplamak, görüşümü engelleyen gölgeleri kovmak için mücadele ettim.

Ama gölgeler beyaz değildi – ve bu gölge göz kamaştırıcıydı, akkordu, boğazımı keserek kanımla beslendi...

"Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

"Keşke karın olsaydım."

Beklenmedik itiraf karşısında kaskatı kesildi ama dediklerimi çoktan unutmuştum bile. Son bir uykulu iç çekişle –çam ve duman ve onun kokusunu duymuştum– karanlığın kucağına teslim oldum.

ÇEKİLECEK ÇİLELER

Lou

Tartışma seslerine uyandım. Sırtımdaki ağrı mucizevi bir şekilde geçmiş olsa da göğsüm hâlâ sıkışıyor ve bir ağırlık çökmüş gibi hissettiriyordu. Dilim balla kaplıydı, bu yüzden tatlılığının ortasında gizlenen daha keskin, bakırımsı tadı az kalsın fark etmiyordum. Mahcup olmalıydım ama yorgunluk, umursamazlıktan başka bir şey hissetmemi zorlaştırıyordu. Bu nedenle gözlerimi hemen açmadım, uyuyormuş taklidi yapıp ciğerlerimdeki havanın keyfini çıkarmaktan memnundum.

Beni yüzüstü yatırmışlardı, gece havası sırtımı okşuyordu. *Çıplak* sırtımı. Neredeyse gülüp kendimi ele veriyordum.

Sapıklar gömleğimi kesmişlerdi.

“Neden işe yaramıyor?” Reid çıkıştı. Yanımda sıcak bir varlık elimi sıktı. “Şimdiye kadar uyanması gerekmiyor muydu?”

“Gözlerini kullan, Diggory.” Coco’nun sesi aynı derecede keskindi. “Yanıkları gözle görülür derecede iyileşti. İç yaralarının da aynı şeyi yapması için ona zaman ver.”

“İç yaralar mı?”

Yüzünün morardığını hayal ettim.

Coco sabırsızlıkla iç çekti. “Sadece akciğerlerimizdeki hava ile bir bıçağı dokunmadan hareket ettirmek —onu atmaktan bahsetmi-

yorum bile— bir insanın yapabileceği türden bir şey değildir. Bedeli kanından, dokularından gelen havayı kullanarak ödedi...”

“Ne yaptı dedin?” Sesi artık tehlikeli derecede yumuşaktı. Aldatıcı bir şekilde yumuşak. Bununla birlikte, öfkesini gizlemeye yetmemişti çünkü tutuşu neredeyse parmaklarını kırıyordu. “Bu onu öldürebilirdi.”

“Her zaman bir bedel vardır.”

Reid alaycı bir şekilde güldü. Çirkin, yabancı bir sestti. “Görünüşe göre bu kural seni kapsanıyor.”

“Pardon?”

Aralarına girme dürtüsüne direnerek, homurdanmamaya çalıştım. Reid aptalın tekiydi ama bugün dersini alacaktı.

“Beni duydun,” dedi, Coco’nun atardamarlarına olan yakınlığına aldırmadan. “Lou büyü yaptığında farklı biri oluyor. Duyguları, karar verme yetisi — dünkü gölet olayından beri dengesiz. Bu gece daha körüydü. Sense sonuçlarına katlanmak zorunda olmaksızın büyü yapabiliyorsun.”

Onu Coco’dan koruma arzusu ortadan kayboldu. *Dengesiz mi?* Nefesimi yavaş ve sabit tutmak için çok çaba sarf ettim. Öfke, yorgunluğumun son zerresini de yakıp geçti ve kalbim uğradığım bu minik ihanetle gümbürdedi. Dizin dibindeydim —yanında yaralı yatıyordum— ve bana hakaret edecek kadar küstah mıydı? Gölette ve tavernada yaptığım tek şey nankör kıçını *hayatta* tutmaktı.

Boşalt şunun içini, Coco.

“Bana belirli örnekler ver.”

Yattığım yerden kaşlarımı çattım. Bu hiç de beklediğim tepki değildi. Ve... sesinde duyduğum *endişe* miydi? Elbette, Coco’nun bu saçmalığa *katılacak* hâli yoktu.

“Saçlarını hiç düşünmeden boyadı. İşler ters gittiğinde Beau’yu boğmaya çalıştı.” Reid’in sesi, özenle yapılmış bir listedeki maddeleri işaretliyormuş gibi geliyordu. “Sonra ağladı — ciddi ciddi ağladı...”

“Saçlarını *senin* için öyle boyadı.” Coco’nun sesinden küçümse-

me ve hoşnutsuzluk akıyordu ve hafifçe yumuşayarak bir gözümü açtım. Reid'e öfkeyle bakıyordu. "Ağlaması da gayet doğal. Hepimiz senin gibi duygusal kabızlıktan mustarip değiliz."

Reid sertçe elini salladı. "Olay bundan daha öte. Tavernada Cland Deveraux'ya çıktı. Kelle avcısına zarar verdiğinde güldü – bunu yaparken kendine de zarar vermesine rağmen. Kaburgalarındaki morlukları gördün. Öksürdüğünde ağzından *kan* geliyordu." Başını iki yana sallayarak telaşla elini saçlarından geçirdi. "Ve bu, o adamın arkadaşını ve neredeyse kendisini öldürmeden önceydi. Onun için endişeleniyorum. Onu öldürdükten sonra bir an için... sanki aynı..."

"Sakin o cümleyi tamamlayayım deme."

"Öyle demek istemedim..."

"Kes." Coco'nun boş bir bal şişeciğini tutan elinden hâlâ kan damlıyordu. Parmakları titriyordu. "Seni rahatlatacak herhangi bir şey söyleyemem. Bulduğumuz durumun rahatlatıcı bir yanı yok. Bu tür bir büyü – yaşamı ve ölümü bir bıçak ucunda dengeleyen türden bir büyü – fedakârlık gerektirir. Doğa denge *talep eder*."

"Bunun doğal bir tarafı yok." Reid'in yanakları konuşurken kızardı ve sesi her kelimeyle daha da sertleşti. "Anormal bir şey bu. Bu – bu bir hastalık gibi. Zehir gibi."

"Bu da bizim çekilecek çilemiz. Büyünün ölümünden daha fazlası olduğunu söyledim sana ama beni dinlemezsin ki. Kanında kendi zehrin akıyor – bu arada, Lou'nun önünde de böyle konuşursan seni kaynar sulara atarım. Seninkini yığına eklemekten de uğraşması gereken yeterince saçmalık var." Derin bir nefes verirken Coco'nun omuzları düştü. "Ama haklısın. Bir annenin çocuğunu öldürmesinin doğal bir tarafı yok. Lou iyileşmeden önce daha da kötüleşecek. Çok, çok daha kötüleşecek."

Reid'in parmakları benimkileri sıkıca sardı ve ikisi de bana baktı. Hemen gözümü sıkıca yumdum. "Biliyorum," dedi.

Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Ama sözlerinin neden olduğu keskin öfke patlamasını ya da

bunun altında yatan acıyı görmezden geledim. Bu gurur verici bir konuşma değildi. Bunlar, insanın sevdiklerinden duymayı umduğu kelimeler değildi.

İyileşmeden önce daha da kötüleşecek. Çok, çok daha kötüleşecek.

Annemin yüzü zihnimde canlandı. On dört yaşımdayken bana bir eş temin etmiş ve sadece birkaç yıl içinde bütün bir hayat sürmem konusunda ısrar etmişti. Adı Alec'ti ve yüzü o kadar güzeldi ki ağlayasım gelirdi. Alec'in başka bir cadıyı tercih ettiğinden şüphelendiğimde, bir gece onu L'Eau Melancolique'in kıyısına kadar takip etmiştim... ve sevgilisiyle sevişmesini izlemiştim. Daha sonra, annem bana sarıldı ve şöyle mırıldanarak uyuttu, "Eğer bakmaktan korkmuyorsan, hayatım, bulmaktan da korkmuyorsundur."

Belki de düşündüğüm kadar korkusuz değildim.

Ama yanılıyorlardı. Kendimi iyi hissediyordum. Duygularım dengesiz değildi. Bunu kanıtlamak için boğazımı temizledim, gözlerimi açtım ve – bir kediyle burun buruna geldim. "Hey, Absalon!" Şaşkınlıkla ve ani hareket yüzünden yeniden öksürerek geriye doğru sendeledim. Gömleğim –sırtımdan şeritler hâlinde kesilmişti– yanlarıma düştü.

"Uyanıksın." Reid öne eğilirken yüzü rahatlamayla aydınlandı, yüzüme hafifçe dokunarak başparmağıyla yanağımı okşadı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi."

Coco da yanımda diz çöktü. "Umarım o seyyar satıcıdan daha fazla kıyafet çalmışsındır. Üstündekiler bu gece tam anlamıyla sırtında eridi. Onları çıkarmak eğlenceliydi."

"Eğlenceden kastın iğrençse tabii," dedi Beau, bize yanaşarak. "Yerinde olsam şu tarafa bakmazdım" –eliyle omzunun üzerinden bir yeri işaret etti– "derinin ve kumaşın birleşiminden oluşan aşk meyvesini görmek istemezsin. Ve Ansel'in akşam yemeğini. Yaralarını gördükten kısa bir süre sonra midesi onu terk etti."

Kovuk'un diğer ucuna, Ansel'in oturduğu yere baktım; Madam Labelle üzerine titrerken o perişan görünüyordu.

"Üstünü değiştirmelisin," dedi Coco. "Neredeyse gece yarısı. Teyzem birazdan burada olur."

Reid ona baktı, görüşümü engellemek için yer değiştirdi. "Sana söyledim. Lou benimle geliyor."

Coco bir anda hiddetlendi. "Ve ben de *sana* söyledim..."

"İkiniz de kesin sesinizi." Ben onları durduramadan kelimeler dudaklarından yayından çıkan bir ok gibi fırlayıverdi ve hayrete düşmüş ifadeleri karşısında olduğum yere sindim. Anında birbirlerine bakarak tek kelime etmeden iletişim kurdular. Ama yine de duymuştum. *Dengesiz*. Kendimi gülümsemeye zorladım ve Reid'in yanına geçtim. "Üzgünüm. Böyle söylememeliydim."

"Evet, söylemeliydin." Beau, üçümüzü bariz bir ilgiyle inceleyerek bir kaşını kaldırdı. Havadaki gerginliği *görebiliyormuş* gibi somurtarak başını yana eğdiğinde kaşlarımı çattım. Belki de Reid haklıydı. Belki *kendimde* değildim. Daha önce hiç ona çenesini kapatmasını söylediğim için özür dileme ihtiyacı hissetmemiştim. "İnanılmaz derecede sinir bozucular."

"Tencere, kapağınla tanış," diye tersledi Coco.

"Son kez söylüyorum, istediğim yere *giderim*," dedim. "Bu gece bir felaketti ama en azından artık Başpiskopos'un cenazesinin iki hafta içinde olacağını biliyoruz. Cesarine'e ulaşmak büyük bir eforla on gün sürer. Bu bize kan cadıları ve kurtadamlar için sadece birkaç gün bırakıyor." Sözümü kesmeye çalıştığında Reid'i bakışlarımla delip geçtim. "Plana konuştuğumuz gibi devam etmeliyiz. Biz kan kampına gidiyoruz. Sen Le Ventre'a' git. Cenaze arifesinde Cesarine'de buluşuruz. Zaman ve yeri bildirmek için Absalon'u gönderirsin..."

"Matagota güvenmiyorum," dedi Reid kasvetli bir şekilde.

Absalon buna karşılık kuyruğunu ona doğru oynattı.

"Onun senden hoşlandığı kesin." Kulaklarını kaşımak için eğildim. "Ve Madam Labelle'in mesajını Chasseurlere ileterek bizi Modraniht'te kurtardı. Yanlış hatırlamıyorsam, sen o planı da beğenmemiştin."

Reid hiçbir şey söylemedi, çenesi kasıldı.

“Le Ventre mı?” diye sordu Beau anlam veremeyerek.

“Kurtadam toprakları,” dedim kısaca. Elbette, krallığının o karanlık köşesine hiç gitmemişti. Birçok kişi bundan mümkün olduğunca kaçınırdı. Ben de dahil. “La Rivière des Dents, Belterra’nın en güneyindeki bir soğuk su bataklığına hoşahıyor. Loup garou orayı kendi toprakları olarak belirledi.”

“Peki *neden* mide deniyor?”

“Dişler mideye götürür – ayrıca loup garou izinsiz giren herkesi yiyor.”

“Herkesi değil,” diye mırıldandı Reid.

“Bu boktan bir plan,” dedi Beau. “Cesarine’e cenaze için zar zor yetişeceğiz, üstüne bir de Le Ventre’a mı seyahat etmemiz bekleniyor? Babama ittifak fikriyle yaklaşma *çılgınlığından* bahsetmiyorum bile. Tavernada sen de *vardın*, değil mi? Aranıyor posterlerini falan gördün? O adamlar kellenizi alacaklardı...”

“Benim kellemi. Reid’inkini değil. Nedendir bilmem, haban onun ölmesini istemiyor. Belki aralarındaki bağlantıyı çoktan biliyordur ama eğer bilmiyorsa da yakında öğrenecek. Onları tanıştıracaksın.” Kıyafetimi değiştirmek için Reid’in arkasına geçtim. Üç tane Lou’yu kaplayacak kadar geniş yapılydı. “Bilgin olsun,” diye ekledim ona, “bu kaba saba sahiplenme gösterisine izin vermemin tek nedeni, kardeşinin henüz memelerimi görmemiş olması ve bunun bu şekilde kalmasını sağlayacağım.”

“Kalbimi kırıyorsun, kardeşim,” dedi Beau.

“Kapa çeneni.” Kan, Reid’in boynuna hücum etti. “Tek bir kelime daha etme.”

İlginç. Özür dileme ihtiyacı *hissetmemişti*. Ağzıma tuhaf bir acılık yayıldı ve bu tadın hoşuma gittiğini söyleyemezdim – pişmanlık, tereddüt gibi ve... başka bir şey daha. Adlandıramıyordum.

“Yakında yola koyulmalısınız,” dedim. “Saint-Loire’daki muhteşem gezimizden sonra yol kelle avcılarıyla dolu olacak. Chasseurler de geri dönmüş olabilir. Büyüden hâlâ rahatsız olduğunu biliyo-

rum. Reid ama Madam Labelle seni tekrar gizlemek zorunda kalacak. Tabii şey de yapabiliriz...”

Coco’nun kahkahasıyla sustum. Beklentiyle Reid’e bakıyordum. “Bunu duymak için sabırsızlanıyorum.”

Reid’in kolunun altından ona bakarken sordum, “Neyi duymak için sabırsızlanıyorsun?”

Başıyla Reid’i işaret etti. “Hadi. Söyle ona.”

Ben başımın üzerinden kırmızı bir gömlek, altına da deri bir tayt geçirirken Reid omzundan bakmak için boynunu uzattı. Botlarımı bağlamak için eğildim. Sonunda mırıldandı, “Bunu yapamam, Lou.”

Doğrularak ona kaşlarımı çattım. “Neyi yapamazsın?”

Yavaşça başını iki yana salladı, boğazındaki kızarıklık yanaklarına yükselmişti. Çenesini sıktı ve başını yukarı kaldırdı. “Etrafında olamam. Büyünün. Etrafında olmayacağım.”

Ona baktım ve iki nefes arasında geçen sürede parçalar yerine oturdu. Bu soğukkanlılığı, sadakatsizliği, *endişesi* – hepsi şimdi mantıklı geliyordu.

Lou büyü yaptığında farklı biri oluyor. Duyguları, karar verme yetisi – dengesizdi.

Onun için endişeleniyorum.

Bir an için... sanki aynı...

Annesi gibiydi. Cümleyi bitirmesine gerek yoktu.

Anormal bir şey bu, demişti.

Anormal.

Acı tat şimdi beni boğmakla tehdit ederek boğazımı kapladı ve sonunda ne olduğunu anladım. Utanç. “Eh, bu harika.”

Reid’in kolunun altından, Coco’nun Beau’nun koluna girip onu sürükleyerek uzaklaştırdığını gördüm. O da itiraz etmedi. Görüş açımdan kaybolduklarında Reid bana doğru döndü, doğrudan gözlerime bakmak için eğildi. “Ne düşündüğünü biliyorum. Öyle değil.”

“İnsanlar gerçekten değişmiyor, değil mi?”

“Lou...”

"Bana o şey denmeye başlayacak mıydın? Seni anladımın?" Duy-
lertini göstererek istiyacak kadar yakınına eğildim. On sekiz yıl-
hayatında bir kez olsun kimseye, bana şu anda hissettığım gibi
hissettirme hakkı tanımamıştım. Gözlerimde biriken gözyaşlarına,
midemde çalkalanan bulantıya içerdim. "Ne de olsa anladımın
ben. Dengesizim."

Gözleri kırparak kapanırken sesizce küfredti. "Dinliyordun"

"Elbette dinliyordum. Kendi sapkın hikâyesi hakkı çıkarmak
için bana hakaret etmeye nasıl cüret edersin..."

"Dur, Dur." Bana uzanırken gözleri açıldı, kollarımı kavradı ama
elleri nazikti. "Sana bir cadı olmanın benim için önemli olmadığını
söylemiştim. Bunda ciddiydim."

"Saçmalık." Ondan uzaklaştım, elleri iki yanına inerken sesizce
bir hâlde izledim. Bir an sonra beline sarılarak yüzümü göğsüne
gömdüm. Onu sıkı sıkı sardığından sesin boğuk ve çatlak çıktı.
"Bana bir şans bile vermedin."

Beni daha sıkı tuttu, sanki beni dünyadan koruyabilecekmiş
gibi vücudunu etrafıma sardı. "Bu büyüyle ilgili, seninle değil."

"Büyü ben demek. Ve de sen."

"Hayır, değil. Feda ettiğin tüm o parçalar — onları istiyorum.
Seni istiyorum. Bütün ve zarar görmemiş bir şekilde." Bana bak-
mak için uzaklaşırken o mavi gözler yoğun bir şekilde parlıyordu.
"Senden büyü yapmayı bırakmanı isteyemeyeceğimi biliyorum, bu
yüzden yapmayacağım. Ama bunu annemden isteyebilirim. Bunu
kendimden isteyebilirim. Ve bir de" —yanağıma yapışmış bir tutam
saçı çekti— "senden dikkatli olmanı isteyebilirim."

"Ciddi olamazsın." Duygularımdan sıyrılıp dediklerini anladığ-
ımda nihayet, *nihayet*, dokunuşundan uzaklaştım. "Aniden hasarlı
malmışım gibi davranıyorsun ya da... ya da paramparça olmak üze-
re olan bir cam parçası gibi. Flaş haber — ben tüm hayatım boyunca
büyü kullandım. Ne yaptığımı biliyorum."

"Lou." Bana tekrar uzandı ama elini savuşturdum. Gözleri daha
parlak, daha sıcak yandı. "Bir süredir kendinde değilsin."

“Görmek istediğini görüyorsun”

“Senin seni görmek ister miyim öyle...”

“Nasıl? Şeytani mi?”

Omuzlarımı sıkıca tuttu. “Şeytani lalan *değilsin*.”

“Tabii ki değilim.” Düşmeden önce gözümünden bir gözyaşını sil-
dim. O görmeden önce. On sekiz yıllık hayatımda daha önce hiç
kendimi küçük hissetmemiş, utançla dolmama izin vermemiştim
ve buna şimdi başlamayı reddediyordum. “Yolda büyü kullanmayı
reddederek hayatını –annenin hayatını, *kardeşinin* hayatını– bile
isteye tehlikeye atacak mısın?”

“Her iki şekilde de hapi yuttum.”

Uzun bir süre ona baktım. Gözlerindeki inanç acımasızca parlı-
yordu ve beklediğimden daha derin bir yara açmıştı. O yaralı tara-
fım, aptallığı için acı çekmesini istiyordu. Öyle olursa, büyü olma-
dan hepsi yolda ölürdü, yolda ölmezlerse de kesinlikle Le Ventre’ta
ölürlerdi. Onları önyargıyla sakatlayıp korkuyla zayıflatıyordu. Za-
yılar savaştan sağ çıkamazdı.

Reid sağ çıkmak zorundaydı.

“Hayır, yutmadın.” Boyun eğmiş bir şekilde ondan uzaklaştım,
omuzlarımı dikleştirdim. Onun hayatı, benim incinmiş gururum-
dan daha değerliydi. Daha sonra –tüm bunlar bittiğinde– ona
büyü hakkında ne kadar yanıldığını gösterecektim. Benim hakkım-
da. “Taverna parlamadan önce Claud Deveraux, bir gün ihtiyacım
olursa yardım teklif etti. Gezici aktör topluluğu bu gece Cesarine’e
gidiyor. Ona katılacaksınız.”

TROUPE DE FORTUNE

Reid

Diğerleri Lou'nun *çözümüne* karşı çok direnmedi.

Keşke direnselerdi. Belki onları dinlerdi. Beni kesinlikle dinlememişti. Eşyalarımızı toplarken —çamur, kar ve kan kasırgası gibiydi— beyhude çabalarla onu ikna etmeye çalışmıştım.

Tüm bu entrika, akıllıca olsa da tek bir şeye bağlıydı: Claud Deveraux.

Claud Deveraux'yu tanıımıyorduk. Daha da önemlisi, *o bizi* tanıyordu — ya da en azından Lou'yu tanıyor gibiydi. Tavernada ona resmen vurulmuştu. Ayrıca hüyü kullandığını da görmüştü. Cadı olduğunu biliyordu. Cadıların doğası gereği kötü olmadığını öğrenmiş olsam da, krallığın geri kalanı bunu bilmiyordu. Bize yardım ederse, bu onu ne çeşit bir insan yapardı?

"Kurtuluşun," dedi Lou, yatak rulomu çantama tıktırırken. "Bak, o bu gece kışımızı kurtardı. Ölmemize izin verebilirdi ama vermedi. Belli ki bize zarar vermek istemiyor, bu da başka birileri için söyleyebileceğimizden daha fazlası — ve hiç kimse sizi bir aktör topluluğunda aramayı düşünmez. Büyü olmadan saklanacaksınız."

Şimdi Saint-Loire'a giden tepeden aşağı aceleyle iniyordu. Diğerleri takip etti. Geride kalarak ormanın sınırına baktım. Gökten tek bir kar tanesi düştü —hava hâlâ basık ve bulutluydu— ve yanıma indi. Ardından ormanın üzerine ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Fırtına öncesi sessizlik gibi. Arkamı döndüğümde, çevremde ışılda-
yan iki göz belirdi. Büyük. Gümüş renginde. Ensemdeki tüyler di-
ken diken olurken arkama döndüm ama ağaçlar ve gölgeler dışında
hiçbir şey yoktu.

Diğerlerinin peşinden koştum.

Aktörler yolculuğa hazırlanırken sandıkları, enstrümanları ve
sahne eşyalarını taşıyarak köy meydanında dolaşıyorlardı. Claud
Deveraux da onları yönetiyordu. Ellerini zevkle çırparak bir ileri bir
geri koşturuyordu. Sanki gecenin köründe toplanmak ya da bir
fırtınadan önce ayrılmakta garip bir şey yokmuş gibi.

Lou sokakta duraksayarak onları izledi. Hepimiz onunla bera-
ber durduk.

"Ne oldu?" diye mırıldandım ama Claud Deveraux konuşurken
beni susturdu.

"Gel, Zenna!" Lavanta saçlı tombul bir kadına doğru koştu. "Şa-
fak sökmeden yola çıkmalıyız! Dame Fortune' yalnızca yolculukla-
rına yeni ayın altında başlayanlardan yanadır!"

Kirpiklerime düşen kar tanelerini kırıştırdım.

"Doğru," diye mırıldandı Zenna, bir enstrümanı daha küçük
olan vagona atarken. Tuhaf bir pelerin giyiyordu. Koyu mor. Bel-
ki mavi. Yıldızlara benzeyen şeylerle parıldıyordu. Takımyıldızları.
"Tabii Dame Fortune yıllar önce Cesarine'i terk etti."

"Ah, ah." Mösyö Deveraux, azarlar gibi ona parmağını salladı.
"Asla umutsuzluğa kapılmayın. Belki orada bize katılır."

"Ya da belki kazıkta yakılırsınız."

"*Absurdité!*" Cesarine halkının morallerinin yükseltilmesi la-
zım. Bu işi bizden daha iyi kim yapabilir? Yakında, La Mascarade
des Crânes'in müşterilerini bir eğlence ve fantezi dünyasına götü-
receğiz."

"Harika." Zenna burun kemerini sıktı. Teni Coco'nunkine ben-
zese de cildinde yara izi yoktu. Çekici olabilirdi ama ağır makyaj

* (Fr.) Şans Meleği —çn

** (Fr.) Saçmalık —çn

—gözlerinin etrafındaki sürme, dudaklarındaki ruj— gerçek yüz hatlarını saklıyordu.

“Seraphine ve ben buna harcadığımız zamana değmesi için kazancın yüzde üçünü hak ediyoruz, Claud,” diye devam etti. “Bu cenaze için resmen alevlerin içine, Cehennem’e doğru yürüyoruz.”

“Elbette, elbette.” Elini salladı ve başka bir aktörü alkışlamak için çoktan arkasını dönmüştü bile. “Şunu dört yapalım.”

Coco, Lou’yu dürttü. Lou bu sefer tereddüt etmedi. “*Bonjour*, Mösyö Deveraux. Bu akşam tanışmıştık ama benim adım Lucida değil. Ben Louise le Blanc ve bunlar da arkadaşlarım, Reid ve Ansel Diggory, Cosette Monvoisin, Beauregard Lyon ve Helene Labelle.”

Louise le Blanc. Louise Diggory değil. Bakışlarımı ileri sabitledim. İfadesiz bir şekilde.

Claud Deveraux kaşlarını kaldırdı ve onu tanımasıyla gözleri parladı. Şaşırmıştı. Bakışları tekrar Lou’ya dönmeden önce her birimizin üzerinden hızla geçti. “Vay, vay, tekrar karşılaştık, ufaklıkl Ne kadar da hoş bir tesadüf.”

Bagajlarını yükleyen diğer aktörler bizi izlemek için durakladı. Yerde sadece iki sandık kalmıştı, içlerinden biri düzgün bir şekilde kilitlenemeyecek kadar doluydu. İçinden ışıltılı kumaş taşıyordu. Fuşya renginde tüyler karda salındı.

Lou ona büyüleyici bir gülümseme sundu. “Hâlâ geçerliyse yardım teklifinizi kabul etmek için buradayım.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Başıyla onayladı ve kollarını çevremizdeki aranıyor posterlerine uzattı. Dumanı tüten taverna kalıntılarına. “Daha önce fark etmemiş olabilirsiniz ama arkadaşlarım ve ben, Majesteleri üzerinde epey büyük bir izlenim bıraktık.”

“Kutsal Babamızı öldürmenin öyle sonuçları oluyor,” dedi, Deveraux’nun arkasındaki genç kadın, yumuşak bir ses tonuyla. Kıvrık saçlarına çiçek takmıştı ve boynunda bir haç kolyesi vardı.

* (Fr.) Günaydın —çn

Gözlerimi kaçırarak, yoğunlaşan duyguyla mücadele ettim. Keskin ve zincirlerinden boşanmış bir şekilde göğsümü pençeledi.

Bakışları kadına çevrilen Lou'nun gülümsemesi daha da alaycı bir hâl aldı. "Kutsal Babanızın kaç kız kardeşimi öldürdüğünü biliyor musunuz?"

Kadın olduğu yerde küçülüverdi. "Ben... Ben..."

Ansel başını iki yana sallayarak Lou'nun koluna dokundu. Ben-se tüylere bakıyordum. Karın, narin pembe tüylerin içine işlemesini izledim. Bir dakika daha. Kontrolü yeniden kazanmak, kendime hâkim olmak için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. O zaman Ansel'in elinin olduğu yerde benim elim olacaktı. Lou'nun hatırlamasına yardım edecektim. Göğsümdeki bu utanç verici, çırpınan yaratığı unutacaktım...

Kıvırcık saçlı kadın dikeldi. Lou'dan daha uzundu. Neredeyse Madam Labelle kadar uzun. "Yine de ona olanları hak etmedi."

Sen benim oğlum gibiydin, Reid.

Nefesim kesildi ve canavar öfkелendi. Daha da geri çekildim. Sanki acımı hissediyormuş gibi, Lou önüme geçti. "Öyle mi? Neyi hak etmişti peki?"

"Lou," diye mırıldandı Ansel. Bir tarafım, benden tarafa baktığını fark etti. "Yapma."

"Pekâlâ. Tabii ki haklısın." Lou başını sallayarak Ansel'in elini okşadı ve dikkatini Deveraux'ya geri çevirdi. Kıvırcık saçlı kadın bizi fal taşı gibi açılmış gözlerle izliyordu. "Cesarine'e gitmemiz gerekiyor, *monsieur*. Bazı sorunlar meydana geldi ve yol artık yalnız seyahat etmemiz için güvenli değil. Arabalarınızda birkaç kişi için daha yer var mı?"

"Tabii ki biz..."

"Sadece aktörler vagonlara binebilir." Zenna kollarını kavuşturdu ve Claud'u bakışlarıyla deşti. "Kural bu, değil mi? Gösteri yapmazsak bizi besleyip barındıramazsın?" Lou'ya dönerek ekledi, "Claud bir çeşit koleksiyoncu. Topluluğuna sadece en iyi ve en parlak yetenekleri katar. Nadir ve sıradışı olanları. Olağandışı olanları."

Deveraux, pötükare devenli parmaksız bir eldiven giymiş elini bir gülümseme ile birbirine kenetledi. "Zenna, tatlım, *aktyörler* kapılar çeşit çeşittir. Kimseyi gözden çıkarmayalım." Özün süsüne Lou'ya döndü. "Ne kadar üzücü olsa da kural kuraldır ve ayakkabı da ayakkabıdır Zenna haikü. Sadece aktörlerin topa topa birlikte binmesine izin veririm." Dudaklarını bükerek başını haldise yana eğdi. "Ancak eğer ki siz ve büyüleyici arkadaşlarınız sahneye çıkarsa —kostümlerle elbette— siz de aslında birer aktör oluyunuz."

"Claud," diye tısladı Zenna, "onlar *kaçak*. Onları yanımıza alsak avcılar kelleimizi uçurur."

Claud, kadının lavanta rengi saçlarını vurdumduymaz bir şekilde okşadı. "Ah, çocuğum, hepimiz kaçak değil miyiz? Yalancı ve hilekâr ve şair ve hayalperest ve komplocuyuz, hem de her birimiz."

"Ama katil değiliz." Genç bir adam öne çıkarak başını merakla bana doğru eğdi. Uzun. Karamel tenli. Uzun siyah saçlı. Yanında da onunkine inanılmaz benzer bir yüze sahip bir adam duruyordu. Hayır — aynıydı. İkizler. "Bunu yaptın mı? Başpiskopos'u öldürdün mü?"

Çenem kilitlendi. Lou kaşını kaldırarak benim yerime cevapladı. "Fark eder mi? Her iki türlü de öldü."

Adam mırıldanmadan önce birkaç saniye boyunca onu inceledi. "Neyse ki."

Ondan nefret ediyorlardı. İçimdeki duygular varlıklarının zannınmasını talep ederek bir dalga olup kabardı ama hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim.

Konuşmayı izleyen —beni izleyen— Deveraux anlaşılmaz bir ifadeyle bir kez daha neşeyle gülümsedi. "Ee, ne diyorsunuz? Sizler aktör müsünüz?"

Lou bana baktı. Başımla onayladım. Refleks olarak.

"Mükemmell!" Claud kutlarcasına ellerini havaya kaldırdı. Kar artık daha da yoğunlaşmıştı. Ağırlaşmıştı. "Peki tam olarak ne yapıyorsunuz, Mösyö Diggory? Sizin gibi yakışıklı, iri bir adam kesinlikle kalabalığı memnun eder, özellikle de" —daha küçük bir vagona

atlayıp deri pantolon çıkardı— “böyle bir toplulukta. Büyüleyici bir peruk ve silindir şapka, belki de gözlerinizin etrafında biraz sürmeyle, performansınız ne olursa olsun kalabalığı büyüleyeceğiniz kesin.”

Ona uzun bir süre baktım. “İı.”

“O bir hikâye anlatıcısı,” dedi Lou hızla ve yüksek sesle, elimi kavramak için bir adım geri atarak. Duruşundaki değişimi fark ettim. Ses tonunda ufak bir oynama olmuştu. Çoktan kendi gösterisine başlamıştı. Dikkatlerini benden uzaklaştırıyordu. “Hikâyelere hayırlı. Ama haklısın. O pantolonun içinde büyüleyici görünecek. Gömleksiz, elbette.”

Sırtı ve parmaklarımı sıktı.

“Heyecan verici!” Deveraux bizi değerlendirirken çenesine dokundu. “Ne yazık ki, zaten hikâye anlatıcısı olarak biricik tatlı Zenna’ımız var.” İtiraz etmek için bu yeni fırsatı yakalayan lavanta saçlı kadını başıyla işaret etti. Kadın tatlı tatlı gülümsedi.

“Gördün mü? O, işimize yaramaz. Olacağı varsa, Dame Fortune şey yapabilen birini gönderirdi...”

“O bıçakları kullanabilir misin?” Deveraux’nun sürme çekilmiş gözleri açık ceketime ve altındaki bıçaklara yöneldi. “Son zamanlarda bıçak ustamızı Amandine’deki bir gruba kaptırdık ve” —yakınlaşarak göz kırptı— “şahsen ben favorilerimi kayırmaya isteksiz olsam da seyirci olmaz.”

“Ah, ciddi *olamazsın*, Claud.” Zenna gözleri parıldayarak ellerini kalçalarına koydu. “Nadine’in numarası olsa olsa vasattı —*kesinlikle* benimkinden daha iyi değildi— ve öyle olmasa bile bahşişleri bu grupla bölüşmem. Onları *tanımıyoruz* bile. Uykumuzda bizi öldürebilirler. Bizi kurbağaya çevirebilirler. Ya da...”

“Dişine ruj bulaştığını söyleyebilirler,” diye tamamladı Lou.

Zenna ters ters ona baktı.

“Bu doğru,” dedi Beau, yardımsever bir şekilde. “Tam şu kenarda.”

Kaşlarını çatan Zenna dişlerini silmek için arkasına döndü.

Lou sırttı ve dikkatini tekrar Deveraux'ya çevirdi. "Red'in bıçakları neredeyse kollarının uzantıları gibidir, *monsieur*. Onları koyduğunuz her hedefi vuracaktır."

"Muazzam!" Söz konusu bıçaklara uzun uzun son bir bakış attıktan sonra Deveraux, Madam Labelle'e döndü. "Peki ya sen, *chérie*?"

"Ben..."

"Asistanı." Lou'nun sırtışı genişledi. "Neden onu bir tahtaya bağlayıp size bir gösteri yapmıyoruz?"

Deveraux'nun kaşları âdeta alnına tırmandı. "Eminim buna gerek olmayacak ama coşkunuzu takdir ediyorum. Oldukça bulaşıcı, demedi deme." Beau'ya dönerek gülünç derecede abartılı bir şekilde eğildi. Öyle ki burnu botunun ucuna dokundu. "Açıkçası, Ekselansları, sizinle tanışmak olağanüstü ve eşsiz bir zevk. Sayısız yeteneğinizi öğrenme ihtimali karşısında meraktan içim içime *sıg*mıyor. Lütfen bize bir tanesini söyleyin. Sahnede bizi nasıl şaşırtacaksınız?"

Beau gülümsemesine karşılık vermedi. Dudaklarını büktü. "Sahnede olmayacağım ve kesinlikle tüylü veya fuşya rengi bir şey giymeyeceğim." Deveraux'nun beklentili bakışları karşısında iç çekti. "Muhasebe işlerinizi yaparım."

Deveraux eldivenli ellerini çırpı. "Öyle olsun! Kraliyet ailesi için bir istisna yapacağız!"

"Peki sen?" diye sordu Zenna, Lou'ya küçümseyerek. "Sahne için özel bir yeteneğin var mı?"

"Bilmen şartsa, mandolin çalıyorum. Oldukça iyiyim de aslında çünkü..." Tereddüt etti ve hiç onluk olmayan bir özgüvensizlikle başını eğdi. Küçük —neredeyse ayırt edilemez— olsa da bu hareketi beni huzursuz etti. Allak bullak olmuş düşüncelerimi delip geçti. "Önemli değil."

"Söyle bize," dedim usulca.

"Çünkü... annem çalmayı öğrenmemde ısrar etmişti. Arp, klavikord, rebap — ama mandolin onun favorisiydi."

* (Fr.) Tatlım —çn

Kaçtımou çattım. Lou'nun bir enstrüman çalabildiğini biliyordum. Bir keresinde bana şarkı söyleyemediğini söylemişti ve ben de düşünmüştüm ki... Ama hayır. Parmaklarındaki nasırlar kılıç sallamaktan değildi. *Mandolin* yitirdi. Kafa patlatarak enstrümanı hayal etmeye, sesini hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Çocukluğumda duyduğum tek enstrüman orgdu. Diğerleri için zaman ayırmayı önemsememiştin.

"Halbî Zenna zâlele güldü. "Zaten bir müzisyeniniz var. Claud bir virtüöz. Krallığın en iyisi."

"Aferin ona," diye mırıldandı Lou, fuşya tüyleri kardan kurtarmak için eğilerek. Kimsenin gözlerine bakmadı. "Önemli değil demiştim zaten. Topluluğa katılmıyorum."

"Affedersiniz, ne?" Claud fuşya tüyleri, şoka uğramış bir ifadeyle kabul etti. Rüzgâr bizi sardı. Neredeyse şapkasını bir çantıya uçuracaktı. "Sanırım bu fırtınada sizi yanlış duydum."

"Yanlış duymadınız." Lou, sesini yükselterek Ansel ve Coco'ya işaret etti. Kar yeni pelerinini sıdıslamı etmişti. Soğuktan korunmak için çenesinin altından sıkıca kavradı. "Üçümüz farklı yönlere seyahat edeceğiz."

Deveraux ellerini salladı ve tüyler bir kez daha dağıldı. "Saçmalıklı Akılalmaz! Sizin de kısa ve öz ifade ettiğiniz gibi, yol sizin için güvenli değil. Bizimle gelmelisiniz!" Başını fazla kuvvetli bir şekilde salladı ve rüzgâr şapkasını kapıverdi. Yukarı doğru dönerek uçu ve karın içinde kayboldu. "Hayır. Hayır, korkarım ki tavernadaki küçük buluşmamızda Dame Fortune'un bizzat rol oynadığına hiç şüphe yok. Dahası, yolda yalnız seyahat etmeniz düşüncesine razı gelemem. Hayır, vicdan azabı çekmeyi reddediyorum."

"Yalnız olmayacaklar."

Yabancı bir ses. Açıklanamaz bir ürperti.

Lou ile beraber bir adım gerileyerek yanımızdaki karanlık figüre döndük.

Bir kadın.

Gelişini duymamış, yaklaştığını görmemiştim. Yine de ürkrü-

cü, renksiz gözlerle bana bakarken bir kol mesafesi uzaklıktaydı. Olağandışı biçimde ince –neredeyse iskelet gibi– yapısı, mermer gibi beyaz cildi ve siyah saçlarıyla bir insandan çok hayalete benliyordu. Elim doğrudan Balisarda'ya gitti. Tepki olarak başını eğdi, hareketi doğal olamayacak kadar hızlı, fazla hayvaniydi.

Absalon incecik ayak bileklerinin arasında dolanıyordu.

"Nicholina." Coco bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. "Teyzem nerede?"

Kadının yüzü, kan lekeli dişlerini ortaya çıkararak yavaş, acımasız bir sırıtışa hüründü. Lou'yu ondan uzaklaştırarak geri çektim. "Yok burada," diye cıvıladı, sesi garip ve tizdi. Genç kız gibi. "Yok burada, yok burada ama her zaman yakında. Çağrına cevap vermeye geldik."

Son sandığı da vagona koyduğumda garip gözlerini üzerimde hissettirdi.

Diğerleriyse eşyalarını toplamak, atları sakinleştirmek ve düğümleri kontrol etmek için acele etti. Deveraux, Lou'yu bir kenara çekmişti ve garip kadının gelişi konusunda tartışıyor gibilerdi. Tam anlayamamıştım. Kar, bir fırtınaya dönüşerek görüşümü engelliyordu. Caddeyi kaplayan meşalelerden geriye sadece iki tane kalmıştı. Gerisi fırtınaya yenik düşmüştü.

Kaşlarımı çatarak sonunda onunla –Nicholina– yüzleşmek için döndüm ama gitmişti.

"Merhaba avcı."

Tam arkamdan gelen sesiyle, yakınlığından irkilerek olduğum yerde zıpladım. Sıcaklık boğazıma, yüzüme hücum etti. "Kimsin sen?" diye sordum. "Bunu yapmayı nasıl beceriyorsun?"

İskeletimsi parmağıyla yanağıma dokundu ve sanki büyülenmiş gibi başını eğdi. Meşaleden yayılan ışık yaralarını aydınlattı. Cildini bozmuş, gümüş ve kandan yapılma ürkütücü bir kafese dönüştürmüşlerdi. Geri çekilmeyi reddettim.

"Ben Nicholina Le Claire, La Voisin'ın şahsi hizmetkârı." Sivri

tırnağını çenemde gezdirirken dudağı hüküldü. Sesinin o genç kız tınısı kaybolarak beklenmedik bir şekilde gırtlaktan yükselen bir hırıltıya dönüştü. "Ve kan büyüünün sırlarını bir avcıya açıklamayacağım." Bakışları benden Lou'ya çevrilirken karanlık, o renksiz gözlerinde çalkalandı. Çenemi kavrayışı sertleşti ve tırnakları derime daha da battı. Neredeyse kanatacaktı. "Ya da küçük faresine."

Coco aramıza girdi. "Dikkat et, Nicholina. Lou, teyzemin koruması altında. Reid de benim."

"Hımm... Reid." Nicholina dudaklarını müstehcen bir şekilde yaladı. "Adın dilimde tuz, bakır ve sıcak, ıslak şeyler gibi bir tat bırakıyor..."

"Kes şunu." Panikleyerek tiksintiyle ondan uzaklaştım ve Lou'ya baktım. Gözlerini kısmış bir şekilde vagonların arkasından bizi izliyordu. Deveraux, onun dikkatini çekmek için ellerini salladı. Kendimi bu durumdan uzaklaştırmaya kararlı bir şekilde onlara doğru yürüdüm ama Nicholina peşimden geldi. Hâlâ çok yakındı. Çok, çok yakın. Çocuksu ses tonu geri döndü.

"Farelerim senin hakkında çok yaramaz şeyler fısıldıyor, Reid. Çok kötü, yaramaz şeyler. *Cosette, pişman ol ve unut*, diye haykırıyorlar. *Cosette, pişman ol ve unut*. Daha önce bir avcının tadına bakmadığımdan bunu doğrulayamam..."

"Ve ilkin bu avcı olmayacak." Coco, Lou kendini Deveraux'dan kurtarıırken aceleyle ardımızdan geldi. "Kendisi evli."

"Öyle mi?"

"Evet." Bir anda durarak ters bir bakış atmak için ona döndüm. "Bu yüzden lütfen uygun mesafeyi koruyun, *mademoiselle*."

İnce kaşlarından birini kaldırarak şeytani bir şekilde sırıttı. "Belki de farelerim yanlış bilgilendirildi. Fısıldamayı severler. *Fısır, fısır, fısır*. Sürekli fısıldıyorlar." Yakınlaştı ve dudakları kulağımın arkasını gıdıkladı. Tepki vermeyi yine reddettim. Bu deli kadına o hazzı yaşatmayı reddettim. "Karından nefret ettiğini söylüyorlar. Kendinden nefret ettiğini söylüyorlar. Tadının *enfes* olduğunu söylüyorlar."

* (Fr.) Matmazel —çn

Ben niyetini fark edemeden dilini boydan boya, ıslak bir hareketle yanağıma sürdü.

Lou o anda yanımda bitti. Gözleri turkuaz bir ateşle parlıyordu.

“Ne halt ediyorsun sen?” Nicholina’yı itirmek için iki eliyle hamle yaptı ama Nicholina çoktan geriye doğru süzölmüştü. Hareket edişi... sanki tamamen bedensel değildi. Fakat çenemdeki tırnakları, tıpkı yanağımdaki tükürüğü gibi yeterince gerçekti. Sıcaklık kulaklarıma tırmanırken gömleğimin yakasını çektim ve ıslaklığı sildim. Lou yumruklarını sıkıyordu. Ondan daha uzun olan kadına doğru dikeldi. Öfkeden titriyordu. “Ellerini kendine sakla, Nicholina.”

“*Sakla, sakla.*” Gözleri boğazımın çıplak derisinde gezinerek göğsüme doğru kaydı. Açlıkla. İçgüdüsel olarak kasıldım. Paltomu ilikleme dürtüsüne direndim. “Onları benim yerime saklayabilir. Onları saklar ve kaydırır ve yavaşça gezdirir...”

Lou kısık, tehditkâr bir ses çıkararak daha da yaklaştı. İki kadının ayak parmakları neredeyse birbirine dokunuyordu. “Ona bir daha dokunacak olursan, onları senin için *ben* saklarım. Her bir” — bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı— “lanet” —daha da yaklaştı, vücudu beklentiyle kasılmıştı— “boğumunu.”

Nicholina, rüzgârın yükselmesine ve sıcaklığın düşmesine rağmen etkilenmemiş bir biçimde ona sırtıttı. Coco etrafa baktı. Panik olmuştu. “Aptal fare,” diye mırıldandı Nicholina. “O şimdi bile avlıyor. Şimdi bile avlanıyor o. Kendini tanıyor, durmamı söylemedi.”

“Yalan söylüyorsun.” Ben bile sesimdeki savunmacı tonu duymuştum. Lou önümde kök salmış bir şekilde dikiliyordu. Omzuna dokunduğumda arkasını dönmedi. “Lou, o bir...”

“Ama o *durabilir* mi ki?” Nicholina şimdi kan kokusu almış bir yırtıcı gibi etrafımızda dönüyordu. “Avlanabilir ve durabilir mi? Ya da durabilir ve avlanabilir mi? Yakında dudaklarından dökülen sesleri tadacağız, ah, evet, her bir inlemeyi, iç çekişi ve homurtuyu...”

“Nicholina,” dedi Coco keskin bir şekilde, Lou ona atıldığında kolundan yakalayarak. “Bu kadar yeter.”

"Yılan ve kuşu, kuş ve yılanı, alırlar istediklerini, kırıp geçirirler etraflarını ve tek yaptıkları, çekmek acı, acı, acı."

"Bu kadar yeter dedim." Coco'nun sesinde bir şey değişti, derinleşti ve Nicholina'nın gülümsemesi kayboldu. Etrafımızda dönme-yi bıraktı. Nicholina boğazını açmadan önce -atalarında söylenmemiş bir şey, karanlık bir şey geçti- ikisi birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Coco, bu tuhaf sunumu biraz daha izledi. Vurdumduymaz bir şekilde. Soğukkanlılıkla. Sonunda, tatmin olarak başıyla onayladı. "Bizi ormanın kenarında bekle. Şimdi git."

"Nasıl isterseniz, *princesse*." Nicholina başını kaldırdı. Duraksadı. Lou'ya değil de bana baktı. Sırtışı geri döndü. Bu seferki bir söz niteliğindeydi. "Küçük faren her zaman seni korumak için burada olmayacak, avcı. Kendine iyi bak."

Rüzgâr sözlerini alarak karla birlikte etrafımıza savurdu. Yanaklarımı, Lou'nun pelerinini, Coco'nun saçlarını ısırdılar. Lou'nun elini güven vermek için usulca tuttum - ve irkildim. Parmakları beklediğimden daha soğuktu. Anormal derecede soğuk. Rüzgârdan, kardan daha soğuk. Nicholina'nın gülümsemesinden daha soğuk.

Kendine iyi bak kendine iyi bak kendine iyi bak.

"Seni kızdırmasına izin verme," diye mırıldandı Coco, o gittik-ten sonra Lou'ya dönerek. "Onun amacı da bu."

Lou başını sallayarak gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Nefes verirken gerginlik omuzlarını terk etti ve bana baktı. Gülüm-süyordu. Rahatlayarak ona sıkıca sarıldım.

"Çok şeker birine benziyor," dedi Lou, kafasını paltoma gömdüğünden sesi boğuk çıkmıştı.

"Öyle." Coco, Nicholina'nın kaybolup gittiği sokağa baktı. "Diş-lerin yerine ruhunu çürüten türden bir şeker."

Deveraux karın içinden yaklaştı. Pes eden bir iç çekişle elini koluma koydu. "Vagonlar hazır, *mon ami*. Fırtına ile yola çıkmalıyız yoksa fırsatımızı kaçıırız. Dame Fortune'un gerçekten de sağı solu belli olmuyor."

Her ne kadar bent beklese de kollarını hareket etmeyi reddetti. Lou'yu mengene gibi kavramışlardı ve onu bırakmaları için onları bir türlü ikna edemiyordum. Onun yerine burnumu omuzuna gömdüm ve onu daha sıkı tuttum. Pelertini yabancısı kokuyordu. Yent. Kürk gibi, nemli toprak ve tatlı, acı. Bir şey. Hiç değil. Belki yapaydı. Kaşlarının çatımı ve haylığını gertye iterek elledim, orada bulabileceğim sıcaklığı aradım. Ama ellerindeki anormal sıcaklık yutkunu da hücum etmişti. Boynuna bastırduğımı dudaklarını buz kesmişti. Pantle kapılarak, gözlerine baktım. Bu gece yeşillerdi. Çok yeşil.

"Dikkatli ol, Lou." Onu kollarımın arasında tutarak diğerlerini görmesini engelledim. Onu ısıtmaya çalıştım ama nallileydi. "Lutfen. Bana söz ver."

Onun yerine bent öptü. Yavaşça kendini çekti. "Seni seviyorum, Reid."

"Bunun böyle olması gerekmiyor," dedim çaresizce, hâlâ ona uzanarak. "Seninle gelmeliyim..."

Ama çoktan geri adım atmış, arkasını dönmüştü. Bentini elimi tutması gereken yerde Coco'nun elini tuttu. Diğer eli de Annel'e uzandı. "Yakında görüşürüz," diye söz verdi ama istediğim söz bu değildi. İhtiyarım olan söz bu değildi.

Başka bir kelime daha etmeden döndü ve fırtınanın içinde kayboldu. Tüm bedenimi saran bir korkuyla arkasından bakakaldım.

Absalon da peşinden gitti.

KAYIP PRENS

Lou

Ağaçlar bekliyor, kardaki ayak seslerimizi dinleyerek bizi izliyordu. Hatta saçlarımızdaki rüzgârın her hafif dokunuşuyla soluklanıyor, nefes alıp veriyorlarmış gibi görünüyorlardı. Daha da yaklaşan gölgeler kadar sezgili ve meraklılardı.

“Onları hissedebiliyor musun?” diye fısıldadım, sesim ürkütücü sessizlikte yankılandığında irkildim. Ormanın bu bölümünde çam ağaçları daha gürdü. Daha yaşlıydı. Dallarından zar zor geçtik ve attığımız her adımda bize dokunarak saçlarımızla kıyafetlerimizi ısıltılı kar kristalleriyle kapladılar.

“Evet.” Coco, ellerine üfleyerek onları soğuk karşısında ovuşturdu. “Merak etme. Buradaki ağaçlar teyzeme sadıktır.”

Yanıt olarak titredim. Soğuk yüzünden değildi. “Neden?”

“Tatlı yalanlar mı yoksa acı gerçek mi?”

“Ne kadar acı, o kadar iyi.”

Gülümsemedi. “Onları kanıyla besliyor.”

Kampı görmeden önce kokusunu aldık – esinti, duman ve adaçayını beraberinde getirdi, içlerinde daha keskin ve buruk bir koku saklıyorlardı. Fakat yakın mesafeden, kan büyüsunün acı kokusunu başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdır. Duyularımı bastırdı, genzimi ve boğazımı yakarak gözlerime battı. Gözyaşları kirpiklerimde dondu. Acı rüzgâra karşı dişlerimi gıcırdattım ve Nicholina’yı diz-

lerime gelen karda güçlükle takip ederek ilerledim. "Daha ne kadar var?" diye seslendim ona ama beni görmezden geldi. Bir nimet ve de bir lanet. Saint-Loire'da, Troupe de Fortune'dan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemişti. Görünüşe göre, o bile karanlık     nce ormandan korkuyordu.

Coco, gözlerini kapatarak kan kokusunu iyice i ine çekti. O da son birkaç saat içinde sessizleşmişti –daha gergin, daha aksiydi– ama ona sorduğumda, iyi olduğu konusunda ısrar etti.

O iyiydi.

Ben iyiydim.

Reid iyiydi.

Hepimiz iyiydik.

Bir an sonra, Nicholina sık bir  amlığın dışında durdu ve dönüp bize baktı. Gözleri –o kadar soluk maviydi ki neredeyse gümüş gibi parlıyorlardı– Coco'ya çevrilmeden önce yüzümde oyalandı. "Evinize hoş geldiniz."

Coco gözlerini devirdi ve onu kenara iterek geçmek için hareket etti ama Nicholina ortadan kayboldu. Kelimenin tam anlamıyla.

" ok şeker biri," diye tekrarladım, Coco'nun öfkesine rağmen kendime engel olamayıp sırtarak. "Bütün kız kardeşlerin bu kadar cana yakın mı?"

"O benim kız kardeşim değıl." Coco arkasına bakmadan bir dalı kenara çekip ağı ların i ine dalarak konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. Ardından bakarken gülümsemem silindi.

Ansel yanımdan geçerken kolumu okşayarak belli belirsiz gülümsedi. "Merak etme. Sadece gergin."

Ona patlamamak için kendimi zor tuttum. Ansel ne zamandan beri Coco'nun hisleri hakkında benden daha çok şey biliyordu? Sanki acımasız düşüncelerimi hissetmiş gibi i  çekti ve koluma girerek beni onun peşinden sürükledi. "Hadi. Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Buna karşılık midem guruldadı.

Ağı lar aniden seyreldi ve kendimizi kayalık bir açıklığın kena-

rında bulduk. Kamp ateşleri, hayvan derisi parlatılmış ve süslenmiş dikilmiş eski plüsketi çadırları aydınlatıyordu. Ayrı ayrı ışık ve ses, koku ve karanlığa rağmen bir avuç, caddelerden de farklı bir hayatı, bir yaşamı, yaşamak için surlarındaki kalın, keçi leğimli kilitleri açarak, Adımlarımızın sesini duymalarıyla dinlenerek bizi, kapıları birer birer de izlediler. Farklı yaştan ve etnik kökenlerden olmalarına rağmen hepsi aynı korkunç ilareye sahipti. Yanakları kızılmsı, gözleri ve Hattı bir kadın kumral saçlarını arkaya kavramış, bir azeri ağlıyordu.

Ansel bir anda durdu. "Burada bir kadın çok erken olmasın mı beklemiyordum." Yüzünden açık bir şekilde okunmuştu bir hissetti, hemen hemen onun yaylarında olan genç, bir adamın habiri. "Onlar Reid gibi mi?"

Adı bendi bir bıçak gibi acı verici ve keskin bir şekilde yarasıyı geçti.

Onu özlemiştim. Onun yokluğunda keyifsizdim. Sanki bir parçam kaybolmuş gibi. Sanırım bir bakıma bu doğrudu.

"Belki. Ama eğer öylelerse bile bunun farkında olduklarından şüpheliyim. Sadece kadınların büyüye sahip olduğuna inanarak büyüdük. Sevgili Chasseur'ümüz her şeyi değiştiriyor."

Başıyla onaylayarak bakışlarını başka yöne çevirdi, yanakları al al olmuştu. Coco kampa yaklaşıırken bize bakmadı fakat şöyle mırıldandı, "Muhtemelen teyzemle yalnız konuşmalıyım."

Yanağını dürtüp bana bakmasını *sağlama* dürtüşüne direndim. Teyzesinin korumasından, güçlü akrabasıyla bir itilaktan haberdarlığında hayal ettiğim şey bu değildi. Bu cadılar, güçlü bir rüzgârda ya da hatta hapsirikle bile yerle bir olacakmış gibi görünüyorlardı. "Tabii ki," dedim aklımdan geçenler yerine. "Seni burada beklemeyi ceğiz."

"Buna gerek kalmayacak." Nicholina bir kez daha yanımızda beden bulurken hepimiz yerimizde sıçradık. Sesinde o genç kız tonundan eser yoktu, o gümüş gözlerse düz, ifadesizdi. Reid için ne tür bir gösteri yaptıysa buna bizim için devam etmeye razı değildi. "Josephine içinüzü çadırında bekliyor."

"Şunu yapmayı keser mısın?" diye talep ettim.

Segirdi, yüzündeki her kas sanki soruma fiziksel olarak itiraz ediyormuş gibi kasıldı. Ya da belki de bu, sadece sesine verdiği tepkiydi. "Bizimle asla doğrudan konuşma, küçük lare. Asla, asla ama *asla*." Bakışları ani bir canlılıkla parladı ve dişlerini vahşet bir şekilde birbirine çarparak öne atıldı. Ansel geriye doğru yalpalamıştı --beni de beraberinde çekti-- ve neredeyse ikimizi de devirdi. Coco onu hızlı ve güçlü bir el hareketiyle durdursa da dişlerinin hayaletimsi dokunuşunu hissetmem, öndişlerinin bilenimsiz uçlarını görmem için bana yeterince yaklaşmıştı. İskelet parmaklarını bana doğru sallayarak bir bebeğe ninni okur gibi mırıldandı. "Yoksa seni bütün bir şekilde mideye indiririz. Evet, evet, yaparız..."

"Yeter," dedi Coco sabırsızlıkla onu uzaklaştırırken. "Bizi çadır-
larımıza götür. Geç oldu. Uyuduktan sonra teyzemle konuşacağız.
Bu bir emirdir, Nicholina."

"Çadırınıza."

"Pardon?"

"Çadırınıza," diye tekrarladı Nicholina. Başını yukarı aşağı sallayarak çılgın performansına devam etti. "Çadır, çadır, çadır. Tek bir çadır demek istiyorum. Hep birlikte paylaşmak için bir çadır..."

"Paylaşmak mı?" Ansel'in gözleri endişeyle büyüyerek Coco'ya çevrildi. Gergin bir şekilde elini saçına götürmek ve ceketinin eteğini çekiştirmek için beni tutmayı bıraktı. "Çadırı paylaşacak mıyız? U-uyumak için?"

"Yok, seviş--" diye neşeyle başladım lafa ama Coco lafımı böldü.

"Neden sadece bir çadır var?"

Nicholina omuz silkti ve eliyle işaret ederek bizden uzaklaştı. Takip etmekten başka çaremiz yoktu. Biz geçerken kan cadılarının bakışları beni delip geçti ama hepsi tıpkı Nicholina'nın daha önce yaptığı gibi boğazlarını Coco'ya sundu. Bu akşamdan önce sadece bir kez bu sunumu görmüştüm -- La Voisin, Coco ve beni L'Eau Melancolique'in kıyısında birlikte oynarken yakaladığında. Öfkeliydi, Coco'yu benden uzaklaştırmak için acele ederken neredeyse

omuzunu çıkanyordu. Coco boğazını, bir omega kurdun yuvarlanıp karnını göstermesinden daha hızlı göstermişti.

Bu beni o zaman da huzursuz etmişti, şimdi de ediyordu.

Ansel düşüncelerimi seslendirerek fısıldadı, "Bunu neden yapıyorlar?"

"Bu bir saygı ve boyun eğme göstergesi." Coco ve Nicholina'yı birkaç adım geriden izledik. "Senin kraliyet hanedanına reverans yapman gibi. Boğazlarını açtıklarında, Coco'ya kanlarını sunuyorlar."

"Peki ya... boyun eğme?"

Coco geçtikten sonra cadılar gözlerini sırtımıza dikmeye döndü. Onları suçladığımı söyleyemezdik. Ben bir Dame Blanche'tım ve Ansel de bir Chasseur olmak için eğitilmişti. La Voisin kampına girmemize izin vermesine rağmen Reid'den daha hoş karşılanmıyorduk.

"Eğer Coco şu anda kanını içseydi," diye açıkladım, "seni kontrol edebilecekti. Geçici olarak, elbette. Ama Dames Rouges, kanlarını ona ve La Voisin'a özgürce sunuyor. Onlar buranın kraliyet hanedanı."

"Anladım." Ansel sertçe yutkundu. "Kraliyet hanedanı."

"*La princesse*." Göz kırparak kolunu çimdikledim. "Ama yine de Coco."

İkna olmuşa benzemiyordu.

"Neden tek çadır, Nicholina?" Nicholina yarım ağız mırıldanmaya devam ettiğinde Coco yumruklarını sıktı. Görünüşe göre, La Voisin'ın şahsi hizmetkârı olmak ona daha fazla meydan okuma lüksü sağlıyordu. "Söyle bana."

"Bizi terk ettiniz, *princesse*. Bizi çürümeye terk ettiniz. Artık yeterli yiyecek, battaniye ya da karyola yok. Saat başı ya soğuktan ya açlıktan ölüyoruz. Daha fazla uzak kalamamış olman çok yazık."

Nicholina'nın ürpertici gülümsemesi karşısında Coco'nun ayağı takıldı ama elimi sırtına koyarak dengesini bulmasına yardım ettim. Beni yanına çekip parmaklarını benimkilere geçirirken içimi

bir rahatlama hissi kapladı. “Neden teyzemin bizi şimdi görmesi gerekiyor?” diye sordu, kaşları daha da çatılarak “Bu kadar acı olan şey ne?”

Nicholina kıkırdadı. “Güneşle birlikte kayboldu oğul, gitti kayanın altında dinlenmeye. Ama gelmedi eve, cesedi yoktu ve akbabalar başladı üşüşmeye.”

“Hayalet dilini konuşmuyoruz,” dedim düz bir sesle.

Sabri benimkinden katbekat fazla olan Coco, netleştirmesini istemedi. Bunun yerine yüzünü buruşturdu. “Kim o?”

“*Kimdi o,*” diye düzeltti onu Nicholina, dudaklarında hâlâ o rahatsız edici gülümsemeyle. Fazla geniş, fazla sabit, fazla... kanlıydı. “*O öldü, o öldü,* dedi farelerim. Öldü, öldü, öldü, öldü, öldü, öldü, öldü, öldü.”

Pekâlâ. Sanırım bu, ağlayan kadını açıklıyordu.

Nicholina kampın kenarında, diğerlerinden ayrı olan küçük, eski püskü bir çadırın dışında durdu. Uçurumun kenarına bakıyordu. Gündüz güneş ışınları burayı ısıtır, karı altın rengine boyardı. Arkasındaki dağların sınır tanımayan manzarasıyla, bu görüntü karanlıkta bile güzel olabilirdi.

Yukarıda daire çizen akbabalar olmasa.

Coco elini benimkinden sertçe çekip kalçasına koyana kadar uğursuz bir sessizlikle aşağıya, daha aşağıya dalmalarını izledik. “Kayıp olduğunu söyledin,” dedi şiddetle. “*Kayıp,* ölü değil. Şimdi teyzemle konuşacağız. Arama ekipleri düzenliyorsa, biz de onlara katılırız. Hâlâ dışarıda bir yerlerde olabilir.”

Nicholina neşeyle başını onaylarca salladı. “Yavaşça donarak ölüyordur. Yavaaaşça.”

“Pekâlâ.” Coco içeriye bakmadan çantasını çadırımıza attı. “Kim o, Nicholina? Ne kadar zamandır kayıp?” Aniden, çantası ona geri dönerek başının kenarına çarptı. Yerinde döndü ve şiddetle küfretti. “Ne halt?..”

Babette Dubuisson çadırımızdan çıktı.

Yoğun makyajı olmadan —ve başının üstünde toplanmış altın

saçları ile— neredeyse tanınmaz bir hâldeydi, onu Cesarine'de bu görüşümüzden beri kilo vermişti. Yara izleri bembeyaz teninde gümüş gibi parlıyordu. Her ne kadar Coco'ya bakarken ifadesi hissettüğü sevgiyle yumuşamış olsa da gülümsemedi. "Biz onu sevgili annesi Ismay Gilly'nin oğlu Etienne Gilly olarak tanıyoruz."

Coco öne çıktı, kucaklaşırlarken rahatlaması oldukça hızlıdı. "Babette. Buradasın."

Kaşlarımı çattım, merdivende bir basamağı kaçırmış gibi hissediyordum. Roy ve arkadaşları, Cesarine'deki sokağa çıkma yasağı ve şüpheli kadınlar hakkında mırıldanarak şüphelerimizi doğrulamış olsalar da Babette ya da güvenliği hakkında hiç düşünmemiştim. Ama belli ki Coco düşünmüştü. Kaşlarım daha da çatıldı. Babette'i bir arkadaş olarak görüyordum —kelimenin en geniş anlamıyla olsa da— ve ona ne olduğunu önemsiyordum.

Değil mi?

"*Bonjour, mon amour.*" Babette, alnını onunkine yaslamadan önce Coco'nun yanağını öptü. "Seni özledim." Ayrıldıklarında, Babette boğazımdaki taze kesiğe baktı. Kurdelemi kurtaramamıştım. "Sana da *bonjour*, Louise. Saçların *repugnant*" ama seni canlı ve iyi gördüğüme sevindim."

Ona temkinli bir şekilde gülümsedim, Reid'in sözleri korkunç bir netlikle kulaklarımda çınladı. *Kendinde değilsin. "Canlıyım gerçekten,"* diyerek düşüncelere daldım, gülümsemem solmuştu. "Ama iyi denemez."

"Saçmalık. Böyle zamanlarda eğer hayattaysan, iyisindir." Dikkatini Coco'ya geri çevirerek derin derin iç geçirdi. Çıkardığı ses onun kendine has melodramından yoksundu. Hayır, bu ayık, mak-yajsız kadın —lime lime olmuş kıyafetleri ve birbirine girmiş saçları ile— her zaman tanıdığım Babette değildi. "Ama belki de bu, zavallı Etienne hakkında söyleyebileceğimizden daha fazlası. Hâlâ yaşadığına inanıyorsun, *mon amour* ama onun hayatı için endişe

* (Fr.) Günaydın aşkım. —çn

** (Fr.) Berbat —çn

ediyordum — ve nedeni soğuk değil. Onu annesinin ismiyle tanıma-
mıza rağmen, krallığın geri kalanında Etienne Gilly, Etienne Lyon
olarak biliniyordu. O, krallığın piç oğlu ve sabah avından bir daha geri
dönmedi.”

Diğerlerinden daha büyük olan La Voisin’in çadırı açıklığın merke-
zine kurulmuştu. Birkaç ahşap kafes, etrafındaki zemini çevreliyor
ve parlayan gözler doğrudan bize bakıyordu. Biz geçerken bir tilki
parmaklıklara atlayıp hırladı ve Ansel tiz bir ses çıkararak üstüme
doğru sıçradı. Babette kıkırdadığında Ansel saç köklerine kadar kı-
zardı.

“Bunlar evcil hayvanlar mı?” diye sordu kısık sesle.

“Onlar kan için,” dedi Coco kısa bir süre sonra. “Ve kehanet.”

Nicholina, Coco’nun açıklaması karşısında ters bir bakış attı —
muhtemelen aklında ihanet planları dönüyordu— ve çadır girişine
asılı, kurutulmuş adaçayı demetlerini ayırdı. Babette, Coco’nun ya-
naklarına öpücük kondurdu.

“Seni sonra bulurum, *mon amour*. Konuşacağımız çok şey var.”

Coco, onu bırakmadan önce gerekenden bir saniye daha uzun

tuttu.

İçeride, La Voisin derme çatma bir masanın arkasında duru-
yordu, önündeyse hafifçe için için yanan bir tütsü vardı. Nicholina
yanına süzülerek bir eline tavşan derisi, diğerine de kanlı bir bıçak
aldı. Zavallı hayvanın çeşitli organları masanın büyük bir kısmına
yayılmıştı. Parmaklarından akan kanı yalamasını görmezden gel-
meye çalıştım.

La Voisin okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve bana soğuk bir
bakış attı. Yüzünün pürüzsüzlüğü karşısında irkilerek gözlerimi kır-
pıstırdım. Onu son gördüğümünden bu yana neredeyse hiç yaşlan-
mamıştı. Yaşı bizimkinin üç katı olmasına rağmen kaşını ya da du-
daklarını gölgeleyen tek bir kırışıklık yoktu ve saçları —sıkıca topuz
yapılmıştı— aysız bir gece kadar siyah kalmıştı.

Le Blanc Şatosu’nda onun hakkında dönen uğursuz söylentileri

hatırladığımda kafa derim karıncalandı: genç kalmak için bebeklerin kalplerini nasıl yediğini, her yıl L'Eau M lancolique'e melusina kanı   mek için nasıl gittiğini – hayır, içinde yıkanmak için

Coco'yla beni incelerken uzun bir sessizlik yaşandı, koyu gözleri mum ışığında parılıyordu. Tıpkı Nicholina'nın yaptığı gibi bakışları üzerimde oyalandı, yüz hatlarımı takip ederek boğazımdaki yara izine düştü. Kararlı bir şekilde bakışlarına karşılık verdim.

Ansel yokmuş gibi davranıyordu.

Coco sonunda boğazını temizledi. "*Bonjour, tante.*"

"Cosette." La Voisin kitabı bir çırpıda kapattı. "Nihayet ziyaret etmeye tenezzül ettin. Görüyorum ki sonunda müsait olabildin."

Coco'nun ânında suçlulukla ayaklarına bakmasını inanamayarak izledim. "*Je suis d sol e.*" Daha erken gelecektim ama ben... arkadaşlarımı bırakamazdım."

La Voisin tütsünün dumanını dalgalar hâlinde dağıtarak masanın etrafında yürüdü. Coco'nun önünde durdu, çenesini tuttu ve yüzünü mum ışığına doğru eğdi. Coco isteksizce onunla göz göze geldi ve La Voisin orada her ne gördüyse kaşlarını çattı. "Sen arkadaşlarınla hoplayıp zıplarken akrabaların ölüyor."

"Babette bana Etienne'den bahsetti. Biz..."

"Etienne'den bahsetmiyorum."

"O zaman kim?"

"Hastalık Delphine ve Marie'yi aldı. Daha geçen hafta Denys soğuktan öldü. Annesi onu yiyecek için yem olarak bıraktı. Annesini takip etmeye çalıştı." Gözleri parıldayan obsidyen parçalarına dönüşerek sertleşti. Coco'nun çenesini bıraktı. "Onu hatırlıyor musun? Daha iki ya ında bile değildi."

Coco'nun nefesi kesilirken benim de midem bulantıyla çalkalandı.

"Ben..." Coco daha sonra durdu, yeniden düşündü. Akıllıca bir karar. La Voisin  z r dilemesini istemiyordu. Onun acı çekmesi-

* (Fr.) Merhaba, teyze – n

** (Fr.)  z r dilerim. – n

ni istiyordu. Yaptıklarının bedelini ödemesini. Aniden, *Coco* döndü. "Lou... teyzem Josephine Monvoisin'i hatırlarım." *Belle* sizce ellerini ikimizin arasında hareket ettirdi. Ona acıyarak *Josephine* la onayladım ve kendisini gülümsemeye zorladım. Böyle bir *Coco* dan sonra gülümsemek saygısızlık gibi hissettirdi.

"*Bonjour, Madam Monvoisin.*" Boğazımı uzatmadım. *Coco* cukken, *Coco*'nun bana verdiği ilk ders basitti: Kanımı bir *Blanc* Rouge'a asla teklif etmemeliydim. Özellikle de *Morgane* ve *Blanc* hes'tan belki de benim ettiğimden daha fazla nefret eden teyzeme. "Bizi huzurunuzda kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Bana uzun bir süre daha baktı. "Annene benziyorsun."

Coco hızla ileri atıldı. "Ve bu... bu da Ansel Diggory. Kendisi "

La Voisin hâlâ onu yok sayıyordu. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Kim olduğunu biliyorum."

"Yavru bir avcı." Altdudağını yalayan *Nicholina* yakınlığa, gözleri aç ve parlaktı. "O çok güzel, ah, evet."

"O bir avcı değil." *Coco*'nun sesi kan akıtacak kadar keskin çıktı. "Hiç olmadı."

"Ve bu" —*La Voisin*'ın dudağı bariz bir küçümsemeyle hüküldü— "hayatta kalmasının tek nedeni."

Teyzesinin karanlık hakışları karşısında *Coco* aceleyle boğazını temizledi. "Sen... *Etienne* ölmedi demiştin. Bu onu bulduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Hayır." *La Voisin*'ın ifadesi imkânsız gerçekleştirerek daha da karardı ve çadırdaki gölgeler daha da bastırdı. Mumlar titriyordu. Ve kitabı... kıpırdadı. Kocaman açılmış gözlerle kitaba baktım. Zar zor fark edilse de siyah kapak kesinlikle seğirmişti. *La Voisin*, bir parça parşömen çıkarmak için kitabı açmadan önce sırtını okşadı. Üzerinde, *La Fôret des Yeux*'nün kabataslak bir haritası çizilmişti. Huzursuzluğuma rağmen incelemek için daha da yaklaştım. Sıçramış kan, mürekkebe karışıp sayfayı lekelemişti. "İzleme büyümüz hayatta olduğunu gösterdi ama bir şey —ya da birisi— tam yerini

gizliyor." Siyah gözleri benimkiler sabitlendiğinde gözlerim açıldı. Namaz bir şekilde sıkıydı. "Dün dün bulmayı vardiyalı olarak aradık ama orada değildi. Bu gece aramanızı genişlettik."

Kıpırdanmamak için kollarımı kavuşturdum. "Kendi hayna gitmiş olamaz mı?"

"Annest ve kız kardeşi burada yaşıyor. Veda etmeden gitmezdi."

"Hepimiz aile ilişkilerinin sorunlu olabileceğini biliyoruz."

"Ben seninle görüşmeyi kabul ettikten hemen sonra ortadan kayboldu."

"Garip bir tesadüf."

"Ben tesadüflere inanmam." Yaramaz öğrenciler gibi önünde omuz omuza vermiş bir şekilde huzursuzca kıpraşırken bizi duygusuzca inceledi. Coco ve Ansel'in her iki taraftan beni gölgede bırakmasıyla durum daha da kötüleşmişti. Biraz daha uzun durmayı denedim ama başaramadım. "Mesajınızda, meclisimizle bir ittifak arayışında olduğunuz yazıyordu," diye devam etti. Başımınla onayladım. "Reid Labelle'in şu anda biz konuşurken Le Ventre'a seyahat ederek loup garou ile benzer bir ittifak aradığını da. Sonrasında, Cesarine'deki krala yaklaşmayı planlıyorsunuz."

Tatmin içimde filizlendi. Reid Labelle, Reid Diggory veya Reid Lyon değil. Bu isim... doğru hissettirmişti. Tabii, eğer akrabalarımızın geleneklerine bağlı kalacak olursak onun yerine Reid le Blanc olma seçeneği olurdu. Eğer... eğer bu sefer doğru düzgün evlilik yemini edersek.

"Bu doğru."

"Cevabım hayır."

Gözlerimi kırıştırdım, bu ani reddediliş karşısında afalladım ama o dikkatini çoktan haritaya geri çevirmiş, onu ürpertici küçük kitabının arasına geri koymakla meşguldü. Nicholina kıkırdadı. Etrafımda dolanırken ölü tavşanı ön pençelerinden tutarak gevşek vücudunu dans ettirdi. Öfkeden köpürerek yumruklarımı sıktım. "Anlamıyorum."

“Baslı.” Siyah gözleri çılgılık atmak istememi sağlayarak bir yakınlıkla benimkilerle buluştu. “Başarısız olacaksınız. Aptal maceranız için soyumu tehlikeye atmayacağım.”

“Josephine Teyze...” Coco yalvarmaya başladı ama La Voisin’in bir hareketle elini havaya kaldırdı.

“Alametleri okudum. Kabul etmeyeceğim.”

Sesimi yükseltmemek için zorlandım. “Sizi ikna eden tavşanın mesanesi miydi?”

“Bir toplumu yönetmenin yükünü anlamamı beklemiyorum. *İkinizden* de.” Kaşını kaldırarak Coco’ya ters bir bakış attı ve Coco başını eğdi. La Voisin’in gözlerini oymak istedim. “Bu kamptaki her ölüm benim sorumluluğumda ve Morgane’in gazabını uyandırmayı göze alamam. Senin için böyle bir şey yapmam. Yeğenim için bile yapmam.”

İçimde akan sıcak öfke ben neredeyse patlama noktasına gelene kadar daha da yakıcı bir hâl aldı. Ancak sesim soğuk kaldı. “Eğer dinlemeyi bile istemiyorsan neden bizi buraya getirdin?”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim, Louise le Blanc. Beni başkasıyla karıştıрма. Burada —sağ ve sağlıklı— duruyorsan sadece benim yardımseverliğim sayesinde. Bu yardımseverlik de hızla tükeniyor. Halkım ve ben size katılmayacağız. Bunu aklına sokarak gidebilirsin. Ancak Cosette kalacak.”

İşte söylemişti. Bizi buraya getirmesinin asıl nedenini —Coco’nun gitmesini yasaklamak.

Coco, teyzesinin siyah gözleri onu kelimenin tam anlamıyla olduğu yere mıhlamış gibi kaskatı kesildi. “Çok uzun bir süredir görevlerini aksattın, Cosette,” dedi La Voisin. “Çok uzun bir süredir *halkını* koruyacağın yerde *düşmanlarını* korudun.” Son cümlesini tükürürcesine söyleyerek avuçlarını masaya koydu. Tırnaklarını ahşaba geçirdi. Yanındaki kara kitap beklentiyle titrer gibi oldu. “Artık bitti. Sen Princesse Rouge’sun ve şu andan itibaren öyle davranacaksın. Louise ve arkadaşına kampın çıkışına kadar eşlik ederek başla.”

Ağzım açık kaldı. “Bir yere gitmiyoruz...”

"En azından Etienne'i bulana kadar," diye blıldı Coco, omuzlarını dikleştirerek. Kolu hafifçe beninkine süründü. *Güven bana*, demeye çalışıyordu. Ağzımı tekrar kapadım. "Yardım etmek istiyorlar, *tante*. Ancak onu bulduktan sonra gidecekler — ve eğer bulurlarsa da onlarla mütelik kuracaksın."

"Ve Coco biziyle gelecek," diye ekledim, kendime engel olamayarak. "Eğer kendi de bunu isterse."

La Voisin'ın gözleri kısıldı. "Ben diyeceğimi dedim."

Ancak Coco bunu duymazdan geldi. Parmaklarının hafifçe titremesine rağmen masaya yaklaştı ve sesini alçalttı. Yine de hepimiz onu duyabiliyorduk. "Bizim büyüümüz onu bulamaz. Ama belki onunki bulabilir." Sesi daha da alçalsa da güçlendi. "Birlikte Morgane'i yenebiliriz, *tante*. Şato'ya dönebiliriz. Tüm bunlar —soğuk, hastalık, ölüm— sona erer."

"Düşmanlarla mütelik olmayacağım," diye ısrar etti La Voisin fakat benim olduğum tarafa hızlı bir bakış attı. Kaşları çatıldı. "*Kurtadamlarla ve avcılarla mütelik olmayacağım.*"

"Ortak bir düşmanımız var. Bu bizi dost yapar." Coco beni şaşırtan bir şey yaparak uzandı ve La Voisin'ın elini tuttu. Şimdi kaskatı kesilme sırası teyzesindeydi. "Yardımlarımızı kabul et. Etienne'i bulalım. Lütfen."

La Voisin sonsuzluk gibi hissettiren bir an için bizi inceledi. Sonunda elini Coco'nun elinden çekti. "*Eğer ki Etienne'i bulursan*," dedi dudaklarını büzerek, "teklifinizi dikkate alacağım." Ansel ve benim rahat bir nefes almamıza cevaben keskin bir şekilde ekledi, "Güneş doğana kadar vaktin var. Eğer onu o zamana kadar bulamadıysan, tek kelime etmeden bu kamptan ayrılacaksın. Anlaştık mı?"

Böyle saçma bir zaman dilimine —yalnızca birkaç saatti— itiraz etmek için öfkeyle ağzımı açtım ama bir şey ayak bileğime süründü. Şaşkınlıkla aşağıya baktım. "Absalon? Burada ne?.." Bir umut çadırın girişine doğru koştum ama orada uzun boylu, bakır saçlı bir adam yoktu; yarım ağız gülümseyen, çenesi kasılmış, yanakları kızarmış biri yoktu. Kaşlarımı çatıttım.

O burada değildi.

Hayal kırıklığı içime oturdu. Sonra kafa karışıklığı geldi. Matagotlar genellikle onları çeken kişilerle kalırdı. Tabii.

"Bana bir mesajın mı var?" diye sordum, kaşlarımı daha da çatatarak. Panik içimde filizlendi. Şimdiden yolunda gitmeyen bir şey mi vardı? Bir cadı olduğu fark edilmiş, yakalanmış ve foyası ortaya mı çıkmıştı? Aklımda bir milyon olasılık kıvılcımlanarak orman yangını gibi yayıldı. "Ne oldu, Absalon? Söyle bana."

Sadece miyavladı ve ayak bileklerime sırnaştı, kedi gözlerinde insan zekâsının parıltıları vardı. Ben şaşkın bir şekilde ona bakarken öfkemin son zerresi de eriyip gitti. Reid'le kalmamıştı. Bir mesaj iletmeye de gelmemişti. Sadece... gelmişti. Buraya. Buraya gelmişti. Bu da demek oluyordu ki...

"Matagota isim mi verdin?" La Voisin bir kez gözlerini kırıştırdı, bu şaşkınlığının tek belirtisiydi.

"Herkes bir ismi hak eder," dedim sessizce. *İnsanları severler. Sıkıntılı ruhları. Buradaki biri onu çekmiş olmalı.* Absalon arka patilerinin üzerinde durarak ön patileriyle kalın deri pantolonumu yoğurdu. Kulağının arkasını kaşımak için içgüdüsel olarak diz çöktüm. Boğazından alçak sesli bir mırıltı yükseldi. "Bana ismini söylemedi, ben de kendim uydurdum."

Coco'nun kaşları, bir bana bir Ansel'e bakarken çatıldı –besbelli matagotun kimi buraya takip ettiğine karar vermeye çalışıyordu– ama La Voisin sadece hafif ve mânâlı bir şekilde gülümsedi. "Beklediğim gibi değilsin, Louise le Blanc."

Bu gülümsemeyi sevmemiştim. Aceleyle doğrulup Absalon'u ayağımla ittirerek uzaklaştırdım. Yerinden kımıldamadı. "Pist," diye tısladım ama yalnızca bana ters ters bakmakla yetindi. Siktir.

Daha önceki kumral saçlı kadın çadırdan içeri kafasını uzatarak bizi böldü. Bir çocuğun elini tutuyordu, kendisinin minyatürü gibiydi. "Gece yarısı arama ekibi geri döndü, leydim." Burnunu çekerek yanağına süzülen yeni gözyaşını sildi. "Ondan hiçbir iz yok. Bir sonraki ekip toplandı."

"Korkma, İsmay. Onu bulacağız." La Voisin kadının ellerini kavradı ve sesi yumuşadı. "Dinlenmelisin. Gabrielle'i çadırına geri götür. Bir gelişme olursa sizi uyandırırız."

"Hayır, ekibe tekrar katılmayım. Lütfen benden arkama yaslanıp öylece oturmamı istemeyin, hele de oğlum..." duygulara kapılarak sözünü yarıda bıraktı ve dişlerini sıktı. "O bulunana kadar dinlenmeyeceğim."

La Voisin iç çekti. "Pekâlâ." İsmay minnetle başını sallayarak kızını çadırdan çıkarırken, La Voisin başını bana doğru çevirdi. "Şartlarımı kabul edersen, onların arayışında bir sonraki ekibe katılacaksın. Hemen yola çıkıyorlar. Nicholina sana eşlik edecek, İsmay ve Gabrielle de öyle. Ayrıca büyülu hayvanını ve arkadaşını da yanına alabilirsin." Duraksadı. "Cosette, sen benimle geleceksin."

"Tante..." diye lafa başladı Coco.

"Absalon benim büyülu hayvanım *değil*..." diye çıktım.

Ama La Voisin gözleri öfkeyle parlayarak sesimizi bastırdı. "Sabrımı deniyorsun, çocuğum. Eğer bu ittifakı değerlendireceksem, Erienne'i gün doğmadan önce bulmanız gerek. Anlaştık mı?"

BİR ADIM İLERİ

Reid

Bıçak avucumda ağırdı. Sert. Ucu dengeli ve keskin. Cesarine'deki en iyi demircilerden birinden satın almıştım – daha sonra karımı birkaç suçluyla birlikte öldürmeye çalışan bir demirciden. *Mavi domuz*, diye tükürmüştü onu yetkililere teslim ettikten sonra. Bunca yıllık hukukumuz boyunca benden nefret ettiğini bilmiyordum. Tıpkı Saint-Loire'daki çiftçiler gibi. Hepsi üniformam yüzündendi.

Hayır. Bu doğru değildi.

Hepsi *benim* yüzündendi. İnançlarım yüzünden.

Çarkın büyük bir kısmı altın yıldızlarla kaplanmıştı. Deri kelepçeler daire şeklindeki ahşabın üzerinde dört stratejik noktaya yerleştirilmişti – ikisi asistanın elleri, ikisi de ayakları için. Tahtanın üst kısmı şüpheli bir şekilde kana benzer bir şeyle lekelenmişti.

İsteksiz bir bilek hareketi ile bıçağımı fırlattım. Tam ortaya saplandı.

Deveraux heyecanla alkışlamaya başladı. "Eh, bu oldukça... oldukça *olağanüstüydü*, Mösyö Diggory! Gerçekten de Louise sizin bıçaklar konusundaki hünerlerinizden bahsederken abartmıyormuş!" Bir an için kendini yelledi. "Ah, izleyiciler performansınızı *kesinlikle* yere göğe sığdıramayacak. Tehlike Hançeri, diyeceğiz size. Hayır, hayır – Bıçak İhtilafı."

Ona endişeli bir bakış attım. "Hiç sanmıyorum, bence..."

“Öff, haklısınız, *haklısınız*, elbette. Henüz mükemmel sahne ismini bulamadık. Ama korkmayın! Kafa kafaya verip...” Aniden elleri gökyüzüne uzandı ve parmakları sanki bir portreyi çerçeveleyormuşçasına açıldı. “Üç Parmaklı Kızıl? Gösterinizi yapmak için üç parmak gerekiyor, değil mi?”

“Daha fazla kullanırsanız rahatsız eder.” Arkamızda allı pullu bir battaniyenin üzerinde uzanan Beau güldü. Hemen yanında öğle yemeğinden arta kalanlar duruyordu. “Alternatif olarak *Le Petit Jesus*’ı önerebilir miyim?”

“Kes şunu.” Burnumdan derin bir nefes aldım. Bir an boynuma sıcak bastı ve kelime benim kulağıma bile bıkkın geldi. Antrenman yapmak için bu seyahat molasını kullanmayı düşünmüştüm. Korkunç bir yanılgı. “Sahne ismine ihtiyacım yok.”

“Ah, benim güzel çocuğum!” Deveraux sanki annesine hakaret etmişim gibi elini göğsüne götürdü. “Seni başka ne türlü anons ederiz? Sana sadece Reid Diggory diyemeyiz.” Elini sallayarak itirazlarımı savuşturdu. “*Couronneler*, çocuğum, sadece onlara odaklan! Seyirciyi havaya sokmak için bir isme, bir *kimliğe* ihtiyacın...” Kaldırdığı eli bir an havada donakaldı ve gözleri heyecanla parladı. “*Kızıl Ölüm*,” dedi tatmin olmuş bir ifadeyle. Kalbim tekledi. “İşte bu. Açık ara kazananımız. Bariz tercihimiz. Gelin, hepiniz gelin ve korkunç, fevkalade, *yakışıklı* Kızıl Ölüm’ün marifetlerine tanık olun!”

Beau gülmekten iki büklüm oldu. Neredeyse bir bıçak da ona atacaktım.

“Raoul’u tercih ederim.”

“Saçmalık. Raoul adıyla ilgili duygularımı *açıkça* ifade ettim.” Deveraux ellerini indirdi. Şapkasındaki tüy huzursuz bir şekilde sallandı. “Hiç korkma, bu unvana alışacağına dair inancım tam. Ama belki de şimdilik biraz zaman tanıman gereklidir? Bunun yerine, ikinizi de büyük çıkış gününüz için giydirebiliriz!”

Beau aceleyle dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Sana sahnede olmayacağımı söylemiştim.”

* (Fr.) Küçük İsa —çn

* Topluluktaki herkes uygun kıyafetler giymeli, Ekselanları Se-
virelerden bilet ve bahşış toplayanlar bile. Eminim anlıyorsunuz-
du."

Beau inleyerek kendini geriye attı.

"İşte böyle!" Deveraux kolundan bir mezura çıkardı. "Şimdi, sa-
dece birkaç ölçüye ihtiyacım olacak —sadece önemsiz birkaç şey,
gerçekten— ve hepsi ayarlanacak. Müsaadeniz varsa?" Koluma işa-
ret etti. Başım la onayladığımda yaklaştı ve beni şarap kokusuna
boğdu.

Bu çok şeyi açıklıyordu.

"Yolculuğumuzun geri kalanında," diye gevezelik etti, mezurası-
nı açarak, "kehribar renkli vagonda ikizlerle uyumanızı önerebilir
miyim? Anneniz size eşlik edebilir. Ancak kardeşiniz, Zenna ve Se-
raphine ile kırmızı vagonda kalsa daha iyi. Normalde çok az uyu-
mama rağmen ona orada eşlik edeceğim." Anlatılmamış bir espriye
durduk yere kıkırdadı. "Bana, Zenna ve Seraphine'in horlarken yeri
göğü inlettiği söylendi."

"Zenna ve Seraphine'in vagonunda ben kalsam daha iyi olur
hakikaten." Sesinden sırtıttığını duyabiliyordum. "Ne kadar da ze-
kisin, Claud."

Claud bir kahkaha patlattı. "Ah, hayır, sevgili çocuğum, eğer
aradığın şey romantizmse korkarım ki büyük bir hayal kırıklığına
uğrayacaksın. Zenna ve Seraphine'in ruhları birbirine ait. *Kozmik*
bir bağdan bahsediyorum."

Beau'nun yüzü düştü ve kötü şans hakkında bir şeyler mırılda-
narak uzaklara baktı.

"Uyku düzenlemeleri de nereden çıktı?" diye sordum şüpheyile.
Lou'ya veda ettikten sonra gecenin geri kalanını Claud'la vagonla-
rın önünde at sürerek geçirmiştım. Hoşbeş ederek zaman geçirme-
ye çalışmıştı. Kendi payıma düşeni yapmadığımda şarkı söylemeye
başlamasıyla bu çok ciddi hatamdan pişman olmuşum. *Saatlerce*.

"Siz tam tersisiniz, değil mi Mösyö Diggory? Oldukça huysuz."
İç bacağımla ölçmek için çömelmeden önce bana meraklı bir ifa-

“Adam kaçık.”

“En iyilerin hepsi öyledir.”

Sözleri, ardından gelenleri fitillemişti – daha keskin olanları Kalamın içinde buldukları her şeye dişlerini geçiren kana susamış kelimeleri. *Claud bir çeşit koleksiyoncu*, demişti Zenna. *Topluluğuna sadece en iyi ve en parlak yetenekleri katar. Nadir ve sıradışı olanları. Olağandışı olanları.*

Daha da şüphelendim. Meraklı bakışları, anlamlı gülümsemesi sırrımı biliyor olmasının imkânı olabilir miydi? Modraniht’te ne yaptığımı biliyor muydu? Pek olası değildi. Yine de... Morgane biliyordu. Bu bilgiyi kendine saklayacağına inanacak kadar aptal değildim. En işine geldiği anda bunu gün yüzüne çıkaracaktı ve ben de kazıkta yakılacaktım. Belki de yanmayı hak ediyordum. Birinin hayatını elinden almıştım. Tanrı’yı oynamıştım...

Hayır. Kendimi ardı arkası gelmeyen düşüncelerimden sıyrarak derin bir nefes aldım. Kafamı topladım. Sesleri dindirdim. Bu durum, başka bir istenmeyen soru belirene kadar yalnızca birkaç saniye sürdü.

Diyelim ki Deveraux biliyordu, bunun anlamı – ikizler de cadı mıydı?

Onlarla düşündüğünüzden daha fazla ortak noktanız olabilir.

Burnumdan gülerек kınından bir bıçak daha çıkardım. Büyünün etrafında geçirdiğim bunca zaman boyunca, Lou’nun geçirdiği zaman boyunca, başka bir erkek cadı duymamıştık. Modraniht’ten bu kadar kısa bir süre sonra iki taneye daha rastlamak olabilecek en düşük olasılıktı. Hayır. Düşükten de az. Saçmaydı.

Claud bir çeşit koleksiyoncu.

Gözlerimi kapatarak zihnimi boşaltmaya odaklandım. Bu tür düşüncelerin kimseye bir faydası yoktu. Şimdi tek bir amacım vardı – Lou’yu korumak, tanımadığım kardeşlerimi korumak. Eğer ölürlerse onları tanıyamazdım. Burnumdan nefes aldım. Ağzımdan verdim. Kaleme çekildim. Gözkapaklarımın ardındaki karanlığın tadını çıkardım.

İkizlerin cadı olması önemli değildi.

Deveraux'un benim bir cadı olduğumu bilmesi önemli değildi.

Çünkü büyü yapmadığım sürece cadı değildim.

Cadı değildim.

Benim neye inandığıma aldırış etmeden, altın karanlıkta titreyiverdi ve orada bir yerde –ilk başta yumuşak bir şekilde, o kadar yumuşaktı ki onları neredeyse duyamayacaktım– sesler mırıldanmaya başladı.

Bizi ara, bizi ara, bizi ara.

Gözlerim hızla ardına kadar açıldı.

Beau arkamda boğazını temizlediğinde olduğum yerde zıpladım, neredeyse bıçağımı düşürüyordum. “Annemi ciddi ciddi o tahtaya bağlamayı planlamıyorsun, değil mi?” diye sordu. “Kellesini uçurabilirsin.”

Cevap olarak bıçağı bir uçtan diğer uca döndürerek tahtanın ortasına doğru fırlattım. İlkinin yanında yerini aldı.

“Bak, şimdi gösteriş yapıyorsun.” Battaniyesinin altından çıkıp daha iyi incelemek için yanıma geldi. Beni şaşırtarak palaskamdan başka bir bıçak çekti ve elinde inceledi. Sonra da fırlattı.

Yere düşmeden önce ölü bir balık gibi tahtaya çarptı.

Kısa bir sessizlik yaşandı.

“Görünüşe göre” –Beau, toplayabildiği tüm ağırbaşlılıkla ceketini düzeltti– “bu konuda bok gibiyim.”

Kendime engel olamayarak burnumdan güldüm. Göğsümdeki düğüm gevşedi. “Şüpheli mi vardı?”

Kendini küçümseyen bir sırıtış yüzüne yayıldı ve gönülsüzce omzumu itti. Boyu uzun olmasına rağmen, benden birkaç santim kısaydı.

“Doğum günün ne zaman?” diye soruverdim düşünmeden.

Kara kaşlarından birini kaldırdı. Benimkinden çok farklıydı. “Ağustos’un dokuzu. Yirmi bir yaşımdayım. Neden?”

“Bir sebebi yok.”

“Senden büyüğüm, eğer merak ettiğin buysa.”

"Etmiyordum ve değilsin "

"Hadi ama küçük kardeş, ben sana doğum tarihimı söyledim. Senin de söylemen gerek." Cevap vermediğinde sırıltısı genişledi. "Sessizliğin aleyhine. Gerçekten de benden küçüksün, değil mi?"

Elini omzumdan iterek kehribar renkli vagona doğru yol aldım. Ensem yanıyordu.

İçeride duvarları kaplayan karyolalar, yapboz parçaları gibi rafların üstüne ve altına inşa edilmişti. Her yer yastık doluydu. Her ne kadar eski püskü olsalar da her biri ipek, kadife ve satenle kaplıydı. Sandıklar, yıpranmış bir kostüm rafı ve yarı çıplak bir mankenle birlikte köşelere itilmişti. Göğsüm sıkıştı.

Bana Soleil et Lune'ün çatı katını hatırlattı.

Tütsü hariç. Küçük bir porselen demlikte buhur ve mür yanıyordu. Duman, çatıdaki bir delikten dışarı süzülüyordu.

Demlikte ne varsa kara fırlattım.

"Ağır ol bakalım." Beau atıklarımıdan kaçınarak peşimden vagona girdi. "Reçineler seni bir şekilde gücendirdi mi?"

Yine cevap vermedim. Bana katedrali hatırlattığını bilmesine gerek yoktu. Ve... Başpiskopos'u.

En yakınımıdaki karyolaya çökerek çantamı ayağımın dibine bıraktım. Kuru bir gömlek için aranmaya başladım. Elime bunun yerine günlüğüm geldiğinde onu çantadan çıkardım. Parmaklarımı yıpranmış kapağın üzerinde gezdirdim. Buruşuk sayfaları çevirdim. Böyle duygusal bir eşyayı yanıma alarak muhtemelen aptalca davranmış olsam da onu geride bırakamamıştım. Dalgınlıkla, son yazdığım günde durakladım – Estelle'i yaktıktan sonra kralı ziyaret ettiğim akşam.

Babamı.

Sayfadaki kelimelere baktım, onları gerçekten gördüğüm yoktu. Kralı düşünmemek için elimden geleni yapmıştım ama şimdi yüzü tekrar gözümde canlanıyordu. Altın saçlar. Belirgin çene hatları. Delici gözler. Ve gülümsemesi – ona bakan herkesi savunmasız bırakan bir gülümseme. Onu bir kılıç gibi kullanırdı. Hayır... daha

ölümü öl bir silah gibi. Bir bıçak düşmanlarını silahsızlandıramazdı ama gülümsemesi yapabiliyordu.

Bir Chasseur olarak, bunu tüm hayatım boyunca uzaktan görmüştüm. Sadece beni onunla yemek yemeye davet ettiğinde şahsen tanış olmuştum. Bütün gece bana gülümsemişti ve Lou yatağında tek başına kıvranmasına –kız kardeşinin günahı için diri diri yanmasına– rağmen... fark edildiğimi hissetmiştim. Takdir edildiğimi. *Özel biri gibi.*

Beau onun gülümsemesini almıştı. Ben almamıştım.

Cesaretini kaybetmeden önce sordum, “Kız kardeşlerimiz neye benziyor? Violette ve Victoire?”

Beau yanında durduğu sandığın içindekileri incelerken durakladı. Yüzünü göremiyordum. Ani sorum onu şaşırttıysa da söylemedi. “Bana benziyorlar, sanırım. Annemize. Kendisi denizaşırı bir adadan geliyor. Çok güzel bir krallık. Tropik. Bu saçma yerden çok daha sıcak.” Sandıktan bir kristal küre çıkarmadan önce eliyle dışarıdaki kırı işaret etti. “Aslında ikizler. Annem ve benden daha güzeller. Uzun siyah saçları ve daha da siyah gözleri var, yüzlerindeyse tek bir leke bile yok. Tablo gibiler – ve babam da onlara o şekilde davranıyor. Bu yüzden onları hiç görmedin. Kale duvarlarının dışına çıkmalarına nadiren izin verilir.”

“Kaç yaşındalar?”

“On üç.”

“Peki” –hevesle öne eğildim– “ne yapmaktan hoşlanırlar? Okurlar mı? Ata binerler mi? Kılıçlarla oynarlar mı?”

O zaman döndü ve o gülümsemeye gülümsedi. Ama onun yüzünde farklı görünüyordu. Samimi. “Eğer oyundan kastın, büyük kardeşlerinin kafasına vurmaksa, o zaman... evet. Kılıçlarla oynamayı severler.” Gözü elimdeki günlüğe takıldı. “Ayrıca Violette yazmayı ve okumayı sever. Victoire o kadar da değil. O kedileri kovalamayı ve hizmetlileri korkutmayı tercih ediyor.”

Betimlediği görüntüyle, içimi hiç bilmediğim bir sıcaklık kapla-

di. Zar zar tımadığım bir sıcaklık. Öfke ya da aşağılama ya da utanç değildi. Başka bir şeydi bu. Sanki... mutlu bir şey.

Canımı yakmıyordu.

"Teki ya babamız?" diye sordum usulca. "O nasıl biri?"

O zaman Beau'nun gülünmemesi soldu ve aldığı udu sandığa geri attı. Benimle doğrudan yüz yüze geldiğinde gözleri kısıldı. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bizi peri masalı gibi hayal etme, Reid. Öyle değiliz."

Günlüğümü gerekenden fazla bir güçle kapattıktan sonra ayağa kalktım. "Bunu biliyorum. Ben sadece... benim..." seni bir şekilde nefes vererek ıhlıyanı elden bıraktım. "Hiç ailem olmadı."

"Hâlâ yok." Öfkeyle başını salladı, sanki öğüte ihtiyacı olan aptal bir çocukmuşum gibi baktı bana. "Bunu yapacağını bilmeliydim. *Bag kurmak* isteyeceğini bilmeliydim." Yaklaşarak parmağını göğsüme batırdı. "Beni iyi dinle, *küçük kardeşim*. Bu bir aile değil. Bu bir ilmik. Ve eğer parlak planınız ters giderse, hepimizin boynuna geçecek – senin, benim, Violette'in, Victoire'nın ve babamızdan peydahlanan diğer tüm zavallı piçlerin." Durakladı ve ifadesi bir kez daha sertleşmeden önce belli belirsiz yumuşadı. Vagon kapısını tekmeleyerek açtı. "Şimdi bunu kabullen yoksa kalbini kıracağız."

Başka bir şey söylemeden gitti.

Tekerleklerin sallanmasıyla uyandım. Uyku sersemi ve şaşkın bir hâlde karyolamda sarsıldım. Başım zonkluyordu –hemen tepemdeki rafa çarptığımda daha da şiddetlendi– ve boynum ağrıyordu. Ovuşturarak sessizce küfrettim.

"İyi uyudun mu?" Madam Labelle, elindeki çay fincanının üzerine bana bakıyordu. Fincan altınla işlenmiş yeşimden yapılmıştı. Baharatlı armut kokusu vagonu sardı. Armutlu sıcak şarap o hâlde. Çay değil. Tekerleklerin her bir dönüşüyle dalgalanıyordu. Akşamüstü güneşi, Deveraux'nun neşeli ıslığıyla birlikte pencereden süzülüyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Dörde geliyor. Saatlerdir uyuyorsun. Seni uyandırmak istemedim." Bana hafifçe gülümseyerek ikinci bir fincan teklif etti. "Biraz ister misin? Uzun bir uykudan sonra armuda bayılırım. Belki sen de seviyorsundur?"

Umut dolu bir soru. Bariz.

Cevap vermediğimde kendi fincanını elinde döndürerek konuşmaya devam etti. Döndürdü de döndürdü. Huzursuz olduğu belliydi. "Annem ben genç bir kızken benim için yapardı. Şato'nun yakınındaki vadide bir armut ağacı korusu vardı, orası bizim gizli yerimizdi. Yaz sonunda meyveleri toplar, onları Şato'nun her yerine saklayıp olgunlaşmalarını beklerdik." Başını kaldırıp bana baktığında sırtışı genişledi. "Ve çiçeklerini taç, kolye, yüzük şeklinde örerdik. Bir keresinde Morgane'a onlardan bir pelerin bile yapmıştım. Müthiş bir şeydi. Annesi –Louise'in büyükannesi– sırf onu giyebil-sin diye Mayıs Dansı'nı düzenlemişti."

"Armuda alerjim var."

Alerjim yoktu ama yeterince dinlemiştim. Gülümsemesi soldu.

"Elbette. Beni bağışla. Belki biraz çay istersin?"

"Çay sevmem."

Gözleri kısıldı. "Kahve?"

"Hayır."

"Şarap? Bal şarabı? Bira?"

"Alkol kullanmıyorum."

Öfkeli bir çın sesiyle fincanı tabağına koydu. "Gözlerimin önünde sağlıklı ve sağlam oturduğuna göre *bir şeyler* içtiğini varsayıyorum. Lütfedip bana ne olduğunu söyle de seni şımartabileyim."

"Su."

O zaman düpedüz kaşlarını çattı, az önceki sevecen hâinden eser yoktu. Armut tenceresine elini sallamasıyla havadaki baharatlı koku kayboldu. Yerini keskin bir büyü kokusu aldı. Dudaklarını büzerek dupduru suyu bardağıma döktü. Kabaca bana doğru itti.

Karnıma bir ağırlık girdi ve avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Sana söyledim. Büyünün etrafında olmak..."

"Evet, evet," diye tersledi. "Büyüye karşı yepyeni bir netret geliştirdin. Anladık. Bir adım ileri, iki adım geri ve tüm o saçmalık. Seni doğru yönde hafifçe itmek için buradayım – ya da gerekirse o kadar da hafif olmadan."

Yastığıma geri düşerek ona sırtını döndüm. "İlgilenmiyorum."

Bir an sonra su yüzümün yan tarafını, saçımı ve omzumu ıslattı.

"Ve ben de lafıma devam ediyorum," dedi sakince.

Sırılsıklam saçlarımı öfkeyle bir kenara iterek konuşmanın kontrolünü ele geçirmek için bir kez daha doğruldum. "Tavernadaki adamlar benim kralın piçi olduğumu biliyordu. Nasıl?"

Nazikçe omuz silkti. "Şehirde bağlantılarım var. Haberi her yere yaymalarını istedim."

"Neden?"

"Hayatını kurtarmak için." Kaşını kaldırdı. "Ne kadar çok kişi bilirse, Auguste'un kulağına gitme olasılığı o kadar artardı – ve öyle de oldu. *Canlı* aranıyorsun, ölü değil. Kan bağınızı öğrendikten sonra, seni tekrar görmek isteyeceğini biliyordum... seni incelemek için. Baban kendini beğenmişin teki ve çocuklar da ebeveynlerinin kusursuz birer aynalarıdır."

"Sen delisin."

"Bu kibar bir kelime değil." Burnunu çekti ve eteğini düzelterip ellerini kucağında birleştirdi. "Özellikle Louise'in yeni durumu düşünüldüğünde. Ona da *deli* diyor musun?"

"Hayır." Sıkıttığım dişlerimin arasından zar zor konuşabilmişim. "Ve sen de demiyorsun."

Elini salladı. "Bu kadar yeter. Benimle arkadaşlık kurmak istemediğini çok net bir şekilde belirttin – ki aslına bakarsan iyi de oldu çünkü gerçekten de bir arkadaşına değil, bir ebeveyne fena hâlde ihtiyacın var. Bundan böyle bu amaca hizmeten konuşuyorum: Morgane'ı büyü olmadan yenemeyiz. Bununla ilgili nahoş birkaç deneyim yaşadığını anlıyorum ama bütün, parçalarının toplamından daha büyüktür. Korkunu bir kenara bırakmalısın yoksa hepimizi öldüreceksin. Anlıyor musun?"

Ses tonu karşısında —otoriter, kibirlî— keskin ve parçalanmış cam gibi sıvı bir öfke yapıp geçti içim. Ne cüretle benimle huysuz bir çocukmuşum gibi konuşurdu? Ne cüretle bana *anne*lik taslardı?

"Büyü, ölüm ve çılgınlıktır." Gömleğimin suyunu sıktım, masada ona katılmak için ağır adımlarla ilerlerken çantama takılarak tökezledim. Alanın darlığına iyice küfrettim. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Bu dünyada senin Cennet ve Cehennem"inden daha fazlası var, sen yine de körlüğü seçiyorsun. Daha önce de söyledim, tekrar söylüyorum. *Aç gözlerini*, Reid. Büyü senin düşmanın değil. Hatta Toulouse ve Thierry'yi bir ittifak kurmaya ikna etmek istiyorsak, bu kadar eleştirel olmaman gerektiğini söyleme cüretini gösterebilirim."

Dudaklarıma götürdüğüm taze bir bardak su ile durdum. "Ne?"

Kendi fincanının üzerinden anlayışlı bir şekilde beni izledi. "Bu çabanın tüm amacı müttefikler elde etmek ve güçlü olanlardan ikisi ayağımıza geldi. Morgane onları beklemeyecek. Beklemediği şeyi de manipüle edemez."

"Cadı olduklarını bilmiyoruz," diye mırıldandım.

"Omuzlarından düşmeden önce o kalın kafanı kullan, oğlum."

"Bana oğlum deme..."

"Seyahatlerim sırasında Claud Deveraux'nun adını duymuştum. Zenna'nın itiraf ettiği şey doğru — kendini ender, yetenekli, güçlü kişilerle donatır. Yıllar önce Amandine'de Troupe de Fortune ile sahne alan bir kadınla tanışmıştım. Söylentiye göre..."

"Bu bir yere varacak mı?"

"*Varacağı* yer şu ki, Toulouse ve Thierry St. Martin —hatta muhtemelen Zenna ve Seraphine bile— görüldüğü gibi değil. Lou kendini bir cadı olarak ifşa ettiğinde kimsenin yüzünde mîmik oynamadı. Bir Chasseur olarak *seninle* çok daha fazla ilgileniyorlardı, bu da bu topluluktaki birinin büyü yaptığı anlamına geliyor. Claud, Toulouse ve Thierry ile arkadaş olmanı istiyor, değil mi?"

Onlarla düşündüğünüzden daha fazla ortak noktanız olabilir.

Güçlkle başımı yukarı aşağı salladım.

"Mükemmel. Ol o zaman."

Başını iki yana sallayarak suyun geri kalanını kafama döküm. Sanki bu kadar basıttı. Sanki büyüden öğrendiğimi gizleyebildiğimi - ve onları sahte bir arkadaşlığa *cezbedebilirdim* gibi. Lou yapabiliirdi. Bu düşünce tüylerimi ürpertti. Ama ne tavernada gözlerindeki o bakışı ne de beni kontrol etmek için Balisarda'mı üstümden çıkarışını unutabilmişim. Başpiskopos'un kanının elimdeki hissini. Eski kardeşlerimin kanının. Göğsüm sıkıştı.

Büyü.

"St. Martin ikizlerinin cadı olması umurumda değil." Dudağımı büzdüm ve masadan kalktım. Çok geçmeden akşam yemeği için duracaktık. Bu konuşmadan kaçmak için Deveraux'nun şarkı söylemesine hile katlanırdım. "Hiçbirinizle bağ kurmaya niyetim yok."

"Öyle mi?" Gözleri parladı. O da ayağa fırladı. "Beauregard ile bağ kurmaya niyetliydin ama. Violette ve Victoire'yi çok önemsiyor gibiydin. Böylesi bir muamele görmeye nasıl hak kazanabilirim?"

Kendi dikkatsizliğime sövdüm. Bizi dinlemişti. Tabii ki dinlemişti -pis kulak misafiri- ve ben de ona zayıf yanıma göstermişim. "Kazanamazsın. Sen beni terk ettin."

Modranihi'teki son ânımızın gözlerinden geçişini gördüm. Binlerce ânın. Hepsini bir kenara ittim. "Bunu aştığımızı düşünüyordum," dedi usulca.

Ona tiksintiyle baktım. Evet, son nefesinde ona huzur vermişim ama bu hediye - bu benim için de aynı görevi görmüştü. Ölüyordu. Hayatımın geri kalanını bir hayalete dadanarak geçiremezdim, bu yüzden gitmesine izin vermişim. *Hepsinin* gitmesine izin vermişim. Acının. Öfkenin. Pişmanlığın. Ama ölmemişti, *gitmemişti* ve şimdi o bana musallat olmuştu.

Ve bazı yaralar kabuk bağlamazdı.

"Bir insan çöp tenekesinde ölüme terk edilmeyi nasıl aşar?"

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor? *Ben...*" Başını iki yana salladı, kızardı ve gözleri parladı. Ağlamaklıydı. Kızgın ya da üzgün olup olmadığını bilmiyordum. Ancak devam ederken sesi kısıktı.

"Uzgünüm, Reid. Çalkantılı bir hayatın oldu ve bunun suçları ekle-
men benim. Bunu biliyorum. Acı çekimende ki rolümü alıyorum."
Ellimi tutarak ayağa kalktı. Kendime geri çekildim. "Syledim. Ama
yapmadım. "Şunu anlamalıydın ki, eğer tekni seçme hakkım olsa
seni asla terk etmezdim. Seni korumak için her şeyi -evimi, kız kar-
deşlerimi, hayatımı- terk ederdim ama geçimiyi değiştiremem. Seni
bunun verdiği acıdan koruyamam. Ama izin verirsen seni burada
ve şimdi koruyabilirim."

İzin verirsen.

Kelimeler kulaklarımda yaşayan canlı şeylerdi. Onları düşünme-
ye çalışsam da öfkemi boğarak kök salıyorlardı. Kederimi yerle bir
ederek. Onu sararak. Beni sararak. Öfkeli, dengesiz hissettim. Çığı-
rımdan çıkıp ona saldırarak gibi. Kendimi yere atıp eteğine yapışa-
cak gibi. Kaç kez bir ebeveynin beni korumasını dilemiştim? Beni
sevmesini? Bunu asla kabul etmememe rağmen -asla da etmeye-
cektim- Başpiskopos, o olmasaydı...

Hayır. Çok fazlaydı.

Ondan uzaklaşıp karyolama gömüldüm. Boşluğu izlemeye baş-
ladım. Bir an için sessizlik çöktü. Belki rahatsız ediciydi. Belki de
gergin. Farkında değildim. "Armut severim," diye mırıldandım, ne-
redeyse anlaşılmayan bir sesle. Yine de duymuştu. Bir an sonra,
sıcak bir fincan armut şarabını ellerime tutuşturmuştu.

Sonra öldürücü darbeyi indirdi.

"Eğer Morgane'ı yenmek istiyorsan, Reid -Louise'i korumak
istiyorsan- gerekeni yapmalısın. Senden büyü yapmanı istemiyo-
rum. Buna müsamaha göstermeni istiyorum. Toulouse ve Thierry,
varlıklarını küçümsersen asla bize katılmazlar. Sadece... onları tanı."
Bir saniye tereddüt ettikten sonra ekledi, "Louise için."

Kendin için, demek istemişti aslında.

Dudaklarıma götürmeden önce midem bulanarak armut şarabı-
na baktım. Dumanı tüten sıvı boğazımı yakıp geçti.

BEYAZ DESEN

Lou

La Forêt des Yeux'nün gölgelerinde debelenerek —ufak tefek seslerden irkilmemiş gibi davranarak— geçen iki saatten sonra aniden kafama dank etti.

Gabrielle Gilly, Reid'in üvey kız kardeşiydi.

Çam ağaçlarının arasından geçerken küçük kızın sırtını inceledim. Kumral saçları ve kahverengi gözleriyle açıkça annesine çekmişti ama omzunun üzerinden bana baktığında —en az yüzüncü bakışıydı bu— gülümsemesinde bir şey vardı, yanağındaki minik gamze bana Reid'i hatırlatmıştı.

"Sana bakıp duruyor." Ansel başıboş bir ağaç köküne takılarak az kalsın yüzüstü kara çakılıyordu. Absalon zarif bir şekilde yolundan çekildi.

"Tabii ki bakıyor. Tartışmaya kapalı bir güzelliğim var. Ete kemiğe bürünmüş bir başyapıtım."

Ansel alayla güldü.

"Pardon?" Gücenerek onun olduğu tarafa kar tekmelediğimde tekrar yuvarlanacak gibi oldu. "Sanırım dediklerini yanlış anladım. Doğru cevap şu olacaktı, 'Kutsal Tanrıça, elbette güzelliğiniz Cennet'ten kutsal bir armağan ve biz ölümlüler sadece yüzünüze bakabildiğimiz için bile kutsanmışız sayılırız.'"

"Kutsal Tannıça." Şimdi ceketindeki karı temizlerken daha gür bir kalıklara attı "Tabii."

Ben de alayla burunundan gülüp onu iterken, yanında yürümek için düşünmüş bir kütüğün üzerine hopladım. "Gülebilirsin ama eğer planımız boşa çıkmazsa bir gün mirasın bu olacak."

Kabahatini karşısında pespembe kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin." Kütük bitliğinde aşağı atlayarak Absalon'u tekrar uzaklaştırdım. "Eğer Morgane'i öldürürsek, onun yerine Üçlü Tannıça'nın güçlerini miras alacağım."

Ansel sanki kafasının arkasına bir sopayla vurmuşum gibi aniden yürümeyi bıraktı. "Bakire, Anne ve Kocakarı olacaksın."

"Kutsal Tannıça." Sırıtarak, bir avuç kar almak için eğildim ama o artık şaka havasında değildi. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belir-di. "Ne bu surat?" diye sordum avuçlarıminin arasına kar doldurarak. "Bu işler böyle yürüyor. La Dame des Sorcières, Üçlü Tannıça'nın bir lütfu olan ilahi güce sahip olur."

"La Dame des Sorcières olmak *istiyor* musun peki?"

Kartopunu bir ağaca fırlatarak dallarında parçalanmasını izledim. Ne beklenmedik bir soru. Şüphesiz daha önce hiç kimse bana bunu sorinamıştı. "Ben... Bilmiyorum. Anneme karşı bir isyan planlamayı bırak, on altıncı yaş gününden sonra yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Onun ilahi gücünü miras almak, çocukken bile çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu."

Eskisinden daha yavaş olsa da yeniden yürümeye başladı. Ben de ona ayak uydurdum. Ama birkaç kez bana bakıp gözlerini kacırdıktan ve ağzını açıp tekrar kapattıktan sonra sabrım taşmıştı. Bir kartopu daha yaptım ve kafasına fırlattım. "Çıkar ağzından baklayı."

Hoşnutsuz bir bakışla buklelerindeki karı temizledi. "Kendi an-neni öldürebileceğini düşünüyor musun?"

Karnıma buruk bir ağrı girdi. Sanki kelimelere dökülmemiş bir çağrıya cevap veriyormuş gibi, Absalon arkamdan gelmek için bir çamın tepesinden iniverdi. Ona bakmadım – kardaki botlarımdan

başka kimseye ya da hiçbir şeye bakmadım. Ayak parmaklarım uyumuştur. "Bana başka bir seçenek bırakmadı."

Bu bir cevap değildi ve Ansel de bunu biliyordu. Sesizliğe büründük.

Biz aramaya devam ederken, ay tepemizde parlayarak onun zemini ağaçlardan geçebildiğince benek benek aydınlattı. Rüzgâr yavaş yavaş durdu. Nicholina, Ismay ve Gabriel'e'nin yanında bir hayalet gibi süzülme, huzurlu bir an bile sayılabiliirdi. Ancak ışın aslı, içimde iliklerime işleyen bir korku taşıyordum.

Etienne'den hiçbir iz yoktu.

Eğer bu ittifakı değerlendireceksem, Etienne'i gün doğmadan önce bulmanız gerek. Anlaştık mı?

Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi.

Etienne'i bulmak için bir desen çağırduğım da —kampın sınırında, herkesin gözleri sırtımdayken— alım ıplıklar yuvadaki yılanlar gibi iç içe geçmiş, kıvrılmış ve kimildanıyordu. Onları takip edemiştim. Bununla birlikte, La Voisin'in beklenilmediği bakışı karşısında bir palavra sıkışmışım — işte bu yüzden şimdi gökyüzünü izlememeye çalışıp başarısız olarak rasgele bir çamlıkta dolaşıyordum. Gün doğumuna çok fazla kalmış olamazdı.

Derin bir nefes aldım ve desenleri tekrar inceledim. Kontrolden çıkmış hâlde bir oraya bir buraya savrulurken umutsuzca düğümlü kaldılar. Karşılığında verilecek bir şey yoktu. Ya da alınacak. Sadece... karmaşa. Sanki üçüncü gözüm —evrenin ıplıklarını görmeme ve manipüle etmeme izin veren altıncı hissim— bir şekilde ... bulanıklaşmıştı. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

La Voisin, birinin Etienne'in yerini bizden gizlediğini söylemişti. Güçlü birinin. İçimde kim olabileceğine dair mide bulandırıcı bir şüphe vardı.

Bir on beş dakika daha geçtiğinde Ansel iç çekti. "Belki de ... ona seslensek mi?"

"Seslenin." Önümüzde ilerleyen Nicholina kıkırdadı. "Seslen

ona ona seslen, bırak ağaçlar ezsin onu, haşlayıp yağlayıp bir güzel biçsin onu..."

"Nicholina," dedim kabaca, hâlâ bir gözüm desenlerdeydi. "Kapa çeneni dediğimde buradaki herkes adına konuşmuş olurum sanırım."

O ise yüzünün her iki tarafındaki gece siyahı saçlarını tutarak geriye doğru süzülmele yetindi. "Hayır, hayır, hayır. Çok iyi arkadaş olacağız, üçümüz. En iyi arkadaşlar." Ansel'e bakıp inanamaz bir şekilde kaşımı kaldırdığımda daha yüksek sesle kıkırdadı. "O değil, aptal fare. O değil."

İleride bir dal çatırdadı ve Nicholina mümkünmüş gibi daha da yüksek sesle güldü. "Bu ormandaki ağaçların gözleri var, küçük fare. Gözlüyor, gözlüyor, gözlüyor, küçük fare..."

"Ya da o ses yaralı Etienne'den gelmiş olabilir." Bıçağımı tek ve hızlı bir hareketle kınından çıkardım –kendime engel olamayarak cesaretim kırıldı– ve sesin geldiği yöne doğru hızlı adımlar attım. "Gidip bir göz atmalısın."

Hâlâ pis pis gülümseyen Nicholina göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Gözlerini ileriye dikmiş olan İsmay bariz bir şekilde, sesin kaynağını araştırmak ile kızını korumak arasında kalmıştı. Gabrielle'in elini sıkıca tuttu.

"Git." Onlara dikkatle yaklaşısam da silahımı kınına geri koymadım. Ensemdeki tüyler hâlâ diken dikendi. *Gözlüyor, gözlüyor, gözlüyor, küçük fare.* "Kızına göz kulak olacağız."

İsmay dudaklarını birbirine bastırsa da kısaca başıyla onayladı ve ağaçların arasına daldı. Gabrielle, elini bana uzatmadan önce annesi gidene kadar bekledi, heyecandan kıpır kıpırdı.

Sonra ağzını açtı.

"Benim Adım Gabrielle Gilly ve *sen* söylediklerinden bile kısasın. Hatta cüce sayılırsın! Söylesene, abimi nasıl öpüyorsun? Onun bu çamlar kadar uzun olduğunu duydum!" Cevap vermeye çalıştım –ya da belki gülmeye– ama o nefes almadan lafına devam

etti. "Sanırım ona üvey abim demeliyim, değil mi? *Maman* burada olmaktan hoşlanmıyor. Onu bilincemeden hoşlanmıyor ama şu an burada yok ve zaten ne düşündüğü minnetinde de değil. Nasıl bir? Saçları kızıl mı? Nicholina bana kızıl saçlı olduğunu söyledi ama Nicholina'yı pek sevmiyorum. Kendini çok akıllı sanıyor ama gerçekte yalnızca tuhaf biri. Çok fazla kalp böyle yapar, anlaşıyor ya."

"Kalp mi?" Ansel bana afallamış bir bakış attı. Sonra, göğüs kurallarını unuttuğunu fark etmiş gibi hızla ekledi, "Bu arada ben Ansel. Ansel Diggory."

"Kalpler onu genç tutuyor." Gabrielle başıyla onaylayıp geçerek Ansel hiç konuşmamış gibi devam etti. "*Maman* böyle şeylerden bahsetmemem gerektiğini söylüyor ama ben ne gördüğümü biliyorum ve Bellamy kazığındayken göğsü dikilerek kapatılmıştı."

"Dur bir dakika." Onu dinlerken ben nefes nefese kaldığımı hissettirdim. "Yavaşla. Bellamy kim?"

"Bellamy benim en iyi arkadaşımdı ama geçen kış öldü. Ondan birkaç yıl önce *maman*'ını kaybetmişti. Kız kardeşi bir beyaz cadı olarak doğdu, bu yüzden *maman*'ı onu daha iyi bir hayat sürdürmesi için Şato'da yaşamaya gönderdi. Ama sonra *maman*'ı, Bellamy ona yeterli gelmediği için kalp kırıklığından öldü. Ama benim için yeterliydi, ta ki o da ölene kadar. Şimdiyse hiç yeterli değil."

"Üzgü—" diye başladı Ansel fakat Gabrielle başını iki yana sallayarak, omuzlarından dalga dalga inen kumral saçlarını huzursuz bir tavırla geriye attı.

"Yabancılar hep böyle der. Her zaman üzgün olduklarını söylerler, sanki onu öldürenler onlarmış gibi ama öldürmediler. Kar öldürdü ve sonra da Nicholina onun kalbini yedi." Nihayet —*nihayet*— nefes almak için durakladı ve gözleri sonunda Ansel'e odaklanırken bir kez, iki kez, üç kez gözlerini kırıştırdı. "Ah. Merhaba Ansel Diggory. Sen de kardeşimle akraba mısın?"

Ansel öylece bakakaldı. Ansel'in şoke olmuş, Gabrielle'in ise meraklı ifadesi karşısında boğazımda bir kahkaha yükseldi ve nihayet —ay kadar yüksek ve berrak bir şekilde— serbest kaldığında

Absalon saklanmak için dallara fırladı. Yuvalarındaki kuyruklar ve ağaçlar bile huzursuzlukla hışırdıyor gibiydi.

Bana gelecek olursak, birkaç haftadır olmadığımı kadar hafif hissettim.

Hâlâ kıkırdayarak kızın önünde diz çöktüm. *Katvrenge yârtı* tanıdık bir yoğunlukla benimkiyle buluştu. "Kardeşinin seninle tanışması için *sabırsızlanıyorum, Gabrielle*."

Yüzünde güller açtı. "Bana Gaby diyebilirsin."

Nicholina ve Ismay kısa bir süre sonra geri döndüğünde —Nicholina yaramaz ağaçlar hakkında şakiyordu— Gaby alaycı bir tavırla geldi ve fısıldadı, "Sana tuhaf olduğunu söylemiştim. Çok fazla kalp."

Ansel sert bir şekilde yutkundu, o gittikçe ileri süzülüp bizi geride bırakırken Nicholina'nın arkasından şüpheli bir bakış attı. Ismay eskisinden çok daha yakın yürüyordu. Sopa yutmuş gibi duruşundan onaylamadığı belli oluyordu.

"Gerçekten onun kalpleri... *yediğini* mi düşünüyorsun?" diye sordu Ansel.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordum. "Ve kalpler onu nasıl genç tutabilir?"

"Büyün vücudunun dışında yaşıyor, değil mi?" diye sordu Gaby. "Atalarınızın topraktaki küllerinden alıyorsunuz?" Ben cevap vermeden kendi açıklamasına devam etti. "Bizim büyümümüz farklı. İçimizde yaşıyor — tam kalbimizin içinde. Sonuçta, kalp bir kan cadısının fiziksel ve duygusal *merkezidir*. Bunu herkes bilir."

Ansel başıyla onayladı ama bir şey bildiği yoktu. "Büyünüz yalnızca kan yoluyla erişilebilir olduğu için mi?"

"Gabrielle," dedi Ismay keskin bir şekilde ve birden durdu. Ona dönmedi. "Bu kadarı yeter. Bundan daha fazla bahsetme."

Gaby onu yok saydı. "*Teknik olarak*, büyümümüz her bir parçamızda —kemiklerimiz, terimiz, gözyaşlarımız— ama kan en kolay yoldur."

"Neden?" diye sordu Ansel. "Neden kan diğerlerinden daha üstün?"

Bir an beynimde şimşekler çaktı ve Ansel'in bana *Continue Azil* ze Cécile Katedrali'nde verdiği ruru hatırladım. O lairelli yetli her detayını biliyordu. Ve dahası... Kule'deki zamanımızın çoğunu derin cilli kitapları ve kutüphanedeki tezhipli el yazmalarını incelemekle geçirmişti.

Gaby'nın meraklı doğası sayesinde kendine benzer düşünen bir arkadaş bulacaktı.

"Bu kadın yeter dedim, Gabrielle." Ismay sonunda döndü, yolumuzu kapatmak için yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. Bana bakmamaya özen gösterdi. "Daha fazla konuşma. Bu konuşma hiç uygun değil. Josephine bilseydi..."

Gaby gözlerini kısı ve heraberiinde bizi de çekerek annesinin etrafından dolandı. "Dames Blanches'ın büyüğü hakkında ne biliyorsun, Ansel Diggory?"

Ismay gözlerini kapattı, dudakları sabır diliyormuş gibi hareket etti. Biz kadının yanından geçerken Ansel ona özür dilercesine gülmüseddi. "Korkarım pek bir şey bilmiyorum. Henüz değil."

"Anlamıştım." Saçlarını omzunun üzerinden atan Gaby burundan solusa da dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Dames Blanches ve Dames Rouges'un büyüğü farklı olabilir ama aynı zamanda aynıdır çünkü ikisi de denge gerektirir. Kanımızı döktüğümüzde vücudumuzu zayıflatırız, bu da bizi sınırlar. Yaptığımız her bir büyü için kendimizden küçük parçalar veririz ve sonunda da bu sebepten *ölürüz*." Son cümlesini, ellerimizi arasında bir kez daha sallayarak zevkle söyledi. "Tabii eğer önce soğuktan ölmezsek. Ya da açlıktan. Ya da avcılar yüzünden."

Ansel kaşlarını çatarak kızın üzerinden bana kafası karışmış bir bakış attı. İma ettiği şey kafama dank ederken sadece bakınkla yetindim.

Coco.

Başımı üzgün bir şekilde onaylarca salladığımda yüzü buruştu.

Ismay aceleyle peşimizden geldi. "Gabrielle, *lütfe*n, böyle şeylerden bahsedemeyiz..."

"İşte bu yoldan kan en güçlü yoldur," diye devam etti Gabby. Kararlı bir şekilde anımsatı görünüşünden yola çıkarak "Çünkü acığımız her şekilde bir tedavülük yapmalıdır ve bu da bilyüleri daha güçlü kılar."

"Gabrielle."

"Kutı kolayca verildi." Kellmeler ben onları yakalayamadan ağzından kaçtı. Gabby dönüp hayretle bana baktığında tereddüt ettim. Belirli zehir gibi olmasına rağmen ne de olsa hâlâ bir çocuktu - belki sadece yedi ya da sekiz yaşındaydı. Yine de... belli ki acıyı da biliyordu. Coco'nun bana yıllar önce söylediği sözleri tekrarlardım. "Fakat gözyaşları... onlara neden olan acı... o kadar kolay verilmmez."

İkisi de sessizce bana baktı.

"Sen..." Arkamızda, İsmay'ın sesi titredi. "Büyümüşü biliyor musun?"

"Biliyorum denemez." Bir iç çekişle yürümeyi bıraktım, Ansel ve Gabrielle de aynısını yaptı. İsmay ile yüz yüze gelmek için döndüğünde beni hariz bir merakla izliyordular. "Ama Coco'yu neredeyse kendimi bildim bileli tanıyorum. Onunla tanıştığımda o... o ağlamamaya çalışıyordu." Altı yaşındaki yüzü bir anda gözümün önüne geldi: titreyen çenesi, o kararlı iladesi, buruşmuş deniz zambağı. Teyzesiyle yaşadığı tartışmayı anlatırken onu iki eliyle kavramıştı. "Ama altı yaşındaydık ve gözyaşları yine de akı. Yere değdiklerinde ise biz bir gölette, hileğimize kadar gelen çamurda duruncaya kadar çoğaldılar."

Ansel bana irileşmiş gözlerle baktı.

En sonunda İsmay'ın düşmanlığı kırılmış gibi görünüyordu. İç çekerek Gabrielle'e elini uzattı, o da ağlayıp sızlanmadan tuttu. "Uzun zaman önce gözyaşı büyüğü ile deney yaptık fakat çok dengelessiz olduğunu gördük. Gözyaşları genel olarak katkı maddelerini bastırdı ve onları tamamen başka bir şeye dönüştürdü. Basit bir uyku ilksiri, içen kişinin hafif bir uykuya dalmasını da sağlayabilirdi... ebedi bir uykuya da. Bunun, söz konusu gözyaşlarını döken cadının *duygularına* bağlı olduğu sonucuna vardık."

Bu varsayımı ne kadar hüüyleyici olsa da göğsümde açıklanamayan bir sıkışma hissetmemle dikkatim dağıldı. Etrafa bakındım. Yolunda gitmeyen bir şey varmış gibi görünmüyordu. Etienne’i hâlâ bulamamış olsak da hiçbir yerde bir tuzak belirtisi yoktu – aslında hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu. Tabii...

Bir karganın önümüzdeki bir dala konmasını saymazsak, Merakla başını yana eğdi ve doğrudan bana baktı.

Huzursuzluk omurgam boyunca yayıldı.

“O ne?” diye sordu Ansel, bakışlarımı takip ederek. Karga buna karşılık olarak gırtladı ve çıkan ses ağaçların arasından gürültüyle yankılanarak bizi çevreledi. Kemiklerimde hissetmiştim. Kaşlarını çatan İsmay, Gabrielle’i kendine daha da çekti. Nicholina ortadan kaybolmuştu.

“Bu...” Sıkışma güçlendikçe göğsümü ovuşturdum. Beni içe doğru... çekiyor gibiydi. Şaşkına dönmüş bir şekilde ayaklarımı olduğum yere gömdüm ve gökyüzüne baktım. Gri ışık doğudan bize doğru süzüldü. Kalbime bir ağırlık çöktü.

Zamanımız neredeyse dolmak üzereydi.

Son bir çabayla desenleri tekrar çağırdım. Daha önceki gibi karman çorman bir hâldeydiler. Muhteşem bir öfke gösterisiyle –ya da belki de çaresizlikle– güneş tam olarak doğmadan önce onu bulmama yardımcı olabilecek bir şey, *herhangi bir şey* bulmaya kararlı bir biçimde desenlerin içinden geçmeye çalıştım. Ansel’in arka plandaki endişeli sesini belli belirsiz duysam da görmezden geldim. Göğsümdeki basınç kırılma noktasına geldi. Dokunduğum her desenle soluk soluğa kalıyor, içime doğan *yanlıklık* duygusuyla irkiliyordum. Sanki... sanki bunlar benim desenlerim değilmiş gibi geliyordu. Ama bu gülünçtü, imkânsızdı...

Altın ipliklerin ortasında beyaz bir toz zerresi parıltıdadı.

Ona dokunduğum anda tek bir beyaz iplik titreşerek hayata sarıldı –parmaklarımın, bileğimin, kolumun etrafına dolandı– ve altıncı hissim tüm şüphelerden arındı. *Nihayet*. Rahat bir nefes alarak bir kez daha doğruya göz attım ve kalan zamanımızı hesapladım.

“Neler oluyor?” diye sordu Ansel panik içinde.

“Onu buldum.”

Tek bir kelime daha etmeden parlak beyaz ışığı takip ederek ormana girdim. Güneşin doğuşuna karşı yarışıyordum. Diğerleri de hızla beni takip etti ve karga öfkeli bir *gak* sesi çıkararak dalını terk etti. Her yer kar oldu. Son derece mutlu ve dinç hissederek gülümsemeden edemedim.

“Nerede o?” diye haykırdı İsmay, yetişmeye çabalayarak.

“Nasıl işliyor?” Gaby çok geçmeden onu geride bıraktı. “Yani – yani desenin?”

Ansel bir ağaç köküne takıldı, neredeyse daha alçaktaki bir dala çarpıp kendi kellesini uçuracaktı. “Neden şimdi?”

Hepsini görmezden geldim, acıyan ciğerlerimi görmezden geldim ve daha hızlı koştum. Şimdi bir şansımız vardı – bu ittifakı sağlamak için gerçek bir şans. Beyaz desen titreşmeye devam etti, beni zafere gittikçe daha da yakınlaştırdı ve galibiyetle neredeyse sevinç çılgılığı atacak hâle geldim. La Voisin onu bulmamı beklemiyordu. Ona yanıldığını kanıtlayacaktım, *hepsine* yanıldıklarını kanıtlayacaktım.

Etrafımızdaki ağaçlar seyreltiğinde ve kampın ilk çadırları göründüğünde kendime güvenim hafifçe zedelenmişti.

“O... o burada mı?” Yüzü kızarmış, derin nefesler alan İsmay çılgınca etrafa baktı. “Nerede? Onu göremiyorum.”

Desen, kampın içinden geçip –ateş çukurları ve kafesli hayvanların arasından, Coco ve Babette’i geçip– yokuştan aşağı doğru kıvrılmadan önce yavaşladım...

Çadırımıza doğru.

Son birkaç adımı zar zor attım, köşeyi dönerek durma noktasına geldim. Desen, parıldayan beyaz bir toz bulutuna dönüşerek patladı ve o an kanım dondu. İsmay’ın çılgılığı zaten bildiğim şeyi doğrulamıştı.

Çadırımızın direğine yaslı olan, kumral saçlı genç bir adamın cansız bedeninden başka bir şey değildi.

SOYUTARI

Reid

"Ee—" Toulouse ertesi sabah, bagetini dişlediği sırada bana şaşkın bir bakış attı. Aceleyle bir parça kopardı, çiğnedi ve yuttu — sonra da boğazına kaçtı. Thierry sessiz bir kahkahayla sırtına vurdu. Halâ tek kelime ettiğini duymamıştım. "Efendim?"

"Dövmen," diye tekrarladım donuk bir şekilde. Durumun tuhaflığı karşısında boynumu sıcak bastı. Daha önce hiç arkadaş edinmem gerekmemişti. Birini *tanımaya* bile ihtiyacım olmamıştı. Célie ve Jean Luc'u ezelden beri tanıyordum. Lou ise... Şu kadarını söyleyebilirim ki hiçbir zaman ilişkimizde garip bir sessizlik yaşanmamıştı. Boşlukları hep doldurmuştu. "Ne anlama geliyor?"

Toulouse'un siyah gözleri neredeyse boğulmaktan sulanmıştı. "Doğrudan kişisel sorular, ha?"

"Yüzünde."

"*Touche*." Sırtarak yanağındaki dövmenin şeklini bozdu. Küçük. Altın rengi. Bir gül. Metalik bir şekilde parılıyordu. Kahvaltı yapmak için onun ve kardeşinin yanına oturduğumda gördüğüm ilk şey bu olmuştu. Ağzımdan çıkan ilk soru. Boynum halâ yanıyordu. Belki de sorulması gereken doğru soru değildi. Belki de çok... *kişiseldi*. Nereden bilebilirdim? O şey tam yanağında duruyordu.

Ateşin diğer tarafında Madam Labelle kahvaltısını —*cantal* peynir ve tuzlu jambon— Zenna ve Seraphine ile ediyordu. Belli ki St. Mar-

tinlerle arkadaş olmamı umduğu gibi o da onlarla arkadaş olmayı umuyordu. Onun girişimleri benimkinden daha coşkuyla karşılanmıştı; Zenna onun övgüleri karşısında tavuskuşu gibi kabardı ve göğsüntü şişirdi. Seraphine bile ilgiden gönülsüzce memnun görünüyordu. Arkalarında, Beau küfretti. Deveraux onu atlara yardım etmeye zorlamıştı ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla gübreye basmış gibiydi.

Sabahım daha kötü olabilirdi.

Biraz yumuşadıktan sonra dikkatimi tekrar Toulouse ve Thierry'ye çevirdim.

Dün gece kehribar renkli vagona girdiklerinde, kararsızlığa düşerek uyuma numarası yapmıştım. Annemin planı hâlâ aklıma yatmıyordu. Arkadaş taklidi yapmak hâlâ hilekâr hissettiriyordu. Ama eğer hilekârlık Morgane'ı yenecekse, Lou'ya bir yardımı olacaksa rol yapabilirdim. Büyüye tahammül edebilirdim.

Burada kim büyü kullanıyorsa onunla arkadaş olabilirdim.

Toulouse cebinden bir deste çıkararak bana doğru tek bir kart fırlattı. İçgüdüsel olarak yakaladım. Siyah, beyaz ve altına boyalı kartta uçurumun üzerinde duran bir çocuk tasvir edilmişti. Elinde bir gül tutuyordu. Ayağının dibinde de bir köpek duruyordu.

Verdiğim ilk tepki geri çekilmek oldu. Kilise tarot kartlarını hiçbir zaman hoş karşılamamıştı. Başpiskopos, Kral Auguste'a yıllar önce Cesarine'deki tüm türevlerini yasaklamasını tavsiye etmişti. Kehanetlerinin Tanrı'nın âlimliğiyle alay ettiğini iddia etmişti. Onlara inananların Cehennem ateşiyle lanetleneceğini iddia etmişti.

İddia ettiği pek çok şey vardı.

Boğazımı temizleyerek ilgileniyormuş gibi yaptım. "Bu ne?"

"Soytarı." Toulouse yanağındaki güle dokundu. "Çektiğim ilk kart. Masumiyetimin bir hatırlatıcısı olarak tenime işledim." Gözlerim ellerine odaklandı. Siyah semboller tenini süslüyordu — eklemelerinin her birinde bir dövme vardı. Bir şimşek gözüme çarptı. Bir de kalkan. "Büyük Arkana kartları," diye açıkladı. "Toplamda yirmi iki tane var. On tanesi ellerimde. On tanesi ayak parmaklarımda. Biri yanağımda, diğeri de... başka yerde."

Buna glmemi beklemişti. Çok sonradan zorla kıkırdadın. Ses kuru, kaba bir öksürük gibi çıktı. O ve Thierry benimle alay eder gibi bakiştıklarında sinirle dişlerimi sıkıtmı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yumuşak bir şekilde başka bir konuya nasıl geçilir bilmiyordum. Tanrım, neden bir şey söylemiyorlardı ki? Bir kez daha sessizlik çöktü. Panikleyerek anneme baktım, o da bana şaşkın bakışlarla karşılık verdi. Elini sabırsız bir şekilde sallayıp dudaklarını, *Devam et*, diye oynattığında Zenna kıkırdamasını gizlemedi. Ancak Seraphine, çantasından bir İncil çıkardı ve okumaya başladı.

Midem ekşidi.

“Ee...” Cmleye nasıl devam edeceğimden emin olamayarak sesim gittikçe kısıldı. *İkiniz de cadı mısınız? Ne kadar zamandır biliyorsunuz? Gçleriniz, piskoposunuzu amansızca öldürdükten sonra mı ortaya çıktı? Morgane’a karşı ölümüne bir savaşıta bize katılır mısınız?* Her soru beynimde dönüp durdu ama içimden bir ses onları duymaktan hoşlanmayacaklarını söylüyordu. Ne yazık ki onlar da benim acıma son vermeye meyilli görünmüyorlardı. Ve glmsemleri – neredeyse fazla mlayimdi. Sanki kıvranmamı izlemekten hoşlanıyorlarmış gibi.

Muhtemelen bir noktada onları öldürmeye çalışırdım.

Hızla Thierry’ye dönüp bir anda sordum, “Gösterin ne?”

Thierry’nin siyah ve dipsiz gözleri benimkileri delip geçti. Cevap vermedi. Sessizlik karşısında olduğum yere utançla sindim. Sesim çok yüksek, çok keskin çıkmıştı. Medeni bir sorudan çok bir haykırış gibiydi. En azından Beau başarısızlığıma tanıklık etmek için burada değildi. Gülmekten yerlere yatardı. Koskoca Reid Diggory –Chasseurlerin en genç yüzbaşısı, cesareti ve üstün hizmetleri için drı Onur Madalyası sahibi– sonunda yabancılarla laklak ederek kendini gizledi. Şaka gibi.

“O konuşmaz,” dedi Toulouse başka acı verici bir dakika geçince. “Senin ve benim konuştuğumuz gibi değil.”

Cevabına bir can simidi gibi yapıştım. “Neden ki?”

"Tazla inerek kediyl öldürür, biliyorsun ya." Bileğinin bir hareketiyle kartları bölerek yıldırım hızıyla karmaya başladı.

Kıbar gülümsemesine karşılık verdim. "Ben bir kedi değilim."

"Peki madem." Desteyi birleştirdi. "Kardeşim ve ben burada Troupe de Fortune'un yerleşik medyumlarıyız."

"Medyum mu?"

"Aynen öyle. Şu anda düşüncelerini okuyorum ama söz paylaşmam. Bir insanın sırlarını dökmek, kanını dökmek gibidir. Bir kez yapıldı mı olay bitmiştir. Geri dönüşü olmaz."

Kaşlarımı çattım. Hiç de aynı şey değillerdi. "Hiç kan döktün mü?"

Bakışları yarım saniyeden de kısa bir süreliğine Thierry'ye fırladı – ama yine de görmüştüm. Gülümsemeye devam etti. "Bu seni ilgilendirmez, dostum."

Suratına baktım. *Medyum*. Bana gayet büyü gibi gelmişti. Bakışlarımı gizlice kıyafetlerinde gezdirdim. Diğerlerinin aksine, onlarınki koyuydu. Basit. Gösterişsiz. Hatırlanmak istemeyen kişilerin gıveceği kıyafetler. Toulouse'un destesini inceleme bahanesiyle eğilerek yaklaştım. Bu kadar yakinken, gömleğindeki hafif toprak kokusunu alabiliyordum. Tenindeki daha da hafif tatlılığın. Saçlarının.

"O zaman itiraf ediyorsun," dedim dikkatle. Koku tek başına bir kanıt değildi. Bir başkasından ona geçmiş olabilirdi. Claud'un da kendine özgü bir kokusu vardı. "Yani... büyü kullanıyorsunuz."

Toulouse kartları karmayı bıraktı. Sanki mümkünmüş gibi gülümsemesi daha da büyüdü – sanki bunu bekliyormuş gibi. O kartlarıyla oynamaya geri dönerken, tetikte olmaktan boynum ve omuzlarım kasılmıştı. "Bir Chasseur'den ilginç bir soru."

"Ben bir Chasseur değilim." Daha da kasıldım. "Artık değil."

"Gerçekten mi?" Bir kartı havaya kaldırdı, ön yüzü öteki tarafa dönüktü. "Söyle bana, bu hangi kart?"

Kafam karışmış bir hâlde ona baktım.

"Naminiz sizden önce gidiyor, Yüzbaşı Diggory." Kartı desteye geri koydu. Hâlâ gülümsüyordu. Sürekli gülümsüyordu. "Ben de oradaydım, bilirsin. Gévaudan'da."

Kalbim acı verici bir şekilde tekledi.

Troupe de Fortune sezonun son performansını yeni bitirmişti. Seyircilerin arasında bir çocuk vardı —on altıdan büyük olamazdı— ve kartlara *bayılmıştı*. O gece bizi —kaç defa— üç kez mi ne ziyaret etti herhâlde?” Başıyla onaylayan Thierry’ye baktı. “Bütün bir fala parası yetmedi, bu yüzden her seferinde onun için tek bir kart çektim. Her seferinde *aynı* kartı.” Gülümsemesi sertleşerek somurtmaya dönüştü. Yalnız değildi. Omuzlarım gerginlikle sızlıyordu. Ancak bir an sonra bir kez daha ruh hâli yükseldi. “Elbette ona gösteremezdim. Yoksa aklını kaçırdı. Ertesi sabah, onu Les Dents’in kıyısında ölü bulduk, hayvan leşi gibi güneşte çürümeye bırakılmış hâldeydi. Bir Chasseur kafasını kesmişti. Tatlı mı tatlı yüzbaşı rütbesini almak için yaptığını duydum.

“Sana söyleyeyim” —Toulouse başını iki yana sallayarak dalgın dalgın boynunu kaşıdı— “Gévaudan Canavarı bunu iyi karşılamadı. Bir arkadaşım, canavarın öfkesinin ve kederinin ta Cesarine’den duyulabildiğini söyledi.”

Anneme kaçamak bir bakış attım. Toulouse yine de bunu yakaladı.

Dirseklerine yaslanarak yumuşak bir şekilde konuştu. “Annen bilmiyor, değil mi? Hiçbirinin haberi yok. Hiç gösteri yapmamış birine göre iyi iş çıkarıyorsun.”

Mânâlı bir tonda konuşmuştu. İması hoşuma gitmedi.

Thierry duygularını açığa vurmayan bir şekilde bizi izliyordu.

“Blaise’in Morgane’ı öldürmenize yardımcı olacağını düşünüyorlar,” dedi Toulouse daha da eğilerek. “Ama Blaise’in, oğlunu öldüren adamla ittifak kuracağını sanmıyorum. Gerçi yanılıyor da olabilirim. Daha önce oldu. Örneğin, cadıları öldürme işini sadece Chasseurlerin üstlendiğini sanıyordum ama işte buradasın.” Gözleri hâlâ göğsüme bağlı olan Balisarda’ya kaydı. “Bir Chasseur *değilim*.”

Parmaklarım onu koruma içgüdüsüyle kabzaya sarıldı. “Bu güçlü bir silah. Taşımayı bırakmak aptalca olurdu.” Bu sözler bana bile

savunmacı gelmişti. Üstünlük taslayan ifadesi karşısında ekledim, "Ayrıca Morgane'ı öldürmek farklı. O da bizi öldürmek istiyor."

"Çok fazla öldürme," dedi düşünceli gözlerle, kartı parmaklarının arasında çevirirken. Hâlâ hangi kart olduğunu görememiştim. Tek gördüğüm arkasındaki siyah ve altın rengi boyalardı. Birlikte helezon şeklinde dönerek bir kafatasını meydana getiriyorlardı – gözlerinde güller ve dişlerinin arasına dolanmış bir yılan olan, sırttan bir kafatası. "Artık bir Chasseur olmadığını söylüyorsun. Kanıtla. Elimde hangi kartı tutuyorum?"

Çenem kasıldı, kulağımdaki yumuşak tıslamayı görmezden geldim. "Medyum olan sensin. Ben nereden bileyim?"

Bizi ara, bizi ara, bizi ara.

Gülümsemesi sonunda yüzünden silinmişti. Yerini, beni iliklerime kadar donduran soğuk bir bakış aldı. "Bir şeye açıklık getirelim. Claud sana güveniyor olabilir ama ben güvenmiyorum. Kişisel bir şey değil," diye ekledi omuz silkerek. "Ben kimseye güvenmem – bizim gibi insanlar böyle hayatta kalıyor, değil mi?"

Bizim gibi insanlar.

Kelimeler aramızda asılı kaldı, sezgiseldi ve kulağımdaki tıslama daha gürültülü, daha ısrarlı hâle geldi. *Kayıp olanları bulduk. Kayıp olanlar burada. Bizi ara, bizi ara, bizi ara...*

"Benden ne istediğini biliyorum," dedi, katiyetle sertleşmiş bir tonla, "bu yüzden sana son bir kez soracağım: Hangi kartı tutuyorum?"

"Bilmiyorum," diye bağırdım, seslerin suratına kapıyı çarpıp uğursuz çığlıklarından kaçarak. Ellerim harcadığım eforla titriyordu. Kaşlarım terlemişti.

"Bulursan haber et." Toulouse hayal kırıklığıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Kartı destesine geri koyarak ayağa kalktı. Thierry de onun hareketlerini takip etti. "O zamana kadar benden uzak durursanız memnun olurum, yüzbaşı. Ha, bir de" –bir kez daha gülümseyerek annemin olduğu tarafa sinsî bir bakış attı– "gösterinizde iyi şanslar."

KAN DAMLALARI

Lou

Kan cadıları buna *muallak* derdi – bu hayatla bir sonraki arasındaki zamana. “Ruh, küller yükselene kadar yeryüzünde kalır,” diye mırıldandı Gabrielle, annesinin kanıyla dolu bir bardak tutarak. Solgun yanakları, ıslak ve şiş gözleriyle yas tutarken birebir aynı görünüyorlardı. Acılarını idrak hile edemiyordum.

Etienne Gilly soğuktan ya da açlıktan ölmemişti.

Vücudu tanınmayarak hâle gelene dek yakılmıştı...

Kafası hariç.

Ansel, Etienne’in kafası kömürleşmiş omuzlarından düşüp yuvarlanarak botlarına değdiğinde kusmuştu. Neredeyse ben de kendimi tutamayacaktım. Boğazının lime lime olmuş eti, tarif edilemez bir işkenceye uğradığını gösteriyordu ve ilk önce hangi dehşete maruz kaldığını hayal dahi etmek istemedim – diri diri yakılmak mı yoksa kafasının o hâlâ hayattayken koparılması mı? Daha da kötüsü, cadıların korkuyla dolu fısıltıları Etienne’in ilk olmadığını doğrulamıştı. Modranilht’ten bu yana kırsal kesimde buna benzer bir avuç hikâye veba hızında yayılıyordu ve tüm kurbanların bir ortak yönü vardı: annelerinin bir zamanlar kralla oynadığı söylentileri.

Birisi kralın çocuklarını hedef alıyordu. Onlara işkence ediyordu. Gözlerim, Etienne’in kazığının başında bekleyen Coco ve Ba-

bette'ın olduğu yere kayarken ellerim Gaby'nin saçlarında donakalmıştı. Artık küllerden biraz daha fazlaydı.

Cesedini bulduktan sonra La Voisin nazik davranmamıştı.

Teyzesi *beni* suçladığını açıkça belirtse de en kötü muameleyi Coco görmüştü. Ne de olsa Etienne, o benim sığınma talebimi kabul ettiğinde ortadan kaybolmuştu. Cesedi benim çadırıma yerleştirilmişti. Ve ben... ben bir şekilde beyaz desenle ona yönlendirilmiştim. Ardından gelen kaosta —panik ve çılgınlarda— desenin bana ait olmadığını hemen fark ettim. Kafamın içindeydi, *görüşümün* içindeydi ama bana ait değildi. Bu saldırı karşısında midem hâlâ bulanıyordu.

Bu annemin eseriymi. Hepsi. Ama *neden*?

Bu soru salgın hastalık misali tüm vücudumu ele geçirerek düşüncelerimi tüketti. Neden burada? Neden *şimdi*? Beni kurban etme planından vaz mı geçmişti? Hepsini bir kerede öldürmek yerine, krallığın yavaş yavaş, her bir çocuk için ayrı ayrı acı çekmesini mi sağlamaya karar vermişti?

Küçük, çirkin bir parçam bu olasılığın düşüncesiyle rahatlayarak ağladı ama o... Etienne'in kafasını kesmişti. Onu yakıp çadırıma bırakmıştı. Bu bir tesadüf olamazdı.

Bu bir mesajdı — anlamadığım bir oyunda yapılmış başka bir hastalıklı hamleydi.

Onun acı çektiğini bilmemi istemişti. Benim hatam olduğunu bilmemi istemişti. *Eğer kaçmaya teşebbüs edersen*, demişti bana, *o avcını parçalara ayırır, kalbini de sana yediririm*. Uyarısını dikkate almamıştım. Yine de kaçmış ve avcımı da beraberimde götürmüştüm. Bu bir misilleme olabilir miydi?

Bu iğrenç kötülük, kraldan çok benim için işlenmiş olabilir miydi?

Derin bir nefes alarak Gaby'nin saçlarını örmeye geri döndüm. Sorularım birkaç saat daha bekleyebilirdi. *Morgane* bekleyebilirdi. Bu akşam yaşananlardan sonra, La Voisin'in ittifakı olsun ya da olmasın, sabah yeniden Reid'e katılmak için ayrılacaktık. Plan değişmişti. Eğer Morgane bilfiil kralın çocuklarını avlıyorsa, Reid ve

Bean beklediğinden daha hızlı bir tehlikeyle katı bariyerdi. Onları bulmam, onlara Morgane'in planını anlatmam lazımdı ama önce

Gaby, Ismay'ın parmağını bana batırmasını ve kucagındaki beyaz saksiya girip bir sembol eklemesini seslerle izledi. Ritüel anlatmam da çizdiği şekillerdeki, saf ve kederli duruyordu. Hayır kederli olmaktan fazlasıydı. İstirap yüklüydü. Kallı tamamen ve iyileştirilemez bir şekilde kırılmıştı. Gaby burnunu çekerek gözlerini silmişti.

Onu bırakamazdım. Hentiz olamazdı ve sadece kederli yüzünden de değil.

Eğer Reid ve Bean tehlikedeyse, o da tehlikedeydi. Morgane, La Volstin'in savunmasını alatabileceğini kanıtlamıştı.

Ansel çenesini dizlerine dayadı ve Ismay'ın beyaz saksiyi kanla kaplamaya devam etmesini çı çıkarmadan izledi. İşleri bittiğinde Ismay yanımızdan ayrıldı ve Gaby bana döndü. "İttifakına kavuştun mu?"

"Gaby, bunun için endişe—"

"Kavuştun mu?"

Örgüsünü bitirip kırmızı bir kurdeleyle bağladım. "La Volstin karar vermedi."

Kahverengi gözleri ciddiyetle doluydu. "Ama bir anlaşma yaptınız."

Ona bu anlaşmada oldukça büyük bir grı alan kaldığını söylemeye vcdanımı el vermedi — mesela kardeşini ölü ya da diri bulup bulmayacağım gibi. Örgüsünü omzunun üzerinden attım. "Her şey yoluna girecek."

Cevabımdan tatmin olduktan sonra dikkatini Ansel'e yöneltti. "İstersen dudaklarını okuyabilirim." Derin düşüncelerinden irkilerek sıyrılan Ansel kızardı ve bakışlarını Coco'dan ayırdı. "Gerçi heyecan verici bir şey hakkında konuşmuyorlar." Öne eğildi ve dudaklarını hüküp odaklandı. "Chasseurlerin bir genelevi yakmasıyla ilgili bir şey. O neyse artık." Tekrar arkasına yaslandığında, Ansel'in

dizini okşadı. "Bazı insanlar sevmese de ben *princesse*'i seviyorum. Umarım seni öper. İstedğin bu, öyle değil mi? Bunun olmasını yalnızca sen de istiyorsan istiyorum – ve o da istiyorsa. *Maman* buna rıza dendiğini söyler..."

"Neden bazı insanlar Coco'dan hoşlanmıyor?" diye sordum. Ansel'in gözlerini fal taşı gibi açarak utançtan ölmesini görmezden gelerek. İması karşısında içimde öfkeye benzer bir rahatsızlık uyan-
dı ve etrafımızdaki birkaç kan cadısına ters ters baktım. "Ona saygı göstermeliler. O onların *princesse*'i."

Gaby kurdelesıyla oynadı. "Ah, bunun tek sebebi annesinin bize ihanet etmesi ve o zamandan beri vahşi doğada yaşamamız. Ama bu uzun zaman önce oldu, ben doğmadan önce. Muhtemelen Co-
sette bile doğmadan önce."

İğrenç bir pişmanlık dalgası yükseldi içimde.

Coco ve ben birbirimizi tanıdığımız onca yılda annesinden bir kez olsun bahsetmemiştik. Her zaman kadının bir Dame Blanche olduğunu varsaymışım –Dames Rouges inanılmaz derecede nadirdi, renk körlüğü veya albinizmi olanlar kadar öngörülmez bir şekilde doğarlardı– ama çocukken onu Şato'da hiç aramamışım. Kendi kızını terk edebilecek bir anneye bakmak istememişim.

Kendi durumumun yarattığı ironinin farkındaydım.

"La Voisin, Tanrılar burayı ölü büyüyle zehirlemeden çok önce, bu toprakları bizlerin yönettiği hakkında konuşuyor da konuşuyor," diye devam etti Gaby. La Voisin'ın alçak sesini ve katı sakinliğini birebir taklit etmişti. "Bunun, onun çok yaşlı olduğu anlamına geldiğini varsayıyorum. *Bence* Nicholina gibi o da kalp yiyor ama *Maman* bunu söylememi yasakladı." Annesine baktığında çenesi hafifçe titrer gibi oldu.

"Bir daha yapsana," dedim çabucak, dikkatini dağıtmayı umut ederek. "Başka bir taklit yani. Harikaydın."

Yüzü, abartılı bir şekilde buruşup kaşları çatılmadan önce hafifçe aydınlandı. "*Gabrielle, her zaman olan ve her zaman olacak olanın mirasını anlamayı beklemiyorum ama lütfen, kehanet için*

kullandığım hayvanlara tasma takıp onları yürüyüşe çıkarmaktan vazgeç. Onlar *evcil hayvan* değil."

Bir kahkahayı bastırarak hafifçe örgüsünü çektim. "Hadi Anne'nin yanına git. Belki onun da gülmeye ihtiyacı vardır."

Gitmesi için biraz daha ikna etmem gerekmişti ama ardından başımı Ansel'in omzuna yasladım. Bakışları Coco ve Babette'e geri dönmüştü. "Korkma," dedim yumuşak bir sesle. "Oyun henüz bitmedi. O sadece tahtada yeni bir parça."

"Şimdi zamanı değil."

"Nedenmiş? İsmay ve Gabrielle'in acıları senin çektiğin acının değerini azaltmaz. Bu konu hakkında konuşmamız gerek."

Hâlâ yapabiliyorken, dedim içimden.

Başını benimkinin tepesine yaslayarak bir iç çekti. Çıkan ses kalbimi titretmişti. Böylesi saf bir savunmasızlık güç gerektirirdi. Cesaret gerektirirdi. "Tahtada zaten çok fazla parça var, Lou. Ve ben bir oyun oynamıyorum," diye bitirdi cümlesini sefil bir şekilde.

"Eğer oynamazsan, kazanamazsın."

"Ama kaybedemezsin de."

"Bak şimdi huysuzluk ediyorsun işte." Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

"Beni küçük kardeşi gibi görüyor..."

"Ona" —gözünü kaçırdığında ona bakmak için eğildim— "*nasıl hissettiğini*" —daha da yakınlaştım— "*söyledin mi?*"

Başka bir iç çekti, bu seferki sabırsızdı. "Zaten biliyor. Hiç saklamadım ki."

"Ama açık açık söylemedin de. Seni bir erkek olarak görmesini istiyorsan, bir erkek gibi *davran*. Git ve konuş."

Soğuktan birbirlerine sıkıca sarılmış Coco ve Babette'e tekrar baktı.

Hiç şaşırmamıştım. Bu, Coco'nun zor zamanlarında teselli edilmek için en eski arkadaşı ve sevgilisi Babette'in kollarına ilk gidişi değildi. Hiçbir zaman sonu iyi bitmemişti ama ben kimdim de Coco'nun seçimlerini sorgulayacaktım? Bir Chasseur'e âşık olmuştum,

Tanın aşkına. Yine de Ansel için bu durumdan nefret ediyordum. Tüm kalbimle. Şimdi onun nihai kalp kırıklığında oynadığım rol için kendimden de nefret etsem de karşılıksız aşk yüzünden eriyip girmesini izleyemezdim. Sorması gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu.

"Ya hayır derse?" diye fısıldadı, o kadar sesizdi ki sesini duymak yerine dudaklarını okudum. Çaresizce yüzümü inceledi.

"Cevabını almış olacaksın. Hayatına devam edeceksin."

Eğer kalp kırıklığını görmek mümkünse, işte o zaman Ansel'in gözlerinde bunu görmüştüm. Fakat başka bir şey söylememi istedi ve ben de öyle. Birlikte güneşin batmasını bekledik.

Kan cadıları ateşin başında hep birlikte buluşmadılar; melankolik bir sessizlik içinde durup yas tutanlara eklenen her bir kişiyle el ele tutuşarak yavaş yavaş toplandılar. Ismay ve Gabrielle ön tarafta sessizce ağlıyorlardı.

Hepsi kırmızı giymişti – ister pelerin ister şapka isterse gömlek olsun, benimki gibi.

Ayine katılmadan önce Coco, Ansel ile bana, "Kanlarını onurlandırmak için," demişti, Ansel'in boynuna kırmızı bir fular dolar-ken. "Ve kanlarının büyüünü."

O ve La Voisin, kürklü pelerinleriyle eşleşen kalın yünlü kırmızı birer elbise giymişti. Siluetler sıradan olmasına rağmen topluluk çarpıcı bir manzara ortaya koyuyordu. Zarif bir örgü şeklindeki taşlar kaşlarının üstünü süslerken gümüş dalların içinde yakut damlaları parlıyordu. *Kan damlaları*, demişti Coco onlara. İkisinin kazıkların orada durmasını –başları dik, görkemli ve gururlu– izlerken Gabý'nin bahsettiği zamanı hayal edebiliyordum. Dames Rouges'un her şeye gücü yeten ve ebedi olduğu bir zaman. İnsanların arasında yürüyen ölümsüzler.

Tanrılar onu ölü büyüyle zehirlemeden çok önce, bu toprakları bizler yönettik.

Bir titremeyi bastırdım. Eğer La Voisin ölümsüz olmak için ölü-lerin kalplerini yemişse, bu beni alakadar etmezdi. Ben burada bir

yabancıydım. Lazlıktım. Bu ayıttı kendisi, onların geleceğine anlamadığını kanıtlamayı. Mutlakamen onun kıyılığine çok fazla anlam yükliyordum. Doğru, La Voisin korkutucu olabilir ve kızıyla kesinlikle uyarıcıydı ama... söylediler. Sadece bundan ibaretti. Bu meclis, liderlerinin kalplerini toplayıp toplamadığını kesinlikle biliyordu. Kesinlikle buna itiraz ederlerdi. Coco kesinlikle buna söylerdi. Seni alakadar etmez.

Etienne'in ateşinin kömürlerine odaklandım.

Peki ama ölü büyü ne anlama geliyordu?

Güneş çamlara değdiğinde, Ismay ve Gaby aynı anda uyandı. Bir şekilde hareket ettiler ve küller, beyaz kireç, sakılarına süpürdüler. Gabrielle sakıyı göğsüne yakın tuttu ve dudaklarından ağlamaklı bir hıçkırık döktü. Ismay ona sıkıca sarılsa da hiçbir teselli sözü mırıldanmadı. Hatta ikisi ormana girerken kimse tek bir kelime etmedi. Bir tür ritüel alayı oluştu – ilk Ismay ve Gaby, sonra La Voisin ve Coco, sonra da Nicholina ve Babette. Diğer yas tutanlar da onların ardına düştü, ta ki tüm kamp ağaçların arasındaki konuşulmamış bir yolu izleyene kadar – görünüşe göre iyi bildikleri bir yoldu bu. Hâlâ kimse konuşmamıştı.

"Bu yaşamla bir sonraki arasında sıkışan bir ruh huzursuzdur," diye açıkladı Coco. "Kafası karışmıştır. Biz burada görürler ama bize dokunamaz, bizimle konuşamazlar. Onları sessizlikle yatıştırır ve en yakın koruya götürürüz."

Bir koru. Bir kan cadısının ebedi istirahatgâhı.

Ansel ve ben, yas tutan son kişinin de bizi geçmesini bekledikten sonra tören alayına katılarak ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Absalon'un kuyruğu çok geçmeden botlarıma sürtünüyordu. Siyah bir ılıklığın ona katıldığını gördüğümde dehşete düştüm. Bana en yakın gölgelerin arasından beni takip ediyordu, sivri burnu her birkaç adımda bir benden tarafa dönüyor, kehribar gözleri parlıyordu. Ansel onu henüz fark etmemişti ama yakında fark edecekti. Herkes edecekti.

Kendine iki matagot çeken birini hiç duymamıştım.

S. fil bir hâlde, tören alayındaki bir boşluktan Gabý'nin kumral göğüsüne odaklandım. O ve Ismay, gümüş huş ağaçlarından oluşan bir koruluğa girdiğimizde yavaşladı. Kar, cılız dallarını kaplamıştı ve feu follet etrafımızda titreyerek parlayıp hayat bulurken yumuşak beyaz bir ışıkla aydınlanmışlardı. Efsaneye göre, kişiyi kalbinde vatan en derin arzulara götürüyorlardı.

Annem bir keresinde onları takip eden küçük bir cadıdan bahsetmişti. Bir daha hiç görülmemişti.

Onlara baktığımda Ansel'i daha sıkı tutarak mırıldandım, "Bakma."

Gözlerini kırptırdı ve başını sallayarak geri adım attı. "Teşekkür ederim."

Huş ağaçlarının cılız dallarından bir düzine kil saksı, rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Kırmızımsı kahverengi sembollerin her biri benzersiz tasarımlarla boyanmıştı ve çoğundan rüzgâr çanları – rüyler ve boncuklarla bezenmişlerdi– asılıydı. Süslenmemiş birkaç saksı o kadar eski görünüyordu ki işaretleri çatlamış ve soyulmuştu. La Voisin ve Coco aynı anda pelerinlerinden birbirinin aynısı olan birer hançer çıkardı, yakalarını aşağı çektiler ve solmuş sembollerini boyamak için taze kan kullanmak üzere bıçakları çıplak göğüslerinden geçirdiler. Bitirdikleri zaman Ismay onlara katılarak bir hançer aldı ve kendi göğsünü aynı şekilde kesti.

Hayranlıkla, oğlunun saksısına son bir sembol çizmesini izledim. Diğerlerinin yanına astığında, La Voisin kadının ellerini kavradı ve tören alayına döndü. Tüm gözler ona çevrildi. "Külleri ve ruhu yükseliyor. Etienne, huzura kavuş."

La Voisin başını eğip bu sade töreni bitirdiğinde Ismay'ın ağzından bir hicrık kaçtı. Akrabaları onu teselli etmek için koşuşturdu.

Coco kendini kalabalıktan sıyırdı ve hemen sonrasında bizi buldu, gözleri gözyaşlarıyla parıldıyordu. Gözlerini kararlı bir şekilde yukarı doğru çevirdi ve derin derin iç geçirdi. "Ağlamayacağım. Yapmayacağım."

* (Fr.) Baraklık yakamozu –çn

Ona kolumu uzattım ve o da kendininkine geçirerek bir insan zinciri oluşturdu. Göğsündeki kesik hâlâ kanıyor, elbisesinin boy-nunu lekeliyordu. "Cenazelerde ağlamak tamamen kabul edilebilir, Coco. Ya da istediğin herhangi bir zamanda, fark etmez."

"Senin için söylemesi kolay. Senin gözyaşların dünyayı ateşe vermez."

"Bu çok havalı." Hafifçe kıkırdamasıyla sıcaklık tüm vücudumu sardı. İkimiz bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Böyle kolayca konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Burası çok güzel."

Ansel, başıyla Etienne'in saksısına işaret etti. İsmay'in kanı hâlâ beyaz kilin üzerinde parlıyordu. "Şu işaretler ne anlama geliyor?"

"Onlar birer tılsım."

"Tılsım mı?"

"Evet, Ansel. Tılsım. Bizden kalanları kötü amaçlar için kullananlardan korurlar. Büyümüz küllerimizde yaşamaya devam eder," diye açıkladı Ansel'in çatık kaşlarına cevaben. "Onları toprağa dökersek, yalnızca düşmanlarımızı güçlendirmiş oluruz." Burada, bana özür dileyen bir bakış attı ama ben sadece omuz silktim. Ailelerimiz düşman olabilirdi ama biz onlar değildik.

Gözleri tekrar dolduğunda bakışları saksılara geri döndü. Altılarında ağıt yakan İsmay'e.

"Onu neredeyse hiç tanıımıyordum," diye fısıldadı. "Sadece... tüm bunlar..." Elini etrafımıza doğru salladı ve başını eğdi. Kolu gevşedi. "Benim hatam."

"Ne?" Ansel'in kolundan çıkarak omuzlarını kavramak için Coco'ya döndüm. "Coco, hayır. Bunların *hiçbiri* senin suçun değil. Halkın – onlar burada olanlar için seni asla suçlamazlar."

"Mesele tam olarak da bu, öyle değil mi?" Gözlerini öfkeyle sil-di. "Suçlamalılar. Onları terk ettim. *İki kez*. Donuyorlar, açlıktan ölüyorlar ve korkudan *titriyorlar* ama kendi *princesse*'leri onları umursamaya zahmet bile etmiyor. Burada olmalıydım, Lou. Bir şeyler yapmalıydım... bilmiyorum..."

"Havayı mı kontrol etseydin?" Ellerim onunkilere katılarak gözyaşlarını sildi. Tenimi yakmalarına rağmen geri çekilmedim ve kendi gözlerimde biriken nemli hızla kirpiştirdim. "Tek başına Morgane'ı mı yenseydin? Bilmiyordun, Coco. Kendini suçlama."

"Evet, biliyordum." Tacı kafasından sertçe çekip çıkardı, ısıtılı yakutlara öfkeyle baktı. "Onlara nasıl liderlik edebilirim? Nasıl gözlerinin içine bakabilirim? Çektikleri acıları biliyordum ve yine de kaçtım, onların ise yaşadıkları koşullar sadece daha da kötüleydi." Tacı kara fırlattı. "Ben *princesse* falan değilim."

Beni şaşırtarak —belki de hâlâ bizimle birlikte olduğunu unuttuğum için— Ansel tacı geri almak için eğildi. İnanılmaz derecede nazik bir şekilde onu başına geri yerleştirdi. "Artık buradasın. Önemli olan da bu."

"Ve sen bizim *princesse*'imizsin, *mon amour*," dedi Babette, yanında belirerek. Ansel'e gülümsedi, yapmacık değil gerçek bir gülümsemeydi bu ve Coco'nun tacını düzeltilti. "Kanında olmasaydı bile, kalbinde öylesin. Senden başka kimse bu kadar çok umursamıyor. Sen hepimizden daha iyisin."

İkisi de ona öyle sıcak bir şefkatle baktılar ki —öyle bir *hayranlıkla*— içim burkuldu. İkisinin arasında kalmasına imrenmemiştim. Ve Beau... yakışıklı, alaycı yüzünü bir alternatif olarak sunmak için burada bile değildi. Coco'ya acıyarak omuzlarından tutup onu kendime doğru çevirdim. "Haklılar. Şimdi onlara yardımcı olmak için elinden geleni yapıyorsun. Morgane öldüğünde ve ben... Halkınız Şato'da açık kollarla karşılanacak. Sadece odağımızı kaybetmememiz gerekiyor."

İçgüdüsel olarak başıyla onaylasa da kasvetli ifadesi değişmemişti. "Bize katılacağından emin değilim, Lou. O..."

Bir çığlık sözlerinin geri kalanını bastırdı ve Ismay hızla kalabalığı yardı, yüzünden panik okunuyordu. "Gabrielle nerede? Nerede o?" Etrafında dönerek çığlık çığlığa bağırdı, "Gabrielle!" Her ne kadar insanlar ona uzansa da —La Voisin'ın kendisi, onu güvenilir kelimeleri ve yatıştırıcı dokunuşlarıyla sakinleştirmeye çalışsa da—

İsmay hepsini görmezden geldi ve çılgın gözlerle bana doğru koştu. Kollarını morartacak kadar sert tuttu. "Kızımı gördün mü?"

Panikten dilim tutuldu. "Ben..."

"Feu follet'yi takip etmiş olabilir mi?" Ellini İsmay'ın kollarına koyan Coco, beni serbest bırakmaya çalıştı ve başını eğdi. "Onu en son ne zaman gördün?"

Gözyaşları İsmay'ın yanaklarına döktüldü ve kırılgan çiçekler le kapladı. Begonyalar. Anlamlarını Şato'da öğabilmeyi bir öğre menden öğrenmiştim. "H-hatırlamıyorum. Tören alayı sırasında benimle birlikteydi ama Etienne'in sakısını bilirmeyi için elimi tut raktım."

Dikkatli ol.

Dikkatli ol anlamına geliyorlardı.

"Sakin ol," dedi başka bir cadı. "Bu Gabrielle'in ilk kaçıışı değil. Son da olmayacak."

"Eminim iyidir," diye ekledi bir başkası. "Belki de bunalmıştır. Bu kadar genç biri için böyle bir keder katlanılmazdır."

"Hepimiz buradaydık," dedi üçüncüsü, herkesin ne düşündüğünü dile getirerek. "Hiç kimsenin onu meclisimizin kalbinden çalamayacağına kesinlikle eminim. Öyle bir şeyi görürdük."

"Haklılar." Coco sonunda İsmay'ın kavrayışını gevşetmeyi başardı ve kan hızla kollarıma geri döndü. "Onu bulacağız, İsmay." Ancak bana baktığında, gözleri ağzından çıkmayanları da söyledi: *Öyle ya da böyle.*

Kan cadılarının onu aramak için korunun her tarafına yayılırken konuşulanları ancak yarım yamalak dinledim.

Burada neler döndüğünü adım gibi biliyordum. Morgane, kralın bu kampta gizlenmiş bir değil *iki* çocuğu olduğunu keşfettiğinde sevincinden havalara uçmuş olmalıydı. Zamanlaması, her zaman olduğu gibi, kusursuzdu. Bunu planlamıştı.

Yirmi yedi çocuk, demişti Madam Labelle. Son sayımına göre, kralın yirmi yedi çocuğu doğmuştu. Elbette onları bulmak samanklıkta iğne aramaya benziyordu. Ama Morgane'in bir özelliği varsa o

da inatçı olmasıydı. Onları bulacak, işkence edecek ve öldürecekti. Ve hepsi benim yüzümdendi.

“Buraya bakın!” diye haykırdı aşına olmadığı bir cadı birkaç uzun dakikadan sonra. Açıklıktaki herkes ellerinde tuttuğu şeye bakmak için döndü.

Kırmızı bir kurdele.

Ve orada – cadının avuçlarına bulaşmış olan...

Kan.

Yenilgiyle gözlerimi kapadım. Ancak Etienne’in ayaklarımın dibindeki kafasının görüntüsü çok geçmeden zihnimde su yüzüne çıkarak beni gözlerimi bir kez daha açmaya zorladı. Sırada Gabrielle’in kafası vardı. Şimdi bile –tam bu saniyede– Morgane o küçük vücudunu parçalara ayırıyor olabilirdi. Kumral örgüsünü kesip koparır ve beyaz boğazını keserdi...

İsmay’in çığlıkları isterik bir hâl aldı ve diğerleri de kısa bir süre sonra onun panik dolu seslenişine katıldı.

Gabrielle! Gabrielle! Gabrielle!

Adı koruda, ağaçların arasında yankılandı. Zihnimin içinde. Buna yanıt verir gibi, feu follet tek tek söndü ve bizi karanlıkta bıraktı. Bir izleme büyüsü yapmak için çılgınca girişimlerine rağmen, onun kaderini benim kadar iyi biliyorlardı. Hepimiz biliyorduk.

Gabrielle cevap vermedi.

Asla da vermeyecekti.

Sonunda İsmay dizlerinin üzerine düştü ve ağlayarak acı içinde karı dövmeye başladı.

Kollarımı belime sardım, mide bulantısından iki büküm olmuşum ama bir el enseme yakaladı ve beni dik durmaya zorladı. Soğuk, karanlık gözler benimkilerle buluştu. “Toparla kendini.” La Voisin’in tutuşu sertleşti. Acıyla boğazımda yükselen çığlığı bastırıp kıvranarak uzaklaşmaya çalıştığımda, kasvetli bir kararlılıkla mücadele edişimi izledi. “Dileğin kabul oldu, Louise le Blanc. Dames Rouges, Cesarine’de size katılacak ve bizzat ben, annenin atan kalbini göğsünden söküp alacağım.”

İLK GÖSTERİ

Reid

Claud ertesi akşam sahneye —şehir meydanındaki, içi yaprak ve karla dolu olan kırık bir çeşmeye— çıktığında, alacakaranlık Domaine-les-Roses'un üzerine çökmüştü. Çeşmenin kenarı buzla kaplanmış olsa da üzerinde dans ederken kaymadı. Elleri de ayakları kadar büyük bir ustalıkla, canlı bir ritimde mandolin çalıyordu. İzleyiciler de destekleyici haykırışlarla ona eşlik etti. Bazıları çiftlere ayrılıp gülerek çılgınca dönerken, diğerleri Seraphine'in ayaklarına çiçek yaprakları yağıdırıyordu. Sesi kalabalığı bastırdı. Doğaüstü. Tutkulu. Bir insana ait olamayacak kadar güzel.

Suratım beş karış bir şekilde deri pantolonumu çekiştirdiğimde, annem bardağını bana doğru eğdi. İçinde pembe bir sıvı dönüyordu. Domaine-les-Roses köylüleri kendi gül yaprağı şaraplarını fermente ediyorlardı. "Bu yardımcı olabilir, biliyorsun."

Kaşımı kaldırdım ve pantolonumu tekrar düzelttim. "Bundan şüpheliyim."

Bu geceki gösterimiz için yeni bir elbise giymişti. Siyah ve beyaz. Gösterişli. Maskesinin kenarları gülünç ponponlarla bezenmişti. Yine de kimse *ona* zorla sürme sürdürmemişi. Gözlerim yanıyordu. Kaşınıyordu.

Zenna bunu kendimi kör etmeden nasıl çıkaracağımı söylememişi.

Daha da kötüsü – Deveraux kostümüm için bir gömlek vermemişti. Palaskamı çıplak göğsüme bağlamak zorunda kalmıştım. Her ne kadar terbiyemden –ve acı rüzgârdan korunmak için– bir palto giysen de *Kızıl Ölüm*’ün performansı sırasında Deveraux’nun buna izin vereceğinden şüpheliydim.

Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Bir Chasseur se-yircinin arasına karışsa, beni tanımazdı. Bir zamanlar ona liderlik etmiş büyük yüzbaşısının gömleksiz bir şekilde kendini sergileme-sinden şüphelenmezdi. Bıçak atmasından veya gözlerini makyajla kaplamasından. Tepede boynuz şeklini alan bir maske takmasın-dan. Gülünç görünüyordum. Küçük düşürülmüştüm. Bir anı su yü-züne çıktığında hoşazımla kulaklarım alev alev yandı.

Biraz yaşamak seni öldürmez, biliyorsun.

Ben bir Chasseur’üm, Lou. Biz öyle... gülüp oynayamayız.

Kopan cümbüşe fırının sundurmasından bir göz atarak, Bea-u’nun bir teneke kutu ve başlıklı bir pelerin ile izleyicilerin arasında gezinmesini izledim. Diğer elinde tahtadan bir tırpan tutuyordu. Deveraux, bu uğursuz kostüme uygun bir dekor olduğunu düşün-müştü. Yanımızdaki ara sokakta, Toulouse ve Thierry hizmetlerini sunmak için bir çadır kurmuştu. Akılsızları şöhret ve servet dolu gelecek vaatleriyle cezbetmek için. Kadınlar kirpiklerini kırıştırı-rak yanlarından geçtiler. Onlara öpücükler atıyorlardı. Akıl sır er-dirememiştim.

“Yakışıklılar,” diye açıkladı Madam Labelle, Toulouse’un bir kı-zın elini yakalayıp öpmesine sınıtırken. “Bunun için onları suçlaya-mazsın.”

Suçlayabilirdim ve suçluyordum da. Köylülerin tüylü topluluk-larının gösterdiği bir şey varsa bu da Domaine-les-Roses’un tuhaf bir kasaba olduğuydu.

“Genç ve güzel olmak suç değildir, Reid.” En yakınımızdaki, son on beş dakikadır beni izleyen genç kadına işaret etti. Cüretkâr. Sa-rışın. Dolgun. “Senin de pek çok hayranın var.”

“İlgilenmiyorum.”

"Ah, evet." Kendi hayranlarına göz kırptı. "Bir an için amansız Aziz Reid ile konuştuğumu unutmuşum."

"Aziz talan değilim. Evliyim."

"Kiminle? Louise Larue? Korkarım öyle biri yok."

Parmaklarım elimdeki bıçağın etrafında durdu. "Peki *benim* adım ne, *Maman*?" Kelimenin ağzımdan çıkmasıyla kaskatı kesildi, gözleri kocaman açıldı. İçimi vahşi bir memnuniyet kapladı. "Diggory mi Lyon mu yoksa Labelle mi? İçlerinden birini rasgele mi seçmeliyim?" Ağzını açıp kapatarak cevap vermediğinde —kan yanaklarına hücum ettiğinde— ona sırtımı döndüm. Bıçağımı döndürmeye devam ettim. "Bir isim bir insan değildir. Aptal bir kâğıt parçasının onun adına ne dediği umurumda değil. Ben bir söz verdim ve sözümde duracağım. Ayrıca," diye mırıldandım, "bu kızlar kuşlara benziyor."

Bu kızlar Lou değil.

"Louise'in saçına hiç tüy takmadığını mı sanıyorsun?" Madam Labelle zayıf bir kahkahayla eski hâline döndü. "Bunlar kuğu tüyleri, sevgili çocuğum ve onları Bakire'yi onurlandırmak için takarız. Şu şenlik ateşini görüyor musun? Köylüler onu gelecek ay Imbolc için yakacaklar — tıpkı Louise'in doğumundan bu yana her yıl yaptığı gibi, bundan emin olabilirsin."

Kıza ve yakınındaki şenlikçilere yeni bir ilgiyle odaklandım. Alkışlıyor, ayaklarıyla Claud'un mandolinine ritim tutuyor, övgüler yağıdırıyorlardı. Parmakları tüm o ballı badem kurabiyelerinden yapış yapıştı. Biberiye bisküvilerden. Tahıllı dürümlerden. Kaşlarını çattım. Tüm meydan canlılık kokuyordu. *Canlılık* — korku değil. "Imbolc'u korkmadan kutlamaya cesaret mi ediyorlar?"

"Cesarine'den çok uzaktasın, canım." Dizimi okşadı. Sonrasında arkamdaki kapıya, caddeyi çevreleyen tüm dükkânların kapılarına baktım. Tek bir aranıyor poster bile yoktu. Onları Claud'un ya da köylülerin mi kaldırdığını bilmiyordum. "Kuzeyde eski gelenekler düşündüğünden daha yaygın. Ama endişelenme. Avcı kardeşlerin

* Aziz Brigid Günü olarak da bilinen Imbolc veya Imbolg, baharın başlangıcını simgeleyen, geleneksel olarak 1 Şubat'ta kutlanan bir Gal festivalidir. —çn

1. THE COMPANY HAS A LIMITED LIABILITY CAPITAL.

„Was wird geschehen?“ fragte ich bei wem. Katschubergsche 140-

"Sei indimenticabile servizio che mi ha reso in questi giorni. Grazie."

Culturini salmæ sordidum.

Wenn die ersten beiden Punkte erfüllt sind, "kann man erwarten, dass das dritte Punkt ebenfalls erfüllt ist."

U.S. AIR FORCE TRANSPORTATION CENTER, 1000 WASHINGTON, WASHINGTON, D.C. 20330

Cənəm kəndi, elləri kəçəndə kəvənərmişdi. Ağrılar
onun zərərli pərdəsi. "Anse nən memləri. Şən də oidişlə
səpən bir dəvən. Kəvənərmişdi. Kəvənərmişdi. Kəvənərmişdi. Kəvənərmişdi.
Kəvənərmişdi."

"4-aynıyım! mamesteri halında bir şey duymak istemiyorum!"
"Kızaklarına atıp bırakırsen, isteminle bu rahatsız edici görüntü ara-
mama imkân bulduğunca fazla mesafe koymaya kararlı bir pehlivan
yolda çıkırım.

"Sorum değil, seni gevece nankör. Ayl Anne'nin, Etilé Tazir-
u san. Bir katil rahiminde bir çocuk yatacağına, memeleri onu
geveletmeye hazırlanmış olene şer..."

"Hayır." Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır hayır hayır hayır hayır. Bundan bahsetmeyeceğim."

"Diriştirmek gerekirse, Reid, bu dünyadaki en doğal şey." Kurnazın için yanındaki yere hafifçe vurdu. "Ancak son derece özel egemenliğinin hakim olduğu bir ortamda veriyordum, bu yüzden verdiğimi affedeceğim - ah, Tanrı aşkına, emir." Ben kaç-
lara çarptıktan öleceğimi yakalayarak beni yanına çekti. "Tehlikeli
bir bölgede olduğumu biliyordum ama seninle bu konu hakkında
konuşmak istiyordum."

Kendimi ona bakmaya zorladım. "Memeler mi?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, Louise." Şaşkın ifadem karşısında devam etti, "Ondan emin misin?"

Soru –çok beklenmedik, çok saçmaydı– duyularımı kör etti. "Şaka yapıyorsun."

"Korkarım hayır." Çenesini eğdi, bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyör gibiydi. Akıllıca bir karar. *Gerçekten de* tehlikeli bir bölgeydi. "Yalnızca birkaç ay önce tanıştınız. Onu gerçek anlamda ne kadar iyi tanıyor olablirsin ki?"

"Senin tanıyabileceğinden çok daha fazla," diye homurdandım.

"Bundan oldukça şüpheliyim. Morgane benim en yakın çocukluk arkadaşımdı. Ben onu seviyordum, o da beni. Kardeşten öteydik."

"Yani?"

"Yani, Le Blanc kadınlarının ne kadar çekici olabileceğini biliyorum." Sanki içimde yükselen gelgiti hissediyormuş gibi bıçağını çekip alarak botuna koydu. "Onlara yakın olmak, onları sevmektir. Vahşi, özgür ve aşırıdırlar. Bağımlılık yaparlar. Bizi tüketirler. Bizi canlı hissettirirler." Ellerim titriyordu. Yumruklarımı sıktım. "Ama aynı zamanda tehlikelidirler de. Onunla hayatın daima böyle geçecek – koşarak, saklanarak, savaşıarak. Huzur yüzü göremeyeceksin. Aile neymiş bilmeyeceksin. Asla onunla yaşlanmayacaksın, oğlum. Öyle ya da böyle, Morgane buna izin vermez."

Sözleri nefesimi kesti. Tekrar soluklanabilmem birkaç saniyemi aldı. "Hayır. Morgane'ı öldüreceğiz."

"Louise annesini seviyor, Reid."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "*Hayır.*"

"Her çocuk annesini sever. Karmaşık ilişkileri olanlar bile." Şarabını yudumlama bahanesiyle bana bakmadı. Deveraux'nun dansını izleme bahanesiyle. Müziği kulaklarımda donuk bir gümbürtüye dönüşerek sönükleşti. "Ama konu burada Lou ve annesi ya da annesi ve ben değil. İkinizsiniz. Louise gücünü kazanmaya başladı. Alametlerini biliyorum." Dile getirmedığım sorumu başıyla onayladı. "Evet. Aynı şey Morgane'a da oldu. Bunu durduramaz, yavaşlatamazsınız. Denerseniz ikinizi de tüketir."

“Yanılıyorsun” Kelimelerim zehir zemberek bir öfkeyle kaplıydı ama Madam Labelle geri çekilmedi. Aksine ses güçlendi, keskinleşti.

“Öyle umuyorum. Bu karanlığı tatmasını istemiyorum – hele senin tatmanı hiç istemiyorum. Yapacağın seçimi iyi düşün, oğlum.”

“Ben seçimini yaptım.”

“Hayatta geri alınamayacak çok az seçim vardır.”

Deveraux ve Seraphine şarkılarını gümbürtülü alkışlarla sonlandırdı. Küçük bir parçam sahneye çıkma sıramızın geldiğini fark etse de hareket etmedim. Onu sarsmak, anlamasını sağlamak istedim. *Hayatta geri alınamayacak çok az seçim vardır*, demişti. Ama Başpiskopos’u çoktan öldürmüştüm. Bu, *geri alamayacağım* –ve alabilmem mümkün olsa bile almayacağım– bir seçimdi.

Seçimimi yaptığımı söylediğimde yalan söylemiştim.

Aslında ortada bir seçim falan yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Onu seviyordum.

Ve eğer bu aşk için kaçmak, saklanmak ve savaşmak zorunda kalırsam, yapardım. Hayatımdan geri kalan günler boyunca yapardım.

“Dikkatli seçmeni rica ediyorum,” diye tekrarladı Madam Labelle ayağa kalkarak. Kederli görünüyordu. “Louise’in hikâyesi mutlu sonla bitmiyor. Ölümle bitiyor. Eceli ister annesinin ister kendi elinden olsun, âşık olduğun kız olarak kalmayacak.”

Gözlerim yanmaya başladı. “Onu yine de seveceğim.”

“Asil bir duygu. Ama kimseye koşulsuz sevgi borcun yok. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum – bir kişi sana mutluluktan çok zarar verdiğinde, gitmesine izin verebilirsin. Onları karanlığa kadar takip etmek zorunda değilsin.” Bana elini uzatmadan önce eleğini düzeltti. Beni sahneye doğru yönlendirirken parmakları sıcaktı, titremiyordu. “Seni de yanında götürmeden önce bırak onu, Reid.”

Annemi tahtaya mihlamamayı başardım.

Terden saçlarım kıvrılmış, tenim parlaklaşmıştı, son bıçağımı da attıktan sonra onu bağlı olduğu tahtadan çözdüm ve performansımızı izlemek için toplanan kadın kalabalığını yararak uzaklaştım.

Kıkırdadılar. Kıs kıs güldüler. Sarışın olan beni takip ediyor gibiydi. Ne tarafa dönsen, iki arkadaşını da ardında sürükleyerek yanımda belirveriyordu. Kirpiklerini kırıştırıyordu. Bedenlerimizin birbirine değmesi için şekilden şekle giriyordu. Rahatsız olmuş bir şekilde, kalabalığın içinden Beau'yu gördüm ve doğrudan ona koştum.

"İşte." Koluna girerek onu kızların olduğu yöne götürdüm. "Dikkatlerini dağıt."

Başlığının altından çapkın bir kıkırdama sesi geldi. "Memnuniyetle."

Kızlar takip edemedi oradan tüydüm.

Claud arabaları St. Martins çadırının arkasındaki sokağa park etmişti. Orada kimse beni rahatsız etmezdi. Düşünmek, *üstümü değiştirmek* için biraz yalnız kalırdım. Yüzümü temizlemek için. Kalabalığın arasından geçerken Zenna'yı yarım yamalak dinliyordum, ona ve göz kalemine saydırdım. En azından dudaklarımı kendininkiler gibi maviye boyamamıştı. Performansına başlamak için kollarını kaldırdığında, olağanüstü pelerininin altında gümüş rengi bir elbise dalgalandı. Bileklerinde bilezikler parıltıyordu.

"Dinleyin! Kulak verin! Sevdiklerinize sıkıca sarılın!" Sesinin ritmi derinleşerek zengin ve melodik bir hâl aldı. Seyirciye bir sessizlik çöktü. "Bu, görkemli hikâyesidir korkunç ejderha ile genç kızın – ve ateşle biten aşklarının."

Ha. Şiir.

Yürümeye devam ettim. Şüphelendiğim gibi, Deveraux paltoma el koymuştu. Rüzgâr çıplak tenime dişlerini geçirdi.

"Korkunç bir canavardı Tarasque, Martha ise çok hassas." Mest olan kalabalık, Zenna hikâyesine devam ederken duruldu. Çocuklar bile. Homurdanarak daha hızlı yürümeye başladım, titriyordum. "Tarasque püskürdü güçlü bir ateş ama Martha kapattı gözlerini dua ederek."

Sonunda adımlarım yavaşladı. Durdu. Yapmamam gerektiğini bile bile döndüm.

Meşale ışığı Zenna çenesini gökyüzüne doğru eğip ellerini dua

edercesine kavuştuğunda yüzünün yarısını gölgede bıraktı. Bana acıma. Tanrım ama ejderhanın gazabından soyunu sakın! Ve gökyüzünü delip geçerken çığlığı. Tarasque semadaki kralıktan aşağı baktı. Zenna kollarını alabildiğine açarak arkasındaki pelecini havalandırdı. Bu yanıp sönen ışıktaki kumaş kanatlara döndü. Gözleri bile parlıyormuş gibi görünüyordu. “Kim bu tek lokmalık, entes yiyecek, kim bu bana sesiyle bu kadar tatlı seslenecek? Onu yiyeceğim etyle kemiğiyle!” Ve böylece Tarasque başladı alçalmaya.”

Sesinde, ifadesinde soğuğa rağmen bent orada tutan bir şey vardı. Annemin sözleri Zenna’nın sözlerinde yankılandı. *Toulouse ve Thierry St. Martin –hatta muhtemelen Zenna ve Seraphine bile– görüldüğü gibi değil.*

Diğer herkes gibi kendimden geçmiş bir şekilde onun kederli hikâyesini dokumasını dinledim: Martha’nın altesinin –korkudan çıldırmışlardı– katledilmesi için onu ejderhaya nasıl teklif ettiğini, Tarasque’in onunla nasıl evlendiğini ve ikisinin de birbirine nasıl âşık olduğunu. Sonunda Martha’nın nasıl yurduna geri dönmek için özlem duyduğunu ama babasının orada gizlice büyü bir zincirle pusuya yattığını. Kendi kızını kazıkta yakarken Tarasque’in düşüşüne sebep olup onu yakalamak için nasıl kullandığını.

Bu noktada, Zenna’nın gözleri benimkileri buldu. Bakışları saf nefretle parılıyordu. Bunu göğsümün derinliklerinde hissedebiliyordum.

Hikâyeyi bitirirken sesi daha yüksek, daha güçlü çıktı.

“Büyülü zinciri kırarken ejderha, inletti yeri göğü âdeta. Ve ayrıldı vücutlarından kelleleri, kim çaldıysa ondan aşkını – kalbini.” Sarışın, meydanın karşısında Beau’nun omzuna ağlıyordu. Gerçek anlamda ağlıyordu. Yine de – onu küçümseyemedim. “Hâlâ daha yukarılarda dolaşır, kalbinde aşkının yasını taşır. Ekinleri soldurur, tuzlar toprağı ve katleder doğduğuna pişman olan insanları. Dinleyin! Kulak verin! Sevdiklerinize sıkı sarılın çünkü bu hikâyede vardır keder ve gözyaşı, ölü kız ile korkunç ejderha... ve ateşle biten gazabı.”

Son kez, muazzam bir nefes verdi ve soğuk gece havasında ne-

İstedi dudaklarından duman gibi yükseldi. Duman hiçliğe karışırken mutlak bir sessizlik çöktü. Kararlı bir tavırla, muhteşem bir revanla verileri süpürdü. Pelerini, yıldız ışığından bir deniz gibi etrafında toplandı. Seyirciler nihayet seslerini bulana kadar poz vererek bu şekilde kaldı. Bir alkış kıyamet koptu – Deveraux ve Seraphine’e yaptıklarından bile daha yüksek sesle tezahürat yaptılar.

Ona öylece bakakaldım. Kelimeleri kullanarak yaptığı şey – bu mümkün olmamalıydı. Claud’un sadece olağanüstü olanları topladığını söylediğinde, ona tam olarak inanmamıştım. Şimdi biliyordum. Şimdi *hissetmiştim*. Bu duyguyu çok irdelemememe rağmen rahatlatıcı denemezdi. Yüzüm yandı. Boğazım düğümlendi. Hikâyenin anlatıldığı kısa anlar boyunca Tarasque gerçek hissettirmişti – gerçekten de öte. Gelinini kaçırıp kızın akrabalarının kafalarını kesen bir canavar için üzölmüşüm.

Kızı yakan akrabalarının.

Yaktığım kadınları daha önce hiç düşünmemiştim. Estelle’i bile. Sadece Lou’yu düşünmüştüm, onlar gibi olmayan Lou’yu. Lou, diğer cadılar gibi değildi. *Ne kadar da duruma uygun, demişti bana yollarımız ayrılmadan önce. Görmek istediğini görüyorsun.*

Kendi akrabalarımı mı yakmıştım? Bilmeme imkân yoktu ama bilsem bile... Böyle bir bilgiyle başa çıkamazdım. Yaşattığım acının kefareтини ödemek için yüzleşeceğim sonuçlara katlanamazdım. Çaldığım aşk için. Bir zamanlar bu tür yaratıkların sevebilme yetisinden mahrum olduğunu iddia ederdim. Ama Lou aksini kanıtlamıştı. Madam Labelle ve Coco aksini kanıtlamışlardı.

Belki de Lou diğer cadılar gibi *değildi*.

Belki de diğer cadılar onun gibiydiler.

Yaşadığım farkındalıkla sınırlarım bozularak etrafımdakilere dikkat etmeden vagonlara doğru ilerledim. Ama küçük bir çocuğu neredeyse yere yıktığımda, düşmemesi için yakasını yakalayarak durdum. *“Je suis désolé,”* diye mırıldandım, yırtık pırtık ceketinin tozunu alarak. Omuzları ellerimin altında inceikti. Düzgün beslenememiş gibi.

* (Fr.) Üzgünüm. –çn

Göğsünde tahta bir bebek tutuyordu ve gözlerini yerden kaldırmayarak başını yukarı aşağı salladı.

Onu bırakmaya isteksiz bir şekilde sordum, "Ailen nerede?"

Zenna'nın tezahüratlarla yeniden sahneye çağırıldığı çeşmeyi işaret etti. "Ejderhaları sevmem," diye fısıldadı.

"Akıllı çocuk." Arkasına, Toulouse ve Thierry'nin çadırına doğru baktım. "Peki... sırada mısın?"

Yine başıyla onayladı. Belki de o kadar da akıllı değildi. Gitmesine izin verdim.

Ancak kehribar renkli vagona ulaştığımda, çadırlarına girmesini izlemek için dönmeden edemedim. Toulouse'un yüzünü göremesem de çocuğun yüzünü görebiliyordum. Kristal küreyi istedi. Toulouse, küreyi aralarındaki masaya —bir tütsülüğün hemen yanına— koyduğunda gerildim.

Çocuğun belli ki çok az parası vardı. Onu *büyüye* harcamamalıydı.

Ben müdahale edemedi bir el kolumu yakaladı. Boştaki elim palaskama fırlasa da Thierry'yi gördüğümde durdum. Saçlarını yüzünden geriye doğru toplamıştı. Bu tarzıyla, çıkık elmacık kemikleri belirginleşmişti. Siyah gözleri de. Çenesiyle çadıra işaret ederek ufak bir gülümsemeyle beni serbest bıraktı. Çocuk, Toulouse'a hebegini uzatırken kaşlarını çattım — ahşap bir oyma olduğunu fark ettim. Boynuzları vardı. Toynakları da. Daha yakından baktığımda, şeklini Lou'nun şarap şişesinden belli belirsiz tanıdım. Ancak ne kadar kafa patlatsam da adını hatırlayamadım.

Toulouse, bir eliyle bebeği dikkatlice kabul etti. Diğeriyle de kristal küreyi okşadı.

Camın sisi içinde şekiller oluşmaya başladı: bitkileri ve hayvanları yöneten boynuzlu o tanıdık adam, bulutlarla taçlandırılmış kanatlı bir kadın. Çok geçmeden, yüzgeçleri olan üçüncü bir kadın onlara katıldı. Kadın okyanus dalgalarıyla oradan oraya giderken çocuk keyifle alkışladı. Kahkahası çok... saftı.

Kaşlarım daha da çatıldı.

Bir an sonra çadırdan kaçtığımda, elinde hâlâ parasını tutuyordu – hayır. Bir para yığını. Toulouse çocuktan bir şey almamıştı. Ona vermişti. Yaşlı bir kadın masaya yaklaşırken hayrete düşmüş bir şekilde bakakaldım.

“Neden konuşmuyorsun, Thierry?” diye sordum.

Bana hemen cevap vermedi ama gözlerini yüzümde hissettim. Düşündüğünü hissettim. Ancak Toulouse’un kristal küreye işaret etmesini izlerken daha fazla bir şey söylemedim. Bunun yerine, kadın elini uzattı ve Toulouse avucundaki çizgileri takip etti. İnce dudaklarına bir gülümseme kondu.

Sonunda, Thierry iç çekti.

Sonra –imkânsız bir şekilde– kafamda bir ses duydum. *Gerçek* bir ses. Toulouse’unki gibi ama daha yumuşak. Son derece nazik.

Toulouse ve ben Amandine sokaklarında büyüdük.

Şaşırmalıydim ama şaşırmamıştım. Gördüğüm onca şeyden sonra değil. *Yaptığım* onca şeyden sonra değil. Bir parçam haklı olmaktan memnundu – Toulouse ve Thierry St. Martin büyü yapabiliyordu. Diğer parçam ise bu keşfi kutlayamadı. Toulouse’un çadırındaki yaşlı kadını incelemekten başka bir şey yapamadı. Parmaklarının her dokunuşuyla kadın gençleşiyor gibiydi ancak yüz hatları hiç değişmedi. Yanakları pembeleşti. Gözleri netleşti. Saçları parlaklaştı.

Hayatta kalmak için ihtiyacımız olanı çaldık. Thierry de kardeşinin yaşlı bir kadının tekrar güzel hissetmesine yardım etmesini izliyordu. *İlk başta sadece yankesiciydik. Yiyecek, giyecek bir şeyler almak için oradan buradan couronne aşırırdık. Ama bu, Toulouse için yeterince iyi değildi. Sonunda gözlerini daha zengin hedeflere dikti – kontlar, markizler, hatta bir iki dük bile vardı.*

Bana kederli bir şekilde gülümsedi. *O zamana kadar, Toulouse gerçek servetin çalınan ıvır zıvırlardan değil, bilgiden geldiğini öğrenmişti. Mücevherler yerine sırları çaldık, en yüksek teklifi verene sattık. İtibar kazanmamız uzun sürmedi. Gris adında bir adam sonunda ekibine katılmamız için bizi işe aldı. O zaman iç çekerek el-*

letine baktı Toulouse ve Gris tartıştılar. Toulouse sırlarını dökmekle tehdit etti ve Gris de dilimi keserek misilleme yaptı.

Dehşet içinde ona baktım "Dilini kestti."

Buna karşılık Thierry yavaşça ağzını açtı ve içi boş bir dış çemberini açığa çıkardı. Dilinin kökü, boğazının gerisinde işe yaramaz bir şekilde kıpırdandı. Kendi boğazıma yükselen safrayı hissettim. "Ama sen hiçbir şey yapmadın. Neden cezalandırılan sen oldun?"

Sokaklar acımasızdır, avcı. Onları hiç tanımadığın için şanslısın. Seni değiştirirler. Seni sertleştirirler. Hayatta kalmak için gerekli olan sırlar, yalanlar... kolayca unutulmazlar. Gözleri kardeşine geri çevrildi. Olanlardan Toulouse'u sorumlu tutmuyorum. Yapılması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı.

"Bir dilin olmamasının sebebi o."

Gris, kardeşimi sessiz tutmanın en iyi yolunun beni tehdit etmek olduğunu biliyordu. Ve işe yaradı. Sesimi kaybettiğim gece o da kendininkini kaybetti. Toulouse o zamandan beri bir sır küpüdür. Ve de daha iyi bir adam.

Böylesi bir metaneti —böylesi bir kabulü, böylesi istikrarlı bir sakinliği— aklım almayarak konuyu değiştirdim. "Sesini kaybettiğini söyledin ama seni zihnimde net bir şekilde duyabiliyorum."

O gece büyü gücümüzü bulduk — ve ben çoktan sessizliğin bedelini ödemiştim. Atalarımız farklı bir şekilde iletişim kurmama izin verdi.

Bu dikkatimi çekti. "Büyü gücün olduğunu bilmiyor muydun?"

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap veren Thierry değildi. Deveraux'ydu. Elleri çizgi desenli ceplerinde, kırmızı vagondan bize doğru yürüdü. Şal desenli paltosunun altına puantiyeli bir gömlek giymişti ve şapkasındaki tavus kuşu tüyü her adımında hopluyordu. "Söyle bana, Reid, eğer kırmızıyı hiç görmeseydin neye benzediğini bilir miydin? Şu kardinal kuşunda tanıyabilir miydin?" Kıp kırmızı bir kuşun tündüğü fırının çatısına işaret etti. Sanki ona baktığımızı anlamış gibi uçup gitti.

"Ee... hayır?"

"Peki, onun tüm hayatını uçamayacağına inanarak geçirseydi uçabileceğini düşünüyor musun?"

Kaşlarımı çatıgında, "Tüm hayatını bilinçaltında büyünü bastırarak geçirdin, sevgili çocuğum. Böyle bir icra kolayca geri alınmaz. Görünüşe göre, sadece karının cansız bedenini görmek onu serbest bırakacak kadar güçlüydü."

Gözlerim kısıldı. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Yakında, bilmem gerekenden çok şey bildiğimi öğreneceksin. Ne yazık ki benimle tanışmanın oldukça çekilmez bir getirisi."

Thierry'nin kahkahası zihnimde yankılandı. *Doğru diyor.*

"Peki... Peki ya sen?" diye sordum, tedbirli davranmaya son vererek. Kim olduğumu biliyordu. *Ne* olduğumu. Başka türlü davranmanın bir anlamı yoktu. "Siz bir cadı mısınız, Mösyö Deveraux?"

"Dürüst mü davranıyoruz?" Neşeli bir şekilde göz kırptı ve meydana doğru ilerlemeye devam etti. "Değilim. Bu, sorunu cevaplıyor mu?"

O, kalabalığın içinde kaybolurken kafatasımın arkasında rahatsız edici bir ürperti hissettim.

"Hayır, cevaplamıyor," diye mırıldandım öfkeyle. Yaşlı kadın da gitmek için ayağa kalktı ve Toulouse'u kemiklerini kıracak gibi kucakladı. Dönüşümünü kendi gözlerimde görmeseydim, onun farklı bir insan olduğuna yemin ederdim. Toulouse karşılığında yanağını öptüğünde kadın kızardı. Bu öyle masum, öyle *saf* bir hareketti ki göğsümde keskin bir burukluk hissettim. Deveraux'nun esrarengiz çıkışıyla birleştiğinde... dengem şaşmıştı. Sersemlemiştim. Böyle bir büyü yapılmamıştı. Bu —tüm bunlar— yanlıştı.

Thierry elini omzuma koydu. *Büyüyü bir silah olarak görüyorsun, Reid ama yanıliyorsun. Büyü yalnızca... büyüdür. Zarar vermek için kullanmak istersen zarar verir ve kurtarmak için kullanmak istersen de...* Birlikte, kadının kulağının arkasına bir çiçek sıkıştıran Toulouse'a baktık. Kalabalığa geri dönmeden önce ona ışık saçarak gülümsedi. *Kurtarır.*

II. BÖLÜM

Quand le vin est tiré, il faut le boire.

Şarabı kadehe dokuyorsan, onu içmesini de bilmelisin.

— Franziz Atasözü

KIZIL ÖLÜM VE GELİNİ EBEDİ UYKU

Reid

Zenna saçıma uzanırken, kolyesi –büyük, altın, yumruğum büyük-
lüğündeki elmas kolye ucuyla– yüzüme çarptı. Bukleleri şekillen-
dirmek için ellerini kokuşmuş bir macunla köpürtrü. Kolyesini sinir
olmuş bir şekilde ittim. Gözlerim yanıyordu. Sürmeyi vagondan at-
sam fark eder miydi?

“Aklından bile geçirme,” dedi, elimi ölümcül kaleminden uzaklaş-
tırarak.

Ne tesadüftür ki Beau, Zenna kozmetik çantasını getirdiğinde
ortadan kaybolmuştu. Arabaları bu alana park ettiğimizden beri
annemi de görmemiştim. La Fôret des Yeux’nün eteklerinde bir köy
olan Beauchêne’in yerlileri, buradan geçen gruplar için gerçek bir
sahne inşa etmişlerdi – gösteri yaptığımız şehir meydanlarından
ve tavernalardan çok farklıydı. Öğleden sonra burayı kurmuşlardı.
Ardından tüccarlar ve yiyecek arabaları gelmişti. Güneş yavaş ya-
avaş gözden kaybolurken, kehribar renkli vagondan içeri kahkaha ve
müzik sesleri süzölmeye başladı.

Göğsüm açıklanamaz bir şekilde ağrıyordu. İlk performansım-
dan bu yana altı gün geçmişti. Beauchêne, Troupe de Fortune’un
resmî turunun son durağıydı. Cesarine’de, Deveraux ve aktörleri
toplumun ayrıcalıklı kesiminin alt tabakayla karıştığı şehrin altın-

daki yeraltı mezarlarında sırta kadem basacaktı. Sını tanımayan, ahlaksız ve maskeli bir hâlde

La Mascarade des Crânes, demişti Madam Labelle.

Kurukafa Balosu.

Daha önce hiç böyle bir kutlama duymamıştım. Onun için surpriz olmamıştı.

Deveraux yeleşini iliklemeyi bitirdi. "Üste biraz daha hacim ver lütfen, Zenna. Ah, evet. İşte oldu!" Bana göz kırptı. "*Resplendissant* görünüyorsunuz, Mösyö Kızıl Ölüm. Kesinlikle göz kamaştırıcı – ve öyle de görünmelisiniz! Bu gece gerçekten de özel bir gece."

"Öyle mi?"

Zenna'nın gözleri ince çizgilere dönüşene dek kısıldı. Bu akşam zümrüt yeşili bir elbise giymişti – ya da belki mor. Mum ışığında yanardöner bir şekilde parılıyordu. Dudaklarını siyaha boyamıştı. "Sahne geç *her* gece özel bir gecedir, avcı. Eğer orada sıkılırsan, seyirciler bunu anlayacaktır. Sıkılan bir seyirci ise cimri bir seyircidir ve eğer *senin* yüzünden *bana* bahşiş vermezlerse, çok sinirleneceğim." Yıldızlı fırçasını yüzüme doğrulttu. "Sinirlenmemi istemezsin, değil mi?"

Fırçasını yavaşça kenara ittim. Ânında yüzüme geri getirdi. "Sen her zaman sinirlisin," dedim.

"Ah, hayır." Tehditkâr bir şekilde sırttı. "Beni sinirli görmedin."

Deveraux, dışarıdaki sesler daha da yükseldikçe kıkırdadı. Ve gölgeler daha da uzadıkça. "Bu gece *kimsenin* sıkılacağını sanmıyorum, tatlı Zenna."

Mânâlı bir bakış paylaştıklarında, bir şeyler döndüğünden emin olarak kaşlarımı çattım. "Programda bir değişiklik mi oldu?"

"Zekâ küpü seni." Deveraux kaşlarını oynatarak boynuzlu maskemi bana fırlattı. "Durum şu ki, evlat, programdaki değişiklik *sen*-sin. Bu gece, Troupe de Fortune'un açılış gösterisinde Seraphine ve benim yerimi sen alacaksın."

* (Fr.) Gösterişli –çn

"Ve çuvallamasan iyi olur," diye uyardı Zenna, beni bir kez daha saç fırçasıyla tehdit ederek.

"Ne?" Maskemi bağından geçirirken gözlerimi kıstım. "Neden? Ve annem nerede?"

"Sent bekliyor tabii ki. Hiç korkma, ona çoktan programdaki değişikliği haber verdim. Biz konuşurken Beau onu tahtaya bağlıyor." Gözleri muziplikle parıltıyordu. "Gidelim mi?"

"Bekle!" Zenna beni karyolasına geri çekti ve maskemin üzerine dikkatlice bir tutam saç yerleştirdi. Şaşkına dönmüş bir şekilde ona baktığımda beni kapıya doğru itti. "Bana daha sonra teşekkür edersin."

Her ne kadar sözlerinde —*herhangi* birinde— yüpheli bir şey olmasa da vagondan adım attığım gibi midem çalkalanıp bulanmaya başladı. Güneş neredeyse batmıştı ve akşam havası beklentiyle nabız gibi atıyordu. Bana en yakın duran seyircilerin yüzlerinden okunuyordu. Parmak uçlarında yaylanmalarından, etraflarındakilere fısıldamak için dönmelerinden belliydi.

Kaşlarım daha da çatıldı.

Bu gece farklıydı.

Nedenini —nasılını— bilmiyor ama hissediyordum.

Hâlâ sütüne kavuşmuş bir kedi gibi sırııp kısık sesle mırıldanan Deveraux beni sahneye çıkardı. Meydanın ortasındaki ahşap bir kareye. Çevresinde fenerler yanıyor, sertleşmiş karı zayıf bir ışıkla aydınlatıyordu. Paltoları, eşarpları ve tek parmaklı eldivenleri. Biri fırlatma tahtamı seyirciden öteye döndürmüştü. Annemi göremiyordum ama Beau biraz ötesinde onunla tartışıyordu. Yanlarına gitmek için hamle yaptım.

Deveraux kolumu yakaladı. "Ah, ah, ah." Başını iki yana sallayarak beni öne doğru döndürdü ve aynı zamanda pelerinimi üzerimden sıyırdı. Kaşlarımı çattım. Ardından bir titreme geldi. Gözleri heyecanla parlayan kalabalık beklentiyle beni izliyordu, ellerindeyse bal şarabı ve baharatlı şaraplarla dolu kadehler vardı. "Hazır mı-

sını” diye mırıldandı Deveraux. İçgüdüsel olarak palaskamdaki bıçakları kontrol ettim, kılıcım sırtıma bağlıydı. Maskemi düzelttim.

“Evet.”

“Mükemmel.” Sonra boğazını temizledi ve meydana bir sessizlik çöktü. Kollarını iki yana açtı. Gülümsemesi daha da genişledi. “Lordlar, leydiler, kasaplar ve fırıncılar, sıradan vatandaşlar ve asilzadeler – *bonsoir*! Selam olsun sizlerel! Lütfen, kana kana için ve misafirperverliğiniz için en derin şükranlarımı sunmama izin verin.” Kalabalık alkışladı. “Bu akşamki performanslarımızdan memnun kalırsanız eğer, lütfen oyunculara takdirinizden bir parça bahşetmeyi unutmayın. Cömertliğiniz, Troupe de Fortune’un Beauchêne’e hepimizin sevdiği şeyi –dizginsiz ve pür eğlenceyi– sunmaya devam etmesini sağlıyor.”

Deri pantolonuma baktım.

Pür.

Sanki aklımı okuyormuş gibi kalabalığın içinden biri ıslık çaldı. Utançtan kulaklarım yanarak sesin geldiği yöne baktım ama o loş ışıktaki suçluyu ayırt edemedim. Sadece gölgeler vardı. Silüetler. Endamlı bir kadınla sırtık gibi bir adam bana el salladı. Kaşlarımı çatarak başka yöne baktım ve...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Açın kulaklarınızı, iyi dinleyin!” Deveraux’nun sesi meydanda cınladı ama onu neredeyse hiç duymadım, gözlerim tanıdık bir kadınla erkeği ararken sahnenin kenarına iyice yaklaştım. Kaybolup gitmişlerdi. Kalbim kulaklarımda kuvvetli bir şekilde gümbürdü-yordu. “Saygıdeğer misafirler, yalnızca ama yalnızca bu gece, bu sahnede tek seferlik bir deneyime tanık olacağız. Baştan aşağı ve tam anlamıyla yeni bir numara, bir destan –bir *mükemmellik abidesi*– tehlikeli bir oyun ve ölümcül romantizmle dolu.”

Yeni numara mı? Paniğe kapıldım, onunla göz göze geldim ama bana sadece göz kırpmakla yetindi ve uzun adımlarla fırlatma tah-tasına doğru giderken yanımdan geçti. Beau sırtıttı ve kenara çekil-

* (Fr.) İyi akşamlar –çn

di “Ve şimdi, daha fazla uzatmadan, size birlik *Mort Rouge*’umu-
zu sunuyorum” –Deveraux, tahtayı çevirmeden önce bana işaret
etti– “ve gelini *Sommeil Éternel*’i”

Ağzını açık kaldı.

Tahtaya bağlı olan Lou bana sırtıttı. Beyaz kelebekler –hayır, güve-
ler– yüzünün üst köşesini kaplamış, kanatları soluk saçlarına karış-
mıştı. Fakat elbisesi... dilim damağım kurumuştu. Hatta bu bir elbise
falan değildi – daha çok örümcek ağına benziyordu. Tülden kolları
omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yakasıysa belnin kıvrımına karı-
şıyordu. Devamında, eteğin narin kumaşı –transparan, parça par-
çaydı– rüzgârda hafifçe dalgalanarak bacaklarını ortaya çıkarıyordu.
Çıplak bacaklarını. Şaşkına dönmüş bir biçimde ona baktım.

Deveraux imalı imalı öksürdü.

Sesi duymamla ateş bastı ve düşünmeden hareket ederek gider-
ken pelerini elinden çektim. Ona siper olmak için, o pürüzsüz, al-
tın rengi tenini örtmek için pelerini kaldırdığımda Lou alayla güldü.

“Merhaba Chass.”

Kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum. “Merhaba ka-
rıncığım.”

Arkama bir bakış attı ve bu kadar yakından gülümsemesi çok...
yapmacık görünüyordu. Fazla sabit. Kaşlarımı çatığımda, kirpikle-
rini yanaklarındaki gümüş rengi simlere karşı kırıştıtarak daha da
neşeli bir şekilde gülümsedi. Belki de sadece yorgundu. “İnsanlar
izliyor.”

“Farkındayım.”

Gözleri saçıma çevrildi, çene hattıma doğru yüzümü süzdü ve
oradan da boğazıma kaydı. Göğsüme. Kollarıma. “İtiraf etmeliyim,”
dedi göz kırparak, “göz kalemi hoşuma gitti”

Midem kasıldı. Ofkeli mi, kendinden geçmiş mi ya da –ya da
tamamen başka bir şey mi– olduğumdan emin olamayarak pelerini
bir kenara fırlatıp ona doğru bir adım attım. Bir adım daha. Te-

* (Fr.) Kızıl Ölüm –çn

** (Fr.) Ebedi Uyku –çn

minden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındım. Bileklerindeki kayışları kontrol ediyormuş gibi yaptım. Ayak bileklerindeki kayışları kontrol etmek için parmağımı uyluğunun iç kısmından aşağı, baldırına doğru geçirdim. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

"Zenna'dan, elbette. Güzel şeyleri seviyor."

Elbette. *Kahrolasıca* Zenna. Yine de içimdeki rahatsızlığı yay-
kılığını hızla bastırmıştı. Lou buradaydı. *Gülündeydi*. Gözlerinin
onunkileri buldu ve yavaşça tüm vücudunu süzerek dudaklarında
oyalandıktan sonra ayağa kalktı. "Burada ne yapıyorsun?" Artık
sahnenin yanında gezinen Ansel ve Coco'yu çenesiyle işaret etti.
Günde başımı iki yana sallayarak araya girdim. "Hayır. *Sen*. Bu taht-
aya bağlanmış hâlde *sen* ne yapıyorsun? Çok tehlikeli."

"Sana sürpriz yapmak istedim." Gülümsemesi daha da genişle-
di. "Ayrıca sadece aktörler vagonlara binebiliyor."

"Sana *bıçak* atamam."

"Neden olmasın?" Kaşlarını daha da çatıldığında, tahtaya bağlı
kalçalarını salladı. Dikkatimi dağıtıyordu. Sürekli dikkatimi dağıt-
maya çalışıyordu. "Hünerini abarttım mı yoksa?"

İsteksizce geri adım attım. "Hayır."

Gözleri muzipçe parlıyordu. "Kanıtla o zaman."

Bana bunu yaptıran neydi bilmiyorum. Belki sırtışıındaki bariz
meydan okumaydı. Belki yanaklarının ateş basmış gibi kıpkırmızı
kesilmesi. Belki de seyircilerin sessiz fısıltıları. Palaskamdan bir bı-
çak çıkardıktan sonra geriye doğru yürüdüm, havaya fırlattım ve
boğuk bir *tak* sesiyle hızla yakaladım. Yeniden düşünmeden —te-
reddüt etmeden— önce onu tahtaya fırlattım.

Bıçak, bacaklarının arasında kalan tahtanın derinliklerine gö-
müldü. Tüm tahta darbeye zangırdadı.

Kalabalıktan keyif naraları yükseldi.

Lou — o da başını geri atarak güldü.

Kahkahası içimi doldurdu, bana güç verdi ve seyirciler sanki toz
olup uçtu. Yalnızca Lou ve kahkahası vardı. Gülümsemesi. *Elbise-*
si. "Bu kadarcık mı?" diye seslendi. Karşılık olarak başka bir bıçak

çektim. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Aramızdaki menafreyi kapatırken, her bir bıçakla vücudunun hatlarını öperken onları her seferinde daha da hızlı tırlattım.

Sonuncuyu da attığımda adrenalinden nefes nefese kalmış bir şekilde yanına koytum. Seyircilerin alkışları arasında bıçakları tahradan çıkardım. "Bize nasıl bu kadar çabuk ulaştın?"

Başını omzuma bıraktı. Kendi omuzları hâlâ titriyordu. "Eğer sorduğun buyru, büyüyle değil. Ebedi Uyku'n bir haftadır uyumadı."

"Peki sen – ittifakı sağladın mı?"

Başını kaldırdıktan sonra tekrar sırttı. "Sağladık."

"Nasıl?"

"Biz " gözlerinde, gülümsemesinde bir şey değişti ve boynumla omzum arasındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. "Coco başardı. Onu görmeliydin. Muhteşemdi – doğuştan bir lider. Teyzevni bize katılmaya ikna etmesi hiç zaman almadı."

"Sahiden mi?" Başka bir bıçağı çıkarmak için durakladım. "La Voisin benim kampına girmeme bile izin vermedi. Coco onu bizimle çalışmaya bu kadar çabuk nasıl ikna etti?"

"O sadece. İttifakın avantajları dezavantajlardan daha ağır bastı. Hepsi bu."

"Ama avantajları önceden de biliyordu." Bir parça kafa karışıklığı düşüncelerimi delip geçti. Çok geç olsa da, Lou'nun kayışların içinde gerildiğini fark ettim. "Yine de reddetmişti."

"Belki de bilmiyordu. Belki birisi onu aydınlatmıştır."

"Kim?"

"Sana söyledim ya." Gülümsemesi şimdi kaybolmuş ve yüz ifadesi keskin bir şekilde sertleşmişti, tüm o sahtelik gitmişti. "Coco başardı. Coco onu aydınlattı." Ses tonundan irkilip geri çekildiğimde iç çekti ve uzaklara baktı. "İki gün içinde bizimle Cesarine'de buluşacaklar. Mutlu olacağını düşünmüştüm."

Kaşları çatıldı. "Mutluyum, sadece..."

Hiç mantıklı değil.

Kan kampında bir şey olmuştu. Lou'nun bana söylemediği bir şey.

Sonunda bakışlarıma karşılık verdiğinde gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Özenle boş bakıyorlardı. Kontrollü. Sanki aramıza duvar örmüş, beni engellemişti. Başıyla bıçaklarıma işaret etti. "Burada işimiz bitti mi?"

Sanki dinliyormuş gibi Deveraux yanımızda bitti, bakışları seyircilere kaydı. "Bir sorun mu var, çocuklar?"

Son bıçağı da tahtadan çektim, sesimi yükseltmemek için mücadele ettim. "Her şey yolunda."

"O zaman... o zaman büyük finale geçelim mi?"

Bir kez daha geriye doğru yürürken sırtımdaki kılıcı kınından çektim. "Evet."

Lou'nun yüzünden neredeyse fark edilmeyecek bir gülümseme geçti. "Onu ateşe vermeyecek misin?"

"Hayır." Ben düşünceli bir şekilde gözlerimi ona dikmişken Deveraux göz bağını maskemin üstüne sardı. Gözlerimin üstüne. Görüşüm olmadan, zihnimde net bir şekilde başka bir sahne gördüm. Toz. Kostümler. Mavi kadife. Sedir ağacı ve kandil kokusu aldım. Lou'nun sesini duydum. *Hiçbir şey saklamıyorum, Reid.*

O akşam kar yağmıştı. Saçları parmak uçlarımin altında nemliydi. *Bana söyleyecek kadar rahat değilsen, bu benim hatam, senin değil.*

Lou tekrar sır saklamaya başlamıştı.

Kendimi odaklanmaya, Deveraux'nun kolu çekişini dinlemeye zorladım ve tahta hareket etmeye başladı. Her yumuşak sesle tahtanın dönüşünü saydım, hızını belirledim ve her dönüşte Lou'nun vücudunun yerini aklımda canlandırımdım. İlk seferinde, bu kılıcı anneme atacakken epeyce gergindim ama güven duygusunun başarıya ulaşmak için kritik olduğunu biliyordum. Ona güvenmek zorundaydım, o da bana güvenmek zorundaydı.

Hiç ıskalamamıştık.

Şimdi –Lou'nun önünde dururken– başının üstündeki nokta-

yı gözünde canlandırdım. Sadece birkaç santimetrelık bir kısımdı. Kesin olarak söylemek gerekirse on iki santimetre. Hataya yer yoktu. Derin bir nefes alarak bekledim. Bekledim.

Kılıcımın uçmasına izin verdim.

Seyircilerin nefesi kesildi ve kılıcın tahtaya çarptığında çıkardığı ses tüm vücudumda yankılandı. Göz bağımlı çekip çıkardım.

Lou, dudakları aralanmış bir şekilde göğsü inip kalkarken bana ardına kadar açılmış gözlerle bakıyordu. Kılıç bağımlı üstüne değil, yanına saplanmıştı – o kadar yakınındaydı ki yanığında ince bir kesik oluşmuştu. Bağlı olduğu çark yavaşça dururken güve kanatlarından biri koparak sahneye süzüldü. Seyirciler çılgınca tezahürat yaptı. Çığlıkları, övgüleri, kahkahaları – bana pek mantıklı gelmemişti.

Iskalamıştım.

Ve Lou tekrar sır saklamaya başlamıştı.

BENİ SEVMİYOR

Lou

Sona kalan köylüler de gözleri kan çanağına dönmüş bir hâlde tökezleyerek evlerine çekildiklerinde Claud Deveraux yeniden birleşmemizi kutlamak için Boisaîne'i patlattı. "Dans etmeliyiz," diye mırıldandım, başımı Reid'in omzuna koyarak. Yanağını saçıma yasladığı. Birlikte kehribar renkli vagonun basamaklarına oturup yamalı bir yorganı üstümüze alarak Coco'yla Ansel'in, Zenna ve Toulouse ile el ele vermesini izledik. Deveraux'nun mandolininden yükselen melodiler eşliğinde bir daire çizerek coşkuyla dönüp duruyorlardı. Her biri "Koca Memeli Liddy" şarkısının sözlerini hatırlamaya çalışsa da başarısız oldu. Ayaklarının dibinde biriken her bir şarap şişesiyle kahkahaları daha da büyüdü ve şarkıları daha da aptallaştı.

Onlara katılmak istiyordum.

Ancak esnediğimde —gözkapaklarım yorgunluktan ve şaraptan inanılmaz derecede ağırlaştığında— Reid alnıma bir öpücük konurdu. "Yorgunluktan ölüyorsun."

"Liddy'nin şarkısını mahvediyorlar."

"Sen Liddy'nin şarkısını mahvediyorsun."

"Pardon?" One eğildim ve ona ters bir bakış atmak için döndüm. Yine de dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Çok teşekkür ederim ama benim coşkuym her şeye bedel."

"Güzel bir ses hariç."

Keyiflenerek gözlerini alaycı bir öfkeyle kocaman açtım. “Tamam o zaman. Peki. Bir de senin *güzel sesini* duyalım.” Hiçbir şey söylemediğinde –sadece sınıtı– kaburgalarımı dürttüm. “Hadî. Bana nasıl yapıldığını göster. Bay Hoş Ses. Ayaktakımı talimatlarınızı bekliyor.”

İç çekerek gözlerini devirdi ve parmağımdan uzaklaştı. “Unut gittin, Lou. Şarkı falan söylemiyorum.”

“Ah, olamaz!” Onu bir veba gibi takip ettim ve ulaşabildiğim her santimini dürtüp ellemeye başladım. Ancak hamlelerimden kaçtı ve ayağa kalktı. Yanıt olarak en üst basamağa sıçrayıp neredeyse burun buruna gelene kadar öne doğru eğildim. Battaniye yere düştü, unutuldu. “Şok olup hayranlık duymaya hazırım, Chass. Senin yılanları hipnotize edip bakirelerin pantolonunu indirse iyi olur. İsa’nın bir mucizesi gibi olsa iyi olur..”

Öpücüğü sözlerimin geri kalanını yuttu. Ayrıldığımızda mırıldandı, “Bakirelerin pantolonunu indirmekle ilgilenmiyorum.”

Sırıtarak kollarımı boynuna sardım. Sahnedeki dalaşmamızın ya da arabamızda uyuyan kara tilkinin lafını açmamıştı. Ben de yanağımdaki kesikten ya da tilkinin adının Brigitte olduğundan bahsetmemiştim. “Ansel’in bile mi?” diye sordum.

Performansımızdan sonra Coco ve Ansel beni köşeye sıkıştırmış ve Reid’in kardeşlerinin cinayetleriyle ilgili haberleri nasıl karşıladığını sormuşlardı. Ardından gelen sessizliğim onları kızdırmıştı. Onların sessizliği de beni kızdırmıştı. Reid’e tüm gerçeği söylemek istemediğimden değildi ama bu ne işe yarardı ki? Etienne ve Gabrielle’i *tanımıyordu*. Neden yas tutsundu ki? Neden ölümlerinin sorumluluğunu üstlensindi? Çünkü *üstlenirdi*. O kadarından emindim. Annemin, kardeşlerini hedef almaya başladığını bilseydi dikkati Morgane’ı yenmek yerine onları korumaya yönelirdi – Morgane’ın ölümü onların güvenliğini sağlamanın *tek* yolu olduğundan bu mantıksız bir stratejiydi.

Hayır, yalan değildi. Ona *yalan söylememiştim*. Bu yalnızca... bir sırды.

Herkesin sırtları vardı

Reid başını iki yana salladı "Ansel gerçekten benim ilim değil."

"Öyle mi?" Daha da yakınlaştım, kelimeleri dudaklarına suluk olarak çarpınıştı ve yavaşça merdivenlere tırmanarak beni vapur kapisına yasladi. Ellerıyla yüzümü vardı. Beni hapsetti "Tipta ne?"

Burnumu omzumda gezdirdi. "Şarkı söyleyemeyen kızları seviyorum."

Dudak bukererek ellerimi göğsüne koydum ve onu ittim. "Senti gör!"

"Ne oldu?" diye sordu masum bir şekilde, geriye doğru tükürleyip kara neredeyse popo üstü yapışacakken. "Olani söylüyorum. Sesin yüksek bir nota çatladığında beni..."

"KOCA PİPİLİ BİLY, ÇOK ÇALIŞMAZDI BEYNI," diye bağırdım, ellerimi kalçama koyarak. Kahkahalarını bastırmaya çalışıp başarısız olarak üzerine yürüdüm. "AMA O KADAR UZUNDU Kİ ONUN ALETİ." Eli ayağına dolaşip diğerlerine doğru arkasına baktığında bağırarak konuştum, "Bundan mı hoşlanıyorsun Chass? Bu seni heyecanlandırıyor mu?"

Arkamızdaki şenlik benim sözlerimle sona erdi. Tüm gözler üzerimize çevrildi.

Kan Reid'ın yanaklarına hücum etti ve yatıştırıcı bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Tamam, Lou. Amacına ulaştın..."

"BACAĞINA KADAR UZANAN ŞEKİLİ, ÇOK GEÇMEDEN ÇEKTİ LIDDY'NİN DİKKATİNİ~"

"Lou." Madam Labelle kıkırdadığında öne atılarak ağzımı kapatmaya çalışsa da ondan dans ederek uzaklaşıp Beau ile kol kola girerek çılgınca dönmeye başladım.

"-VE DOKUZ AY İÇİNDE, DOĞDU BİR BEBE!" Omzumun üzerinden dönüp ona seslendim, "Duydun mu, Reid? Bir bebe. Çünkü seks..."

Deveraux ellerini çırttı ve kıkırdadı. "Mükemmel, mükemmel Liddy'yi tanırdım ve bir daha asla karşılaşamayacağım daha güzel bir yaratığı. Çok neşeli bir ruh. Şimdi tüm krallık tarafından sevilen biri olduğunu bilmek onu çok keyiflendirirdi."

"Dur bir dakika." Deveraux'ya doğru dönerek Beau'yu beraberrimde sürükledim. "Koca Memeli Liddy gerçek bir insan mıydı?"

"Ve sen onu *tanıyor* muydun?" diye sordu Beau inanamayarak.

"Tabii ki öyleydi. Ve genç William. Sevgili kızlarının doğumundan sonra ayrıldıkları talihsiz bir gerçek ancak yalnızca şehvetin iştahıyla beslenen ilişkilerin doğası böyledir."

Reid'le göz göze geldik.

İkimiz de hemen bakışlarımızı kaçırdık.

İşte o zaman Coco ve Ansel'i birlikte kaçarken gördüm.

Ne yazık ki Beau da görmüştü. Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı ve kamp ateşine geri döndü, yürürken de bir şişe şarap almak için eğildi. Reid, ne düşündüğü belli olmayan bir ifadeyle ona baktı. Bana gelince, arsa boyunca Coco'nun ve Ansel'in siluetlerini ormanın sınırındaki bir derenin yakınında durdukları yerde ayırt etmeye çalıştım. Çok... yakın görünüyordlardı. *Şüpheli* derecede yakın. *Korkutucu* derecede yakın.

Deveraux gizli gözlemimi yarıda kesti. "Arkadaşının kalbi için korkuyorsun."

"Ben – ne?" Gözlerimi onlardan ayırdım. "Neden bahsediyorsun?"

"Arkadaşın." Bilge bir tavırla Ansel'e işaret etti. "*La jeunesse éternelle*. Sonsuza dek genç kalacak. Bir erkekte böyle bir masumiyeti takdir etmeyenler var."

"Bir de bazı aptallar var," dedim, Ansel'i izlemek için boynumu uzatarak...

Gözlerim ardına kadar açıldı.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman *Tanrım*.

Öpüşüyorlardı. İkisi *öpüşüyordu*. Coco eğilmişti ve Ansel ise gerçekten de bunu yapıyordu. Oyunu oynuyor, hamlesini yapıyordu. Daha da yakınlaştım, kalbim aynı anda hem gurur hem de korkuyla doldu.

* (Fr.) Ebedi gençlik —çn

Deveraux sırttı ve bir kaşını kaldırdı "Belli ki bunu takdir edenler de var."

Reid beni kendi tarafına çekti. "Bizi ilgilendirmez."

Ona inanamaz gözlerle baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır..."

Ama attığı fırçanın devamını dinlemedim. Elinden kurtularak vagonların etrafından süzıldüm. Belki beni buraya sürükleyen şey şaraptı ya da belki de Coco'nun kaskatı ve garip bir şekilde durmasıydı... sanki...

Sanki küçük kardeşini öpüyormuş gibi. Siktir.

Tekrar denemek için eğilmeden önce bir, iki, üç saniyeliğine geri çekildi.

Sahnenin çevresinden dolanıp gölgesinde saklandım. Ansel'e durması için mırıldandığını duyacak kadar yakındım. Coco başını iki yana sallayarak kollarını beline sardı, sanki kendini mümkün olduğunca küçültmeye çalışıyormuş gibi. Sanki ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi. "Ansel, lütfen." Ona bakmakta zorlanıyordu. "Ağlama. Bu... Ben böyle olsun..."

Siktir, siktir, siktir.

Fısıldadığı açıklamasını duymakta zorlanarak sahneye daha da yaklaştım. Bir el sırtıma dokunduğunda yüreğim ağzıma gelmişti. Reid arkamda onaylamadığı her hâlimden belli bir şekilde çömeldi. "Ben ciddiym, Lou," diye tekrarladı alçak sesle. "Bu onları ilgilendirir, bizi değil."

"Kendi adına konuş." Sahnenin köşesine bakarken, Ansel'in yanağından bir gözyaşını silmesini izledim. Kalbime bir ağırlık çöktü. "Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Eğer aralarında işler karışırsa düzelirmek zorunda olan benim. Bu kesinlikle beni ilgilendirir."

"Lou..."

Coco'nun başı aniden bize doğru döndü ve ben de geriye doğru eğilerek doğruca Reid'e çarptım. Tüm sahneyi devirmeden toparlanmayı başararak denge için omuzlarımı tuttu ve ikimizi de yere çekti. Yanağına fısıldamak için kafamı çevirdim. "Şşşt."

Kulagındaki nefesi tüm tüylerimi diken diken etti. "Bu yanlış."

"Ben seni tutmayayım o zaman, vagonlara geri dön."

Gitmedi ve birlikte öne eğilerek Coco'nun her kelimesini duymaya çalıştık.

"Bunun olmasını istemedim, Ansel." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Çok üzgünüm ama bu bir hataydı. Yapmamalıydım – böyle olmasını istememiştim."

"Bir hata mı?" Ansel'in sesi kelimeyi söylerken çatladı ve Coco'nun elini kavramak için yaklaştı. Yeni gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Beni öptün. *Beni* öpen *sendin*. Bunun bir hata olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Öyleyse neden beni tekrar öptün?"

"Çünkü bilmem gerekiyordul" Bu çıkışı karşısında yüzünü buruşturarak elini bıraktı ve volta atmaya başladı. "Bak," diye öfkeyle fısıldadı Coco, "biraz sarhoşum..."

Ansel'in ifadesi sertleşti. "O kadar sarhoş değilsin."

"Evet, öyleyim." Gergin bir şekilde saçını yüzünden çekti. "Sarhoşum ve aptal gibi davranıyorum. Üzerinde yanlış bir izlenim bırakmak istemiyorum." O zaman Ansel'in ellerini tuttu ve salladı. "Sen iyi bir insansın, Ansel. Benden daha iyi. Herkesten daha iyi. Sen – sen *mükemmelsin*. Hayatına gireceğin kimse, sana sahip olduğu için kendini şanslı saymalı. Ben sadece – ben..."

"Beni sevmiyorsun."

"Hayırlı Yani *evet*." Ansel uzaklaşarak yüzünü onunkinden çevirdiğinde Coco gözle görülür bir şekilde çöktü. Sesi o kadar alçaldı ki Reid ve ben onu duymak için çaresizlik içinde ilerledik. "Bana âşık olduğunu düşündüğünü biliyorum, Ansel ve ben... Ben de sana âşık olmak istedim. Seni öptüm çünkü olup olamayacağımı bilmem gerekiyordu. Seni tekrar öptüm çünkü emin olmam gerekiyordu."

"Emin olman gerekiyordu," diye tekrarladı Ansel. "Yani... bana her dokunduğunda... beni her utandırdığında, senin de... senin de beni isteyebileceğini *hissetmemi* sağladığında... bunu bilmiyordun. Bana umut verdin ama *emin* değildin."

"Ansel, ben..."

"Peki hangisi?" Ansel kaskatı kesilmişti, sırtı blze dönüktü. Yüzünü göremesem de sesi daha önce hiç duymadığımı kadar keskin çıkıyordu. Acımasız. İstirabımı neredeyse ses tonunda *görebiliyordum*, ikisine de işkence eden canlı bir şeydi. "Beni seviyor musun, sevmiyor musun?"

Coco uzun süre cevap vermedi. Reid ve ben konuşmaya cesaret edemeden nefeslerimizi tutarak bekledik. Hareket bile edemedik. Sonunda elini hafifçe Ansel'in sırtına koydu.

"Seni seviyorum, Ansel. Sadece... senin beni sevdiğin şekilde değil." Ansel şiddetle irkildiğinde Coco elini indirdi ve geri çekildi. "Çok özür dilerim."

Başka bir kelime daha etmeden döndü ve dereden aşağı koşmaya başladı.

Onun gidişyle Ansel'in omuzları çöktü ve ona yaklaşmak için bir hamle yaptım —onu kollarıma almak ve gözyaşları yatışana kadar onu tutmak için— ama Reid'in kolları belimdeki kavrayışlarını sıkılaştırdı. "Yapma," dedi fısıldayarak. "Bırak sindirsin."

Ben dokunuşuyla olduğum yerde kalırken Deveraux, yatma zamanının geldiğini duyurmuştu. Ansel gözyaşlarını silerek etrafın toparlanmasına aceleyle yardım etmeye gitti. "Tipik Ansel," diye fısıldadım, midem bulanarak. "Neden böyle olmak zorunda... bu kadar..."

Sonunda Reid beni serbest bıraktı. "Coco'nun ona yaptıklarını hak etmedi."

Çelişkili duygular içimde savaş verdi. "O hiçbir şey *yapmadı*. Flört etmek ölümcül bir günah değil ya."

"Onu kandırdı."

"O..." düşüncelerimi ifade etmekte zorlandım. "Kendi hislerini değiştiremez. Ona hiçbir şey *borçlu* değil."

"Bu sadece zararsız bir flört değildi, Lou. Ansel'in duygularını biliyordu. Bunu da Beau'yu kıskandırmak için kullandı."

Başımı iki yana salladım. "Niyetinin bu olduğunu düşünmüyorum. Anlamak zorundasın... Coco kendini bildi bileli güzel. Çocukken bile ona akın eden taliplerle büyüdü, bu da hızlı bir şekilde ol-

gunlaştığı anlamına geliyor. Bu yüzden de kendinden emin, kibirli ve kurnaz –ve onu *seviyorum*– ama acımasız değil. Ansel'i incitmek istemedi. Yalnızca... onun duygularının derinliğini anlayamadı."

Reid dudak büktü ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Evet. Anlayamadı."

Diğerleri ateşi söndürüp boş şarap şişelerini toplayarak yatmaya hazırlanırken, ben de Coco'yu bulmak için gizlice dereden aşağı indim. Uzun sürmedi. Birkaç metre sonra onu, başını kollarına gömmüş bir şekilde bir çobanpüskülünün yanında otururken buldum. Tek kelime etmeden yanına oturdum. Su, önümüzde saniyeleri sayarak yavaşça akıyordu. Pantolonum kardan sırlıslam olmasaydı, huzurlu denebilirdi.

"Ben bok gibi bir insanım," diye mırıldandı, başını kaldırmadan.

"Saçmalık." El alışkanlığıyla saçlarını ayırdım, iki parçayı da başının tepesinde üçe böldüm. "Boktan çok daha iyi kokuyorsun."

"Bizi duydun mu?"

"Evet."

İnledi ve yaşlı gözlerle başını kaldırdı. "Her şeyi mahvettim, değil mi?"

Parmaklarım çevik hareketlerine ara vermeden saçını örerken her bölüme yeni saç tutamları eklemeye devam ettim. "O iyi olacak, Coco. Kırık bir kalp yüzünden ölmeyecek. Bu aslında çoğu insan için bir olgunlaşma töreni." İlk örgüyü bitirdim, kuyruğunu gevşek bıraktım. "Alec benimkini kırdı ve ben yaşadım. Babette de seninkini kırdı. Onlar olmasaydı, bir sonrakini bulamazdık. Reid'i bulamazdım."

Öylece suya baktı. "Onun kalbini kırmam sorun değil diyorsun yani."

"*Diyorum ki, eğer bunu sen yapmasaydın başka biri yapacaktı zaten. Çok azımız ilk aşkımızla hayatımızı sürdürürüz.*"

Yine inledi ve başını geriye atarak ellerime yasladı. "Ah, *Tanrım*. Ben onun ilk aşkıyım."

"Hafif, değil mi? Zevkleri ve renkleri tartışılmaz gerçektir." İkinci çalgının de bürüldüğünde, en yakın daldan bir çobanlık tüpü kopardım ve meyveleri sıyırarak saçlarına yerleştirdim. Ben çalgıyıken sevizce oturdu. Sonunda, önünde oturmak için etrafından emekledim. "Ona zamanı ver, Coco. Yola gelecektir."

"Hayır." Başımı salladı ve örgüleri çözüldü. Meyveler etrafımızdaki kırı sızlıyordu. "Benden nefret edecek. Flört etmemi affedebilirdi ama onu asla öpmemeliydim."

Hiçbir şey söylemedim. Bilmediği şeyleri ona anlatmanın bir faydası olmazdı.

"Onu sevmek istedim, biliyor musun?" Soğuk karşısında dirseklerimi kavrayarak hafifçe kamburlaştı. "Bu yüzden yaptım. Bu yüzden bana öyle... o ceylan gözleriyle âşık âşık baktığında onu hiç terslemedim. Bu yüzden onu iki kez öptüm. Belki de üçüncüyü denemeliydim."

"Coco."

"Berbat hissediyorum." Gözlerinde yeni gözyaşları birikse de kararlı bir şekilde gökyüzüne baktı. Bir tanesi bile akmadı. "Ona zarar vermek hiç istemedim. Belki – belki göğsümdeki bu ağrı yanıldığım anlamına geliyordur." Aniden baktı ve elimi tuttu. "Hayatım boyunca aşk yüzünden hiç böylesi bir acı çekmedim, Babette beni terk ettiğinde bile. Belki de bu, onu önemsemediğimi anlamına geliyordur. Belki... Lou, belki de duygularımı yanlış yorumluyorumdur!"

"Hayır, hiç sanmıyorum..."

"Kesinlikle yeterince yakışıklı." Konuşmama izin vermedi, çaresizliği isterik bir hâl alıyordu. "Onun gibi birine *ihtiyacım* var, Lou – nazık, sevecen ve iyi birine. Neden hiç iyi olanları sevmiyorum? Neden?" Yüzü buruştu ve elleri benimkilerin içinde gevşedi. Yenilgiyle başını eğdi. "Bu tür hoktan şeyler için annelere ihtiyacımız var."

Burnumdan gülerek arkaya doğru ellerime yaslandım ve gözlerimi kapattım, parmaklarım arasındaki buz gibi karın tadını çıkardım. Yanaklarımdaki ay ışığının. "Doğru söze ne denir."

İkimiz de kendi zihinlerimizde kopan fırtınanın ortasında kal-

muş bir şekilde sessizliğe daldık. Bu andan önce hiç kimseye itiraf etmemiş olmama rağmen annemi özlemiştim. Entrikacı Morgane le Blanc ı değil. Çok güçlü La Dame des Sorcières'yi değil. Sadere, annemi. Benimle oynayan. Beni dinleyen. Kırık bir kalpten öleceğimi düşündüğümde gözyaşlarını silen.

Gözlerimi açtığımda onu bir kez daha suya bakarken yakaladım. "Josephine Teyze ona benzediğini söylüyor," dedi, sesi duyguyla doluydu. "Bu yüzden beni görmeye dayanamıyor." Dizlerini göğsüne bastırdı ve çenesini onlara yasladı. "Benden nefret ediyor."

La Voisin'dan mı yoksa annesinden mi bahsettiğini açıklığa kavuşturmasını istemedim. Hangisi olursa olsun gözlerindeki acı okunabiliyordu.

Sessizliğin onu kelimelerden daha fazla rahatlatacağını hissedererek konuşmadım. Bana bunu söylemek için uzun süredir doğru anı beklediğini fark ettim. Ayrıca... ona ne söyleyebilirdim ki? Dames Blanches'ın çocuklarını —oğullarını büyüleri olmadığı ve kızlarını da yanlış türden büyüye sahip oldukları için— terk etme geleneği anormaldi. Hiçbir kelime bunu düzeltemezdi.

Sonunda tekrar konuştuğunda dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Onu pek hatırlayamıyorum ama bazen —gerçekten konsantre olduğumda— mavinin parıltılarını ya da suyun içinden parlayan ışığı görür gibi oluyorum. Zambak kokusu geliyor burnuma. Bunun onun parfümü olduğunu düşünmeyi seviyorum." Gülümsemesi soldu ve bu hoş anı, dilinde ekşi bir tat bırakmış gibi sert bir şekilde yutkundu. "Hepsi saçmalık elbette. Altı yaşımdan beri Josephine Teyze'yle birlikteyim."

"Seni hiç ziyaret etti mi? Annen?"

"Bir kere bile etmedi." Daha fazlasını söyleyeceğini bilerek tekrar bekledim. "Onuncu doğum günümde, Josephine Teyze'ye *Maman*'ın kutlamaya gelip gelmeyeceğini sordum." Esen rüzgâra karşı dizlerini daha sıkı sardı. Ya da belki de aklına gelenlere karşı. "Josephine Teyze'nin yüzü hâlâ aklımda. Daha önce hiç bu kadar nefret görmemiştim. O... bana annemin öldüğünü söyledi."

İnat benti beklenmedik bir güçle vurdu. Kaşlarını çatıttım, gözlerimdeki karnıcalanmaya karşı hızla gözlerimi kırıştırdım ve kendimi toparlamak için uzağa baktım. "Ölmüş mü peki?"

"Bilmiyorum. O zamandan beri onu sormaya cesaret edemedim."

"Kahretsin, Coco." Onun dikkatini, kendi dikkatimi dağıtmak isteyerek başımı iki yana salladım ve konuyu değiştirmek için bir şeyler düşündüm. Herhangi bir şey bu üzücü sohbete yeğdi. Morgane'in zalim olduğunu düşünmüştüm. Bakış açısı ilginç bir şeydi. "Teyzenin çadırındaki o kitap neydi?"

Yüzünü bana çevirdi, kaşlarını çatmıştı. "Kara büyü kitabı."

"İçinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Çoğunlukla büyüler. Deneylerinin bir kaydı. Soyağacımız."

Bir ürperti bastırdım. "Ne tür büyüler? Kitap... canlı gibiydi."

Alayla güldü. "Çünkü son derece ürpertici. Sadece bir kez gizlice açtım ama içindeki bazı büyüler şeytani – lanetler, beden ele geçirme, hastalık ve benzerleri. Sadece bir aptal teyzemi kızdırır."

Şimdi ne kadar denesem de ürpertimi bastıramamıştım. Neyse ki Claud yaklaşmak için o anı seçti. "*Mes chéries*", bölmekten ne kadar nefret etsem de saat geç oldu. İkinizin de kehribar renkli vagona geçmenizi önerebilir miyim? Eminim ki seyahatleriniz yünden yorgun düştünüz ve geceleri burada yalnız kalmak akıllıca değil."

Ayağa kalktım. "Reid nerede?"

Claud nazikçe boğazını temizledi. "Ne yazık ki, Mösyö Diggory şu anda meşgul." Kaşımı kaldırdığımda iç çekti. "Ekselansları'nın kötü zamanlı bir şakasından sonra genç Ansel gözyaşlarına yenik düştü. Reid onu teselli ediyor."

Coco öfkeli bir kedi gibi tıslayarak ayağa fırladı. Sonunda kelimelerini bulduğunda hırladı, "Onu öldüreceğim." Sonra şiddetli bir küfür yağmuruyla kampa geri döndü. Beau —onun tarafına geldiğini fark etti— aniden yön değiştirerek bir vagona kaçtı.

* (Fr.) Canlarım —çn

"Yavaş yavaş yapı" diye seslendim ardından, kendim de birkaç küfür saydırdım. Zavallı Ansel. Coco'nun onu kurtarmak için içeri daldığını görse utanacak olsa da, *birinin* Beau'nun kışını tekmelemesi gerekiyordu.

Arkanızda bir yerden bir haykırış duyulduğunda Claud kıkırdadı. Korkmuş bir şekilde döndüm —ve belki de biraz memnun olmuştum, Beau'nun altına işediğini görmeyi bekliyordum— ve donakaldım.

Beau değildi.

Yarım düzine adam kılıçlarını ve bıçaklarını çekmiş bir şekilde açıklıkta dizilmişti.

BENLENMEDİK BİR BİRLEŞME

Lou

"Eğil," diye emretti Claud, sesi aniden daha derin, daha ısrarcı çıkmıştı. Beni arkasına alıp yere doğru itti ve bedenini benimkini koruyacak açıya getirdi. Ama yine de kolunun altından baktığımda gözlerim çılgına dönmüş bir şekilde Chasseurlerin mavi paltolarını aradı. Bir tane bile yoktu. Onun yerine, yırtık paçavralar ve yıpranmış paltolar giymiş olan bu adamlar buram buram haydut kokuyordu. Kelimenin tam anlamıyla *kokuşmuşlardı*. Otuz adım ötede, kendimizi attığımız yerden kokularını alabiliyordum.

Claud bizi yolun tehlikeli olmasıyla ilgili uyarmıştı ama onu ciddiye almamıştım. Cadılar ve avcılar düşünüldüğünde, sıradan insanların bize yaklaşacağı düşüncesi gülünçtü. Ama beni şaşırtan şey bu düşünce değildi. Zar zor ayağa kalkmama sebep olan, onlardan uzaklaşmak yerine hırsızlara *doğru* koşmama neden olan şey bu değildi.

Hayır. Başka bir şeydi bu. Başka *biriydi*.

Arkalarında –yüzündeki kir kadar siyah bir bıçakla– Bas duruyordu.

"*Siktir.*" Bas ve Reid'in gözleri buluştuğunda dehşete kapılarak Claud'u dirsekledim. Ama umursamadı bile. "Bırak beni! *Hemen* bırak beni!"

"Dikkati üzerine çekme, Louise." Beni tek koluyla aşağıda tut-

ın manulması derincede gırtlıyordu. "Bakın ve bakın! İz bak, yavaş ve sessiz
deveye atarım. Oldukça tatlı ve tatlı deniyordun, ama şimdi çok acıdır."

Neden bulmuş oluyordun sen? Bu *Itan*. Fakat bir ark oluyordu. *Itan*
nın vermesi, ama o ve Reid birbirlerini parçalamaya çalışarak
gibi parçalanıyorlar.

"Burak yapamıyordun," dedi basitler.

Çatıştı ve Reid'in *Baltamdu'sun* palankasından çıkarması için iz
ledim. Son birkaç aydır, *Coriel* performansının dolayısıyla *dünya* tabi
caya gömülmüştü. Başın yüzünde pırlantı gırtlıyordu. "Belki,"
dedi tutkuncesine.

Yahşılardan diğerlerini kampın merkezine toplamaya devam etti.
Ne yazık ki sayıları çok azdı. Ancak birkaçını salınamadın *rapunzel* bir
kaç saniye içinde onu silibitir bıraktılar. Diğer adamlar daha vapordan
indirerek *Coro* ve *Beau'yü* peşlerinde sürükledi. El ve ayak bilek
leri çoktan iple bağlanmıştı ve her ikisi de beyhude bir çaba içinde
kendilerini serbest bırakmak için tüm adale ediyorlardı. Ancak *Madam*
Labelle, onu esir alan kişiye karşı koynadı. Sakin bir şekilde boyun
egerek *Toulouse* ve *Thierry* ile kaçmak bir göz teması kurdu.

Oldukça soluk benizli kısa bir adam elindeki hançeri kıldan
niyetine kullanarak Reid ve *Beau*'u doğru yitirdi.

"Bu da kim acaba, *Beau*?"

"Bu, *Başpiskopos'u* öldüren adam." *Beau*'ın sesi yabancıydı, elle-
rindeki çelik kadar sertti. Saçları uzamıştı, onu en son gördüğüm-
den bu yana geçen aylar içinde keçeleşmişti ve sol yanagında kötü
bir yara izi çatallanıyordu. Çok... bilennmiş görünüyordu. Aç. Tanı-
dığım o yumuşak başlı, şımarık çocuğun tam tersi. "Bu, *Başpisko-*
pos'u öldüren adam. Yakalanması için elli bin *couronne* veriliyor."

Hatırlamasıyla beraber *Soluk Benizli'nin* gözleri açılıverdi.
"Reid Diggory. Bak sen şu işe." Vagonlardan birine keyifle vurma-
dan önce —sarsıcı, çirkin bir ses çıkararak— güldü. "*Dame Fortune*
bizden yana, de mi? Biz de birkaç kuruş alırız, belki güzel bir aktrist
yatağa atarız falan diye düşünüyoduk ama lanet olsun *Reid Diggory*
geldi ve kucagımıza düştü!"

Başka bir haydut —bu uzun boylu ve keldi— Coco'yu beraberinde çekiltilerek öne çıktı. Bıçağını boğazından çekmemiştir. "Onla dolaşan biri daha yok muydu, patron? Boğazında berbat bir yara izi olan bir kız? Afişlerde cadı olduğu yazıyo ya hani."

Sıkılır, sıkılır, sıkılır.

"Sessiz ol," diye fısıldadı Claud. "Sakin hareket etme."

Ama bu aptalcaydı. Kabak gibi ortadaydık. Aptalların yapması gereken tek şey dereye doğru bakmak ve bizi fark edeceklerdi...

"Doğru diyosun." Soluk Benizli, grubun geri kalanını hevesle taradı. "Onun kellesine yüz bin *couronne* veriyorlar."

Reid'in eli Balisarda'nın üzerinde gerildi ve Soluk Benizli gülümseyerek kahverengi dişlerini gösterdi. "Yerinde olsam onu verirdim, evlatçım. Şövalyelik yapmayı aklından bile geçirme." Başıyla Coco'ya işaret etti ve Keltoş onu daha da sıkı kavradı. "Bu güzel küçük şeyi kellesi olmadan görmek istersen o başka."

Şaşırtıcı bir şekilde Bas güldü. "Kellesi senin olsun. Ama geri kalan her şeyi görmek isterim."

"Ne dedin sen?" Coco öfkeden köpürdü. "Az önce — Bas. Benim. Coco."

Sırıltısı yüzünden silinirken Coco'yu incelemek için başını yana yatırdı. Çenesini başparmağıyla işaretparmağının arasına sıkıştırdı. "Adımı nereden biliyorsun, *belle fille*?"

"Bırak onu," diye emretti Beau cesur bir yiğitlik girişimiyle. "Veliaht prensinizin emridir."

Soluk Benizli'nin gözleri parladı. "Bu da kim şimdi be? Veliaht prens mi?" Keyifle kahkaha attı. "Sizi tanıyamadım, Ekselansları. Evden çok uzaktasınız."

Beau ona sert bir bakış attı. "Babamın bunu duyacağına sizi temin ederim. Cezalandırılacaksınız."

"Öyle mi diyosunuz?" Soluk Benizli, yüzünde pis bir sırıltıyla onun etrafında dolaştı. "Tahminime göre, burada cezalandırılacak olan kişi sizsiniz, Ekselansları. Haftalardır ortada yoksunuz, de mi?"

* (Fr.) Güzel kız —çn

Şehit kargaşa içinde. Babanız sessiz kalınaya çalışıyo ama söylentiler yayılıyo. Birtek oğlu *cadılarla* düşüp kalkıyomuş. Aklınız alıyomu? Sizi eve, babanıza teslim etceğimi için cezalandırılcağımı sanmam. Üstüne bir de ödüllendirilirim bence.” Reid’e dönerek ekledi. “*Bıçak Ver şunu Hemen.*”

Reid kıpırdamadı.

Keltoş’un bıçağı Coco’nun boğazında ince bir kesik bıraktı. “Bas...” dedi Coco keskin bir şekilde.

“Adımı nereden biliyorsun?” tekrarladı Bas.

“Çünkü seni tanıyorum.” Coco daha çok mücadele etti ve bıçak biraz daha derine battı. Bas’ın kaşları açıklanamaz bir şekilde çatıldı. tıpkı benimkiler gibi. Ne yapıyordu? Neden onu tanıımıyormuş gibi davranıyordu? “Biz arkadaşız. Şimdi bırak *gideyim.*”

“Kokuyu aldın mı?” Dikkati dağılmış olan Soluk Benizli, Coco’ya yaklaştı ve kanına tuhaf, aç bir ifadeyle baktı. “Bi’ şey yanıyo gibi kokuyo.” Kendi kendine başıyla onayladı. Yüzüne memnun bir gülümseme yayılmıştı. “Bi’ kan cadısı hakkında söylentiler duymuştum. Diğerleri gibi büyü yapmak için ellerini kullanmıyolar. Bi’ keresinde onlardan bi’ tane gördüğüme yemin ederim. Daha ziyade kokladım. Neredeyse burnumu yakıyodum.”

Bas’ın sesi kendinden daha emin, daha sert çıktı. “Böyle bir şeyi hiç duymadım ve bu kadını hayatımda daha önce hiç görmedim.”

Coco’nun gözleri büyüdü. “Seni *pislik.* Neredeyse bir yıl birlikte yaşadık...”

Keltoş, Coco’nun kafasına sopayla vurdu. Bu fırsattan istifade eden Reid öne atladı — tam o anda Coco da dönerek Keltoş’un bileğine kendi kanını sürmeye çalıştı. Teni yanan adam çığlık attı ve üçü de çarpışarak birbirine dolandı. Daha fazla adam, Reid’in Balisarda’sını kapıp ikisini de yere yapıştırarak boğuşmanın ortasına daldı. Coco’nun kanı karla temas ettiği yerde tısladı. Çıkan duman yüzünü çevreledi.

Madam Labelle endişeli bir ifadeyle baktı ama yine de hareket etmedi.

"Ee," dedi Soluk Benizli kendinden memnun bir şekilde hâlâ sırıtırken, "bu sorunu çözüyo o zaman, de mi? Chasseurlerle birlikte iyi para edecek. Yolda bir kaç taneyle karşılaştık. Adi piçler. Haftalardır ormanı didik didik ediyolar, bızın için tam bir karmaşa yaratıyolar, de mi? Tabii cadının kanını sadece kendime de saklayabilirim. Doğru alıcı için paha biçilmez." Soluk Benizli, Reid'e işaret etmeden önce çenesini düşünceli düşünceli kaşıdı. "Ya bu? Sen Reid Diggory'yi nerden tanıyorsun, evlat?"

Bas'ın parmakları bıçağa daha sıkı sarıldı. "Beni Cesarine'de tutukladı." Öfkeden titreyerek Reid'in yanında diz çöktü ve bıçağını yüzüne yapıştırdı. "Senin yüzünden kuzenim beni mirastan mahrum etti. Senin yüzünden beni sokaklarda ölüme terk etti."

Reid ona duygusuzca baktı. "O gardiyanları ben öldürmedim."

"Bu bir kazaydı. Ben yaptım çünkü..." Bas aniden kasılıp kaldı. Hızla gözlerini kırıştırarak kafasını boşaltmak istercesine sağa sola salladı. "Çünkü..." Kafası karışmış bir şekilde Coco'ya baktı. Coco da karşılık olarak kaşlarını çatı. "Ben – neden?..."

"Evlat, zırvalamayı kes ve sadede gel!"

"Ben – ben... hatırlamıyorum," diye tamamladı cümlesini Bas kaşlarını çatarak. Başını bir kez daha iki yana salladı. "Hatırlamıyorum."

Keltoş, ihtiyatla Coco'ya baktı. "Büyü o hâlde. Ürkütücü zımbırtı."

Soluk Benizli tiksinti içinde homurdandı. "Büyü zerre umrumda değil. Tek umursadığım *couronnelerim*. Şimdi, Bas, söyle bana – diğeri de burda mı? Hani herkesin peşinde olduğu?" Ellerini açgözlülükle ovuşturdu. "Yüz bin *couronne* ile neler yapabilceğimizi bir düşün."

"Protez yaptırmayı düşünüyorsan, vagonda cambaz ayaklığı var." Coco dişlerini göstererek gülümserken başıyla adamın kısacık bacaklarını işaret etti. Adamlar, yüzünü yere yapıştırmaya çalışsa da başarısız oldular. "Eminim ki doğru pantolonla kimsenin ruhu duymaz."

"Kuşa cesaret!" diye bağırdı Soluk Benizli, yunakları kapkarnesi kurtuldu. "Yakın ben senin işi kapamamın tabii ki."

Candun'un emriyle kayıttı. "Lanlan yap."

Anne gırtlakla gırtlak, Soluk Benizli —cadıları umursamadığını iddia etmesine rağmen— onlara epey bir saygı duyuyordu. Ya da belki de korkuyordu. Sadece homurdandı ve Bas'a geri döndü. "Ee? () burda mı?"

Nefesimi tuttum.

"Ben..." Bas'ın gözleri topluluk üyelerini taradı. "Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum? Bununla birlikte seyahat etmesi gerekiyordu, de mi?" Bıçağını Reid'e doğrulttu.

Bas zayıf bir şekilde omuz silkti. "Onu daha önce hiç görmedim."

İçim rahatladı ve gözlerimi kapayarak derin bir nefes verdim. Oldukça talihliiz yeni dış görünüşünün altında, belki de Bas hâlâ oradaydı. Eski arkadaşım. Dert ortağım. Ne de olsa Kule'de paçasını kurtarmıştım. Arkadaşlarının kafamı kesmesini izlemesi, yaptıklarım için kötü bir karşılık olurdu. Bu —Coco ile olan bu şey— sadece bir numaraydı. Bize yardım etmeye, bizi kurtarmaya çalışıyordu.

Soluk Benizli hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bölgeyi arayın."

Bu emirle gözlerim bir anda açıldı — tam o anda Reid'in benim tarafıma baktığını gördüm. Soluk Benizli bakışlarını takip ettiğinde homurdanmamak için kendimi zor tuttum. "O ağacın arkasında mı saklanıyo yoksa?" diye sordu hevesle, bıçağını direkt bize doğrultarak "Orda, çocuklar! Kız orda! Bulun onu!"

"Sessiz ol." Claud'un fısıltısı sırtımı karnıcalandırdı. Etrafımızdaki hava, bahar yağmurları, sırtına bulutları, çam reçinesi ve yosunlarla birleştiğinde oldukça ağır ve yoğundu. "Sakin hareket etme."

Bas ve diğer bir haydut bize doğru ilerlerken —nefes almaya bile cesaret edemeyerek— onun emrine uydum. Geri kalanlar ise Keltoş'un, Coco'nun ellerini ve ayaklarını bağlamasını izlerken, topluluğun etrafını sarmış bir şekilde pozisyonlarını korudu. Coco,

sanki kendini kesip kesemeyeceğini düşünüyormuş gibi adamın bıçağına baktı. Biraz daha kanla bu aptalları doğdukları güne pızman ederdi

“Ben bir şey görmüyorum,” diye mınıldandı Bas’ın arkadaşı, kaşlarını çatmış bir şekilde etrafımızda dolanarak.

Bas çobanpüskülü dallarına baktığında gözleri sanki orada değilmişiz gibi bizi es geçti. “Ben de öyle.”

Claud, hareket etmemem için beni sessizce uyarırcasına omzumdaki kavrayışını daha da sıkılaştırdı.

“Var mı bi’ şey?” diye seslendi Soluk Benizli.

“Yok!”

“Peki, git de dereyi kontrol et, Boğumlul Onu bulcaz.”

Bas’ın arkadaşı homurdandı ve topallaya topallaya uzaklaştı. Bizim olduğumuz yere kafasını bile çevirmeden Bas da yeniden Soluk Benizli’ye katıldı.

“Bu da neydi?” diye fısıldadım, paniğim yerini kafa karışıklığına bırakırken. Olanların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Bas bile bu kadar iyi bir oyuncu değildi. Beni gördüğüne dair tek bir işaret göstermeden bana bakmıştı – bakışları içimden geçmişti. Ne göz kırpmış ne de dokunmuştu. Göz teması bile kurmamıştı, Tanrı aşkına. Ayrıca, Madam Labelle bu salakları neden hâlâ bozguna uğratmamıştı? “Az önce ne oldu?”

Claud beni serbest bırakmasa da sırtımdaki baskı biraz hafiflemişti. “Yanılsama.”

“Ne? Bizi... bizi ağacın bir parçası mı sanıyorlar?”

“Ever.”

“Nasıl?”

Ona hiç uymayan biçimde ciddi bir bakış attı. “Şimdi mi açıklayayım yoksa yakın tehlike geçene kadar bekleyelim mi?”

Ona kaşlarımı çatarak dikkatimi diğerlerine geri verdim. Bas, Keltoş’a ipler konusunda yardım etmeye başlamıştı. Keltoş, Reid’i bağlamak için hareket ettiğinde, Bas yüzünde kötücül bir gülümsemeyle onu durdurdu. “Onu ben hallederim.”

Reid de gülümsemesine karşılık verdi. Bir an sonra kafasını gerliye attı —onu esir alan ilk adamın burnunu kırmıştı— ve yere yuvarlanıp ikincinin dizlerini tekmeledi. Neredeyse tezahürat yapacaktım. Balisarda'sını inleyen adamdan esrarengiz bir hızla aldı ve ayağa fırladı. Bas eşit çabuklukla karşılık verdi —sanki saldırıyı bekliyormuş gibiydi— ve Reid'in hızını ona karşı kullandı.

Uyararak için haykırmama rağmen —Reid'in durumu düzeltmeye çalışmasına rağmen— çok geçti.

Bas bıçağını Reid'in karnına sapladı.

"Hayır," diye fısıldadım.

Kanı kara sıçrarken Reid hayrete düşmüş bir hâlde yana doğru sendeledi. Bas muzaffer bir şekilde sırttı, bıçağı döndürerek daha derine sokup deriyi, kasları ve sinirleri yukarı doğru kesti ve heyaz kar kıpkırmızı olana kadar da durmadı. Kemik. Bas onu kemiğine kadar deşmişti.

Düşünmeden hareket ettim.

"Louise!" Claud tısladı ama onu görmezden geldim, kolunu üzerimden attım ve ayağa fırlayarak Reid'in dizlerinin üzerine düştüğü yere koştum. "Louise, hayır!"

Hırsızlar ben onlara doğru koşarken bön bön baktılar —muhtemelen bir ağacın insana dönüştüğünü görmeleriyle sersemlemişlerdi— ama tek odaklanabildiğim kulaklarımda duyduğum nabzımdı.

Eğer Reid kurtulamazsa... eğer Coco onu iyileştiremezse...

Bas'ı öldürürdüm. Onu öldürürdüm.

Hançerimi Coco'nun ayaklarına atarak —ve ona ulaşabilmesi için dua ederek— Reid'in önünde dizlerimin üzerine düştüm. Etrafımızda bir arbede çıktı. Nihayet, *nihayet* Madam Labelle iplerinden kurtuldu. Elinin her hareketi ile bedenler havada uçtu. Beynimin küçük bir kısmı Toulouse ve Thierry'nin de ona katıldığını fark etti ama odaklanamadım, hırsızların panik dolu çığlıklarından başka bir şey duyamadım, Reid'den başka bir şey göremedim. Reid.

Yaralı hâliyle bile hâlâ beni arkasına almaya çalışıyordu. Ancak güçsüzdü. Çok fazla kan kaybetmişti. Kesinlikle, iç organlarının

çoğu görülebiliyordu. "Aptal olma," dedim, etindeki yarığı bir arada tutmaya çalışarak. Ağzından daha fazla kan gelirken safra boğazıma yükseldi. "Kıpırdama. Sadece – sadece..."

Ama kelimeler dudaklarımdan bir türlü dökülmedi. Çaresizce Coco'ya bakarak bir desen çağırmaya çalıştım. *Herhangi bir desen.* Ama bu yara ölümcüldü. Sadece bir başkasının ölümü onu iyileştirirdi ve ben yapamazdım – Coco'yu takas edemezdim. Bu kendi kalbimi sökmekten farksız olurdu. Ve Ansel...

Ansel. Yapabilir miydim?..

Lou büyü yaptığında farklı biri oluyor. Duyguları, karar verme yetisi – dengesizdi.

Hayır. Bu düşünce karşısında başımı şiddetle iki yana salladım ama fikir oraya bir tümör gibi yerleşerek aklımı zehirledi. Eteğim Reid'in kanıyla yıkanmıştı, kollarımdayken öne doğru yığıldı ve Balisarda'sını elime bastırdı. Gözleri kapandı.

Hayır hayır hayır...

"Vay, şuna da bak." Arkamda Soluk Benizli'nin hırlamasını duydum. Çok yakındaydı. Bir eli saçıma yapışarak başımı geriye doğru çekti, diğeriye boğazımdaki kurdeleyi bir kenara itti. Yara izime dokundu. "Küçük cadım sonunda saklanmaktan vazgeçmiş. Saçını değişmiş olabilirsin ama yara izini değişemezsin. Benle geliyosun."

"Hiç sanmıyorum." Coco, Cehennem'den çıkan bir yarasa gibi üzerine çöktü ve bıçağım bir an ay ışığında parlayarak adamın bileğini kesti.

"Seni aptal sürtük." Bir nara atarak saçımı serbest bıraktı ve öfkeyle Coco'ya saldırdı. Parmakları onun gömleğini yakaladı ve Coco'yu kendine doğru çekerek sırtını göğsüne yapıştırdı. "Seni de akrabalarının kanını boşalttığım gibi boşaltcam, tüm bu güzel kanı Kurukafa Balosu'nda en yüksek teklifi verene sat—"

Coco'nun gözleri kocaman açıldı ve yüzünü öfke bürüdü. Kendi hançerini hızla çıkararak adamın gözüne sapladı. Adam ânında iki büklüm oldu ve çığlıklar eşliğinde yüzünü tuttu. Parmaklarının arasından oluk oluk kan akıyordu. Coco, Reid'in yanında diz çök-

meden önce garantiye almak için bir de tekme savurdu. "Onu iyileştirebilir misin?" diye sordum umutsuzca.

"Deneyebilirim."

KAN VE BAL

Reid

Bedenim dayanılmaz bir acı ile sarsıldı. Nefes nefese, dokundugum ilk şeye sarıldım – kahverengi eller, üzerinde yara izleri vardı. Çılgık atan adamların sesleri ve kılıçların çarpışması geldi kulağıma uzaktan.

“Onu taşımaliyiz,” dedi Coco telaşla. Kollarımı çekerek beni kaldırmaya çalıştı. Dirseğinin kıvrımından kan damladı ve alazlanmış, acı büyü genzimi yaktı. Derinin kendi kendini dikmeye başladığı karnıma baktım. “*Hadi* ama. Kanım bal olmadan yarayı bir arada tutmaya yetmeyecek. Bana yardım etmek zorundasın. Chasseurler gelmeden vagonlara gitmeliyiz.”

Sersemlemiş bir hâlde yukarı baktım ve ilk kez etrafa göz gezdirdim. Kaos hüküm sürüyordu. Birisi fırlatma bıçaklarımı yerinden çıkarmıştı ve kafamı çevirdiğim her yerde aktörler ve hırsızlar savaşıyordu.

Deveraux, mücevherli bir kılıçla hırsızlardan birini ormana doğru kovalıyordu. Toulouse ve Zenna ise üç kişiye karşı sırt sırta vermiş savaşıyordu. Toulouse’un elleri havaya kalkıp bir an bulanıklaştığında hırsızlar ânında yere düştü. Ansel bir diğerini dizlerinden yakaladı – bu hırsız Seraphine’in üzerine düştü. Adam Ansel’i silahsız bıraktığında Thierry koşa koşa geldi ama buna gerek kalmamıştı. Ansel, adamın kulağını ısırması neredeyse koparıırken

Seraphine de dillerini tekmeledi. Madam Labelle ve Beau diğer-
lerine karşı birlikte savanıyordu, biri onları etkisiz hale getirirken
diğeri de boğazlarını keşiyordu.

Doğrulmaya çalışırken dirseğinin yumuşak bir yere —sıcak bir
şeye— değince bir an durakandım.

Yanında, gözünü olmasa gereken yerde kanlı bir delik olan li-
derleri yatıyordu.

Onu berek Lou'yu bulmak için olay yerini taradım. Onu sadece
birkaç metre uzakta buldum.

O ve Bas, kurtları gibi birbirlerini etrafında daireseler çiziyordu.
Bas'ın burnundan süren kana rağmen Lou'nun savunma taraf ol-
duğu çok geçmeden belli oldu. "Seni incilmek istemiyorum, Bas,"
diye ukladı, benim Balisarda'nla yapılan saldırıların bir diğerinden
kaçarken. "Ancak bir aptal gibi davranmayı bırakman gerek. Benim
Ben, Lou."

"Sizlerle daha önce hiç tanışmadım, *madame*." Bir kez daha
hamle yapı ve bıçağı Lou'nun omzuna geldi.

Yarasını tutarken ağzı yakınlıktan bir karış açıldı. "Benimle dal-
ga mı geçiyorsun? Kule'de senin paçanı kurtardım ve sen borcunu
böyle mi ödüyorsun?"

"Kule'den tek başıma kaçtım."

Bir öfke çılgılığıyla Lou onun üstüne atladı ve sırtına sarılana
kadar ırmandı. Bacakları belini sardı. Kolları ise boğazını. "Bu hiç
komik değil. O ahmak ekibini alt ediyoruz. Bitti. Yolun sonu. Rol
yapmaya devam etmen için bir sebep yok..."

"Ben. Rol. Yapmıyorum."

Gözleri pörtleyene kadar boğazına sarılmaya devam etti ve Bas
gözüne nişan alarak bıçağını yukarı doğru savurdu. Lou, onu ace-
leyle —fazla aceleyle— serbest bırakarak sırtüstü kara düştü. Bas bir-
kaç saniye içinde tepesine çökerek bıçağı boğazına dayadı.

Doğrulamak için tekrar mücadele ettim ama Coco beni geri ya-
tırdı. "Bırak beni," diye homurdandım.

"Çok zayıfsın." Başını iki yana salladı, gözlerini kocaman açılmış bir şekilde onları izliyordu. "Lou onunla başa çıkabilir."

"Bas. Bas. dur." Lou'nun eli Bas'ın bileğini yakaladı. Göğsü, sanki paniğe kapılmamaya çalışıyormuş gibi hızla inip yükseliyordu. "Beni nasıl hatırlamazsın?" Bas yanıt olarak bıçağını daha sert bastırdı. Lou'nun kolları onun gücü karşısında titriyordu. "Numara yapmıyorsun. Siktir. Siktir."

Duraksadı, sanki Lou'nun ettiği küfürler içinde bir şeyi ateşlemişti. Bir anıyı. "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu şiddetle.

"Seni yıllardır tanırım. En iyi arkadaşlarımdan birisin." Yüzüne, çenesine dokunmak için uzandığında, Bas'ın bıçağı tutan eli gevşedi. "Ama ben... Kule'de sana bir şey mi yaptım?" Lou hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Seni içeri tıkmışlardı. Seni öldüreceklerdi, eğer ki..." Olan biteni idrak etmesiyle turkuaz gözleri aydınlandı. "Eğer ki onlara Tremblay'nin konağındaki cadıların isimlerini vermezsen. İşte bu."

"S-sen Tremblaylerde olanları biliyor musun?"

"Ben de oradaydım."

"Bu imkânsız. Seni hatırlardım."

Sonunda Lou, Bas'ın bıçağını bir kenara itti. Bas da onu durdurmadı. "Bastien St. Pierre," dedi, "iki yaz önce Soleil et Lune'de sahne arkasında tanıştık. *La Barbe Bleue*'nün provası yeni bitmişti ve sen başroldeki kadınla biraz zaman geçirmeyi umuyordun. O sırada ona kur yapıyordun. Bir hafta sonra, sen" –yüzü görünmeyen bir güce karşı acıyla buruştu ve taze büyü kokusu havaya yayıldı– "bana kur yapmaya başladın."

"Sen nasıl?.." Aniden sanki Lou kafasını ikiye yarmış gibi tuttu ve sendeleyerek ondan uzaklaştı. "Kes şunu! Kes şunu, lütfen!"

"Senden anılarını çalmıştım. Sadece onları iade ediyorum."

"Ne yapıyorsan, lütfen, lütfen dur..."

Dizlerinin üzerine düşen Bas yalvardı ve merhamet diledi ama Lou durmadı. Çok geçmeden onun çılgınları diğerlerinin dikkatini

çektı Madam Labelle –hırsızların sonuncusunu da öldürmüştü– olduğu yerde dondu. Gözleri kocaman açıldı. "Louise, kes şunu. Dur," dedi keskin bir şekilde, onlara ulaşmak için acele ederken eteğine takılıp tökezleyerek. "Kendini öldüreceksin!"

Ama Lou dinlemedi. Onun ve Bas'ın gözleri aynı anda arkaya doğru kaydı ve birlikte yığıldılar.

Coco'nun ellerini iterek sendeleye sendeleye Lou'nun olduğu yöne ulaşmayı başardım. Tütsü kokusu –keskin ve tatlıydı– beni boğdu ve şiddetle öksürdüm. Bunu yapmamla karnımdaki acının beni bir kez daha delip geçmesi bir oldu. "Lou." Ben boynunu tutarken, Bas da kendine geliyordu. "Beni duyuyor musun?"

"Louey?" Bas bir çırpıda doğrularak endişeyle Lou'nun elini tuttu. Yanağını okşamaya başladı. "Louey, uyan. Uyan."

Gözkapakları kıpırdandığında, gözlerini kırıştırarak bana baktığında –onunla yüz yüze gelmek için döndüğünde– midem bulanmaya başladı.

Gerçeği fark ettiğimde.

Lou yalan söylemişti. Yine. Sevgilisini Kule'den *kurtarmıştı*. Hem de burnumun dibinden. Bu beni şaşırtmamalıydı –*önemli* olmamalıydı– ama yine de aldatılmışlık hissi beni delip geçmişti. Olması gerekenden daha derin, herhangi bir yaranın olabileceğinden daha derin. Kendimi savunmasız ve çıırılçıplak hissettim, bu his kaslarımı ve kemiklerimi geçerek ruhuma kadar saplamıştı hançerini.

Ellerimi indirdim ve onun yanına yığıldım. Soluk soluğa kalmıştım.

Tüm gözler üzerimizdeyken hiç kimse Coco'nun arkasında ayağa kalkın hırsızların liderini görmedi. Lou dışında hiç kimse. Kasıldı ve arkamı döndüğümde adamın Coco'nun omuzları arasındaki noktaya nişan alarak bıçağını kana susamış bir şekilde kaldırdığını gördüm. Ölümcül bir darbe.

"Dikkat et!" diye haykırdı Bas.

Coco dönse de adam çoktan bıçağının ucu göğsünü delmeye hazır, üzerine çökmüştü ki...

Lou, Balisarda'mı fırlatı.

Bu uçtan diğer uca aralarında uçuşu ama adam son saniyede hareket ederek kolunu bıçağın yolundan çekti. Böylece silahım hız kesmeden, düz bir şekilde uçmaya devam etti. Arkalarındaki ağacın derinliklerine saplanana kadar da durmadı.

Ve sonra da ağaç onu yedi.

Ağzım bir karış açıldı. Soluğum kesildi. Ama ağacın gövdesinin zangırdarak değerli çeliğin her santimini ta ki geriye hiçbir şey kalmayana dek yavaşça yutmasını izlemek dışında bir şey yapamadım. Sapındaki safırdan başka hiçbir şey. Ve ağaç... ağaç *değişti*. Bir zamanlar siyah olan gövdesine, tüm ağaç güneş ışığında parlayana kadar gümüş damarlar yayıldı. Çıplak dallarda gece yarısı meyvesi çiçek açtı. Dikenler her tomurcuğu sardı. Keskinlerdi. Metalik.

Dallarında yuvalanmış çaylak kuşları sessizliği bozarak şaşkın çığlıklarla havalandılar.

Coco hızlı bir şekilde hareket etti. Acımasız bir kolaylıkla adamı kalbinden bıçakladı. Bu sefer adam ayağa kalkmadı.

Ama ben kalktım.

"Reid," dedi Lou yatıştırıcı bir şekilde ama onu duyamadım. Kulaklarımda bir çınlama başlamıştı. Uzunlarıma bir uyuşma yayılmıştı. Acı her adımda vücudumu yerle bir etmeliydi ama olmadı. İstirap, her atışında kalbimi yok etmeliydi. *Gitti*, diye güm güm atmalıydı. *Gitti-gitti, gitti-gitti, gitti-gitti*. Ama atmadı.

Hiçbir şey hissetmedim.

Balisarda'm olmadan *ben* bir hiçtim.

Sanki bedenimin dışında süzülüyormuşum gibi, kendimi safire dokunmak için uzanırken izledim ama Lou'nun eli benimkini yakaladı. "Dokunma," dedi nefes nefese. "Ağaç seni de içine çekebilir." Elimini indirmedim. Lou büyük bir mücadeleyle yanıma indirene kadar uzanmaya devam etti. "Reid, *dur*. O... o... o gitti. Ama endişelenme. S-sana yenisini buluruz. Tamam mı? Biz..." Ona bakmak için döndüğümde lafını yarım bıraktı. Yanakları pembeleşti. Burnu da. Gözleri endişeyle büyüdü.

"Bırak onu, Louise," dedi Madam Labelle sert bir şekilde. "Bir gün için yeterince hasar verdin."

"Pardon?" Lou dudak bükerek onunla yüzleşmek için döndü. "Yapılan hasar hakkında konuşmak sana düşmez."

Coco, Lou'nun yanında yerini aldı. "Müdahale etmek için bu kadar uzun süre beklemeseydin bunların hiçbirisi olmazdı. Bu adamlar senin büyü yapabildiğini bilmiyorlardı. Başlar başlamaz bu işi bitirebilirdin. Neden yapmadın?"

Madam Labelle çenesini kaldırdı. "Sana cevap vermeyeceğim."

"O zaman bana cevap ver."

Gergin sözlerimle kamptaki herkes bana döndü. Topluluk üyeleri bir araya toplandı ve kocaman açılmış gözlerle izleyerek yakınlıktı. Deveraux korkmuş görünüyordu. Ansel ileriye doğru kararsız bir adım attığında, Beau başını iki yana sallayarak onu geri çekti. Hepsini görmezden gelerek gözlerimi anneme kilitledim. Beti benzi attı. "Ben..."

"Gayet açık, değil mi?" Lou'nun kahkahasında çirkin bir keskinlik vardı. "Büyü kullanmanı istiyor, Reid. Savunma mekanizmanın devreye girip girmeyeceğini görmek için mümkün olan son âna kadar bekledi. Öyle değil mi, anneciğim?"

Annemin böylesi çirkin bir suçlamayı reddetmesini bekledim. Reddetmediğinde ise bir adım geriye tökezlediğimi hissettim. Ondan uzağa. Lou'dan uzağa.

Balisarda'mdan uzağa.

"Neredeyse ölüyordum," dedim yalnızca.

Madam Labelle'in yüzü buruştu ve kederli bir şekilde elini kaldırarak daha da yaklaştı. "Buna asla izin..."

"Neredeyse seçeneğin olmayacaktı." Topuğumun üzerinde dönerek kehribar renkli vagona doğru ilerledim. Lou arkamdan geldi ama ona bakamadım. Konuşmak için kendime güvenemedim.

"Reid..."

Tek kelime etmeden kapıyı yüzüne kapattım.

Ama kapı Coco'yu uzak tutamadı.

Beni takip etmek için zaman kaybetmeden elinde balla yanıma geldi. Kontrolsüz hareketlerle çantasından kehribar renkli sıvıyla dolu kavanozu çıkardı ve bana attı. "Kanaman var."

Gözlerim karnıma indi, yaramın açıldığı yere. Hiç farkına varmamıştım. Şimdi bile -gömleğimden taze kan sızarken- içime iliklerimde hissettiğim bir yorgunluk yerleşti. Dışarıdan Lou'nun ve annemin sesleri geliyordu. Hâlâ tartışıyorlardı. Gözlerimi kapattım.

Onunla hayatın daima böyle geçecek - koşarak, saklanarak, savaşılarak.

Hayır. Gözlerim hızla açıldı ve bu düşünceyi bir kenara ittim.

Coco yanıma çömelmek için vagonun benim olduğum tarafına geçti. Kanlı bir parmağını bal kavanozuna daldırarak karışımı yarımın üzerine sürdü. Derim neredeyse ânında bir araya geldi.

"Kanın neden o adamı yaktı?" diye sordum içi boş bir sesle.

"Bir Dame Rouge'un kanı düşmanları için zehirdir."

"Ya." Sorgulamadan başımla onayladım. Sanki mantıklı gelmiş gibi. "Tabii."

İşi bittiğinde ayağa kalkarak, karar vermeye çalışıyormuş gibi bana baktı. Birkaç tuhaf saniye sonra avucuma minik bir ilaç şişesindeki taze kan ve balı tutuşturdu. "Orada olanlar kimse için adil değildi, hele de senin için." Parmaklarımı şişenin etrafına kapattı. Hâlâ sıcaktı. "Al bunu. Bence tüm bunlar bitmeden ihtiyacın olacak."

Kafa karışıklığı içinde karnıma baktım. Yara çoktan iyileşmişti.

Kederli bir şekilde gülümsedi. "Bu derin için değil. Kalbin için."

KEMİK HANÇERİ

Lou

Deveraux yola devam etmemiz konusunda ısrar etti. Beauchêne'in hemen dışında yığılmış cesetlerle, birinin yerel yetkilileri uyarması an meselesiydi. Bu olmadan önce çok uzakta olmamız gerekiyordu. Neyse ki Deveraux normal bir insan gibi uyumuyordu da atları hemen hazırladı. Ne yazık ki bunu yaparken ona katılmamı önerdi.

O, atları harekete geçirirken vagon altımızda sallandı.

İkizlerden biri de arkamızdaki vagonu sürüyordu. Claud'un de-yişiyle *kehribar renkli* vagonu. İsmi umurumda değildi. Umursadığım tek şey, Reid'in şu anda içinde olması ama benim olmamamdı.

Reid ve Coco. İyi anlaştıkları için minnettar olmalıydım.

Ama değildim.

Battaniyeme daha da gömülürken yıldızlara baktım. Claud güldü. "Aklından neler geçiyor, ufaklık?"

"Bir aileniz var mı, Mösyö Deveraux?" Kelimeler kendi istekleriyle dışarı fırlarken ağzıma vurmamak için kendimi zor tuttum.

Bilge bir bakışla —sanki böyle bir soru bekliyormuş gibi— atları hızlandırdı. "Aslına bakarsan var. İki abla. Korkunç yaratıklar, orası kesin."

"Peki... anne babanız?" diye sordum kendime rağmen merakıma yenik düşerek.

"Sahip olduysam bile artık onları hatırlamıyorum."

"Kaç yaşındasınız?"

Güldü, gözleri benimkilere çevrildi. "Ne de kaba bir soru."

"Ne de sinir bozucu derecede belirsiz bir cevap." Kıkırdaması bir kahkahaya dönüştüğünde gözlerimi kısarak taktik değiştirdim.

"Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun, Deveraux? Evli olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gözünden bir yaş sildi. "Sevgili çocuğum, ben bir sapık değilim."

"O zaman neden? Neden bize yardım ediyorsun?"

Dudaklarını büzerek bir süre düşündü. "Belki de dünyanın daha az nefrete ve daha fazla sevgiye ihtiyacı olduğu içindir. Bu yeterli bir cevap mı?"

"Hayır." Göz devirerek huysuz bir şekilde kollarımı kavuşturdum. Bir an sonra, gözlerim kendi iradeleriyle ona geri çevrildi.

"Siz hiç âşık oldunuz mu?"

"Ah." Başını iki yana salladı, gözleri dalgınlaştı. "Aşk. Duyguların en zor bulunanı. Yaşadığım bunca yıl boyunca onu sadece iki kez bulduğumu itiraf etmeliyim. İlki, senin Reid'ine çok benzeyen inatçı bir genç çobandı ve ikincisi... O yara pek iyileşmedi. Yeniden açmak aptalca olur."

Yaşadığım bunca yıl boyunca. Kırklı yaşlarında görünen biri için garip bir ifadeydi.

"Kaç yaşındasınız?" diye tekrar sordum, bu sefer daha yüksek sesle.

"Oldukça yaşlı."

Gerçekten garipti. Suratına baktım. "Nesiniz siz?"

Kıkırdadı, gözleri benimkileri delip geçti. "Ben sadece... varım."

"Bu bir cevap değil."

"Öyle tabii. Neden kendimi senin beklentilerini karşılamakla sınırlamam gerekiyor ki?"

Konuşmanın geri kalanı —hatta *gecenin* geri kalanı— böyle sinir bozucu bir şekilde geçti. Gökyüzü zifiri karanlıktan griye, ardından da göz kamaştırıcı pembeye dönüşerek aydınlandığında, Claud Deveraux'nun gizemini çözmenin yakınından bile geçmemiştim.

"Cesarine'ne yaklaştık, ufaklık." Omzumun hafifçe dürttü ve bacalardan çıkan dumanların şalâğın, altın ışığına yükseldiği doğuyu işaret etti. Dizginleri yavaşça çekerek atları yavaşlattı. "Daha fazla yaklaşmayı göze alamam. Arkadaşlarını uyandır. Kendi pansiyonu varmış olsa da Madam Labelle'in şehirde bağlantıları olduğuna inanıyorum. Birlikte, dönüşünüz için güvenli bir yer temin edeceğiz ama şimdilik *adieu*" demeliyiz."

Şimdilik.

Onun sakin yüzünü şaşkınlık içinde inceledim. Bize yardım etmesi hiç mantıklı gelmiyordu. Hem de hiç. Şüpheli yanımda bir şeyler döndüğüne emindi —elbette ki gizli nedenleri vardı— ama pratik yanımı ona çenesini kapatmasını ve Deveraux'ya teşekkür etmesini söyledi.

Ben de öyle yaptım.

Elimi ellerinin arasına alarak gözlerimin içine baktı. "Yollarımız burada ayrılırken güvende ol, hayatım. Tekrar görüşene kadar güvende ol."

Vagonun kapısını usulca çaldım.

"Reid?" Cevap vermediğinde alnımı tahtaya yaslayarak iç geçirdim. "Gitme vakti."

Yanıt yoktu.

Umutsuzluk beni bütün bütün yutmakla tehdit ediyordu.

Bir zamanlar ben çocukken, annem nüfuz sahibi biriyle sevgili olmuştu — *la noblesse* — kesimden bir adamla. Ondan bıktığında onu Şato'dan kovdu ama adam kolayca ayrılmadı. Hayır, bu, sahip olduğu neredeyse sonsuz para ve güçle reddedilmeye alışkın olmayan bir adamdı. Kısa bir süre sonra, ormana musallat olmak, kız kardeşlerimizi avlamak ve Şato'nun yerini öğrenmek amacıyla onlara işkence etmeleri için adamlar tuttu. Annemin yerini öğrenmek amacıyla.

* (Fr.) Elveda —çn

** (Fr.) Soylu —çn

Tam bir aptaldı. Onu öldürdüğü zaman üzülmemiştim.

Fakat göğsümü açıp içini taşlarla doldurarak cesedini L'Eau Mèlancolique'e attığında üzülmiştim. Bir utanç duygusuyla cesedin gözden kaybolmasını izlemiştim. Karısı ona ne olduğunu asla bilemeyecekti. Ya da çocukları.

"Üzulme, tatlım," diye fısıldamıştı Morgane, beni rahatlatmak için kanlı parmaklarıyla benimkileri sıkarken. "Sır dediğin süslenmiş bir yalan olsa da bazı sırlar saklanmalıdır."

Ama rahatlamamıştım. Midem bulanmıştı.

Reid ve benim aramdaki bu sessizlik böyle hissettirmişti – sanki göğsümde kayalarla denize atlamışım gibi, batmamı durdurmaktan acizmişim gibi. Kanamayı durdurmaktan. Ama bu sefer beni kesen annem değildi.

Bendim.

Kapıya daha sert vurdum. "Reid. Orada olduğunu biliyorum. Girebilir miyim? Lütfen?"

Kapı sonunda aralandı, karşımda durmuş bana bakıyordu. Tereddütle gülümsedim. Karşılık vermedi – ki bu önemli değildi. Gerçekten. Değildi. Bunu söylemeye devam edersem, belki doğru olurdu. Birkaç garip saniye sonra Coco kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ansel de arkasından geldi. "Hemen geri döneceğiz," diye söz verdi Coco, geçerken koluma dokunarak. "Sadece... başka bir yerde olmamız gerek."

Reid kapıyı arkamdan kapattı.

"Ben de eşyalarımı toplamalıyım," derken sesim aşırı neşeli çıkmıştı. İçimden küfrederek boğazımı temizledim ve daha doğal bir ton takındım. "Demek istediğim – toplanacak çok şey yok ama işte. Yola ne kadar çabuk koyulursak o kadar iyi olur, değil mi? Cenaze yarın. Blaise'i bize katılmaya ikna etmek için sadece bugünümüz var." Sessizliğe hüründüm. "Gerçi burada daha fazla zamana ihtiyacın varsa, Claud'un atlarından birinin nalı düştü, bu yüzden bekledikleri biz değiliz. Thierry'yi desek daha doğru olur. Sanırım o, topluluğun nalbandı, Amandine'deki bir adam için çıraklık mı

ne yapmış." Çantasına eğilmiş olan Reid, dinlemediğine dair hiçbir işaret göstermedi. Yine de konuşmaya devam ettim, kendimi durduramıyordum. "Senden daha az konuşan tek kişi o olabilir." Hafifçe kıkırdadım. "Tam bir arpacı kumrusu. Dün gece – dün gece haydutlara karşı büyü mü kullandı o? Yoksa o ve kardeşi?"

Reid kısaca başıyla onayladı.

"Peki... onları Morgane'a karşı bize katılmaları için ikna etmiş olabilir misin?"

Tüm vücudu gerilse de yine de dönmedi. "Hayır."

Mide bulantım yoğunlaşarak suçluluk duygusuna benzer bir şeye dönüştü. "Reid..." Sesimdeki bir şey sonunda bana dönmestini sağladı. "Dün gece olanlar benim hatamdı. Bazen sadece *tepki* veriyorum..." Verdiğim sinirli nefesle saçımdan bir tutamın uçuşmasına neden oldum. "Balisarda'nı kaybetmek istememiştim. Çok üzgünüm."

Her şey için.

Tutamı yakaladı ve ikimiz de parmaklarının arasından kaymalarını izledik. Bana sarılmasını, aramızdaki gerginliği öperek gidermesini istedim. Onun yerine bana temiz bir gömlek verdi. "Biliyorum."

Omuzlarının gerginliği, dudaklarından dökülmeyen şeyi söyledi.

Ama yine de gitti.

Onu sarsmak istedim. Çılgılık atmak ve öfkelenmek istedim, ta ki bir zırh misali ardına gizlendiği suçlayıcı sessizliği parçalayana kadar. Sıkılığından morarana ve benimle konuşmak *zorunda* kalana kadar bizi birbirimize bağlamak istedim.

Elbette bunların hiçbirini yapmadım.

Kısık sesle ıslık çalarak parmaklarımı en alt rafta gezdirdim. Hareket etmeden duramıyordum. Üzeri kurutulmuş meyve, yumurta ve ekmek sepetlerinin yanı sıra ahşap oyuncak askerler ve tavus kuşu tüyleriyle kaplıydı. Garip bir birleşim. "Diğer erkek cadıları bu kadar çabuk bulduğuna inanamıyorum. Hayatım boyunca bir tanesiyle bile karşılaşmamıştım." Omuz silktim ve kulağımın arkasına bir tavus kuşu tüyü geçirdim. "*Doğru*, bu hayatın çoğunu Şa-

to da – kimse bu böyle bir şeye inanmayacağı bir yerde – tecrüte için de ve geri kalanını da sokaklarda hırsızlık yaparak geçirdim ama olsun.” Yüzümü ona dönerek onun da kulağının arkasında bir tüy geçirdim. Sırtı bozucu bir şekilde homurdansa da onu çıkarmadı. “Kaderini tersine çeviren ilk kişi olduğumu biliyordum ama bunun olma şansı nedir ki?”

Reid son giysisini de çantasına koydu. “Deveraux bir şeyleri birtirir.”

Kalabalık raflara göz attım. “Bunu görebiliyorum.”

“Hayır. Bizi biriktiriyor.”

“Ah.” Yüzümü buruşturdum. “Ve kimse bunun garip olduğunu düşünmüyor mu?”

“Deveraux ile ilgili her şey garip.” Çantasının ağzını sıkıca kapatarak omzuna attı – sonra durdu, bakışları masaya kaydı. Ben de baktığı yöne döndüm. Orada bir kitap açık bir şekilde duruyordu. Bir günlük. İkimiz de bir saniyeliğine ona baktık.

Sonra fırladık.

“Ah ah ah.” Kitabı parmaklarımla altından kapıdım, kıkırdadım ve dans ederek ondan uzaklaştım. “Yavaşlıyorsun, ihtiyar. Şimdi – nerede kalmıştık? Ah, evet.” Deri kılıfı işaret ettim. “Başka bir muazzam günlük. Gören de bunları böyle ulu orta bırakmakla ilgili dersini aldığını düşünürdü.” Üzerime atladım fakat onun karyolasının üstüne zıplayarak sayfaları ulaşamayacağı bir yükseklikte salladım. Sırtışıma karşılık vermedi. Kafamdaki küçük bir ses durmam gerektiği konusunda – bir zamanlar eğlenceli olan bu davranışın artık kesinlikle öyle olmadığı konusunda – beni uyardı, devam etmek için ağzımı açtığımda bile. “Bunun içinde bizi neler bekliyor? Zekâmı ve çekiciliğimi öven soneler mi? Güzelliğimi ölümsüzleştiren portreler mi?”

Bir parşömen yaprağı sayfaların arasından düşüp süzüldüğünde hâlâ gülüyordum.

Dikkatsizce yakalayarak incelemek için çevirdim.

Yüzünün bir çizimiydi – Reid Diggory’nin ustaca çizilmiş bir

karakalem portresi. Tepeden turnağa Chasseur kıyafetleri giymişti, bakışlarındaki sınırlı bozucu yoğunluk kâğıdın ötesine geçerek ruhuma işliyordu. Hayranlıkla yakından inceledim. Burada daha genç görünüyordu, yüzünün hatları daha pürüzsüz, daha yuvarlak. Saç kesimi kısa ve düzgündü. Yakasının üstünden görünen öfkeli dört bıçak yarası dışında, evlendiğim adam kadar tertemiz görünüyordu.

“Burada kaç yaşındaydın?” Parmağımı paltosundaki yüzbaşı madalyası boyunca gezdirdim, Kule’de birlikte geçirdiğimiz zamandan belli belirsiz hatırlamıştım. O zamanlar üniformasının basit, alelade bir parçasıydı. Zar zor fark etmiştim. Ancak şimdi, tüm portreyi kaplıyor gibi görünüyordu. Gözlerimi ondan ayırmıyordum.

Reid kollarını indirerek aniden geri adım attı. “On altı yaşına yeni girmiştim.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“Boynumdaki yaralardan.”

“Nasıl olmuşlardı?..”

Portreyi çekip çantasına tıktırdı. “Sana nasıl olduğunu söyledim.” Elleri hızla hareket ederek benim çantamı da toplayıp bana fırlattı. Tek kelime etmeden yakaladım. Bir hatıranın başlangıcı zihnimde yarım yamalak şekillendi. Geçen her saniye daha da tamamlandı.

Nasıl yüzbaşı oldun?

Bilmek istediğine emin misin?

Evet.

“Hazır mısın?” Reid çantasını omzuna atarak, unuttuğu herhangi bir şey var mı diye karyolanın üzerindeki dağınıklığı taradı. “Eğer gece karanlığına kadar Le Ventre’a ulaşacaksak şimdi yola çıkmamız gerekiyor. Les Dents tehlikeli olabilir ama en azından bir yol. Vahşi doğaya adım atıyoruz.”

Karyolasından tahta ayakların üzerine indim. “Daha önce Le Ventre’a gittin, değil mi?”

Kısaca başıyla onayladı.

Chasseurlere katıldıktan birkaç ay sonra, şehrin dışında bir loup garou sürüsü buldum.

"Orada herhangi bir kelle avcısı veya hırsız olmayacak," diye ekledi. "Ya da cadı."

Onları öldürdük.

Neler olduğunu anlamamla olduğum yerde donakaldım.

Omzunun üzerinden bana bakarak kapıyı itti. "Ne oldu?"

"Şehrin dışında bulduğün kurtadamlar... yüzbaşı olmak için öl-

dürdüklerin... yoksa onlar?.."

Reid'in ifadesi değişti. Uzun bir süre hareket etmedi. Sonra gariptir ki palaskasından tuhaf bir bıçak çekti. Kemikten yapılmış sapı uluyan bir hayvan şeklinde oyulmuştu.

Nefesim ciğerlerimi terk etti.

Uluyan bir kurt.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım midem ağzıma gelirken.

"Hediye idi" –Reid'in boğazı yutkunamıyormuş gibi zorlukla hareket etti– "Başpiskopos'tan. İlk avımı kutlamak için. Yüzbaşı ilan edildiğim törende vermişti."

Bir adım geri çekilirken masaya çarptım. Çay fincanları sallandı. "Bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle, Reid. Bunun bir kurtadamin kemiği olmadığını söyle."

"Bunu sana söyleyemem."

"Lanet olsun, dostum." Hemen ona doğru koştum ve kapatmak için arkasındaki kapıya uzandım. Diğerleri bunu duymamalıydı. Hele de canavarın midesinin derinliklerine bir yolculuğa çıkmamıza dakikalar varken –ölüsünün kemikleriyle dolaştığımızı duysa ittifak kurmaya pek de yanaşmayacak olan bir canavarın. "Kimin kemiği? Siktir. Ya Blaise'in akrabalarından birine aitse? Ya hatırlarsa?"

"Öyle olacak."

"Ne?"

"Hatırlayacak." Reid'in sesinde yeniden o rahatsız edici monotonluğu, o korkutucu sakinliği duyabiliyordum. "Oğlunu katlettim."

Ona ağzım açık, öylece bakakaldım. "Ciddi olamazsın."

"Bu konuda şaka yapar mıyım sanıyorsun?"

"Bence bir şaka olsa iyi olur. Bence zavallı bir şaka, zavallı bir plandan çok daha iyi olur." Karyolasına çöktüm, gözlerim hâlâ şaşkınlıktan ardına kadar açıktı. "Sana inanamıyorum. Bu... Bu senin planındı. Müttefik toplamak için çılgın bir hevesle krallığı bir uçtan diğer uca dolaşmayı isteyen *sendin*. Gerçekten Blaise'in, çocuğunun katiliyle yakınlaşmak isteyeceğini düşünüyor musun? Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Bir şey değiştirir miydi?"

"Tabii ki değiştirirdi!" Burun kemerimi sıkarak gözlerimi sıkıca kapattım. "Pekâlâ. Değişiklik yapacağız. Claud'la Cesarine'e gidebiliriz. Auguste hâlâ bize katılabilir, La Voisin zaten kabul etti..."

"Hayır." Dizlerimin arasında diz çökmesine rağmen bana dokunmamaya özen gösterdi. Omuzlarından, kasılmış çenesinden hâlâ gerginlik akıyordu. Beni henüz affetmemiştii. "Blaise'e müttefik olarak ihtiyacımız var."

"Şimdi prensiplerine sarılmanın zamanı değil, Reid."

"Yaptıklarımın sonuçlarını kabul edeceğim."

Ayağımı çocuklar gibi yere vurmaktan neredeyse kendimi alamıyordum. *Neredeyse*. "Eminim cesaretini takdir edecektir. Bilirsin... boğazını parçalarken."

"Boğazımı parçalamayacak." Reid şimdi bana dokunmuş, parmaklarının ucuyla dizime değmişti. Dokunduğu yer karıncalandı. "Kurtadamlar güce değer verir. Kan borcunu ödemek için Blaise'i düelloya davet edeceğim. Oğlunun intikamını alma fırsatına karşı koyamayacaktır. Eğer kazanırsam, güçlü müttefikler olduğumuzu göstermiş olacağız – belki de Morgane'dan bile daha güçlü."

Kısa bir sessizlik.

"Ya kaybedersen?"

"Öleceğim."

İKİMİZDEN BİRİ ÖLENE KADAR

Reid

Yoldan ayrıldığımızda orman bizi âdeta yutmuştu. Ağaçlar sıklaştı, arazi daha engebeli bir hâl aldı. Üzerimizdeki dallar yer yer tüm güneş ışığını engelliyordu. Sessizliği bozan tek şey adınlarımızdı. Burası biraz daha sıcaktı. Daha çamurlu. Deneyimlerime göre, güneye gittikçe zeminin daha da yaş bir hâl alacağını biliyordum. Şanslıysak, Le Ventre'in soğuk su bataklığına ulaştığımızda sular çekilmiş olurdu.

"Ne kadar rezil bir yer." Beau ısıtmak için ellerine üfledi. "Çok yanlış adlandırılmış."

Kimse ona cevap vermediğinde dramatik bir şekilde iç çekti. Coco yanıma sığınmıştı. Ansel onun kaçamak bakışlarına cevap vermiyordu. Muhtemel ölüm tehlikesi artık üzerlerinde olmadığından, aralarındaki uçurum yeniden açılmıştı. Ansel ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemişti. Lou da öyle. Sessizliği bir ağırlık gibi üzerime çökmüştü ama kendimi bir türlü yatıştıramıyordum. İçten içe hâlâ utanç ve öfkeden köpürüyordum.

"Bu gerçekten üzücü," diye mırıldandı Beau sonunda, başını iki yana sallayıp her birimize sırayla bakarak. Gözleri hayal kırıklığı ile parladı. "Fark etmek için surat asmakla çok meşgul olduğunuzu biliyorum ama geçtiğimiz su birikintisinde yansımanı gördümü ve – lanet olsun, çok iyi görünüyorum."

Coco kafasının üstüne bir tane vurdu. "Kendinden başka birini düşünür müsün hiç?"

Beau onun vurduğu yeri pişmanlıkla ovuşturdu. "Pek değil, hayır."

Lou sırıttı.

"Bu kadar yeter." Çantamı alçaktaki bir dalın üzerine astım. "Öğle yemeği için burada durabiliriz."

"Ve yiyebiliriz." Lou inleyerek büyük bir parça peynir çıkardı. Neyse ki Deveraux bize yolculuk için erzak vermişti. Birazını bölerek Ansel'e teklif etti. Kabul etmedi.

"İşin bittiğinde," diye mırıldandı, onun yanındaki köke otururken, "belki antrenman yapabiliriz diye düşündüm. Dün yapmadık." Bana dönerek ekledi, "Sadece birkaç dakika sürecek."

Lou alayla kahkaha attı. "Onun iznine ihtiyacımız yok, Ansel."

Beau ise Lou'nun peynirinden aşırıldı. "Umarım bu, dün gece kılıç dövüşündeki pek-de-yürekli-olmayan girişimine bir gönderme değildir."

"Gayet de yürekliydi," diye tersledi Lou.

"Adamlar vagonumuza girdiğinde benim de orada olduğumu unutma, Beau," dedi Coco tatlı tatlı. Beau'nun gözleri kısıldı. "Neredeyse altına işiyordun."

"Kes şunu." Sesi kısık çıkan Ansel kararlı bir şekilde Coco'nun ayaklarına baktı. "Beni savunmana ihtiyacım yok."

"Bu çok komik." Beau, Ansel'in kolunu işaret etti. "Hâlâ kanaman var. Kavgı sırasında tökezleyip kendini kestın, değil mi? Haydutlar seni silahsızlandırdığı için şanslısın."

"Kapa çenenı Beau yoksa ben senin için kapatırım." Lou ayağa kalktı, Ansel'i de peşinden sürükledi. Ona bıçağını vermeden önce kolundaki kesiğı inceledi. "Tabii ki antrenman yapabiliriz. Sen o piçi görmezden gel."

"Buradaki piçin ben olduğumu..."

O cümlesini bitiremeden araya girdim. "Bunun için zamanımız

yok Chasseurler dünyaya yakınlardaydı Ansel'e bir şey dener Kule'de bir nite eğitim vardı"

"Evet." Lou bana doğru eğilerek palankamdan bir tokat dahi çekti. Kallihim'in oradaki bin arı verici bir şekilde hâlâ birer "seni" da bu"

Dudağımla istemlisiz bir şekilde bukûldü. "Pardon?"

"Sadece nasıl denir." Vereceğim tepkiyi tartarına buşu yoru eğerek, yanaklarına doldurduğu havayı kaba bir sesle ıfıladı "Çok ama me ama şu bir gerçek ki Chasseurler ilkel Gösteriş düşkünü"

"Gösteriş düşkünü," diye tekrarladım katı bir şekilde

"Beni yanlış anlama, bu enjeksiyonlarınız doğru yönde atılmış kötü bir adımdı ama tarihsel olarak, kardeşliğiniz ihtilam sanatlarından mustarip gibi görünüyor. Don Kışotluk ve benzerlerinden. Sıkı bir ahlaki davranış kuralları doğrultusunda hareket eden, muhtacın ve savunmasızın koruyucuları."

"Ve bu yanlış mı?" diye sordu Ansel.

"Kavgada ahlaka yer yoktur, Ansel. Haydutlarla ya da kelle avcılarıyla savaşırken değil. Cadılarla savaşırken değil." Bakışları sertleşti "Ve Chasseurlerle de değil. Artık sen de bizden birisin. Bu da artık muhtaç veya savunmasız değilsin demek. Kardeş dediğin adamlar seni yakmaktan çekinmezler. Ölüm kalım meselesi – ya sen ya onlar."

Alayla güldüm. "Saçmalık."

Evet, Lou kelle avcılarını nispeten kolayca öldürmüştü. Demircideki suçluları katletmiş ve Kule'deki cadıyı yenmişti. Ama eğer nesiller boyu Chasseurlerden daha iyi bildiğini düşünüyorsa... Ansel'e krallığın en iyi savaşçılarından daha fazlasını öğretebileceğini düşünüyorsa...

Hiçbir şey bilmiyordu. Hile, kelle avcılarına ve sıradan suçlulara karşı işe yarayabilirdi ancak Chasseurlere karşı beceri ve strateji gerekiyordu. Yıllar süren dikkatli çalışmalar ve eğitim ile inşa edilen temeller gerekiyordu. Sabır. Kuvvet. Disiplin. Tüm yeteneklerine rağmen Lou bunlardan hiçbirine sahip değildi. Ve neden olacaktı ki? Sabırdan daha karanlık sanatlar konusunda eğitilmiş bir cadıydı.

Sokaklarda geirdiği zaman – aıka savaşıtaı tek eğtiniydi – kasa ve kaamaktı. Zamanının bıyık bir karanlıkta savaşıtaı en ok et-katlarında saklanmıştı.

“Saçmalık,” diye tekrarladı.

“Kendinden epey emdi grlmyordun, Cihan.” Bağığını yarıya, kaldırarak leden sonra gneyliyi yztime yarıntaı ok yekilde eğli. “Belki de Ansel’e uygulamalı gdermiğiyiz.”

“ok komik.”

“Ben glmyorum.”

Gzlerini ona diktin. “Sensile dvyemem. Bu adil olmaz.”

Gzleri parladı. “Kabul ediyorum. Hem de hi, adil olmaz. Ama korkarım bugn derse ihtiya olan tek kişi Ansel değil. Belirtin de yanlış bir izlenime kapılmasın istemem.”

“Hayır.” Ayağa kalkarken kollarını kavıyırdım ve ona ters bir bakış attım. “Bunu yapmayacağım. Teklif etme.”

“Nedenmiş? Korkarak bir şeyin yok. Ne de olsa en glmmiş sensin. Değil mi?”

Gğ karıma değecek kadar yaklağtı ve bir parmağıyla yanağını okıadı. Tent itti ve sest dertileğti. oğalı. Epeki tavermada olduğu gibi. Kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum. Hali sarda’n olmadan, onun bysnn ekindisi hissedebiliyordum. oktan kasların geemiyi, sakinleymeye bağlamıştım. Hay bir hissizlik omurgamdan ağağı szldi.

“Merak ediyorum.” Etrafında dairesel izerken sest mdiyor-muş gibi ıkıyordu, ensesindeki sıcak nelestin hissedebiliyordum. Ansel, Beau ve Coco kocaman aılmış gzleriyle izliyordu. “İhtal et. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorsun. Onu grmek istiyorsun. Bentin bu yanını. Senin bu yanını. Bu sent korkutuyor ama merak ediyorsun. Meraktan dliyorsun.” Dil dışarı bulayarak kuladıını yaladı. Mideme bir sıcaklık yayıldı. “Hana gvenmişin musun?”

Haklıydı. Grmek istiyordum. Bilmek istiyordum. Yüzündeki bu hay Hade yabancısı ve grpiti, yine de ben.

Hayır. Bağını ikiledi. İki yana salladı. Hi de grmek istemi-

yordum. Daha dün hüüyle kendini neredeyse öldürmesini izlemiştim. Bunu yapmamalıydı. Biz bunu yapmamalıydık. Bu doğru değildi. Bu Lou değildi. Bu...

Teslim ol.

Bu garip, yabancı sesler bir kez daha en derinlerdeki düşüncelerimi sararak beni kucakladı. Beni kandırıyorlardı. "Elbette sana güveniyorum."

"Kanıtla o zaman." Parmaklarını saçımdan geçirmek için uzandı. Dokunuşuyla titredim. Kafamdaki istilayla. "Dediğimi yap."

Teslim ol.

"Ben – bu kadarı yeter. Ne yapıyorsun?" Elini ittim ve geriye doğru tökezledim. Çantamı ağaçtan düşürdüm. Kimse onu almak için hareket etmedi. "Kes şunu!"

Ama bana uzanırken teni sadece daha güçlü parlamakla yetindi – gözleri özlem doluydu – ve aniden onun durmasını istediğimden emin değildim.

Teslim ol. Dokun ona.

"Reid." Kollarını yalvarırcasına bana uzattı ve ona doğru bir adım attığımı, yüzümü saçlarına gömdüğümü hissettim. Ama doğru kokmuyordu. Hem de hiç. Duman, kürk ve – ve başka bir şey gibiydi. Keskin bir şey. Bu, aklımdaki pusu delip geçti. "Kucakla beni, Reid. Kucakla *bunu*. Korkmana gerek yok. Sana ne kadar güçlü olabileceğini göstereyim. Sana ne kadar zayıf olduğunu göstereyim."

Fazla keskindi. Mide bulandırıcı derecede tatlı. Yakıcı.

Ellerim omuzlarına indi ve onu bir adım geri itip bakışlarımı kaçırdım. "Kes şunu. Derhal." Gözlerine tekrar bakmaya cesaret edemeyerek onun yerine boğazına baktım. Yara izine. Ellerimin altındaki teni yavaşça sönükleşti. "Bu sen değilsin."

Buna karşılık burnundan güldü ve cildi aniden parlamayı kesti. Beni iterek uzaklaştı. "Bana kim olduğumu söylemeyi bırak." Ona bakma riskine girdiğimde bana öfkeli bir bakışla karşılık vererek dudak büktü ve kaşlarını çattı. Bir eli dar kalçasındaydı. Beklenti içindeydi. "Ee? Bunu yapıyor muyuz yapmıyor muyuz?"

"Lou..." diye uyandı Annel.

Tüm vücudum titredti. "Bu, beni kontrol etmek için ikinci kez büyü kullanırsın," dedim sessizce. "Bir daha asla yapma. Anlıyor musun? Asla."

"Dramatikleşiyorsun."

"Kontrolden çıkıyorsun."

Dudaklarında muzıp bir gülümseme belirdi. İzebel'in* vücut bulmuş hâli gibiydi. "Öyleyse beni cezalandır. Zincirleri ve kurtacı tercih ederim ama bir kılıç da iş görür."

İnanılmaz. O... o...

Keskin bir nefes aldım. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Sırtışı genişledi, vahşileşti ve o anda onu artık tanıımıyordum. O artık Lou değil, gerçek bir beyaz kadındı. Güzel, soğuk ve tuhaf. "Gerçekten istiyorum."

Yalnızca birkaç ay önce tanıştınız. Onu gerçek anlamda ne kadar iyi tanıyor olabilirsin ki? Madam Labelle'in sözleri bana işkence etti. Giderek daha da gürültülü bir hâle geldiler. Louise gülcünü kazanmaya başladı. Alametlerini biliyorum. Bunun daha önce de olduğunu gördüm. Bunu durduramaz, yavaşlatamazsınız.

"Bunu kabul edersem," dedim yavaş yavaş, "bir şartım olacak."

"Dinliyorum."

"Eğer kazanırsam, artık büyü yok. Ciddiyim, Lou. Kullanmayı bırakacaksın. Görmek istemiyorum. Koklamak istemiyorum. Tüm bunlar bitene kadar düşünmek dahi istemiyorum."

"Peki ya ben kazanırsam?" Parmağını göğsümde gezdirdi. Tuhaf parlaklık tenine geri döndü. Gözlerindeki yabancı parıltı da. "O zaman ne olacak, sevgilim?"

"Onu kullanmayı öğrenirim. Bana öğretmene izin veririm."

Teni aniden söndü ve gülümsemesi silindi. "Anlaştık."

* İzebel veya Jezebel, İsrail Kralı Ahab'ın eşi olup, halkını onunla beraber putlara tapmaya zorlayan ve bu uğurda birçok peygamberi katleden, Eski Ahit'teki en kötü karakterlerden biridir. —çn

Boğazım düğümlenerek başımla onayladım ve geri adım attım. Sonunda, aramızdaki bu... bu çılgınlığa son verebilirdik. Bu geri-
lime. Bu çıkmaza. Onu hızlı ve etkin biçimde devre dışı bırak-
caktım. Tüm o alaylarına rağmen ona zarar vermek istemiyordum. Ona hiçbir zaman zarar vermek istemezdim. Onu sadece korumak
istiyordum. Morgane'dan. Auguste'tan.

Kendinden.

Ve şimdi nihayet yapabilecektim.

İkinci bir bıçak çekerek omuzlarımı geriye attım. Boynumu sağa
sola hareket ettirdim. Bileğimi esnettim.

Bıçağımı parmaklarının arasında döndürürken yüz yüze geldi-
ğimizde, baş dönmesine benzer bir his beni boğdu. Ama duygula-
rımın bana ihanet etmesine izin vermedim. Lou'nun aksine onları
kontrol edebiliyordum. Onlara hâkim olabiliyordum. Onlara hâ-
kim olacaktım.

"Hazır mısın?" Sırtışı geri döndü, duruşu hâlâ rahattı. Kibirli.
Ansel en yakın ağacın gövdesine tırmandı. Selvi. Coco bile gerile-
miş, Beau'yu da beraberinde çekmişti. "Üç kadar sayalım mı?"

Bıçağımın kabzasını çok sıkı tutmuyordum. "Bir."

Bıçağını havaya fırlattı. "İki."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Üç," diye fısıldadım.

Beni şaşırtarak ânında fırladı ve beklenmedik bir güçle saldırdı.
Kendi atağını yaparak onu kolayca engelledim. Gücümün yarısını
kullanıyordum. Sadece onu bastırmam gerekiyordu, ezip geçmem
değil, ayrıca çok ufak tefekti...

Etrafımda dolaştı ve dizimin arkasını tekmeleyip öne doğru
düşmem için hızımı kullandı. Daha da kötüsü, beni yarı zaptedip
yarı üstüme çıkararak kara yüzüstü düştüğümünden emin oldu. Ken-
di bıçağım benden uzağa savrulurken onunki boğazıma dokundu.
Kıkırdayarak dizlerini sırtıma yasladı ve enseme bir öpücük kon-
durdu.

"İlk ders, Ansel: Rakibinin zayıflıklarını bul ve onları sömür."

Olteden köpürterek, ağzına dolan kan tükürdüm ve bıçağını
onun "Çekil bastından."

Tekrar güldü ve ayaga kalkmadan önce yana doğru yuvarlanarak
beni serbest bıraktı. "Peki, Reid nerede yanlış yaptı? Yüzüstü
düşmek ve Allah'ı kaybetmek dışında yani?" Göz kırparak bıçağı-
nı yenden çıkardı ve bana geri verdi.

Ansel ağacın altında kıpraşarak göz teması kurmayı reddetti. "O
—o seni inceltmek istemedi. Kendini tuttu."

Ayaga kalktım. Çeketimle pantolonumdan kar ve çamuru silke-
lerken boynum ve kulaklarımı yanmaya başladı. *Siktir.* "İkinci kez
yapmayacağım bir hata."

Lou'nun gözleri dans etti. "İkinci raunda ne dersin?"

"Evet."

"Üç deyiince."

Bu sefer saldırıya geçtim, sert ve hızlı bir şekilde saldırdım.
Daha önce onun çabukluğunu hafife almıştım ama bir daha ol-
mayacaktı. Hızımı ve dengemi koruyarak hareketlerimi kontrollü,
şiddetli tuttum. O daha hızlı olabilirdi ama ben daha güçlüydim.
Çok, çok daha güçlü.

Sırtışı, koluna gelen oldukça güçlü bir darbeden sonra kaybol-
du. Tereddüt etmedim. Tekrar ve tekrar vurdum, onu geri geri selvi
ağacına doğru sürüyordum. Onu kısıtıyordum. *Zayıflığını sömü-
rüyordum.* Kolları çabayla sallandı ama karşılık vermeyi geçtim, sal-
dırılarımı neredeyse hiç savuşturamadı. Durmadım.

Son bir vuruşla bıçağını elinden düşürdüm ve kolumu kullana-
rak onu ağaca yapıştırdım. Nefes nefeseydim. Sırıtıyordum. Muzaf-
ferdim. "Pes et."

Dişlerini gösterdi ve ellerini havaya kaldırdı. "Asla."

Patlama ben tepki veremedi geldi. Ve koku. O koku. Genzimle
boğazımı yaktı ve ben havada uçarken —bir dala çarpıp kara dü-
şerken— beni takip etti. Başımın tepesinden sıcak ve ıslak bir şey
fışkırdı. Oraya dikkatli bir şekilde dokunduğumda parmaklarım
kırmızıya boyanmıştı. Kanlıydı.

"Sen..." Şaşkınlıktan boğazım düğümlendi. Ve öfkeden. "Hile yaptın."

"İkinci ders," diye hırladı, düşmüş bıçağı almak için hızla aşağı eğildi. "Hile diye bir şey yoktur. Cephaneliğindeki tüm silahları kullan."

Ansel kocaman, korkmuş gözlerle izliyordu. Rengi atmıştı ve hareketsizdi.

Yavaşça ayağa kalktım. Temkinli biçimde. Sesim titredi. "Bıçağı bana ver."

"Hayır." Çenesini kaldırdı, gözleri fazlasıyla parlıyordu ve bıçağı pantolonunun kemer köprüsüne yerleştirdi. "Kendin kaybettin. Geri kazan."

"Lou." Ansel öne çıkar gibi oldu, elleri vahşi hayvanları sakinleştiriyormuş gibi aramızda uzanmıştı. "Belki... belki de sadece bıçağı vermelisin..."

Sözleri, ben Lou'yu yere indirdiğimde bir haykırıyla sona erdi. Sırtüstü yuvarlanarak darbenin en kötü kısmını üstlenirken bileklerini ele geçirip onun bıçağını zorla kaptım. Beni pençeledi, çığlık attı ama bir elimle ellerini hareketsizleştirirken, diğeriyle de ulaşmaya çalışıyordum – *aramaya çalışıyordum*...

Ben kemerini bulamadan dişleri bileğime gömüldü.

"Lanet olsun!" Diş izlerinden oluşan bir yara izi ile hırlayarak onu serbest bıraktım. "*Deli misin sen?*"

"Acınası. Eminim büyük yüzbaşı *bundan* daha iyisini yapabilir..."

Ansel'in uzaktan bir şeyler bağırdığını belli belirsiz duyabiliyordum ama kulaklarımdaki gümbürtü Lou hariç her şeyi boğuyordu. Lou. Yuvarlandım, yerdeki bıçağını almak için kara daldım ama arkamdan atladı.

Önce ben ulaştım.

İçgüdüsel bir şekilde, sırtımı koruyarak bıçağı geniş, saldırgan bir açıyla savurdum. Lou uzaklaşmış olmalıydı. Bu hamleyi tahmin ederek karşılık vermeli, uzanmış kolumun altına dalmalı ve saldırmalıydı.

Ama yapmadı.

Bıcağım temas etti.

Ağır çekimde —midem ağzına gelerek— bıcağın paltosunu yırtmasını, ağzının yaşkınlıkla O çekimde açılmasını izledim. Tökezlemesini ve göğsünü tutarak yere yuvarlanmasını.

"Hayır." Kelime dudaklarımdan döküldü ve yanında dizlerimin üzerine düştüm. Kulaklarımdaki gümürtü aniden kesildi. "Lou."

"Reid!" Ansel'in sesi, her yöne kar ve çamur sıçratarak bize doğru koşarken sessizliği paramparça etti. Patinaj yaparak durdu ve kendini dizlerinin üzerine attı, elleri Lou'nun paltosundaki yaranın üzerinde çılgınca çırpındı. İç çekerek geriye yaslandı. "Tanrı'ya şükürler olsun..."

"Coco," dedim.

"Ama o..."

"COCO!"

Yerden sessiz bir kıkırdama geldi. Görüşüm Lou'nun solgun formuna odaklandı. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Kalkma," diye yalvardım, sesim çatlayarak. "Lütfen. Coco seni iyileştirecek..."

Ama kalktı. Ve ellerini tuhaf bir hareketle kaldırarak yükselmeye devam etti. Aklım —panikten yavaşlamış ve durgunlaşmıştı— hareketi algılamadı, çok geç olana kadar niyetini anlamadı...

Bir patlama beni havaya kaldırdı. Sırtım bir kez daha ağaca çarpana kadar durmadım. İki büklüm olarak boğuldum ve nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Başka bir kıkırdama geldi, bu bir öncekinden daha yüksek sesliydi. Bana doğru yürüdü, gömleğini ve derisini göstermek için paltosunu açtı. İkisi de sağlamdı. Bir çizik bile yoktu. "Üçüncü ders: Biriniz ölene kadar kavga bitmez. O zaman bile iki kez kontrol et. Düşüklerinde her zaman tekmele."

KAN BORCU

Reid

Aramızdaki gerginlik daha önce yoğunsa, artık geçilmezdi. Attığı-mızı her adım aramıza bir tuğla koyuyordu. Geçen her an bir duvar örüyordu.

Uzun bir süre yürüdük.

Lou, siyah tılkıyı —*Brigitte* ismini koymuştu— görüşme isteği-mizi iletmek için gönderse de Gévaudan Canavarı cevap vermedi.

Gün batana dek kimse tek bir kelime daha etmedi. Selvi ağaçları yavaş yavaş çam ve huş ağaçlarının yerini alırken bastığımız toprak yumuşadı. Ayaklarımızın altında vıcık vıcık sesler çıkmaya başladı, artık yosun ve likenden çok çamurdu. Tuzlu su, soğuk kış havasını tatlandırırken üstümüzde yalnız bir martı gırtladı. Su, botlarımın içini ıslatmış olsa da şans bizden yanaydı — sular henüz yükselme-mişti.

“Yakında karanlık çökecek,” diye fısıldadı Beau. “Nerede yaşadıklarını biliyor musun?”

Lou bana yaklaştı. Tüyleri diken diken olmuştu. “Onu çay için davet ettiklerinden şüpheliyim.”

Ona kolumu atıp sıkıca sarmalamamak için kendimi zor tut-tum. Bu sefer özür dilememişti. Ben de özür beklemiyordum zaten. “Geçen sefer başıboş dolaşanları denk gelip yakaladık. Ben... sürü-nün nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Başboş olanları denk gelip mi yakaladınız?” Lou bana keskin bir bakış attı. “Bana sürüyü bulduğunu söylemiştin.”

“Seni etkilemek istedim.”

“Onemi yok.” Coco gökyüzüne, mor gün batımındaki soluk ayın silüetine baktı. Bu gece dolunay vardı. Her dakika daha da parlaklaşıyordu. “Bizi bulacaklar.”

Beau, beti benzi atarak onun bakışlarını takip etti. “Peki o zamana kadar?”

Bir uluma sesi geceyi delip geçti.

Şimdi Lou’nun elini tutmuştum. “Devam edeceğiz.”

Yaklaşık bir saat sonra zifiri karanlık çöktü. Beraberinde daha koyu gölgeler belirdi ve ağaçların arasından süzüldüler. “Buradalar.” Sesi yumuşak çıkan Lou, gümüş bir kurdun gözden kaybolduğu tarafa doğru başını sola uzattı. Başka bir tanesi ses çıkarmadan ilerledi. Bir haykırış korosu bizi kuşatana kadar daha fazla uluma yankılandı. Aynı anda birbirimize yaklaştık.

“Sakin olun,” diye fısıldadım. Bıçağımı çekmek için sabırsızlansam da elimi sıkıca Lou’nunkine kenetledim. Bu ilk an kritikti. Tehlikeden şüphelenirlerse tereddüt etmezlerdi. “Henüz saldırmadılar.”

Beau’nun sesi yükselerek inceldi. “Henüz mü?”

“Herkes diz çöksün.” Yavaşça, dikkatli bir şekilde çöelmeye başladım ve başımı eğerek Lou’yu da aynısını yapması için yönlendirdim. Parmaklarımız çamurun içinde birbirine bağlıydı. Aldığı her nefesle kendi nefesimi senkronize ettim. Kendimi yatıştırdım. Sabırsızlık hissi boynumu, kollarımı sıkı sıkı sarıyordu. Belki Blaise beni dinlemeyecekti. Lou’ya söylediklerime rağmen belki de meydan okumamı kabul etmeyecekti. Belki bizi öldürürdü. “Sadece meydan okumak istediğiniz kişilerle göz teması kurun.”

Sanki bunları söylememi bekliyormuş gibi kurtlar aşağı indi. En az üç düzinesi. Her yönden ortaya çıktılar, tepemizdeki ay kadar sessizlerdi. Etrafımızı sardılar. Lou’nun yüzü bembeyaz kesildi. Onun yanında Ansel titriyordu.

Sayıcı üstünlerdi.

Korkutucu derecede hem de.

"Neler oluyor?" diye sordu Beau düzensiz nefeslerinin arasından. Alnını Coco'nun omzuna bastırarak gözlerini kapatmıştı.

Sesinin titrememesi için çabaladım. "Alfayla görüşmek istiyoruz."

Tam önümüzde, devasa sarı gözlü bir kurt ortaya çıktı. Onu hemen tanıdım – kürkü duman renginde, ağzı ağarmış ve deforme olmuştu. Burnunun bir parçası kopmuştu. Hâlâ nasıl kopup da yere düştüğünü hatırlıyordum. Ellerindeki kanının hissinin kokusunu. Acı çığlıklarının sesini.

Dudağını bükerek parmaklarımı kadar uzun olan dişlerini gösterdiğinde kendimi konuşmaya zorladım.

"Blaise. Konuşmamız lazım."

Ayağa kalkmaya çalıştığımda, Lou başını hafifçe iki yana sallayarak beni durdurdu. Bunun yerine, doğrudan Blaise'e hitap ederek kendisi ayaklandı. Elinin titrediğini sadece ben hissedebiliyordum. "Benim adım Louise le Blanc ve bu sürünün lideri Gévaudan Canavarı'yla bir görüşme yapmak istiyorum. Sanıyorum o kişi sizsiniz?"

Blaise usulca hırladı. Gözlerini benden ayırmadı.

"La Dame des Sorcières'ye karşı bir müttefiklik müzakere etmek için buradayız," dedi Lou. "Kavga etmek istemiyoruz."

"Çok cesursun." Sadece bir iç gömlek giymiş yapılı bir genç kadının ağaçların arasından çıkageldi. Bakır ten. Siyah saç. Koyu kahverengi gözler. Arkasından minyatür bir erkek versiyonu onu takip etti. "Le Ventre'a bir prens ve bir Chasseur getirmişsin."

Beau bana bir bakış attı. Başımın onayladığımda o da ayağa kalktı. Temkinli hareket etse de duruşu hafifçe değişerek onu gözlerimizin önünde başka birine dönüştürdü. Omuzlarını dikleştirdi. Ayaklarını sağlam bastı. Duygusuz bir ifadeyle kadını süzdü. "Korukarım bizi dezavantaja düşürdünüz, Matmazel?..."

Kadın ona öfkeli bir bakış attı. "Liana. Gévaudan Canavarı'nın kızıyım."

Beau başını yukarı aşağı salladı. "Matmazel Liana. Sizinle tanışmak büyük bir zevk." Kadın bu duyguyu karşılıksız bıraktığında, Beau aldırmadan devam etti. "Arkadaşım doğruyu söyledi. Loup garou ile barış yapmak için buradayız. Bir ittifakın tüm müttefiklere fayda sağlayacağına inanıyoruz."

Lou ona minnettar bir bakış attı.

"Peki siz hangi tarafı temsil ediyorsunuz?" diye sordu Liana yumuşak bir tonla, biraz daha yaklaşıarak. Beau'nun gözleri, bir avuç kurdun kadının hareketlerini takip etmesiyle sağa sola kaydı. "*Ek-selansları*."

Beau gergin bir şekilde gülümsedi. "Ne yazık ki burada resmî bir sıfatla bulunmuyorum ancak habamın da bir ittifaka sıcak baktığını umuyorum."

"Avcılarını ailemi katletmeye göndermeden önce mi sonra mı?"

"Savaşmak istemiyoruz," diye tekrarladı Lou.

"Çok yazık." Liana sıırttı ve kesici dişleri uzayarak sivri, ölümcül bir hâl aldı. "Çünkü biz istiyoruz."

Küçük kardeşi —belki de Ansel'den beş yaş daha küçüktü— dişlerini gösterdi. "Hakla onları."

"Bekle!" diye haykırdı Beau ve ona en yakın kurt irkilerek eline vurdu. Bir küfür savurarak yere düştü.

"Lütfen, dinle!" Lou, sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırarak aralarına girdi. Onun yalvarışlarını umursamayan kurtlar saldırıya geçti. Ben de peşlerinden harekete geçerek palaskamdan ikiz bıçakları çıkarıp atmaya hazırlandım...

"Sadece konuşmak istiyoruz!" Lou'nun sesi umutsuzca yükseldi. "Kavga etmek istemiy—"

İlk kurt ona çarptı ve Lou tökezledi, eli bana uzandı. Gözleri benimkileri aradı. İçgüdüsel olarak nişan aldım ve bıçağı dümdüz, hedefi bulacak şekilde fırlattım. Havada dönerken kabzasını yakaladıktan sonra Lou, kurdu tek ve devamlı bir hareketle kesti. Kurt

haykınp kanlar içinde bir kenara atlarken etrafımızı saran akrabaları duraksadı. Hırıltılar ve ulumalar geceyi doldurdu.

"Zarar vermek istemiyoruz." Lou'nun eli artık titremiyordu. "Fakat gerekirse kendimizi savunuruz." Arkasında yer alarak, buna vurgu yapmak için kendi bıçağını kaldırdım. Coco ve Ansel de kendi bıçaklarıyla bana katıldı. Beau bile hançerini kınından çıkararak çemberimizi tamamladı.

"Eh," dedi Coco acı bir şekilde. Kurtlar etrafımızda dolaştılar, saldırmak için zayıf bir nokta arıyorlardı. "Bu, düşündüğümünden daha hızlı kontrolden çıktı."

Bıçağını bize fazla yakın duran bir kurda savurdum. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun, Lou."

Şiddetle başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, hâlâ müzakere yapabiliriz..."

"İlginç bir *müzakere* anlayışın var," diye bağırdı Liana, yaralı akrabasına işaret ederek, "yanınızda bıçaklar ve düşmanlarla evimize gelerek bizi yaralıyorsun."

"Bunun olmasını istemedim." Lou konuşurken başka bir kurt onu hazırlıksız yakalamayı umarak fırladı. Hakkını vermek gerekirse, onu bıçaklamadı. Burnunu tekmeledi. "Düşmanınız La Dame des Sorcières hakkında bilgimiz var. Birlikte, sonunda onu yenebiliriz."

"Ha. Şimdi anladım." Liana'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Elini kaldırdı ve kurtlar aniden etrafımızda dönmeyi bıraktı. "Sürünün yardımı için yalvarmaya geldiniz."

"Bunu sormak için," dedi Coco keskince. Çenesini kaldırdı. "Yalvarmayacağız."

İkisi birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. İkisi de yerinden kıpırdamadı. İkisi de gözlerini kaçırmadı. Sonunda Liana başını yana eğdi. "Cesaretini görüyorum, Cosette Monvoisin ama sürü asla bir prence, bir avcıya ve fahişelerine yardım etmeyecek." Başını Beau'ya, bana ve Lou'ya doğru salladığında öfkeden gözüm döndü. Bıçaklarımı ölümcül bir niyetle kavrayarak öne çıktım. Coco kolunu göğsüme uzatarak beni durdurdu. Liana güldü, çıkan ses

gözetiliyordu. Valisiydi "Buraya gelmemeliydin, Keki Elgany Beyi parçalamaktan zevk alırdın."

"Yeter artık, Liane." Blaise'in dörtü ve beşlik sesli hevesli hırıltıları gözetilişinin kesti. Çarpışın görünüşünün, yitirdi bir insan olarak karışımında duruyordu, hatırla kadere bel bir pantolon giymişti. Çöğüşü de yüzü kadar yaralıydı. Omuzları bentnikiler kadar genişti. Belki daha geniş. Kırk kırk beş yaş, gri saçları uzun ve kırılıyordu. "Morgane le Blanc bu hafta başlarında benzer bir teklifle bizi ziyaret etti. Bir savaştan bahsetti."

"Ve Chasseculerden kurtulmaktan," dedi Liane iktidarsızca.

"Tek yapmanız gereken onun kızını teslim etmek - karım" - Blaise'in sesi gözleri bentnikilere işledi, nefretle doluydular - "ve halkının yaşadığı zulmün sonu ererek."

"Bent kurban edecek." Lou'nun eli boğazına sarıldı. Blaise hareketi takip etti. Yırtıcı. Şu anda bile herhangi bir zayıflık arıyordu. "Ben onun kızıyım," diye devam etti Lou, ses yükselerek. Bir bakış attığında gözbebeklerinin büyüdüğü konusundaki tahmininin doğrulanmış oldu. Zihni henüz durumumuzun tehlikesini kavranamıyorsa bile vürüdü de savaşıma hazırlanıyordu. "Yine de bent doğurmasının - bent büyümemesinin - tek nedeni, bir gün bent öldürecek olmasıydı. Bent hiç sevmedi. Bunun ne kadar çeyizlendiğini görüyorsunuzdur emlinim?"

Blaise ona dişlerini gösterdi. Kesici dişleri hâlâ keşkindi. Sivriydi. "Bana alleden bahsetme, Louise le Blanc, hele de ne olduğunu hiç bilmediğin hâlde. Çocukları öldürmekten bahsetme. Yanında duran kişi varken."

Lou yüzünü buruşturdu, sesinden çaresizlik akıyordu. "O dediği..."

"Hiç kan borcu var. Borcu ödenecek."

"Buraya hiç gelmemeliydik," diye fısıldadı Beau.

Haklıydı. Planımız en iyi ihtimalle yarım yamalak ve bu... bu başından beri bir intihar göreviydi. Gévaudan Canavarı bize ayla katılmayacaktı. Benim yüzümden.

"Morgane, amacını yerine getirelikten sonra seni katletmekten çekilmeyecekti." Lou tüm nezaket deneyimlerini bir yana bırakarak öntünde dikildi. Bent bir sırtı dolusu kurtadama karşı savunuyordu. "Dames Blanches, loup garouden tıksılır. Kendihestinden farklı olan her şeyden tıksınırlar."

"Deneyebilir." Blaise'ın köpekdişleri, dudacağının üstüne doğru uzadı ve gözleri karanlıkta parladı. Etrafındaki kurtlar hurlayarak tekrar etrafımızda turlamaya başladı. Tüyleri kabarmıştı. "Ama loup garounun en çok düşmanlarının kanından zevk aldığını çabucak keşfetmiş olur. Le Ventre'a girmekle aptallık ettin, Louise le Blanc. Şimdi avcın bu hatanın bedelini hayatıyla ödeyecek." Kemikleri çatlamaya ve yer değiştirmeye başladı, gözleri geriyse doğru döndü. Liana sırıttı. Kurtlar dudaklarını yalayarak daha da yaklaştılar.

Lou bir kez daha ellerini kaldırdı. Bu sefer hareket yatıştırıcı değildi. "Ona dokunmayacaksın."

"Lou." Başımı iki yana sallayarak dirseğine dokundum. "Kes sunu."

Elimi bir kenara itti ve kendi elini daha yukarı kaldırdı. "Hayır, Reid."

"Buraya geldiğimde ne olacağını biliyordum." O itiraz edemedi. Önce, Blaise kurda dönüşümünü tamamlayamadan önce derin bir nefes aldım ve öne çıktım. "Sana bir düello için meydan okuyorum, Gévaudan Canavarı ve bu sürünün alfası Blaise. Senin ve benim şerefim üstüne." Kemikleri çatırdamayı aniden bıraktı ve bana baktı, iki form arasında donakalmıştı. Yırtıcı ve insansı. Kurt ve insanın grotesk bir karışımı. "Sadece ikimiz. Seçtiğimiz bir silahla. Ben kazanırsam, sen ve sürün yaklaşan savaşta bize katılacaksınız. La Dame des Sorcières ve Dames Blanches'ı yenmemize yardım edeceksiniz."

"Peki ya ben kazanırsam?" Ağzı uzamış olan Blaise'in sesi bozulmuş, parça parça çıkmıştı. Kelimelerden çok hırıltı şeklinde.

"Beni öldürürsün."

Dişlerini göstererek alayla güldü. "Hayır."

Gözetimi kırıptırdım. 'Havır mı?'

"Merdan okumayı reddediyorum. Kedi Diggory." Kendini tamamen değışime teslim etmeden önce kuzine ve oğluna nazari salı. Saniyeler içinde soğuk gece havasında nefes nefese döner avas üzerine düştü. Bir kez daha kurt olmuştı. Liana onun ayağında dardı. Gözleri tanıdık bir nefesle parlıyordu. Bir zamanlar kend nefesimi çalar ve kendi kalbimi serdestiren bir nefese.

"Bu sefer Yüzbaşı Diggory" dedi usulca. "Diz seni ayağınla. Topraklarımızın diğer tarafındaki köve ulaşsan tanırtı kurtarırın. Ulaşamazsan..." Derin bir nefes alarak korkumuzu duratabileceğiz gibi gülümsedi ve kollarını sürüne doğru uzadı. "Sen, ölümler kurt garouya şükürler olsun."

Lou'nun yüzünü bir dehşet ifadesi sardı.

"Gevaudan Körü mırının ginevinde kalırsın. Sana başlangıç irtünlüğü vereceğiz."

"Ne kadar bir üstünlük?" diye sordu Beau, gözleri kırık ve irdişeli bir şekilde.

Liana yanıt olarak sadece sızdı.

"Silah var mı?" diye sordu Lou.

"Üzerindeki silahlar kalabilir," dedi Liana. "Ne eksik ne fazla."

Erwanterimi hızlı bir şekilde hesaptırdım. Palasımca dört bıçak vardı. Botlarımda iki tane. Sırtımda bir tane. Yedi eşya. Onlara ihtiyacım olmaması için dua etsem de saf değildim. Bunun sonu irt olmayacaktı. Kanlı olacaktı.

"Eğer herhangi biriniz Av'a müdahale ederse," diye ekledi küçük kardeşi, Lou, Coco, Ansel ve Beau'ya bakarak, "büvüyle ya da başka bir şekilde, hayatınızı kaybedersiniz."

"Peki ya Morgane?" diye sordu Coco çabucak. "Kedi kazanırsa ona karşı bizimle ittifak kuracak mısınız?"

"Asla," diye hırladı Liana.

"Bu saçmalık!" Lou onlara doğru ilerleyerek ellerini kaldırdı ama kolunu yakaladım. Şaşırtıcı bir şekilde, Beau da aynısını yaptı.

"Küçük kardeşim," dedi Beau, kurtlar etrafımızdaki peraberi da-

raltırken gözleri kocaman açılmış bir şekilde, "bence onların oyununu oynamalıyız"

"O ölecek."

Coco'nun gözleri bir kaçış yolu arıyormuş gibi dört bir yana fırladı. Bir kaçışı yoktu. "Kabul etmediği sürece hepimiz öleceğiz." Onay için bana baktı. Bekliyordu. O bakışla, anladım. Eğer bunu yapmamaya karar verirsem, buradan çıkış yolumuz için savaşıırken bana katılacaktı. Hepsi katılacaktı. Ama ödenecek bedel.. Alınacak risk...

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi gözlerim tekrar Lou'ya sürüklendi. Yüzüne. Burnunun kıvrımını, elmacık-kemiklerinin çıkıklığını ezberledim. Boynunun hattını. Savaşacak olursak, onu alırlardı. Bizim tarafımızda büyü olsa bile, öldürmek için sayıca çok fazlalardı.

Onu alırlardı ve gitmiş olurdu.

"Bunu yapma," dedi, düpedüz ıstırap çeker bir hâlde. Göğsüme bir ağrı girdi. "Lütfen."

Başparmağım kolunu okşadı. Sadece bir kez. "Yapmak zorundayım."

Liana'ya döndüğümde, dönüşümünün yarısındaydı. Siyah kürkü yırtıcı yüzünü kaplamış, dudakları korkunç bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Koş."

KURLAR GELİYOR

Reid

Bataklığa girerken bir sakinlik hissi beni sardı. Güney. Güneyde kalıyor. Gévaudan'ı biliyordum. Chasseurlerle birlikte, kurtadam baskınından sonraki gece orada kalmıştık – Yüzbaşı Diggory olmamdan önceki gece. Bölgeyi doğru hatırlıyorsam, Gévaudan'ın değirmenini döndüren nehir bu halice akıyordu. Eğer o nehri bulabilirsem, sularda kokumu kaybettirebilirdim. Onları köyün içine doğru çaprazlama geçebilirdim.

Önce boğulmazsam tabii.

Yere baktım. Sular yükseliyordu. Yakında önce halici, sonrasında ise nehri su basacaktı. Akıntı tehlikeli olurdu, özellikle de ağır silahlarla donatılmışken. Yine de – tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdi. Blaise'in dişlerini karnımda hissetmektense boğulmayı tercih ederdim.

Ağaçların etrafında son sürat ilerleyip –her birini kokumla işaretlemeğe özen gösteriyordum– aynı yoldan geri dönerek ayak izlerimi mümkün olduğunca azalttım. Olduğum yere çömeldim. Loup garou normal kurtlardan daha hızlıydı, atlardan bile daha hızlıydı. Onlardan kaçamazdım. Su tek umudumdu. O ve...

Yeri kazarak bir avuç çamur topladım ve cildime sürdüm. Kıyafetlerime. Saçlarıma. Güç ve hızın ötesinde, kurtadamların bu-

runları en büyük silahlarıydı. Her anlamda ortadan kaybolmam gerekiyordu.

Arkamda bir yerde, bir uluma sessizliği paramparça etti.

Başımı kaldırdım, ilk korku ânı tereddüt etmeme sebep oldu.

Zamanım dolmuştu. Geliyorlardı.

Sessizce küfrederek güneye koştum; suyun uyarıcı bir şekilde çağlamasını *can kulağıyla* dinliyordum. Gözüm kalın gövdeleri, ormanın diğer yumuşak yeşillikleri ve kahverengileri arasındaki yosun asmalarını aradı. Nehir, yapraksız ama sık bir selvi korusunun içinden geçiyordu. Buraya yakın olmalıydı. Bu yeri hatırlamıştım. Önüme çıkan her dönüm noktası hafızamı tazeledi. Jean Luc o boğumlu gövdede dinlenmek için durmuştu. Başpiskopos —inatla koro elbiselerini giymişti— neredeyse o kayanın üzerine düşmüştü.

Bu da demektir ki selviler tam olarak... *şuradaydı*.

Bir zafer edasıyla onlara doğru koştum, başka bir uluma yük- selirken gövdelerin arasına sızarak nihayet, *nihayet* rahat bir nefes aldım, sonunda bulmuştum..

Durakladım. Rahatlamam solup gitti.

Burada hiçbir şey yoktu.

Nehrin bulunduğu yerde sadece eğrelti otları kalmıştı. Yaprakları —kahverengi ve ölüydü— rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Altlarındaki toprak çamurlu, ıslak, liken ve yosun ile kaplıydı. Ama nehir yatağından eser kalmamıştı. Bir tane kum bile yoktu. Tek bir nehir taşı bile yoktu. Sanki tüm nehir öylece... kaybolmuştu. Sanki her şeyi hayal etmiştim.

Yumruklarımı sıktım.

Hiçbir şey hayal ettiğim yoktu. O lanet nehirden bizzat içmiş- tim.

Etrafımda, ağaçların dalları rüzgârda hışırdıyor, fısıldaşıyordu. Gülüyorlardı. İzliyorlardı. Başka bir uluma geceyi deldi —bu bir öncekinden daha yakındı— ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Orman tehlikeli. Nabzım annemin sözleriyle hızlandı. *Ağaçların gözleri var.*

Başımı iki yata salladım –dediklerini kabul etmek istemedim– ve yontulmuş yontulmuş hesaplamak için gökyüzüne baktım. Güney. Güneyde kalıyor. Sadece Gévaudan'ın kapısına ulaşmam gerekiyordu ve derindeki çamur, kurtadamların beni kokumdan bulmalarını engelliyordu. Bunu hâlâ yapabiliyordim. Başarabiliyordim.

Ama geri adımı attığımda –botum özellikle ıslak bir toprak parçasına battı– planımdaki göz kamaştırıcı kusuru fark ettim. Aniden durduktan sonra arkama bakmak için döndüm. Paniğim korkuya dönmüştü. Kurtadamların beni takip etmek için burunlarına *ihtiyacı* yoktu. Bunun yerine takip etmeleri için onlara ayak izlerimi bırakmıştım. Ne yumuşak araziyle ne de yükselen suları plana katmıştım. Kurtadamlar tam olarak nereye gittiğimi görmeden Gévaudan'a –nehre ya da başka bir yere– kaçmamın hiçbir yolu yoktu.

Hadi ama. Kalbim çılgınca atıyor, kafamın içinde gürlüyordu. Kendimi düşünmeye zorladım. Bu işin içinden büyüyle sıyrılabilir miydim? Riski atmak istemeyerek ânında bu dürtüyü bastırdım. En son büyü kullandığımda neredeyse kendimi öldürüyordum, bir göletin kıyısında donarak ölecektim. Büyük olasılıkla yarardan çok zararı dokunurdu ve şu anda hataya yer yoktu. Lou beni kurtarmak için burada değildi. *Düşün düşün düşün.* Başka bir plan için, izimi saklamanın başka bir yolunu bulmak için kafa patlattım. Lou her ne kadar strateji geliştirmede boktan olsa da tam olarak ne yapacağını bildirirdi. Her zaman kaçmıştı. Her zaman. Ama ben o değildim ve bilmiyordum.

Yine de... Bu durumda ne yapacağını tahmin edecek kadar uzun süre kovalamıştım onu. Her durumda ne yapacağını bilecek kadar.

Sertçe yutkunarak yukarı baktım.

Nefes al. Sadece nefes al.

Çamurun içinde selvilere geri döndüğümde en alttaki dala tırmandım.

Sonra bir dala daha.

Ormanın bu bölümünde ağaçlar daha gürdü. Eğer yukarıdaki dallardan giderek yeterince uzağa varabilirsem, izimi kaybettirebi-

İrildim. Daha hızlı tırmandım, bakışlarımı gökyüzüne odaklanmaya zorladım. Aşağı değil. Asla aşağı değil.

Bir dal daha.

Dallar incelmeye başladığında tırmanmayı bıraktım, yavaşça – çok yavaşça– dalın sonuna kadar süründüm. Bacaklarım titreyerek ayağa kalktım. Üçe kadar sayarak olabildiğince uzaktaki dala atladım. Ağırlığımın altında tehlikeli bir şekilde eğildi ve büzüşerek kollarımı derin, düzensiz nefeslerle dalın etrafına sardım. Gözüm kararır gibi oldu. Kendimi bir kez daha sürünmeye zorladım. Duramazdım. Daha hızlı hareket etmeliydim. Bu hızda Gévaudan'a asla ulaşamazdım ve her uluma ile kurtların sesi daha da yakından geliyordu.

Bununla birlikte, üçüncü ağaçtan sonra nefesim düzelmeye başladı. Kaslarım son derece rahatladı. Daha hızlı hareket ettim. Daha hızlı dengemi buldum. Artık kendimden emindim. Ağaçlar hâlâ gürdü ve kalbim umutla doldu. Tekrar ve tekrar atladım ta ki...

Kırılmış bir dala denk gelene dek.

Hayır.

Omurgam sıkıştı, zihnim sarsıldı, endişe verici bir hızda yere doğru düşerken umutsuzca en yakın dala atladım. Dal, hızımla kopuverdi ve keskin bir ağrı koluma yayıldı. Bir sonraki dal kafama çarptı. Görüşüm bulanıklaştı ve sırtüstü –sert bir şekilde– düştüm. Darbe nefesimi kesti. Kulaklarıma su dolmaya başladı. Hırıldıyor. hızlı bir şekilde gözlerimi kırıştıırıyordum, kanlı avucumu tutarak ayakta durmaya çalışıyordum.

Blaise üzerime bastı.

Dişleri parıldıyordu, gerilediğimde hırladı – gözleri bana göre fazla zeki, fazla istekli, fazla *insani* bakıyordu. Yavaşça, dikkatlice, ellerimi kaldırdım ve ayaklandım. Burun delikleri kanımın kokusunu almasıyla genişledi. İçgüdülerim bıçaklarıma davranmamı haykırıyordu. Saldıran olmayı. Ama ilk kanı ben dökersem –alfayı öldürürsem– kurtadamlar bize asla katılmazlardı. Asla. Ve o gözler...

Ben Chasseur'ken işler çok daha basitti. Kurtlar sadece canavar-ken. Şeytanken.

“Bu şekilde olmak zorunda değil.” Başım zonklayarak fısıldadım, “Lütfen.”

Dişlerini gösterdi ve üzerime atladı.

O dönerken ben de saldırısından kaçarak onun etrafında daire çizdim. Ellerim hâlâ ona doğru uzanmış duruyordu. Uzlaşmacı bir şekilde. “Bir seçeneğin var. Chasseurler seni öldürecek, evet ama Morgane da öyle. Sen onun amacına hizmet ettikten sonra. Sen onun masum çocukları öldürmesine yardım ettikten sonra.”

Tam atılırken Blaise aniden durdu. Başını yana eğdi, kulakları seğiriyordu.

Yani Morgane ona planının inceliklerini anlatmamıştı.

“Lou öldüğünde, kralın bütün çocukları onunla birlikte ölecek.” Kendi ölümümden bahsetmedim. Bu sadece kurtların Morgane’a katılma kararlılığını güçlendirirdi. “Düzinelercesi, çoğu babasını bile tanımıyor. Onun günahlarının bedelini çocukları mı ödemeli?”

Ağırlığını bir bacağından diğerine verirken, huzursuzlanmış gibi arkasına baktı.

“Kimsenin ölmesine gerek yok.” Ona doğru adım atarken nefes almaya zar zor cesaret edebildim. “Bize katıl. Bize yardım et. Birlikte Morgane’ı alt ederek yeni bir düzen kurabiliriz...”

Tüyleri kabarıp kulakları düzleşirken geri çekilmem için uyarıcı bir bakış attı. Kemikleri çatırdamaya başladığında midem tiksintiden allak bullak oldu. Eklemleri yerinden çıktı ve iki ayak üzerinde durmasına yetecek kadar yer değiştirdi. Gri kürk şekilsiz vücudunu kaplıyordu hâlâ. Elleri ve ayakları uzun, sırtı kambur kalmıştı. Grotesk. Ağzı kelimeler oluşturabilecek hâle gelene kadar yüzü kendi kendine küçüldü.

“Yeni bir düzen kurmak mı?” diye hırladı, kelimeler gırtlaktan geliyordu. “Chasseurlerin bizi” –çenesini hareket ettirmek için çabalayarak yüzünü acıyla buruşturdu– “öldüreceğini söyledin. Onları nasıl yeneceksin?” Boynunu gererek dişlerini daha da geri çekti. “Kendi kardeşlerini... öldürebilir misin? Kendi” –bir daha yüzünü buruşturdu– “babanı?”

"Onu ikna edeceğim. Hepsinin ikna edeceğim. Onlara başka bir yol olduğunu gösterebilirsiniz."

"Kalplerindeki nefret çok büyük. Reddedecekler. Yok - o zaman?"

Ona baktım. hızlıca bir şeyler düşünmeye çalıştım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dişleri yine birbirine çarpı. Geri dönüşmeye başlamıştı. "Öyle ya da böyle - kanımızın döktüğünü izleyeceksin. Tam bir avcı - tepeden inmeğe."

Sonra fırladı.

Kendimi bir kenara atsam da dişleri yine de koluma geçerek derinlere gömüldü. Kaslarımı yırttı. Tendonlarımı parçaladı. Bir çığlık atarak çekilirken acıdan, *öfkeden* başım dönüyordu. Zihnimde beliren altın çılgınca parladı. Beni kör etti, sesler tısladıkça sersemletti: *Bizi ara bizi ara bizi ara.*

Neredeyse onlara ulaşıyordum.

İçgüdülerim bana saldırmamı, korumamı, bu kurdun kafasını nasıl olursa olsun koparmamı bağırtıyordu. Bilyü olsa bile.

Ama... hayır. Bunu yapamazdım.

Her şey bir ölüm kalın meselesiyken, riskler daha yüksektir, dedi Lou anılarımda beni azarlayarak. *Ne kadar çok kazanırsak, o kadar çok kaybederiz.*

Ben kaybetmeyecektim.

Blaise bir kez daha atılmaya hazırlandı. Dişlerini gıcırdatarak doğrudan havaya atladım ve başımın üstündeki dalı yakaladım. Kolum acıyla âdeta çığlık attı, elim de öyle. İkisini de görmezden gelerek, o topuklarımı ısırarak için zıpladığında geriye doğru sallandım ve sertçe göğsünü tekmeledim. Bağırды ve yere düştü. Ben de onun yanına düştüm, palaskamdan bir hançer çektim ve pençesinden geçirerek yere sapladım. Bağırışları ciyaklamalara dönüştü. Karşılığında diğer kurtlardan yükselen ulumalar ölümcüldü.

Kolum işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu, sağlam olan elimle cekerimi yırttım. Yarayı sarmam gerekiyordu. Kanamayı durdurmam lazımdı. Derimdeki çamur, taze kan kokusunu maskeleyemez-

di. Elgörelert yanında yaralarımın kokusunu alırlardı. Birkaç dakika içinde beni bulacaklardı. Ama elim iğbirliği yapmayı reddedererek acele korku ve adanmalılı ile itiriyordu.

Blaise'in çıplıklarının deştiğini fark ettiğinde çok geç olmuştun.

Artık insan formunda ve çıplaktı, hiçeği elinden çekip çıkardı ve hırladı. "Adı neydi?"

BUZDAN KALP

Lou

Adımlarımı ben volta attıkça yerde bir yol çiziyordu. Bu duygudan nefret ediyordum – bu çaresizlikten. Reid orada canımı kurtarmak için kaçıyordu ve ona yardım etmek için yapabileceğimi hiçbir şey yoktu. Blaise'in bize göz kulak olması için bıraktığı üç kurt ise –biri Blaise'in kendi oğlu Terrance'tı– bunu garantiye alıyordu. Büyüklüklerine bakılırsa, Terrance'in arkadaşları da onun kadar gençti. Her biri bize sırtlarını dönmüş, ağaçlara bakarak sessizce sızlanıyordu. Kasılmış omuzları ve inmiş kulakları bu hâlde söyleyemedikleri şeyi söylüyordu.

Ava katılmak istiyorlardı.

Bense canlı canlı derilerini yüzmek ve kürk manto olarak giymek istiyordum.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldandımı Coco'ya, Terrance'in siyah sırtına gözlerimi dikerek. O ve arkadaşları diğerlerinden daha küçük olmasına rağmen dişlerinin en az onlar kadar keskin olduğundan şüphem yoktu. "Gévaudan'a ulaşip ulaşmadığını nereden bileceğiz? Ya Blaise onu her halükârda öldürürse?"

Coco'nun bakışlarını hissettim ama bıçağımı kaburgalarına gömmek isteyerek gözlerimi kurtlardan ayırmadım. Huzursuz enerji derimin altında nabız gibi atıyordu. "Başka seçeneğimiz yok," diye mırıldandı. "Sadece beklemek zorundayız."

"Her zaman bir seçenek vardır. Örneğin, bu küçük şeytanların boğazlarını kesmeyi ve yolumuza devam etmeyi *seçebiliriz*."

"Bizi anlayabilirler mi?" Ansel, Beau'nun yanında endişeyle fısıldadı. "Bilirsin" –sesini daha da alçalttı– "kurt formunda yanı?"

"Umurumda bile değil."

Coco alayla güldü ve ona ters bir bakış attım. Neşesizce gülümsedi. Gözleri benimki gibi bitkindi, teni her zamankinden daha solgundu. Reid için endişelenen tek kişi ben değilmişim gibi görünüyordu. Bu düşünce beni beklenmedik bir şekilde ısıttı. "Ona güven, Lou. Bunu başarabilir."

"*Biliyorum,*" diye çıktım, bahsi geçen sıcaklık hissi yüzüne bakmak için dönerken buz tutarak. "Gévaudan Canavarı'nı yenebilecek biri varsa, o da Reid'dir. Ama ya bir şeyler ters giderse? Ya onu pusuya düşürürlerse? Kurtlar sürü olarak avlanır. Sayıca fazla olmadıkça saldırımları pek olası değildir ve o aptal, büyüyü reddediyor..."

"Baştan aşağı bıçaklarla donanmış durumda," diye hatırlattı Beau.

"O bir Chasseur'dü, Lou." Coco'nun sesi yumuşaktı, o kadar dayanılmaz derecede sabırlıydı ki çılgılık atmak istedim. "Nasıl avlanılacağını biliyor, bu, nasıl saklanacağını da bildiği anlamına gelir. İzini kaybettirecek."

Ansel katılarak başını yukarı aşağı salladı.

Ama Ansel –Tanrı onu korusun– bir *çocuktı* ve ne o ne de Coco neden bahsettiklerini biliyordu.

"Saklanmak Reid'e göre değil." Botlarımı kaplayan kalın çamura küfrederek yürümeye geri döndüm. Su bacaklarıma sıçramıştı. "Ve öyle olsaydı bile, bu Tanrı'nın unuttuğu yer dize kadar çamura batmış durumda..."

Beau güldü. "Kardan iyidir..."

"Kim demiş?" Ses tonum karşısında gözleri kısıldı ve dudak bükerek öfkeyle suya tekme attım. "Bana öyle bakmayı kes. İkisi de aynı derecede boktan, tamam mı? Kışın ortasında tek gerçek

avantaj buz olurdu ama *elbette* köpekler lanet olası bir bataklıkta yaşıyorlar."

Uzaktan ulumalar yükseldi —sesleri şiddetli hevesliydi, ayık bir amaca bulanmıştı— ve gardiyanlarımız hararetili bir heyecanla nefes nefese ayağa kalktı. Terrance beklentiyle dudaklarını yaladı. Korku göğsünü bir mengene gibi büktü. "Onu buldular."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Coco hızla. "Aptalca bir şey yapma..."

Reid'in çılgılığı geceyi doldurdu.

"Lou," Gözleri irileşen Ansel bileğimi yakaladı. "Lou, senin bunu yapmanı istemez..."

Avucumnu yere çarptım.

Buz, parmak uçlarımdan bataklık zemini boyunca yayılırken zemini kırıltı ile çatırdadı. İliklere işleyen soğuk kalbimin etrafında tilitlenmeye başlasa bile hızlı, *daha hızlı* ilerlemesini sağladım. Nabzım yavaşladı. Nefesim durakladı. Umurumda değildi. Parmaklarımı sfingertimsi toprağın derinliklerine saplayarak desenin götürebildiğince öteye kadar buzlaşmaya zorladım. Daha da uzaklara. Vücudumun etrafındaki altın iplik titreşti —zihnime, bedenime, ruhuma derin ve sınırsız soğukla saldırdı— ama onu serbest bırakmadım.

Belli belirsiz, Coco'nun arkamda bağırdığını, Beau'nun küfrediğini duydum ama sesleri ayırt edemiyordum. Gözlerim karardı ve önümdeki kurtlar üç hırıldayan gölgeye dönüştü. Dünya yana döndü. Zemin, bedenimle buluşmak için koştu. Yine de ellerimi çekmedim. Toprağı bırakmadan önce tüm denizi —tüm dünyayı— buza kaplardım. Çünkü Reid'in yardıma ihtiyacı vardı. Reid'in ihtiyacı vardı...

Donmuş toprak. Donmuş toprağa ihtiyacı vardı. Buza. Bu ona... bir şey... sağlardı. Avantaj. Bu ona... avantaj sağlardı. Şeye karşı avantaj...

Fakat entes hissizlik vücudumda süzülerek düşüncelerimi dağıttı ve hatırlayamadım. Adını hatırlayamadım. Kendiminkini de hatırlayamadım. Bir kez, iki kez göz kırptım ve her şey karardı.

Yanağıma bir acı saplandı ve irkilerek uyandım.

"Yok artık." Coco, beni ayağa kaldırdıktan sonra bir şeyin üzerinde kayıp yere düştü. Kendimizi karman çorman, öfkeli bir yığın halinde bulduk. Acımasızca küfrederek beni üzerinden yuvarladı. Tuhaf... hissediyordum. "Ölmediğin için şanslısın. Bunu nasıl yaptın bilmiyorum. Senin ölmüş olman *gerekliyordu*." Bir kez daha ayağa kalkmak için mücadele etti. "Aklından ne geçiyordu?"

Yüzümü ovuştururken büyüünün keskin kokusu karşısında hafifçe geri çekildim. Genzimi yaktı, gözlerime yaşlar getirdi. Modranihir'teki tapınaktan beri kokusunu bu kadar yoğun duymamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Buz, Lou," dedi Coco, etrafımızda işaret ederek. "*Buz*."

Orman zeminindeki ölü çimenler, eğretili otları ve likenlerden tepedeki gür selvi dallarına kadar, çevremizin her santimini kalın, kristal bir kırağı kaplamıştı. Nefesim kesildi. Gözün alabildiğine, Le Ventre artık yeşil değildi. Artık ıslak, ağır ve *canlı* değildi. Hayır. Artık beyaz ve sertti, karanlıkta bile parılıyordu. Ayağımın altındaki buzu test ederek bir adım attım. Ağırlığımın altında esnemedi. Arkamı kontrol ederek tekrar bir adım attığımda ayağım yüzeyde hiçbir iz bırakmadı.

Gülümsedim.

Solumdan gelen bir hırlama tekrar dikkatimi çekti. Bir kurt Beau ve Ansel'e saldırdığında onlar da kendilerini korumak için bıçaklarını kaldırdı. Coco, acele ederken yanından kayıp geçen Terrance'tan kaçarak yardım etmek için ileriye doğru koştu. Üçüncü kurt uzun adımlarla, dişlerini göstere göstere bana doğru koşuyordu.

Gülümsemem genişledi. Görünüşe göre kuralları çiğnemiştim.

Eğlenerek gülerken parmaklarımı döndürdüm ve kurt, buzun üzerinde kontrolünü kaybetti. Desen, altın toza dönüştü. Sallansam da baş dönmesi ile savaşıarak ayakta kaldım. Bu his geçtiğinde, kurt dengesini geri kazandı. O bir kez daha yanımdan sendeleye-

rek geçerken parmağımla burnuna fiske attım, kaydı ve eli ayağına dolaşarak düştü.

Görüşüm kararsa da güldüm – sonra yumruğumu sıktım ve buzu pençelerinin üstüne doğru kontrol etmeye başladım.

Buz, bacaklarını ve göğsünü yutarak boğazına doğru ilerlerken acıyla havladı. Bense olanları hayranlıkla izliyordum, kahkahalarım buz keserken bile. Ürpertici bir hâle gelirken.

Daha fazla daha fazla daha fazla.

Canlılığın gözlerini terk etmesini izlemek istedim.

“Lou!” diye haykırdı Coco. “Dikkat et!”

Duygusuz bir dürtüyle, Terrance boğazıma doğru atladığında döndüm –kolaylıkla bir desen yakaladım– ve bileğimi çevirdim. Vücudunun sağ tarafındaki kemikler paramparça oldu ve delici bir haykırıyla buza düştü. Ama ben acı hissetmedim. Onun üzerinden geçerek ellerimi diğer arkadaşına doğru kaldırdım. O ise Ansel ve Coco’dan yavaşça uzaklaştı.

“Arkadaşlarımı rahat bırakacaksın,” dedim, onu yüzümde bir gülümsemeyle takip ederek. Altın, etrafımda sonsuz olasılıklarla parılıyordu – şimdi her zamankinden çok daha fazlaydılar. Çok fazla acı vardı. Çok fazla ıstırap. Kurt bunu hak etmişti. Onları öldürecekti.

Sürüsü Reid’i çoktan öldürmüş olabilir, diye fısıldadı bir ses.

Gülümsemem kayboldu.

Ansel önüme geçti, endişeli görünüyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Ansel.” Coco aramıza girerek elini tuttu ve onu arkasına çekti. “Geri çekil.” Gözlerini benimkilerden bir saniye olsun ayırmadı. “Yeter, Lou. Sen büyüğü kontrol etmelisin. O seni değil.” Cevap vermediğimde, ellerimi indirmediğimde iyice yaklaştı. “Bu buz. Erit onu. Bedeli çok ağırdı.”

“Ama Reid’in buza ihtiyacı var. O olmadan ölür.”

Ellerimi nazikçe kavrayarak onları aramıza indirdi. “Ölümden daha kötü şeyler var. Geri al, Lou. Bize geri dön. Bu yola devam etme.”

Gözlerimi ona diktım.

Her şeyi feda etmeye istekli cadılar güçlüdür, diye hatırlattı beni baba.

Ve tehlikeli, diye karşı çıktı aklımın uzak bir köşesi. *Ve doğuymuş.*

"Sen annen değilsin," diye fısıldadı Coco.

"Ben annem değilim," diye tekrarladım, emin olamayarak. Annel ve Beau kocaman gözlerle bizi izliyordu.

Coco başını onaylarca salladı ve yanağıma dokundu. "Geri al."

Atalarımı şimdi sessiz kaldılar, beklediler. Coco'nun düşündüğünün aksine, yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya kıskırtmazlardı. Sadece arzularımı artırır, onları yerine getirmek için beni yönlendirirlerdi. Ancak arzu, ölümcül olduğu kadar bağımlılık da yapan bir şeydi.

Reid'in sesi o uzak köşeden yankılandı. *Pervasız.*

"Bu sen değilsin, Lou," dedi Coco dil dökercesine. "Geri al."

Ona güvenim tam olmasaydı, dediklerini dinlemezdim. Ama aklımın o uzak köşesi onun sözlerine inanıyor gibiydi. Diz çökerek elimi yere koydum. Zihin gözümde, göğsümün donmuş çölünden buza doğru sürüklenen tek bir desen canlandı. Titrek bir nefes aldım.

Ve mavi uçlu bir ok bacağıma kesti.

"Hayırl" diye haykırdı Coco, üzerime atlayarak. "Durun! Ateş etmeyin!"

Ama artık çok geçti.

Yolda bi' kaç tanesiyle karşılaştık. Soluk Benizli'nin gözleri açıklıkla parlıyordu. *Adi piçler. Haftalardır ormanı didik didik ediyolar, bizim için tam bir karmaşa yaratıyolar, de mi?*

Reid'in artık yorgunluktan yüzü çökmüştü. *Chasseurler dün gece yakındaydı.*

Görünüşe göre, düşündüğümüzden daha yakınlardı. Coco'yu bir kenara iterek ayağa kalktım. Vücudum beklentiyle titriyordu. Parmaklarım esnedi. Bizi bulmaları sadece an meselesiydi – ve ne muhteşem zamanlamaydı ama.

Sonunda buradaydılar.

Chasseurler.

Yayları ve Balisardaları çekilmişti, Jean Luc ağaçların arkasından çıkan bir bölüğe önderlik ediyordu. Beni görünce gözleri şaşkınlıkla parlarsa da bu duygu yerini hızla kararlılığa bıraktı. Diğerlerini durdurmak için elini kaldırdıktan sonra yavaşça yaklaştı. "Bu Louise le Blanc değil mi? Seni gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam."

Balisarda'sına bakarak gülümsedim. "Duygularımız karşılıklı, Jean Luc. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Yolda bıraktığın cesetleri gömüyorduk." O solgun gözleri, yüzüme ve saçıma kaymadan önce etrafımızdaki buzdu inceledi. Kısıksesle bir ıslık çaldı. "Görüyorum ki masken düşmüş. Dışın da soğunda içindeki çürümeyi yansıtıyor." Yarı donmuş olan kurda işaret etti. "İşimizi kolaylaştırdığınız için size teşekkür ederim gerçektir. Blaise'in sürüşü hiç bu kadar kolay takip edilmemişti. Majesteleri memnun olacaktır."

Kollarımı iki yana uzatarak reverans yaptım. "Biz sadece onun kullarıyız."

Jean Luc o zaman Beau'yu gördü. "Ekselansları. Burada olacağınızı tahmin etmeliydim. Bahanız haftalardır isyanla uğraşıyor."

Hâlâ huzursuz görünmesine rağmen Beau doğrularak ona üstten üstten baktı. "Ona Modraniht'teki rolümü anlattın da ondan."

Jean Luc sırtıttı. "Düşüncesizlikleriniz cezasız kalmayacak. Gerçekten, bir gün size kral diyecek olmak beni tiksindiriyor."

"Endişen olmasın. Taç giymeme tanık olmak için hayatta olmayacaksın. Hele ki arkadaşlarımı tehdit etmeye devam edersen."

"Arkadaşlarınız." Jean Luc yaklaştı, eklemleri gümüş ve safir kılcı sıkıca kavramaktan bembeyaz kesilmişti. Sırtıttım. Reid'e yeni bir Balisarda alacağımı söylemiştim. Bu Balisarda'nın Jean Luc'a ait olması ne kadar nefis olurdu. "Beni anlayın, Ekselansları. Bu sefer kaçış olmayacak. Bu cadılar" —başıyla Coco ve bana işaret etti— "ve işbirlikçileri yanacak. Arkadaşlarınız yanacak. Cesarine'e döndüğün-

müzde ateşlerini bizzat ben yakacağım. Cosette Monvoisin için bir tane. Louise le Blanc için bir tane. Ansel Diggory için bir tane” – dişlerini göstererek güldü– “ve bir tane de Reid Diggory için.”

Elbette yanılıyordu. Çok, çok yanılıyordu.

“Merhum babamızı onurlandırmak için uygun bir yol. Ne dersiniz?”

“Reid’i yakarsan C  lie senden nefret edecek,” dedi Beau.

Saçımı parmağıma dolayarak oynamaya başladım. “Söyle bana, Jean, onu becerdin mi?”

Bir sessizlik yaşandı, sonra...

“Ben...” Gözleri fal taşı gibi açıldı ve anlaşılmaz bir şekilde geveledi. “Ne...”

“Bunu evet olarak alıyorum.” Bıçağının erişemeyeceği bir yerde durana kadar yakınlaştım. “Merak ediyorsan, Reid onu hiç becermedi. Zavallı kız. Onu sevdi ama sanırım yeminini ciddiye alıyordu.” Sırtışı m genişledi. “Ya bu sebepten ya da kendini evlilik için saklıyordu.”

Ateş püskürerek Balisarda’sıyla   ne atıldı. “Kapa   neni–”

Ona buzdan bir bıçakla kar  şılık verdim. Diğ  r adamlar gerilerek daha da yakınla  şırken Coco, Ansel ve Beau sırayla bıçaklarını kaldırdı.

“Sevgilisini bunca yıldır gizlice sevdiğini   ğrendiğ  nde en iyi arkadaşının bundan memnun olacağını pek sanmıyorum. Çok yaramazsın, Jean. En azından tohumlarını ekmek için Reid başka a  klara yelken a  ana kadar bekledin mi?”

Yüzünü çarpışan bı aklarımızın üzerinden uzattı. “C  lie’nin adını ağızına alma.”

Umursamadan devam ettim. “İnsan, Reid yolundan çekilince elde ettiğ  n bu yeni pozisyonu fark etmeden edemiyor. O her zaman senin istediğ  n hayata sahipti, değ  l mi? Şimdi onun yerine geçebilirsin. İkinci el bir unvan, ikinci el bir g    .” Tatlı bir tebessümle omuz silkerek yavaş yavaş onunkiyle birlikte bıçağımı kaydırdım. Buz, eline değ  di. “İkinci el b  r kız.”

Hırlayarak benden uzaklaştı. Alnında bir damar belirginleşti. "Reid nerede?"

"Kız şimdi ne kadar hayal kırıklığına uğramış olmalı. Gerçi sanırım ikinci el bir kız ikinci el bir erkeği hak ediyordur..."

Tekrar üstüme atladı. Kolayca kenara çekildim. "O katil o kızla aynı havayı solumayı hak etmiyordu. Célie ne yaptığını duyduğunda, bu neredeyse onu öldürüyordu. Onun için hissettiği yanlış bir duygu yüzünden kız haftalarca inzivaya çekildi. Ben olmasaydım Reid onu mahvedecekti. Tıpkı senin onu mahvettiğin gibi. Şimdi, nerede o?"

"Burada değil," diye şakıdım, birbirimizin etrafında dönerken hâlâ tatlı tatlı gülümseyerek. Ayaklarımın altında buz kalınlaştı ve ağaç yaprakları duyulacak şekilde çatırdadı. "Sen bir hırsızısın, Jean Luc —oldukça iyisinden elbette— ama ben daha iyiyim. Sende ihtiyacım olan bir şey var."

"Cadı, bana onun nerede olduğunu söyle yoksa ben..."

"Yoksa sen ne? Geçmişine bakacak olursak, çok geçmeden seni de mahvetmem için bana yalvaracaksın."

Hırlayarak adamlarına işaret etti ama onlar bize ulaşamadan elimi yukarı doğru kaldırdım. Buz parçaları, biz sivri buz sarkıtlarından oluşan bir daire içinde durana kadar onun arkasında ve etrafında yükseldi. Kapana kısıldığında panikleyerek emirler yağdırırken —bir hoşluk ararken gözleri yerinden fırladı— Chasseurler de buza vurup parçalamaya çalıştı.

"Kesin şunları!"

"Yüzbaşıl"

"Onu oradan çıkarın..."

Buz sarkıtlarından biri parçalandığında başımıza buz yağdı. Bu dikkat dağınıklığından faydalananak öne atılıp Jean Luc'un kılıcı tutan elini kestim. Haykırdı ama Balisarda'sını bırakmadı. Diğer eliyle bileğimi tuttu, onu büktü ama bu... eh, bu pek işe yaramadı.

Doğrudan gözüne tükürdüm.

O geriye doğru sendelerken kavrayışını gevşetti ve parmakları-

nu yarasına daldırarak oradaki deriyi çekip yırttım. Acıyla kükredi.
"Sent kalkan..."

"Hay aksi." Balisarda'sını ele geçirerek buzdan kılıcı boğazına dayadım. Sonra da güldüm. Coco, Ansel ve Beau buzu parçalamada konusunda Chasseurlere katılınca kadar da gülmeye devam ettim. *Lou Lou Lou* diye haykırdılar endişeyle, sesleri etrafımda yankılanıyordu. İçimde. Ay, Jean Luc'un irileşmiş gözlerine yansıdı. Yavaşça uzaklaştı. "Görünüşe göre bir şeyinizi kaybettiniz, yüzbaşı." Buzdan kılıcı kafasının üstündeki sarkıta fırlatıp boşta olan elimi havaya kaldırdım. "Bu eğlenceli olacak."

SIGINAK

Reid

"A-adı mı?"

Blatse dişlerini gösterdiğinde gözlerinden bir duygu geçti. Elin-den kan damlıyordu. "Oğlumun. Adını biliyor musun?"

İkinci bir bıçağı kınından çıkarırken utancım mideme çokuyordu. Saldırmak için başka bir hamle yapmamasına rağmen gafil avlanamazdım. "Hayır."

"Adrien." Kelimeyi fısıldadı. Sesi saygı doluydu. "Adı Adrien'di. En büyük oğlum. Onu ilk kez kollarımda tuttuğum anı hâlâ hatırlıyorum." Durakladı. "Çocuğumuz var mı, Yüzbaşı Diggory?"

Şimdi son derece rahatsız olarak başımı iki yana salladım. Bıçaklarını daha sıkı kavradım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir adım yaklaştı. Ben de bir adım geriledim. "Birçok loup garou, neslini devam ettirmek için çiftleşir. Yavrularımıza değer veririz. Onlar bizim için her şeydir." Bir kez daha durakladı, bu sefer daha uzun sürdü. "Erkek arkadaşım ve ben de farklı değildik ama üreyemiyorduk. O denizin karşısındaki bir sürüden gelmişti." Bir adım daha. Şimdi neredeyse burun buruna duruyorduk. "Kardeşlerin Adrien'in biyolojik ebeveynlerini katlettiğinde, onu evlat edindik. Adrien'i katlettiğinde, erkek arkadaşım kendi canına kıydı." Gözleri —az önce dayanılmaz derecede yumuşamış, anılarda kaybolmuşlardı— şimdi sertleşti. "Liana ya da

Terrance ile hiç tanışmadı. Onları çok severdi. Onun sevgisini *hak ediyorlardı*.”

Kendine karşı duyduğum nefret boğazımı yaktı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım —herhangi bir şey söylemek için— ama hızlı bir şekilde geri kapatarak kusma dürtüsüne karşı koydum. Hiçbir kelime ona yaptıklarımı silemezdi. Ondan aldıklarımı.

“Görüyorsun ya,” dedi Blaise, sesi duygulanmayla çarallanmıştı, “bana kan borcun var.”

Hâlâ konuşamıyordum. Ancak bir kez daha dönüşmeye başladığında boğulur gibi, “Seninle savaşmak istemiyorum,” diyebilirdim.

“Ben de seninle,” diye homurdandı kemikleri çatırdarken, “ama savaşacağız.”

Sıcaklık düştüğünde dört ayak üzerine düştü ve buz —bildiğimiz buz— ayağımızın altındaki yeri hızla kapladı. Tökezledim ve ilerideki yolu yutmasını, her ağacı sarmasını, her yaprağı tahrip etmesini izledim. Her bir iğneyi. En yüksek dalların ucuna ulaştığında beyaz bir bulut olup patladı ve bizi buram buram hüyük kokan karla yıkadı. *Öfke* kokan. Blaise şaşkınlıkla bağırdı ve dengesini kaybetti.

Korku kalbimi sardı.

Lou ne yapmıştı?

“Güçlü — öyle değil mi?” Blaise’in vücudu çatırdamaya ve bükülmeye devam ederken gözleri karanlıkta parıltıyordu. Dişleri ışıltıyordu. “Ne de olsa annesinin kızı.”

O zaman ağaçların üzerinde delici bir uluma yükseldi. Ses diğerlerinden daha yüksekti. İstıraplıydı. Blaise hızla başını o yöne çevirerek panikle dolu bir inleme koyverdi. “Terrance.” Bu kelime geveleme gibi çıkmıştı, kurt çenesi yüzünden zar zor anlaşılıyordu. Dönüşümünü bitirmeden ileriye atıldı.

Lou.

Elimde bıçaklar, hızla onun peşinden buzun üzerinde düşe kalka koştum. Bir önemi yoktu. Durmadım. Blaise de öyle. Sonunda loup garou hölgesinin sınırındaki ağaçların arasından geçtiğimizde, önümdeki manzara karşısında sendeleyerek durakladım.

Bir avuç Chasseur havada asılı, yavaşça dönerken –boyunları gergin, kolları ele geçirilmişti– daha da fazla loup garou, pençelerini ve bacaklarını hapsedmiş buzdan kurtulmak için mücadele ediyordu. Takati olan Chasseurler ve kurtlar birbirlerine çeltek ve dişlerle saldırıyorlardı. Bedenlerin yerleri değiştiğinde –parçalanmış bir buz kafesinin merkezinde küçük, soluk saçlı bir figür ortaya çıkardığında– kalbim ağırlaştı.

Lou.

Gözlerinin içi boş, gülümsemesi soğuk bir hâlde parmaklarını bir orkestra şefi gibi büküyordu. Coco onun yanında bağırıp kollarını beyhude bir çabayla çekiştirirken Beau ve Ansel onları savunmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Ansel'in yanaklarına gözyaşları döküldü. Blaise hırlayarak öne fırladı. Onu arkadan yakaladım, kollarımı kaburgalarına sardım ve yuvarlandık.

"Lou!" Bağırışım Lou'yu duraklattı. Olduğumuz yöne dönmesini sağladı. Sırtışı kanımı dondurdu. "Lou, dur!"

"Balisarda'nı kaybettiğimi biliyorum, Reid," dedi, sesi mide bulandırıcı derecede tatlıydı, "ama sana yeni bir tane buldum."

Kanlı bir Balisarda'yı havaya kaldırdı.

Jean Luc –bir daha baktım– *Jean Luc* üstüne atladı.

"Dikkat et!" diye haykırdım ve zarif bir şekilde döndü, elini kaydırarak onu havaya kaldırdı. Jean Luc da neredeyse kendini delerek bir huz parçasına sert bir şekilde indi. Durumu kavramam hızlı ve acımasız oldu.

Onun Balisarda'sını almıştı.

Babasını fark ettikten sonra Terrance sızlandı ve hize doğru sürünmeye çalıştı. Vücudunun yarısı... gevşek görünüyordu. Açıkları yanlıştır. Bozuk. Blaise kollarımda çırpınarak kolumdaki yarayı ısırarak için döndü ve onu bıraktım. Şimşek hızında onun yanında biterek Terrance'ın ensesini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve onu güvenli bir yere sürükledi.

Bir Chasseur'ü es geçerek Lou'ya doğru koştum. Onu kollarıma

aldığında kıkırdadı. Ve gözlerindeki bakış. Onu daha sıkı sardım.
"Bu da ne?"

"Buzu eritmek zorunda!" diye bağırdı Coco, şındı Jean Luc ile savaşıırken. Yaralarına rağmen acımasızca savaşıyordu – ya da belki de onlar yüzünden. Birkaç saniye içinde, niyetinin Coco'ya sadece zarar vermek olmadığını fark ettim. Onu öldürmek istiyordu. "Dinlemiyor ki..." Jean Luc bir buz parçasını vahşice ona doğru atnığında eğilse de göğsüne geldi. Sözleri bir nefesinin kesilmesiyle yarıda kaldı.

Şaşkın, hâlâ dehşete kapılmış –Coco'ya mı Lou'ya mı yardım etmek arasında parçalanmış– bir hâlde Lou'nun yüzünü avcuma aldım. "Merhaba," diye fısıldadı, kollarıma yaslanarak. Gözleri hâlâ korkunç derecede boştu. "Buz seni kurtardı mı?"

"Evet, kurtardı," diye hızlı bir şekilde yalan söyledim, "ama şimdi onu eritmelisin. Bunu benim için yapabilir misin? Buzu eritebilir misin?"

Başını yana eğdi ve cansız gözleri kafa karışıklığıyla bakıyordu. Nefesimi tuttum. "Tabii ki." Gözlerini kırıştırdı. "Sevdiklerim için her şeyi yaparım, Reid. Bunu biliyorsun."

Kelimeler ne kadar basitçe söylenmiş olsa da omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi. Evet, bunu biliyordum. Ciğerlerimi havayla doldurmak için donarak öleceğini, kendi anılarını değiştirerek vücudumu ısıtacağını biliyordum.

Beni loup garoudan korumak için sıcaklığını –insanlığını– feda edeceğini biliyordum.

"Buzu erit, Lou," dedim. "Şimdi yap."

Başıyla onaylayarak dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini yere bastırduğunda, onu korumak için arkasına geçtim. Fazla yaklaşan bir Chasseur'ü yumrukladım. Desenin tersine çevrilebilir olması için dua ettim. Çok geç olmaması için.

Lou gözlerini kapattığında dünya durur gibi oldu ve bir sıcaklık dalgası patladı. Zemin parmaklarının altında eriyerek çamura dönüştü. Havada asıl duran Chasseurlerin ayakları tekrar yere değdi

ve tuzığa düşmüş kurtadamlar serbest kalmış pençelerini yaladı. Dua ettim. Hiç durmadan dua ettim, hiç ara vermedim.

Onu geri getir. Lütfen.

Bizi ara.

Başını iki yana sallayarak ayağa kalktığında, onu kollarımın arasında âdeta ezdim. "Lou."

"Ne..." Geriye yaslandı, etrafımızdaki katliam karşısında gözleri irileşti. Chasseurler ve kurtadamlar emir verilmeden nasıl ilerleyeceğinden emin olmayarak onu dikkatli bir şekilde izliyorlardı. Kimse ona tekrar yaklaşmaya istekli görünmüyordu. Balisarda'sı olanlar bile. Jean Luc, Lou'nun yanında güçsüz bir şekilde duruyordu. "Ne oldu?"

"Bizi kurtardın," dedi Coco sertçe. Dengesizce sallanmasına rağmen –yüzü bembeyaz, gömleği kanlıydı– yine de Jean Luc'dan daha iyi görünüyordu. Jean Luc nefes nefese ayaklarının dibine yığıldı. Ayağa kalkmak için mücadele ettiğinde Coco yüzüne bir tekme attı. "Ve bunu bir daha asla... ama asla yapmayacaksın. Beni duyuyor musun? Reid'in bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde... kazıkta olması... umurumda değ–" Sözlerini irkilerek yarıda kesti ve yarasına baskı uyguladı.

Lou tam zamanında öne fırladı ve Coco kollarına yığılıverdi.

"Ben iyiyim," dedi Coco, zayıf bir sesle. "İyileşecek. Büyünü kullanma."

"Sizi aptal... sürtükler." Jean Luc burnunu tutarak onlara doğru süründü. Parmaklarının arasından kan akıyordu. "İkinizi de lime lime edeceğim. Onu bana geri ver. Balisarda'mı geri ver..."

"Bu kadar yeter." Blaise'in derin, korkunç sesi ondan önce geldi ve kurtadamlar endişeyle kıpırdandı. Kollarında Terrance'ı tutuyordu. Çocuğun alnı terle kaplı ve nefesi hızlıydı. Yorulmuş gibi. İnsana dönüşmüştü. Bu formda, sağ tarafının tamamen çöktüğü açıktı. Ansel'in yakınlarındaki kahverengi bir kurt keskin çığlık attı. Kemiklerin çatırdamasından sonra Liana ileriye doğru koştu. Gözlerimi çıplak teninden uzak tutsam da çığlıklarını görmezden gelemedim.

"Terrance! Hayır, hayır, hayır. Ay, anne, lütfen. Terrance!"

Blaise'ın sarı gözleri önce Chasseurolere sonra Lou'ya çevildi.
"Bunu kim yaptı?"

Jean Luc kan tükürdü. "Hayır."

Çevredeki tüm gözler Lou'ya döndü. Lou'nun tetiği attı.

"Onu iyileştirebilirim." Coco başını Lou'nun omuzlarından kaldırdı. Gözleri dolmuştu. Kederliydi. "Onu lanetle."*

"Hayır." Önklerine adımı attığında Blaise hirlendi. "Araştırma yapalım, Blaise. Oğlunu... onu iyileştirebilirim." Elimi cebime atarak bir şişe kan ve bal çıkardım.

Coco'nun dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme kondu. Başıyla onayladı. "Yaraları içten. İçmesi gerek."

Yaklaştığımda Blaise benti durdurmadı. Şeyi Terrance'ın dudaklarına kaldırdığımda bileğimi tutmadı.

"İç," diye ısrar ettim, sıvıyı çocuğun ağzına dökerken. Bana karşı zayıf bir şekilde mücadele etse de Blaise onu sıkıca tuttu. Son damlayı da yuttuğunda hepimiz bekledik. Jean Luc bile, Terrance'ın nefesi güçlendikçe bir hayranlık ve öğrenmeyle izledi. Renk çocuğun yanaklarına geri dönüyordu. Bir bir kaburga kemikleri normal yerlerine geri döndü. Acıdan nefesi kesilmesine rağmen, Blaise saçlarını okşadı ve onu rahatlatacak şeyler fısıldadı.

Gözyaşları ihtiyarın yanaklarından süzüldü.

"Père?" Terrance'ın gözleri kırpışarak açıldı ve Blaise daha çok ağladı.

"Evet, oğlum. Ben buradayım."

Çocuk inledi. "Cadı, o..."

"Zarar görmeyecek," diye bitirdim. Blaise'le göz göze geldik. Gergin bir an sonra başını aşağı indirerek onayladı.

"Oğlumun hayatını kurtardın, Reid Diggory. Sana borçluyum."

"Hayır. Ben sana borçluyum." Bakışlarını Terrance'a kaydı ve midem bir kez daha burkuldu. "Hiçbir şeyi değiştirmedigini biliyorum ama özür dilerim. Tüm kalbimle. Keşke..." Sert bir şekilde yut-

* (Fr.) Baba —en

kundum ve bakışlarımı kaçırdım. Lou elimi tuttu. "Keşke Adrien'i geri getirebilsem."

"Ah, Tanrım." Jean Luc gözlerini devirdi ve yerdeki pozlayonun-
dan Chasseurlere işaret etti. "Yeterince duydum. Hepsinin toplayın
- Canavarı bile. Yanmadan önce Kule zindanında kaynaşabilişler."
Bakışlarını Lou'ya çevirdi. "Şuradakini şimdi öldürtün."

Blaise'in dudakları kıvrıldı. Yanıma geldi ve kurtlar da onun
yanına. Boğazlarının derinliklerinden hırıltılar yükseldi. Tüyleri
kabardı. Ansel gibi kendi bıçaklarımı çektim ve yüzü hâlâ solgun
olmasına rağmen Lou serbest elini kaldırdı. Diğer eliyle de Coco'yu
tutmaya devam etti. "Hiç sanmıyorum," dedi Blaise.

Beau yavaş adımlarla önümüzde durdu. "Beni onların tarafında
say. Ve babam ağırlığını koymak üzere burada olmadığından onun
adına da konuşacağım. Bu da demektir ki... Ben senin üstünüm."
Sırtı ve başıyla Chasseurlere işaret etti. "Geri çekilin, beyler. Bu
bir emirdir."

Jean Luc öfkeden titreyerek ona baktı. "Senin emirlerini yerine
getirmezler."

"Balisarda'n olmadan senin emirlerini de yerine getirmezler."

Chasseurler tereddüt etti.

"Bir teklifimiz var," dedi Lou.

Gerildim, bir kez daha temkinliydim. En büyük tehlikeyi az ev-
vel etkisiz hâle getirmiştik. Lou'dan gelecek tek bir kelime durumu
tekrar kızıştırabilirdi.

Sesini duymasıyla Blaise dişlerini gösterdi. Kurtadamlardan biri
hırladı. Lou ikisini de görmezden gelerek sadece Jean Luc'a odak-
landı. Jean Luc acı bir şekilde güldü. "Sonunda kazığa mı bağlana-
caksın?"

"Morgane bağlanacak."

Çatık kaşları şaşkınlıktan yukarı kalktı. "Ne?"

"Nerede olduğunu biliyoruz."

Gözleri kısıldı. "Sana neden inanayım?"

"Yalan söylemek için pek bir nedenim yok." Balisarda'sıyla et-

rafımıza işaret etti. “Şu anda beni tutuklayacak herhangi bir pozisyonda değilsin. Sayıca azsınız. Savunmasız. Ama bizimle Cesarine’e dönersen, Modraniht’te başladığın işi bitirmek için iyi bir şansın olacak. Sadece bir düşün – hâlâ yaralı. Eğer o ölürse, Kral Auguste güvende olacak ve krallığın yeni kahramanı *sen* olacaksın.”

“Morgane, Cesarine’de mi?” diye sordu Jean Luc keskin bir şekilde.

“Evet.” Bana bir bakış attı. “Bizce.. Başpiskopos’un cenazesinde bir saldırı yapmayı planlıyor.”

Ağır bir sessizlik çöktü. Sonunda Blaise soğuk bir tonla sordu. “Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Bir not aldık.” Botundan çıkarmak için eğildi. “Annemin el yazısıyla yazılmış, bir matem örtüsünden ve gözyaşlarından bahsediyor.”

Blaise ona şüpheyle baktı. “Eğer bu notu annen verdiyse, neden seni o zaman almadı?”

“Bizimle oynuyor. Bize yem atıyor. Onun oyun anlayışı bu. Bu yüzden Başpiskopos’un cenazesinin ortasında saldıracağına inanıyoruz – bir mesaj göndermek için. Krallığın kanayan yarasına tuz basmak için. La Voisin ve Dames Rouges bizimle birlik olmayı kabul ettiler. Hepinizin yardımlarıyla sonunda onu yenebiliriz.”

“Yardıma ihtiyacımız var, *frère*.” Tereddüt etsem de sonunda ona elimi uzattım. “Sen... artık Chasseurlerin yüzbaşısısın. Desteğinle Kral Auguste’u davamıza katılmaya ikna edebiliriz.”

Elime vurarak itti. Dişlerini gösterdi. “Sen benim kardeşim falan değilsin. Benim kardeşim babamla birlikte öldü. Benim *kardeşim* bir cadıyı cezalandırmak için diğerini savunmazdı – ikisini de öldürürdü. Ve kralın bir gün *davana* katılacağına inanıyorsan aptalsındır.”

“Ben hâlâ aynı kişiyim, Jean. Ben hâlâ *benim*. Bize yardım et. Bir kez daha eskisi gibi olabiliriz. Babamızın intikamını *birlikte* alabiliriz.”

Bana bir an için öylece baktı.

* (Fr.) Kardeşim –çn

Sonra da yüzüne bir yumruk geçirdi.

Lou, Cocco'nun altından hurlayıp öne sıçramaya çalışırken, ben gözlerimi ve burnumu akarak gertiye sendeledim. Ansel ve Beau iki yanıma geçti. Ansel, başka bir saldırı için atılan Jean'ı zaptetmeye çalışırken Beau da burnunu kontrol etmek için eğildi. "Kırık değil," diye mırıldandı.

"Babamızın intikamını ben *alacağım*" –Jean Luc, onu şaşırtıcı bir güçle tutan Ansel'den kurtulmak için mücadele etti– "seni komplo kurmaktan kazığa bağladığımda, Tanrı şahidim olsun ki, yaptıkların için yanacaksın. Ateşini kendi ellerimle yakacağım."

Ağzımdan, çenemden kan akıyordu. "Jean..."

Sonunda Ansel'i itti. "Ne kadar düştüğünü görse ne büyük hayal kırıklığına uğrardı, Reid. Altın oğlu."

"Ah, aş bunları, Jean Luc," diye tersledi Lou. "Ölü bir adamın sevgisini kazanamazsın. Hayattayken bile Başpiskopos seni sızlayan küçük bir sıçan olarak görürdü..."

Şimdi tamamen kontrolden çıkarak Lou'ya saldırdı ama Blaise karşısına çıkmak için ayağa kalktı, ifadesi bir kaya kadar sertti. Li-ana, Terrance ve bir avuç kurt onun arkasında yakın takipteydi. Bazıları dişlerini gösterdi, sivri ön dişleri parıltıyordu. Diğerleri ise gözlerini sarıya çevirdi. "Reid Diggory ve yoldaşlarına sığınma teklif ettim," dedi Blaise, sesi sabitti. Sakin. "Şimdi huzur içinde gidin ya da hiç gitmeyin."

Lou başını şiddetle iki yana salladı, gözleri irileşmişti. "Blaise, hayır. Gidemezler..."

Jean Luc ona saldırdı. "*Bana Balisarda'mı ver...*"

Çevremizdeki kurtlar huzursuzca hırladı. Beklentiyle.

"Yüzbaşı..." Tanımadığım bir Chasseur, Jean Luc'un dirseğine dokundu. "Belki de gitmeliyiz."

"Onsuz gitmeyeceğim..."

"Evet," dedi Blaise, kurtlarına bir el kaldırarak. Daha da yakınladılar. Artık çok yakınlardı. Isırmak için yeterince yakın. Öldürmek için. Hırıltıları artarak bir gürlemeye dönüştü. "Gideceksin."

Chasseurlerin bundan daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu. Gözleri fırtınaya dönerek Jean Luc'u ele geçirdiklerinde hepsine küfürler savurmaya başladı. Bağıra çağıra itiraz etmesine rağmen onu geri çektiler. Çekmeye devam ettiler. Çığlıkları gözden kaybolduktan sonra bile ağaçların arasında yankılandı.

Lou, Blaise ile yüzleşmek için döndü. "Ne yaptın sen?"

"Sizi kurtardım."

"Hayır." Lou dehşet içinde ona baktı. "Onları bıraktın. Biz planımızı söyledikten sonra onları bıraktın. Artık Cesarine'e güttüğümüz biliyorlar. Kraliçe ziyaret etmeyi planladığımızı biliyorlar. Jean Luc bizi ihbar ederse, Auguste kaleye adım attığımız anda bizi tutuklayacak."

Coco, Lou'nun omuzlarına attığı kolunu yüzünü buruşturarak yeniden ayarladı. "O haklı. Auguste dinlemek istemeyecek. Sürpriz şansını kaybettik."

"Belki" –Lou'nun gözleri sürüye kaydı– "belki sayıca fazla gıdersek, dinlemesini sağlayabiliriz."

Ama Blaise başını iki yana salladı. "Sizin savaşınız bizim savaşımız değil. Reid Diggory, ilk oğlumu öldürdükten sonra ikinci oğlumu kurtardı. Borcunu yerine getirdi. Akrabalarım artık onu avlamayacak ve sen de vatanımızı huzur içinde terk edeceksin. Ona bir ittifak borçlu değilim. Ona hiçbir şey borçlu değilim."

Lou işaretparmağıyla havayı yarıdı. "Bu saçmalık ve bunu biliyorsun..."

Blaise'in gözleri kısıldı. "Yaptıklarından sonra, dua et *senin* karnını istemiyorum, Louise le Blanc."

"O haklı." Elini avcumuna aldım ve tartışmak için ağzını açtığı anda hafifçe sıktım. "Ve Jean Luc'tan önce Cesarine'e gitmek gibi bir umudumuz olsun istiyorsak şimdi ayrılmamız gerekiyor."

"Ne? Ama..."

"Dur bir dakika." Şaşırtıcı bir şekilde Liana öne çıktı. Çenesini kararlı bir şekilde yukarı kaldırdı. "Sen ona hiçbir şey borçlu olmayabilirsin, *Père* ama kardeşimin hayatını kurtardı. Ona her şeyi borçluyum."

"Ben de öyle." Terrance ona katıldı. Genç olmasına rağmen, belirgin hatlı yüzü benim olduğum yöne işaret ederken babasının yüzünü anımsatıyordu. Benimle göz göze gelmedi. "Size katılacağız."

"Hayır." Başını sertçe iki yana sallayan Blaise'in sesi fısıltıya dönmüştü. "Çocuklar, size söyledim, borcumuz ödendi..."

Liana, onun ellerini bir araya getirerek kendi avucuna aldı. "Borcumuz senin değil. Adrien senin oğlundu, *Pere* ama onu tanımiyorduk. Terrance ve benim için bir yabancı. Bu borcu onurlandırmalıyız biz — özellikle şimdi, annemizin yüzünün altında." Dolunaya baktı. "Bu yükümlülüğün vazgeçmemizi ister miydin? Annemiz onu bize geri verdikten sonra Terrance'in hayatını bu kadar çabuk inkâr eder miydin?"

Blaise her ikisine de birkaç saniye baktı. Sonunda kabuğu çatladı ve altında yatan kararlılığı da ufalanıp gitti. Gözlerinde yaşlarla ikisini de alnından öptü. "Gördüğüm en güzel ruhlara sahipsiniz. Elbette gitmelisiniz ve ben de... ben de size katılacağım. Bir erkek olarak borcum yerine getirilmiş olsa da bir baba olarak görevlerim sona ermiyor." Gözleri benimkilere çevrildi. "Sürüm burada kalacak. Topraklarımıza bir daha asla ayak basmayacaksınız."

Kısaca başımla onayladım. "Anlaşıldı."

Döndük ve Cesarine'e doğru koşmaya başladık.

BİR SÖZ

Reid

Blaise, Liana ve Terrance ertesi sabah, şehre keşif gezisine çıkıp bilgiyle geri dönmeyi vaat ederek bizi geride bıraktılar. Bizi tekrar bulduklarında —Cesarine'den sadece bir buçuk kilometre uzakta, Les Dents'ın yakınlarındaki ağaçların yakınlarında saklanmış hâldeydik— en kötü korkumuzun habercisi oldular: Chasseurler şehri ablukaya almıştı. Her vagonla arabayı niyetlerini gizlemeye zahmet etmeden kontrol ediyorlardı.

“Seni arıyorlar.” Liana yeni kıyafetler içinde bir ardıç ağacının arkasından belirdi. Kasvetli bir ifadeyle babası ve kardeşine katıldı. “Bazılarını tanıdım ama Jean Luc’u görmedim. O burada değil.”

“Sanıyorum doğrudan babama gitti.” Beau, pelerininin başlığını düzeltti ve yolun tıkanıklığına baktı. İfadesi soğukkanlı ve etkilenmemiş kalmasına rağmen elleri titriyordu. “Bu yüzden de ablukaya aldılar.”

Lou, hayal kırıklığıyla ardıç dallarını tekmeledi. Botlarına kar düştüğünde açtı ağzını yumdu gözünü. “Bak sen şu küçük zırlak pisliğe. Tabii ki burada değil. Beni gördüğünde altına işediğini görmelerini istemez. Uygun bir tepki gerçi.”

Onun utanmaz sözlerine rağmen bu kalabalık beni rahatsız ediyordu. Cesarine’e giden tek yol Les Dents olduğu için durum şehre yaklaştıkça daha da kötüleşti. Bir yanım pek çok kişinin Başpisko-

İnsanların davranışlarını anlamak için geldiğine sevindi. Diğer yanım ise nasıl hissedebildiğimi tahmin ediyordu. Burada – her yüzün, her sesin bir şeyler anlatıyordu – düzenli bir şekilde düşünemiyordum. Zihnimdeki kalıplaşmış tepkiler sarıyordu. Duvarları iltedi. Ama şimdi buna odaklanamazdım. İçimde hiçbir şeye odaklanamazdım. “İyi misin?” diye sorduğum anlarda bu ağaçların arasında saklanırken.

Yüzümü incelemiydim. Yıkıcı desenleri tersine çevirmiş gibi görünüyordu, evet ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Anısı sonsuza dek sürerdi. O denmiş bataklığın içinde, parmakları bükülmüş, ifadesiz ayaklarının altındaki buz kadar soğuk ve sert hâldeki görünüşünü asla ama asla unutmayacaktım. Onun da unutacağından şüpheliydim. “Ya sen?” diye fısıldayarak karşılık vermiştim.

Cevap vermemişti.

Şimdi matagotlarına fısıldıyordu. O gece üçüncüsü de bize katılmıştı. Siyah bir fare. Parlayan boncuk boncuk gözlerle omzuna tınenmişti. Kimse bu konuda ağzını açmadı. Kimse ondan tarafa bakmaya cüret etmedi – sanki yok saymamız onu bir şekilde daha az gerçek kılabilecek gibi. Ancak tıpkı Ansel’in gözlerindeki gölgeler gibi, Coco’nun gerilen omuzları konuşmadığı kelimeleri onun yerine söylüyordu. Beau bile bana endişeli bir bakış attı.

Kurtlara gelince, onlara yaklaşıyorlardı. Absalon fazla yaklaşıncaya Blaise dişlerini göstermişti.

“Ne oldu?” Elini tutarak onu diğerlerinden uzaklaştırdım. Matagotlar da gölge misali bizi takip etti. Eğer sıçanı omzundan kovalasaydım – ellerimi kedi ve tilkinin boynuna sarsaydım – onu rahat bırakırlar mıydı? Onun yerine bana musallat olurlar mıydı?

“Claud’a haber gönderiyorum,” dedi ve tilki bir duman bulutunda kayboldu. “Bu ablukadan fark edilmeden nasıl geçileceğini biliyor olabilir.”

Beau boynunu uzatarak hiç çekinmeden bizi gizlice dinledi. “Planın bu mu?” Sesinden şüphe akıyordu. “Claud’un Beauchêne’de seni bir şekilde... koruduğunu biliyorum ama karşımızdakiler haydut değil.”

"Haklısın." Onunla yüz yüze gelirken Lou'nun sesi gerginlikle sertleşmişti. "Karşımızdakiler Balisarda kuşanan Chasseurler. Jean Luc konusunda şansım yaver gitti – zayıf noktalarını biliyordum ve onları kullandım. Dikkatini dağdıttım, onu silahsız bıraktım. Adamları, o benim gücümün etkisi altındayken beni incitmeye cesaret edemedi. Ama şu anda burada değil ve dünyayı tam anlamıyla köşe bucak ateşe vermeden iki düzine kişiyi etkisiz hâle getirebileceğimden şüpheliyim." Sabırsız bir nefes vererek sıçanın burnunu okşadı – sanki bu onu sakinleştiriyormuş gibi. Mideme bir ağırlık çöktü. "Bunu başarabilsem bile, dikkatleri üzerimize *çekmemeye* çalışıyoruz. Hızlı ve sessiz bir girişe ihtiyacımız var."

"Büyü yapılmasını bekleyeceklerdir," diye ekledim aceleyle. Stratejisini değiştirmesini engellemek için her şeyi yapardım. Onu alternatiften uzak tutmak için her şeyi yapardım. "Ayrıca Claud Deveraux bizi Les Dents'da sakladı. Belki burada da saklayabilir."

Beau şiddetle ellerini yukarı kaldırdı. "Bu tamamen farklı bir durum! Bu adamlar burada olduğumuzu *biliyor*. Her vagonu arıyorlar. Claud Deveraux'nun bizi saklaması için, hepimizi *kelimenin tam anlamıyla* vardan yok etmesi gerekiyor."

"Başka bir planın var mı?" Lou da fare de ona baktı. "Eğer varsa lütfen bizimle de paylaş." Beau cevap vermediğinde Lou öfkeyle dudak büktü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi herkese bir iyilik yapıp çeneni kapatabilir misin? Zaten yeterince endişeliyiz."

"Lou," diye uyardı Coco alçak bir sesle ama Lou sadece arkasını döndü ve kollarını kavuşturup, yağan kara kaşlarını çattı. Onu diğerlerinin onaylamayan bakışlarından korumak için ayaklarım kendi iradeleriyle hareket etti – bedenimle ona kalkan oldum. Söylenenleri hak etmiş olabilirdi. Umurumda değildi.

"Eğer beni azarlayacaksan sen de defolup gidebilirsin." Gözlerini öfkeyle silmiş olsa da bir gözyaşı yine de süzülüyordu. Parmakla sildim. İçgüdüseli. "Sakın." Kendini geri çekerek elimi itti ve bana da sırtını döndü. Absalon ayaklarında tısladı. "Ben *iyiyim*."

Kımıldamadım. Tepki vermedim. Ancak içimden, sanki bana vur-

muş gibi sarıydım. Sanki ikimiz de bir uçurumun kenarına hızla fırlanmış dikkansizce birbirimizi çekliştürüyorduk. Birbirimizi itliyorduk. İkimiz de kendimizi kurtarmak için, yaydan fırlayan oku durdurmak için çaresizdik. Lou ve ben işte o sona doğru ilerliyorduk.

Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım ama beni yok saydı, bunun yerine Jean Luc'un Balisarda'sını elime sertçe tutuşturdu.

"Daha önce zamanımız yoktu ama hazır bekliyoruz... Senin için çaldım. Kaybettiğimin yerine." Elime daha sert bastırdı. Parmaklarım refleks olarak kabzanın etrafına sarıldı. Gümüş farklı hissettirdi. Yanlış. Jean Luc silahımı açıkça önemseseydi de -yakın zamanda temizlenmiş ve keskinleştirilmişti- benim değildi. Göğsümdeki acıyı yumuşatmadı. Oradaki boşluğu doldurmadı. Yine de başka ne yapacağımı bilemeyerek palaskama geçirdim. Neşesiz bir şekilde devam etti. "Bu süreçte biraz kendimi kaptırmış olabilirim, bunun farkındayım. B-buz olayında. Üzgünüm. Bir daha olmayacak söz veriyorum."

Söz veriyorum.

Günlerce bu sözleri duymak için beklemiştim oysa şimdi kulağa ne de sahte geliyordu. Boş. Bu kelimelerin anlamını anlamıyordu. Belki de anlayamıyordu. Gerçek demekti, güven demekti bu kelimeler. İkisinin de ne olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Yine de... ona inanmak istedim. Umutsuzca. Ve kolay kolay özür dilemezdi.

Boğazımdaki ani yumruyu yutkundum. "Teşekkür ederim."

Bundan sonra uzun süre sessiz kaldık. Gün ağarıyor olsa da sıradan neredeyse hiç ilerlememişti. Ve diğerlerinin gözleri - onları üzerimizde hissediyordum. Özellikle kurtlarınkini. Bir sıcaklık yükseldi boynuma. Oradan da kulaklarıma. Lou'ya bakışları hoşuma gitmiyordu. Onu sadece şu an olduğu hâliyle tanıyorlardı. Onun sıcaklığını, merhametini bilmiyorlardı. Ya da sevgisini.

Yaptıklarından sonra, dua et senin kanını istemiyorum, Louise le Blanc.

Bana zarar vermeyeceklerine güvenmeme rağmen ona böyle bir

kadar sağlamım. Bu arada, bu onun cambaz ayaklıklarından biri. Yardımlarını ilettiler."

Thierry omzundan bir çanta indirerek Lou'ya verdi.

"Gözlükler mi?" Beau onun üzerinden eğilerek inanamaz gözlerle çantadan bir çift tel çerçeve çıkardı. Lou onu itti. "Bıyıklar? Peruklar? Yardım dediği bu mu? Kostümler mi?"

"Büyü olmadan avcılar kandırmak için başka pek bir yol yok, değil mi?" Toulouse'un gözleri muziplikle parladı. "Seni Les Dents'da zeki biri sanmıştım, Beauregard. Görünüşe göre bir günde iki kez yanıliyorum. Kesinlikle heyecan verici."

Thierry'nin sesi kafamda yankılanırken ikisini de görmezden geldim. Üzgünüm. Claud kendisi gelebilmeyi diledi ama Zenna ve Seraphine'i yalnız bırakmayacak.

Düşüncelerim keskinleştii. Onlara bir şey mi oldu?

Şehrin içi tehlikeli, Reid. Her zamankinden daha kötü. Jean Luc, kralı Morgane'in tehdidi konusunda uyardı ve Chasseurler daha bu sabah üç kadını tutukladı. Geri kalanlar ise onu ve kızlarını kalenin içinde koruyorlar. Toulouse size daha fazla yardım etmememizi istedi.

İrkildim. Ne?

Kart, Reid. Ona üçüncü kez yanıldığını kanıtla.

Kartın olan bitenle ne ilgisi var?

Çok ilgisi var. Lou, Beau'yu tekrar kişisel alanından iterken Thierry başını iki yana sallayarak iç çekti. Seni sevdim, avcı, bu yüzden sana son bir kez yardım edeceğim: Morgane kalesinde krala dokunamaz ama kral bu öğleden sonra cenaze törenine katılacak. Kutsal Babamızı onurlandırmak bir hükümdar olarak onun görevi. Eğer Morgane saldırıyorsa, o zaman saldırır. Jean Luc kralla birlikte olmasına rağmen artık Balisarda'sı yok. Siyah gözleri benim palaskamdaki safire düştü. Chasseurlerin bir düzinesi daha yeni. Deneyimsiz. Yeminlerini daha bu sabah ettiler.

Turnuva. Pes ederek gözlerimi yumdum. Les Dents'in dehşetlerinin ortasında, Chasseur turnuvasını unutmuştum. Morgane'in cenazeye saldıracağına dair içimde herhangi bir şüphe varsa bile

bu kadar da önemli değil. Çünkü bu bir kadın değil bir
kadındır. Bu bir kadındır ve kadınlar her zaman bu kadar
çok konuşmazlar. Uzunca bir süre sonra sonunda bu kadın
kendi kendini ifade eder ve kendi kendini ifade eder. "Beni tanıyın, ben
kimim. Benim adım Cloud ve popülasyonum, neyse ki bu kadar çok."

Cloud'a cevap verirken, kadın kendine güvenen bir şekilde

Başkalarının kendisiyle ilgili fikirleri ile ilgilenmez. Kendi
kendisi olan bir kadındır. Kendi kendini ifade eder ve kendi kendini ifade eder.

Bu bir kadın değil, bir kadın değil.

Düşünce de değil.

Kendisi kendisi. Sen kendisi değilsin. Sen kendisi. Sen kendisi. O bir kadın.

Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın.

Senin kendisi değil, sen kendisi değil. Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın.

Ama söylediklerindeki valüta birkaçını duydu. Kendisi mi?

Senin cevap verin gibi. Benim kendisi. "Bir kadın, kendisi
kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın. Kendisi bir kadın.

"Her sabah çayına garez katıyım unuttuysun." Lou gözlüğü
omuzlarından aldı ve burnunun üzerine yerleştirdi. "Ayrıca, givnıp
kışanmaya oynamak şimdiye kadar beni hiç yanı yolda bırakmadı.
Ne ters gidebilir ki?"

ATEŞTEN GÖMLEK

Reid

Her şey ters gitti.

"Oradaki vagon." Bir çamın dallarında çömelmiş olan Lou, kalabalıktan ayrı bir vagonu işaret etti. Atı bir deri bir kemikti. Yaşlıydı. Dizginleri orta yaşlı bir adamın elindeydi. Köseleye dönmüş cildi ve nasırlı elleri bir çiftçi, zayıf yüzü ise fakir olduğuna işaret ediyordu. Aç olduğuna.

"Hayır." Başımı hızla iki yana salladım, sesim sert çıkmıştı. "Zayıfları avlamayacağım."

"Yaşamak istiyorsan avlayacaksın." Sessizliğime karşılık sabırsızlıkla iç çekti. "Bak, bir buçuk kilometre içinde üstü kapalı olan sadece bu iki araç var. Ben şunu avlayacağım" — çiftçinin vagonunun önündeki yaldızlı bir arabaya işaret etti — "yani yardıma ihtiyacın olması durumunda yakında olacağım. Sadece bana seslen ama unutma — Lucida diyeceksin, Lou değil."

"Bu delilik." Yapmakta olduğum şeyi düşününce göğsüm sıkıştı. "Asla işe yaramaz."

"Bu bakış açısıyla yaramaz tabii!" Omuzlarımı kavrayarak yüzümü kendine çevirdi. Midem bulanmaya başlamıştı. Deveraux'nun kadife takımının ve şapkasının içinde, altın gözlüğün arkasından bana baktı. Bir aristokratın Amandine'den eve dönen âlim oğlu gibiydi. "Hikâyenî hatırla. Haydutlar tarafından saldırıya uğradın ve

hımmını kerdiler." Yüzündeki kuru hatırları ağlatma almak için du-
zeltti "Ve bacağımı" Çamın ayaklığından yığıldığınız eğriyi kurtul-
duğunuz dokundu. "Sadece bacağı çal. Enisi göyle bir baktıktan
sonra satılacak."

"Peki ya aramazsa?"

"Onu bayıldı. İçeri sürükle, Bayıldı." Masum bir kadın dövme-
liklerinden ikilimendiği. "O vagonun içine girerek için ne gerekiyorsa
yap."

"Büyü yok dediğin anıyordum."

Sabırsızlık içinde homurdandı. "Şimdi prensiplere sarılmaman
zamanı değil. Rekl. Büyü üle orta yapmayı göze alamayız ama
vagonun sınırları içinde ne gerekiyorsa yap. Tek bir kişi bile bizi
tanırsa, ölürüz."

"Peki ya Chasseur vagonu aramak için geldiğinde?"

"Peruk takıyorsun. Yüzün saklı. Boşuna endişeleniyorsun muh-
temelen. Ama oldu da seni tanırsa – senden şüphelenirse – onu ba-
yılmadan silahsızlandırmak zorunda kalacaksın. Yoksa seni ablu-
kadan geçiremez."

"Boğazını keemekle tehdit etsem bile bir Chasseur beni asla bu
ablukadan geçiremez."

"Büyülenire geçire." Reddetmek –ya da kuşmak– için ağzımı
açtım ama hiç yılmadan devam etti. "Ne yaparsan yap olay çıkar-
ma. Çabuk ve sessiz ol. Bundan kurtulmanızın tek yolu bu."

Ağzım tükürükle doldu ve nefes almakta zorlanarak destek için
palankamı kavradım. Kardeşleriyle karşılaşmaktan korkmuyor-
dum. Onlarla savaşmaktan ya da yaralanmaktan korkmuyordum.
Yakalanmaktan bile korkmuyordum ama eğer bu olursa –Chas-
seurler beni burada tutuklarsa– Lou müdahale ederdi. Onlar da
destek çağırırlardı. Lou'yu avlarlardı ve bu refer kaçamazdı.

Böyle bir şey gerçekleştiremezdi.

Bu... bu büyü kullanmam anlamına gelebile.

Büyü senin düşmanın değil, Rekl.

Öçülü olmayı bilersen, büyü güçlü bir müttefiktir.

Yapamayacağımı *Yapamam*." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bu kokusunu alır. Burada olduğumuzu anlarlar."

Ceketimi palaskamın üzerine çekştirerek önünü kapadı. "Belki. Ama bu yol insan kaynıyor. Kimin yaptığını ayırt etmek zamanlarını alır. Büyülediğin Chasseur'un onlar anlamadan önce seni geçirmesini sağlayabilirsin."

"Lou." Kelime umutsuzdu, yalvarıyordu ama umurumda değildi. "Ters gidebilecek çok fazla şey var..."

Yanağımı hızlıca öptü. "Bunu yapabilirsin. Ve eğer yapamazsan—bir şeyler *gerçekten* ters giderse— sadece Chasseur'un burnuna yumruk at ve ardına bakmadan koş."

"Harika bir plan."

Kıkırdadı ama çıkan ses gergindi. "Coco ve Ansel için işe yaradı."

Yeni evliler gibi davranarak konvoydan yürüyerek sıyrılmışlardı. Onları denetleyen Chasseur yeniydi ve Cesarine'e sağ salım girmişlerdi. Beau kostümünü tamamen bırakmış, bunun yerine onu içeri sokması için güzel, genç bir dul bulmuştu. Kız, kraliyet ailesinden birini gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Blaise ve ailesi şehre nasıl girmeyi planladıklarını açıklamamışlardı. Hiçbir kargaşa olmadığı için fark edilmeden girdiklerini varsaydım.

Lou'yla şansımızın yaver gideceğinden şüpheliydim.

"Reid. Reid." Dikkatimi vermek için döndüm. Lou şimdi daha hızlı konuşuyordu. "Büyü doğal olarak gelmelidir ancak bir desene ihtiyacın varsa, belirli bir niyetle odaklan. Hedeflerini görselleştir. Ve unutma, büyü her zaman ama *her zaman* dengeyle ilgilidir."

"Büyüyle ilgili hiçbir şey bana kolay gelmiyor."

Yalancı.

"Çünkü kendini nefretle etkisiz hâle getiriyorsun," dedi Lou. "Kendini büyüye aç. Onu kabul et, kucakla, o sana gelecek. Hazır mısın?"

Bizi ara.

Dudaklarım uyuşmuştu. "Hayır."

Ama tartışacak zaman yoktu. Vagon ve at arabası neredeyse gelmek üzereydi.

Elimi sıktı ve bana bakmak için gözlerini arabadan ayırdı. "Aramızdaki şeylerin değiştiğini biliyorum. Ama seni sevdiğimi *bilmeni* istiyorum. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Ve eğer bugün ölürsen, seni öbür dünyada bulacak ve beni terk ettiğin için kışını tekmeleyeceğim. Anladın mı?"

Sesim zayıftı. "Ben..."

"Güzel."

Ve sonra gitti, çantasından bir kitap çıkarıp arabaya doğru koştu. "*Excusez-moi, monsieur!*" diye seslendi şoföre, gözlüğünü burnuna iterek. "Atımın nalı düştü de..."

Sesi kalabalığın içinde solarken midemde derin bir çukur açıldı. *Seni seviyorum. Hiçbir şey bunu değiştiremez.*

Kahretsin.

Geri söyleme fırsatım olmamıştı.

Topal taklidi yapıp ağırlığımı değneğime vererek vagonu bulmak için kalabalığı taradım. Konvoy durmuştu ve çiftçi —atına taş atan kirli bir çocukla meşguldü— beni görmedi. Araca bir kez, iki kez tıklattım. Hiçbir şey olmadı. Daha yüksek sesle tıklattım.

"Ne istiyon?" Nihayet, keskin elmacıkkemikleri ve at gibi dişleri olan tiz sesli bir kadın başını dışarı çıkardı. Boğazından sarkan bir haç ve saçlarını örten bir şapka takıyordu. Dindardı demek. Muhtemelen saygılarını sunmak için Cesarine'e gidiyordu. İçim umutla doldu. Belki bana *sahiden de* acırdı. Çaresizlere yardım etmek Tanrı'nın emriydi.

Çatılan kaşları bu umudu hızla söndürdü. "Dilenciye vercek yemeğimiz yok, ikile hadil"

"Özür dilerim, *madame*," dedim aceleyle, kapağı kapatmak için hamle yaptığında onu yakalayarak, "ama yemeğe ihtiyacım yok. Haydutlar yolda bana saldırdı" —koltuk değneğime vurgu yapmak

* (Fr.) Affedersiniz, bayım. —çn

İçin hatırlayacağım vurdum. Ve yol bulduğuma yemin ederek sözünü
eslemeyor muyum Vagonun da bir kitiye daha var mı?”

Hayır, diye teneşledi, elindeki kapağıyla güncelleyen. “Eğer bir teneş-
lediğimden. Eki pısmırlık deneyimden. “Beni güldürüyor. Bu
kahkaha vagonu tıklatıyor. Aklın ve omuzları söylediğini. Ama
da söylüyor. Hıgdu yahut dalarla tıynet yok. Akşamı kardinalin ce-
nazest varken olunuz.” Hıgdundaki hıgdu cılız parmaklarıyla tuttu
ve gözlerini kapattı. “Tam, ruhunu korusun.” Hıgdundaki otobüs
hale orada durduğumu gördüğünde ekledi, “Şimdi de!”

Vagon bir adım ilerledi ama kendisini tutarak sakin kalmaya
zorladım. İçimden düşünüyordu gibi düşünmeye. Yalan söylemeye
“Ben bir caci değilim, madame ve yalınma muhtacı mı?”

Dindakları - derin bir çizgi halini almıştı - kafa karışıklığıyla bir
kıldı. “Herakle büyüdü değilse. Salak ilanı mı sandın beni? Her-
kes erkekleri büyü yapamadığını biliyo.”

Kelimentin söylenmesiyle, en yakınımdakiler dönüp baze dik
dik baktı. Eal taşı gibi açık ve temkinli gözlerle.

İçimden küftettim.

“Bernadette?” Çiftçinin sesi kalabalığın gürültüsünü bastırdı.
Daha fazla kafa bize doğru döndü. “Bu delikanlı seni rahatsız mı
ediyö?”

O cevap veremeden -kaderini mühürleyemeden- tısladım,
“Komşuyu hakir görmek günahdır, ne mutlu muhtaca merhamet
edene.”

Gözleri kısıldı. “Ne dedi sen?”

“Yoksula veren yokluk çekmez ama yoksula yüz çeviren bir sürü
lanete uğrar.”

“Bana kutsal kitabı mı anlatıyorsun, evlat?”

“Elinden geldiğince, iyiliğe hakkı olanlardan iyiliğini esirgeme.”

“Bernadette!” Çiftçi, sürüklü taburesinde ayağa kalktı. “Beni
duydun mu, aşkım? Bir Chasseur çağır mı?”

“Devam etmeli miyim?” Vagonun kapağını tutmaktan bembeyaz

yaz kesilen parmaklarını ittiyordu. Kadını dik dik bakarak daha da sıkı kavradı. "Tanrı der ki..."

"Bu kadar yeter." Buruzuk dudakları kavulmuş olsa da beni boşmuş bir takdirle sözdü. "Bu veletten benim derisi alınmaya ihtiyacım yok." Kocasına dönüp seslendi, "Her şey yolunda, Eylül! Bu velet bileğini incitmiş ve bî' araca ihtiyacı var, hepisi bu."

"Ona istemediğimizi söyle..."

"Ona ne söylemek istiyosam onu söyletim!" Başıyla arkasını işaret ederek vagon kapısını bir kenara çekti. "Fikrini değiştirmeden gel bakalım içer! Kardinal Hazretleri."

Bernadette'in vagonunun içi hiç de Troupe de Fortune'un içi gibi değildi. Topluluğun vagonlarının her santimetresi doluydu. Sandıklar dolusu kostüm ve ıvr zıvr vardı. Yiyecek kutuları. Dekorlar. Fenerler. Karyolalar ve yer yatakları.

Bu vagonsa, basit bir battaniye ve neredeyse tamtakır bir yiyecek çantası dışında bomboştu. Çantanın yanında sadece bir çaydanlık duruyordu.

"Dedğim gibi," diye mırıldandı Bernadette, topuklarının üstünde yere çömelerek. "Burda dilenciye verecek yemek yok."

Vagon, Chasseurlere yaklaşırken gergin bir sessizlik içinde bekledik. "Gözüm seni bî' yerden ısıryo," dedi birkaç dakika sonra. Beni şüpheyle sözdü, gözleri istemediğim kadar keskindi. Siyah peruğumu, kömür rengi kaşlarımı incelediler. Burnumdaki kanlı bandajı, istemsiz olarak düzelttim. "Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır."

"O zaman neden Cesarine'e gidiyosun?"

Boş gözlerle ellerime baktım. *Öldürdüğüm adamın cenazesine katılmak için. Kan cadıları ve kurtadamlarla dostluk kurmak için. Sevdığım kadının annesini öldürmek için.* "Sizinle aynı sebepten."

"Bana dindar biri gibi gelmiyosun."

Ona ters bir bakış attım. "Aynı şekilde."

Burnundan soluyarak kollarını kavuşturdu. "Geveze küçük şey-

tanın tekisin, de mi? Nankörsün de. Seni de diğerleri gibi ayak bileği kırıldı demeden yayan bırakmalıydım."

"Yaklaşıyoz!" diye bağırdı Lyle dışarıdan. "Şehir tam karşımızda!"

Bernadette ayağa kalkıp vagonun önüne yürüdü ve başını bir kez daha dışarı çıkardı. Ben de topallayarak peşinden gittim.

Cesarine'nin gri silüetiyle çerçevelenen bir düzine Chasseur, kalabalığın arasından geçerek trafiği yavaşlattı. Bir kısmı, yaya olanların yüzlerini inceledi. Bazıları ise vagonları ve arabaları aralıklı olarak kontrol etmek için atlarından indi. Sekiz tanesini tanıyor-
dum. On ikisi arasından sekizini. Bu sekiz kişiden biri —Philippe—
vagonumuza doğru yürümeye başladığında küfrettim.

"Ağzını topla!" dedi Bernadette öfkeyle, beni sert bir şekilde dirsekleyerek. "Azıcık kıpraş bakiyim..." Suratımı gördüğünde sustu.
"Betin benzin atmış hep."

Philippe'in derin sesi tören alayı boyunca gürledi ve eliyle bize doğru işaret etti. "Bunu kontrol ettik mi?"

Benden oldukça yaşlıydı, sakallarına aklar düşmüştü. Ama yollar, göğsünün genişliğinden veya kollarındaki güçlü kaslardan bir şey götürmemişti. Boğazında hâlâ kurtadam baskınında Adrien'in sürüsünden biriyle olan savaşından kalma bir yara izi vardı.

O gün şöhretini çaldığım için benden nefret etmişti. Terfisini çaldığım için.

Siktir.

Jean Luc'un Balisarda'sı palaskamdaki diğer bıçaklardan daha ağırdı. Eğer ki Philippe beni tanırsa, onu öldürmem ya da silahsız bırakmam gerekirdi. Ve onu öldüremezdim. Bir kardeş daha öldüremezdim. Ama onun yerine onu silahsızlandırırsam, zorunda kalacağım şey...

Hayır. Zihnim bu düşünce karşısında öfkelendi.

Şimdi prensiplere sarılmanın zamanı değil, Reid, demişti Lou. Tek bir kişi bile bizi tanırsa, ölürüz.

Haklıydı. Elbette haklıydı. Ve bu beni ikiye bölünmüş yapıyor —beni

Cehennem'e mahkûm etse bile- bu slnsi sesleri kullanacaktım. Kendimi onların altın desenleriyle boğacaktım. Lou'nun yaşayacağı anlamına gelecekse, bunu yapardım. Sonuçların canı cehenneme. Bunu yapardım.

Fakat nasıl?

Kendini büyüye aç. Onu kabul et, kucakla, o sana gelecek.

Modraniht'te hiçbir şeyi memnuniyetle karşılamamıştım ancak desen yine de ortaya çıkmıştı. Aynı şey Kovuk'un yanındaki gölette de olmuştu. Her iki durumda da çaresizdim. Umutsuz. Morgane, Lou'nun boğazını kesmişti ve kanının sunak kurnasına akmasını izlemiştim, saniye saniye hayatını emmesini. Altın iplik umutsuzluk çukurumdan yükselmiş ve ben de içgüdüsel bir tepki vermiştim. Başka bir şey için zamanım olmamıştı. Ve - ve gölette ise...

Lou'nun mavi dudakları zihnimde canlandı. Kül rengi tenti.

Ama bu sefer öyle değildi. Lou gözümün önünde ölmüyordu. Aynı aciliyet duygusunu uyandırmaya çalıştım. Philippe beni yakalarsa, Lou *ölecekti*. Bu olasılık kesinlikle bir şeyleri tetiklemeliydi. Setlerin infilak edip altınların zihnimde patlamasını dört gözle bekledim.

Olmadı.

Lou'nun ölmesini hayal etmek, bunun gerçekleşmesini izlemekle bir değildi.

Philippe bize doğru gelmeye devam etti, şimdi atlara dokunacak kadar yakındı. Neredeyse sinirden kükreyecektim. Ne *yapmam* gerekiyordu?

Sorabilirsin. Küçük, uğursuz bir ses sonunda düşüncelerimde bir ordu gücünde yankılandı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sadece bizi aramalısın, kayıp olan ve bulacaksın.

Panikleyerek içgüdüsel olarak sesi kovuşturdum.

Doğal olmayan bir kıkırdama duyuldu. *Bizden kaçamazsın, Reid Labelle. Biz senin bir parçanız.* Sözlerini kanıtlamak istemesine daha sıkı bir şekilde tutundu ve altın filizler dışarı doğru süzülüp derinlere doğru kök salarken kafamdaki baskı -artık acı

vericiydi— giderek arttı. Aklımın içine. Kalbime. Ciğerlerime. Beni boğdular, nefes almaya çalıştım ama sadece daha fazla bastırdılar. Beni tüketiyorlardı. Uzun zamandır karanlıkta uyuyorduk ama şimdi uyanıyız. Seni koruyacağız. Gitmene izin vermeyeceğiz. Bizi ara.

Gözlerim kararır gibi oldu. Panik seviyem arttı. Çıkmak zorundaydım, bunu durdurmak zorundaydım...

Geriye doğru sendelerken, belli belirsiz Bernadette ve Lyle'in paniklediğini fark ettim. "Senin sorunun ne, he?" diye sordu Bernadette. Cevap vermediğimde —cevap veremediğimde— yavaşça çantasına gitti. Gözlerim ona odaklanmak, açık kalmak için mücadele etti. Dizlerimin üzerine düştüm, içimde büyüyen bu şeyi bastırmak için umutsuzca savaşıyordum — derime pençelerini geçiren bu canavarı bastırmak için. Kaynağı açıklanamayan ışıklar çevremizde yanıp söndü.

Yaklaşıyor, çocuğum. Geliyor. Ses şimdi aç geliyordu. Beklenti içindeydi. Sarf edilen her kelimeyle kafamdaki baskı daha da artıyordu. Beni kör ediyordu. Bana işkence ediyordu. Kâbuslarım beden buldu. Boğazımda çıkmaya çalışan bir çığlıkla acı karşısında başımı tuttum. İzin verirsen bizi yakacak.

"Kafanın nesi var?"

Hayır. Zihnim kendiyle bir savaş veriyordu. Acı henü ikiye böldü. Bu doğru değil. Bu...

"Senle konuşuyom, küçük şeytan!"

Louise'i yakacak.

Hayır...

"Hey!" Havada bir ıslık duyulurken kulağımın arkasında yeni bir ağrı patlak verdi. Vagon zemininde büzüştüm. Sessizce inlerken, Bernadette'in tepemde dikilen bulanık şeklini zar zor ayırt edebiliyordum. Tekrar vurmak için kızartma tavasını kaldırdı. "Lanet bir delisin sen, de mi? Biliyodum. Onca gün arasından bugünü buldun..."

"Dur." Zayıfça elimi kaldırdım. Tuhaf ışık şimdi daha parlak parladı. "Lütfen."

"Geriyse doğru oldukt, yitirdi şimikle barmıy. "Tenim eldeyir
peki? Neler oluydu burada?"

"Ben " Gözlerim hemen ellime kaydı. Oturdu gelin yarmış
ıyda. İçim içine bir umutsuzluk kapladı. İçine bir rahatlama
Hizt ara bizt ara bizt ara

"T-tavayı indirin, madame."

Başını çığınca iki yana sallarken kolunu yukarıda tutmakta zor-
lanıyordu. "Ne tür bi büyü bu?"

Tekrar denedim, şimdi daha yüksek sesle. Kulaklarımı garip bir
uğultu doldurdu ve açıklayamadığım bir yatıştırma arzusu beni
boğdu – yatıştırma ve yatışma arzusu. "Hepsi geçecek." Sesimi ken-
di kulaklarım bile garip geliyordu. Birçok katmana sahip gibi. Yan-
kılanıyormuş gibi. Bir yanımda hâlâ büyüye karşı öfkeliydi ama bu
kısım şimdi işe yaramazdı. Geride bırakmıştım onu. "Tavayı bırak."

Tava yere düştü.

"Lyle!" Kadının gözleri yuvalarından fırladı ve burun delikleri
açıldı. "Lyle, yardım et!"

Buna karşılık vagon kapağı aniden açıldı. Hepimiz aynı anda
döndüğümüzde Philippe'in, Balisarda'sı çekilmiş vaziyette girişte
durduğunu gördük. Bandaja rağmen –peruğa, makyaja– beni he-
men tanıdı. Nefret gözlerinde alev alev yanıyordu. "Reid Diggory"

Öldür onu.

Bu sefer tereddüt etmeden sese kulak verdim.

Ölümcül bir hızla bileğini tutup onu vagona çektim. Gözleri bir
saniyeliğine –şokla– irileşti. Sonra da saldırdı. Güldüm, kılıcından
kolayca kaçtım. Ses bulaşıcı ve garip bir şekilde vagona yankılan-
dığında geri çekildi.

"Bu olamaz," diye fısıldadı. "Sen – sen bir..."

Üzerime atladı ama yine çok hızlı hareket ederek son anda yana
çekildim. Bunun yerine Bernadette'e takıldı ve ikisi yalpalayarak
vagonun duvarına çarptı. Tenim onun çığlıkları karşısında ısıldadı.

Sustur onu!

"Sessiz ol!" Kelimeler kendi iradeleriyle dudaklarımdan döküldü ve ağzı kapalı, gözleri donuk bir şekilde —çok şükür ki sessizdi— olduğu yere yığıldı. Philippe, Lyle avazı çıktığı kadar bağırarak vagona girdiği anda ayağa fırladı.

"Bernadettel Bernadettel"

Bir elimle Philippe'in parmaklarını boğazımdan söküp diğer elimle Balisarda'sını tutarken Lyle'a bakmakta güçlük çektim. Peruğum yere düştü. "Ses-siz..." dedim, Philippe ve ben vagona çarptığımızda boğuk bir sesle. Ama Lyle sessiz olmadı. Bağırmaya devam etti, Bernadette'i kollarından tutup onu vagon dan sürüklemek için ileri atıldı.

"Bekle!" Onu durdurmak için körü körüne el kaldırırsam da hiçbir desen belirmedi. Bir titreme bile yoktu. Kendi beceriksizliğime öfkelen dim ve cildimden gelen ışık aniden kayboldu. "Durun!"

"Bize yardım edin!" Lyle vagon dan dışarı fırladı. "Bu Reid Digory! O bir cadıl YARDIM EDİN!"

Chasseurler yaklaştıkça dışarıdan yeni sesler gelmeye başladı. Kalbim kulaklarımda gümbürderken —zihnimdeki sesler haince sessizleşmişti— battaniyeyi yüzüne fırlatarak Philippe'ten zorla uzaklaştım. Şehre sessiz bir giriş yapmak artık mümkün değildi. Kaçmak zorundaydım. Koşmak. Philippe battaniyeden kurtularak yemek çantasına takıldı ve geriye sendeledi. Tavayı kapmak için atıldım.

O dengesini yeniden kazanamadan —ben bir daha düşünmeden— tavayı başına geçirdim.

Çatlama sesi kemiklerimde yankılandı ve Phillippe bilinçsiz bir şekilde vagon zeminine yığıldı. Göğsünün hareket ettiğinden emin olmak için yere çöktüm. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Diğer Chasseurler, ben hızla ön tarafa geçip sürücü taburesinin üzerinden atın sırtına atladığım sırada vagonun kapağını şiddetle açtı. At öfkeyle kişneyerek şahlandı ve vagonun ön tekerleklerini yerden kaldırıp aracı tehlikeli bir şekilde devirdi. İçindeki Chasseurler panikle bağırdı. Bedenleri pat diye vagonun brandasına çarptı.

Daha fazla Chasseur bana doğru koşarken küfrederek atın eye-

riyle boğuştu. Terden kayganlaşan parmaklarım tokaların üzerinde kayıyordu. Kükredip tekrar denedim.

"Bu Reid Diggory!" diye bağırdı birisi. Daha fazla ses çağrısına cevap verdi. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Katil!"

"Cadı!"

"Tutuklayın onu!"

"TUTUKLAYIN ONU!"

Tüm kontrolü kaybettiğimde, son tokayı da çılgınca hareket eden parmaklarla söktüm. Bana ilk olarak tanımadığım bir Chasseur ulaştı. Suratını tekmeledim —nihayet, nihayet tokayı gevşettim— ve bacaklarımla atın gövdesini şiddetle sıkarak ileri doğru hareket etmesini sağladım. At, ok gibi fırladı ve ben de hayatım pahasına tutundum.

"Çekilin yoldan!" diye kükredim. At şehre doğru ilerlerken insanlar yanlara doğru atılıyor, çocukları da kendileriyle birlikte sürüklüyorlardı. Bir adam çok yavaştı ve bir toynak bacağına denk gelerek onu kırdı. At sırtındaki Chasseurler dörtmala peşimden geliyordu. Hızlı bir şekilde arayı kapatmışlardı. Onları hız ve güç için yetiştirilen aygırlardı, benimki ise yaşamının son demlerindeki bitkin bir kısraktı. Yine de onu sürmeye devam ettim.

Şehir sınırlarını aşabilirsem belki de sokaklarda izimi kaybettirebilirdim...

Yol, topraktan arnavut kaldırımına dönüşüp daraldıkça kalabalık da arttı. İlk binalar beni yutmak için yükseldi. Yukarıda bir gölge beni kovalayan çığlıkları takip ederek çatıdan çatıya esnek bir şekilde sıçradı. Umutsuzca, öndeki çatı katına işaret ediyordu.

İçime öyle bir su serpilmişti ki neredeyse ağlayacaktım.

Lou.

Sonra ne yapmamı istediğini anladım.

Hayır. Hayır, yapamazdım...

"Yakaladım seni!" Bir Chasseur'ün eli uzandı ve paltomun arkasına yapıştı. Diğerleri de onun arkasında bitti. Bacaklarım kısrığı

bir mengene gibi sararken, avcunun kavrıyıpundan kurtulmak için döndüm ama kısırağın canına yetmiştii.

Valışice kişneyerek bir kez daha yahllandı ve bu fırsatı değerlendirdim.

Boynuna tırmanarak –kim dinliyorsa ona dua ederek– parmak uçlarımla tepemdeki metal levhayı yakuladım. Ağırbaşımın altında parçalansa da sert bir şekilde tekmeledim ve kısırağın sırtına dayanarak çatı penceresine atladım. Kısırak ve Chasseurlerin aygırları aşağıdan geçip gitti.

“DURDURUN ONU!”

Nefes nefese, çatıda tutunabileceğim bir yer eşeledim. Görüşüm kararıp bulanıklaştı.

“Sadece tırmanmaya devam et!” Lou’nun sesinin üstümde çınlamasıyla başımı hızla yukarı kaldırdım. Çatının kenarına yaslanmış, parmaklarını uzatarak bana ulaşmak için gayret ediyordu. Ancak eli çok küçüktü. Çok uzaktı. “Aşağı bakmal Sadece bana bak, Reid! Bana bakmaya devam et!”

Aşağıda, Chasseurler emirler yağdırıyor, atlarını çevirirken kalabalığın yol vermesi için bağırıyorlardı.

“BANA, REIDI!”

Evet. Sertçe yutkunarak taş duvarda tırmanma noktaları bulmaya odaklandım. Yüksekçe çıktım. Başım döndü.

Daha yükseğe.

Nefesim kesildi.

Daha yükseğe.

Kaslarım sıkıştı.

Daha yükseğe.

Chasseurler olduğum yere geri döndü. Atlarından indiklerini duydum. Tırmanmaya başladıklarını duydum.

Lou’nun eli bileğimi yakalayıp çekti. Yüzüne, çillerine odaklandım. Sadece saf iradeyle, çıkıntının üzerinden tırmanıp yığılıverdim. Ama rahatlayacak zamanımız yoktu. Beni ayağa kaldırdı, çoktan bir sonraki çatıya koşuyordu. “Ne oldu?”

Onu takip ettim. Nefesime konsantre oldum. O yanımdayken bunu yapmak daha kolaydı. "Planın berbattı."

Gölmeye cüret ettil ama bir ok yüzünün yakınından geçtiğinde hemen sustu. "Hadı. Bu ahmaklara üç blok sonra izimizi kaybettireceğim."

Cevap vermedim. En iyisi çenemi kapalı tutmaktı.

BOĞULMA

Lou

Memnuniyet benim için her zaman önce geldiğinden izimizi üç değil, iki blok sonra kaybettirdim.

Biz koşarak gölgeli girintilere dalıp harap çatı pencerelerinin arkasına düşerken sesleri solup gitti. Olay onların görüş hattından çıkmaktı. Bu gerçekleştikten sonra şehrin derinliklerine sınıışmak çok kolaydı.

Kimse benim yaptığım gibi ortadan kaybolamazdı.

Kimse o kadar tecrübeli değildi.

Doğu Yakası'nda unutulmuş bir ara sokağa atladım. Reid de bir saniye sonra inerek üzerime yığıldı. Onu sabit tutmaya çalışsam da ikimiz de kirli kaldırım taşlarına yuvarlandık. Ancak kollarını belimden ayırmayarak yüzünü kucağıma gömdü. Bacağımda hissettiğim kalbi dörtlü atıyordu. "Bunu tekrar yapamam."

Boğazım aniden düğümlendi ve saçlarını okşadım. "Sorun değil. Gittiler." Nefes alıp verışı giderek sakinleşti ve nihayet oturabildi. Gönülsüzce gitmesine izin verdim. "Bu fiyasko patlak vermeden önce Charles'ı Madam Labelle'i bulması için gönderdim. Bize Leviathan adında bir handa oda ayırttı."

"Charles?"

"Fare."

Sert bir nefes verdi. "Ya."

Utanç —artık bana yabancı olmayan bir duyguydu— tekrar tlim bedenimi sardı. Yanıt olarak dilimin ucuna keskin sözler gelse de dilimi kan oturacak derecede sertçe ısırdım ve ona elimi uzattım. “Absalon ve Brigitte’i Coco, Ansel ve Beau’yu almak için gönderdim hile. Charles kurtadamlara ve kan cadılarına gitti. Hepimiz bu öğleden sonra gerçekleşecek olan cenazeden önce bir strateji geliştirmeliyiz.”

Birlikte ayağa kalktık ve elimi bırakmadan önce tersini öptü. “Kral ile bir görüşme ayarlamak zor olacak. Thierry, ablukada görev almayan tüm Chasseurlerin kalenin içinde olduğunu söylemişti. Belki Beau...”

“Dur bir dakika.” Kendimi kıkırdamaya zorlamama rağmen gözlerindeki bu inatçı parıltıda komik bir şey yoktu. “Hâlâ ciddi ciddi Auguste ile konuşmak istemiyorsun herhâlde? Jean Luc ona haber uçurdu. Geldiğini biliyor. O... o Madam Labelle’in bir cadı olduğunu biliyor ve eğer o, Chasseurlerin bağırışlarına bakılırsa yakında *senin* de bir cadı olduğunu öğrenecektir.” Son söylediğimle Reid’in beti benzi attı. *Ah*. Görünüşe göre henüz *bu* sonuca varmamıştı. Avantajımdan faydalanmak için acele ettim. “Senin bir cadı olduğunu biliyor,” diye tekrarladım. “Sana yardım etmeyecek. Hele bana hiç yardım etmeyecek. Ona *ihtiyacımız* yok, Reid. Dames Rouges ve loup garou güçlü müttefikler.”

Bunu düşünürken dudakları büzüldü —çenesi kasıldı— ve planımdaki mantığı görmesini bekledim. Fakat başını iki yana salladı ve mırıldandı, “Hayır. Yine de onunla konuşacağım. Morgane’a karşı birleşmiş bir cepheye ihtiyacımız var.”

Ona ağzım açık, öylece bakakaldım. “Reid...”

O anda bir grup çocuk, tıslayan bir kediye kovalayarak bulunduğumuz ara sokaktan geçti. En yavaşları bizi görünce tereddüt etti. Ben başlığımı burnuma kadar çekerken Reid de aceleyle bandajını gözünün üzerine geri bağladı. “Sokaklardan uzak durmamız gerekiyor,” dedi. “Şehre girişimiz pek gizli sayılmazdı...”

“Bunun için sağ ol...”

"Ayrıca Doğu Yakası yakında Chasseur ve polis kaynıyor olacak."

Kolumu Reid'inkine geçirmeden önce çocuğa el salladım, o da sırtıp arkadaşlarının peşinden koştu. Başımı sokağa uzattım. Cenazeye gelenlerin çoğunluğu, daha zengin olan Batı bölgesinde toplandığından burası daha az kalabalıktı. Sokaktaki dükkânlar kapalıydı. "Leviathan, Soleil et Lune'den birkaç blok ötede."

Reid hızını artırarak bir kez daha topallamaya başladı. "Geçmişimiz göz önüne alındığında, tiyatro Chasseurlerin baktığı ilk yer olacaktır."

Sesindeki bir şey beni duraksattı. Ona kaşlarımı çattım. "Bu arada kasıtlı değildi. Tiyatrodaki küçük numaram. Sana bunu söylediğimi hiç sanmıyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum." Soğukkanlılıkla, şapkamla yakındaki bir kadına selam verdim. Kadife takım elbisemi görmesiyle ağzı bir karış açıldı. Tam olarak yas kıyafeti değildi ama en azından morun güzel, koyu bir tonuydu. Claud'u düşünürsek, kanarya sarısı da yollayabilirdi. "Tamamen tesadüf ama ne yapabilirdim? Ellerini memelerimden çekememen benim suçum değil." Öfkeyle öksürdüğünde sırtarak devam ettim. "Seni zerre kadar suçlamıyorum."

Şapkamın siperini aşağıda tutmaya dikkat ederek, yoldan geçenlere hızlıca bir göz attım. Ortama, Cesarine'de ne zaman bu büyüklükte bir kalabalık toplansa olduğu gibi, o tanıdık ağır ve yoğun endişe havası hâkimdi. Hayatın her kesiminden insan, merhum Başpiskopos'u onurlandırmak için gelmişti: Aristokratlar, din adamları ve köylüler; Başpiskopos'un bedeninin, cenaze töreni için beklerildiği katedrale yaklaşırken birlikte gece nöbeti tutuyorlardı. Baştan aşağı siyah giyinerek, zaten kasvetli olan bir şehrin tüm rengini emmişlerdi. Bugün gökyüzü bile, sanki yanlış adamın yasını tutuyormuş gibi bulutluydu.

Başpiskopos kimsenin kederini hak etmiyordu.

Sokaklardaki tek renk, tören borusuna aitti. Her zamanki Lyon

hayrakları, Başpiskopos'un armasını taşıyan parlak kırmızı san-
caklarla değiştirilmişti. Yıldız plâktünden bir ayı. Siyah ve gri bir de-
nizde kan damlaları.

"Kes yünü." Reid'in gözleri uzaktaki bir şeyi gördüğünde deli-
şetle açıldı. Kollarımı sanki beni ondan korumak için tutarak dön-
dü ve önüne geçti. "Dön. Parklı bir yoldan gidelim."

Onu ilkerecek kalabalığı görmek için parmak uçlarına yüksel-
dim.

Orada, katedralin alt basamaklarında üç tahta kazık vardı. Ve
bu kazıklara zincirlenmiş olan...

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Bu kazıklara zincirlenmiş olan üç kömürleğinmiş ceset vardı.

Uzuvlar ufalanmış —saçlar ermişti— cesetlerden geriye neredey-
se hiçbir şey kalmamıştı. Arkalarında, sokaktaki kardan daha kalın
olan kül, katedralin basamaklarını kaplıyordu. Midem ağzıma gel-
di. Bu kadınlardan önce haşkaları da yakılmıştı. Birçok kadın. Hem
de yakın zamanda. Rüzgâr henüz küllerini taşımamıştı.

Ama gerçek cadılar dikkatli ve zekiymiş. Modranlıhtan beri ke-
sinlikle bu kadar çok kişi yakalanmış olamazdı.

"Bu kadınlar" —inanamayarak başımı iki yana salladım— "hepsi
cadı olamaz."

"Hayır." Reid beni göğsüne çekti. Gözlerimdeki yanma hissini
görmezden gelerek derin bir nefes aldım. "Hayır, muhtemelen de-
ğillerdi."

"O zaman ne?.."

"Başpiskopos'tan sonra kralın bir güç gösterisine ihtiyacı vardı.
Kontrolü yeniden ele alması gerekiyordu. Şüpheli herhangi biri ya-
kılmış olabilir."

"Kanıt olmadan mı?" Geriye yaslanarak bir cevap almak için
yüzünü inceledim. Gözlerinden acı okunuyordu. "Yargılanmadan
mı?"

Çenesini sıkarak, kararmış cesetlere baktı. "Kanıtı ihtiyacı yok.
O kral."

Reid le ben geri döner dönmez onu fark ettim – kopkoyu teni ve kapkara gözleriyle bir kamış kadar inceydi, o kadar hareketsiz duruyordu ki rüzgârda dalgalanan saçları olmasa Azize Cécile’in üstündeki bir heykelle karıştırılabilirdi. Onu tüm hayatım boyunca tanımış olmama rağmen, kadınlardan geriye kalanlara bakarken gözlerindeki duyguyu okuyamadım.

Topuğunun üzerinde dönerek kalabalığa kaçtı.

Manon.

“Leviathan bu tarafta.” Onu görüş alanımda tutmak için boynumu uzatarak başımla batı yönüne işaret ettim. Altın saçlı bir adam onu takip etti, elini yakaladı ve onu kendine döndürerek kollarına aldı. İtiraz etmek –yüzüne tükürmek– yerine ona gergince gülümsedi. Gözlerindeki o gizemli duygu, adama bakarken eriyerek aşıkâr bir sıcaklığa dönüşmüştü. Fakat üzüntüsü de aynı derecede aşıkâr dı. Adam sanki bu duyguyu kovmaya çalışıyormuş gibi kızın yanaklarını öpücüklere boğdu. İkisi tekrar ilerlemeye başladığında aceleyle peşlerinden gittim. “On beş dakika sonra orada buluşuruz.”

“Bekle.” Reid inanamaz bir ifadeyle kolumu yakaladı. “Ayrılma-yacağız.”

“Bana bir şey olmaz. Yan sokaklardan gidip belki biraz da kam-bur yürürsen sana da olmaz...”

“Hayatta olmaz, Lou.” Gözleri benimkileri takip ederek kalabalığı ararken kısıldı ve tutuşunu dirseğimden elime kaydırdı. “Ne oldu? Ne gördün?”

“Sen tanıdığım en inatçı...” derken lafımı yarıda bırakarak sabırsızca ofladım. “*Pekâlâ*. Benimle gel. Ama dikkat çekme ve sessiz ol.” Başka bir kelime daha etmeden, parmaklarım hâlâ onunkilere dolaşık bir biçimde kalabalığın arasına sığıştım. Kimse bize ikinci kez dönüp bakmadı, hepsinin gözleri yanan üç kadına çevrilmişti. Buna hayranlık duymaları midemi bulandırdı.

Manon, altın saçlı adamı daha az kalabalık bir yere götürüyor

gibi görünüyordu. Onları olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde takip ettik ancak iki kez Chasseurslerden kaçmaya çalıştığımız için mecburen görtly açısından çıkmak zorunda kaldık. Onları tekrar bulduğumuzda Manon, adamı sessiz bir sokağa yönlendirmişti. Yakındaki bir çöp yığımından yükselen duman neredeyse girtini girtliyordu. Adamın pantik içindeki haykırığı olmasa yanından geçip gittiydik.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi adam, sesli çatlayarak. Birbirtimize temkinli bir hakış atarak Reid'le birlikte çöpün arkasına çömeldik ve dumanın ardına göz attık. Manon onu köşeye sıkırtmıştı. Ellerini kaldırmış, açıkça ağlıyordu ve gözyaşları o kadar yoğun, o kadar hızlı akıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. "Başka bir yol bulabilirsiniz."

"Anlamıyorsun." Tüm vücudu kasılsa da ellerini daha yükseğe kaldırdı. "Bu sabah üç kişi daha yandı. O hiddetlenecek – çıldıracak. Ve eğer bizi öğrenirse..."

"Nasıl öğrenebilir ki?"

"Her yerde gözleri var, Gilles! Sana bağlı olduğumdan şüphelenirse bile... korkunç şeyler yapar. Diğerlerine sırf soyları yüzünden işkence etti. Sana daha kötüsünü yapar. Bundan da zevk alır. Ve eğer... eğer bugün de ona eli boş dönersem anlayacak. Senin için bizzat gelecek ve seni onun ellerinde görmektense ölmeyi tercih ederim." Pelerininin bir bıçak çıkardı. "Acı çekmeyeceğine söz veriyorum."

Adam ellerini uzatarak yalvardı, hayatını tehdit ederken bile onu tutmak için yaklaştı. "Kaçalım öyleyse. Burayı terk edelim. Kaldırım ışından biraz para biriktirdim. Lustere'a ya da... ya da herhangi bir yere yelken açabiliriz. Buradan çok, çok uzakta yeni bir hayat kurabiliriz. Morgane'in etkisinin ulaşamadığı bir yere."

Annemin adının anılmasıyla Reid kaskatı kesildi. Ona baktım, sonunda Manon'un yüzünü tanımasını izledim.

Başını hızla bir sağa bir sola sallayarak daha da çok ağladı. "Hayır. Hayır, dur. Lütfen. Yapamam."

"Yapabilirsin, Manon. Yapabiliriz. Birlikte."

"Bana emirler verdi, Gilles. Bunu... ben yapmazsam, o yapacak."

"Manon, lütfen..."

"Bunun olmaması gerekiyordu." Bıçağın etrafına sarılı elleri tı-
redi. "Bunların hiçbirisi olmamalıydı. Seni... seni bulup öldürmenin
gerekiyordu. Onun yerine sana... sana..." Adama yaklaşıırken boğuş-
tından boğuk bir ses yükseldi. "Kız kardeşimi öldürdüler, Gilles.
Onu öldürdüler. Ö-ölümünün intikamını alacağıma yemin ettim.
Buna bir son vereceğime yemin ettim. Ben... ben..." Yüzü buruştu ve
bıçağı adamın boğazına kaldırdı. "Seni seviyorum."

Hakkını vermek gerekirse Gilles gözünü bile kırpmadı. Sade-
ce ellerini indirdi, yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini
Manon'un üzerinde gezdirdi ve alınına bir öpücük kondurdu. "Ben
de seni seviyorum."

Birbirlerine uzun uzun baktılar. "Arkamı dön," diye fısıldadı
Manon.

"Onu durdurman lazım." Reid'in vücudundaki her kas gerildi.
Jean Luc'un Balisarda'sını kınından çıkardıktan sonra öne atılmak
için ayağa kalktı ama onun önüne atıldım -gözyaşları bu sefer be-
nim yanaklarımdan dökülüyordu- ve ellerimi göğsüne sertçe bas-
tırdım. Manon onun burada olduğunu bilemezdi. Onu saklamak
zorundaydım. Onu hiç görmediğinden emin olmalıydım. "Ne yapı-
yorsun?" diye sordu kuşkulu bir ifadeyle, hense sadece onu geri
doğru ittim.

"Yürü, Reid." Panik, sesimdeki hiddeti çalarak nefes nefese çık-
masına sebep oldu, çaresizleştirdi. Onu daha sert ittim. "Lütfen.
Gitmek zorundasın. Gitmelisin..."

"Hayır." Elleri bileklerimi zaptetti. "Yardıma etmeliyim..."

Arkamızda bir şey gümürtüyle yere düştü. Korkunç, nihai bir
sesti.

Artık çok geçti -kendi hasta kucaklaşmamızda öylece kalakal-
mıştık- döndüğümüzde Gilles kaldırım taşlarında yüzüstü yatıyo-
du. Manon'un bıçağı adamın kafatasının altından çıkmıştı.

Nefesim beni acı verici bir hızla terk etti ve aniden beni dik tutan tek şey Reid'in elleriydi. Kalbim kulaklarımda atıyordu. "Aman Tanrım."

Manon dizlerinin üzerine çöktü, onu kucağına çekti ve gözlerini kapattı. Kanı elbisesine bulaştı. Elleri. Yine de onu boynuna bastırdı. Gözyaşları sonunda durmuş olsa da onu sallarken, bıçağı etinden çekip çıkarırken ve yere bırakırken nefesi kesildi. Bıçak Gilles'in kan gölüne düştü. "Bu, Tanrı değil, Louise." Sesi duygusuzdu. İçi boş. "Bu, Tanrıça da değil. Artık hiçbir ilahi güç yüzümüze gülüyor."

Kendime engel olamadan ona doğru bir adım atsam da Reid beni tuttu. "Manon..."

"Morgane fedakârlığın gerekli olduğunu söylüyor." Gilles'i daha sıkı tuttu, omuzları titriyor, yanaklarından yeni gözyaşları süzülüyordu. "Almadan önce vermemiz gerektiğini söylüyor ama kız kardeşim hâlâ ölü."

Dilimi acı bir tat kapladı. Yine de kelimelere döktüm. "Onu öldürmek kız kardeşini geri getirdi mi?"

Gözleri hızla benimkilere çevrildi. Öfke yerine, içinde boğulabileceğim kadar derin bir umutsuzlukla doluydular. İçinde boğulmak *istemiştim* – derinliklerine batmak ve asla yeniden ortaya çıkmamak, bu cehennemi geride bırakmak. Ama yapamazdım ve o da yapamazdı. Bıçağa yavaşça uzanırken parmakları sevgilisinin kanında yüzdü. "Kaç, Louise. Hızla uzaklara kaç, kaç ki seni asla bulamayalım."

MADAM SAUVAGE'IN ACAYİPLİKLER ODASI

Lou

Kalbim hâlâ Manon'un uyarısı yüzünden gümbür gümbür atarken, Reid'i en yakın sokağa –dar, gölgede kalmış bir kemere– ve oradan da gördüğüm ilk dükkâna sürükledim. Manon'un bizi takip etme ihtimaline karşılık sokakta kalmayı göze alamazdık. Girişimizle bir çan çaldı ve kapının üstündeki levha sallandı.

MADAM SAUVAGE'IN ACAYİPLİKLER ODASI

Küçük dükkânı ihtiyatlı bir şekilde inceleyerek duraksadım. Doldurulmuş sıçanlar, camdan yapılma böcekler ve altın boyalı kenarları olan tozlu kitapların yanındaki bir vitrinde dans ediyorlardı. Bize en yakın raflar –siyah-beyaz fayanslarla yıldızlı tavanlar arasında sallantıdalar– hayvan kafatasları, değerli taşlar, sivri dişler ve kehribar şişelerle rengârenk bir ürün yelpazesine sahipti. Diğer bir duvarda ise tutturulmuş, tüm keşmekeşin altında zar zor görülebilen gök mavisi kelebek kanatları vardı.

Reid'in sessizliği mekânın tuhaflığıyla bozuldu. “Bu... bu da ne?”

“Bu bir ticaret merkezi.” Sesim fısıltıdan ibaretti ama sanki yine de etrafımızda yankılanmıştı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Eğer şimdi gidersek Manon bizi görebilir ya da daha beteri, bizi Leviathan'a kadar takip edebilirdi. Fazlaca iğrenç bir kukladan ka-

verengi bir peruk kaptıktan sonra Reid'e attım. "Tak bunu. Chasseurler sent daha önce tanıdı. Yeni bir kılığa ihtiyacın var."

Peruğu yumruğunda sıkıştırdı. "Kılık değiştirme olayın işe yaramıyor. Lou. Hiç yaramadı."

Dokuma kumaşlardan oluşan bir sepeti talan ederken durdum. "Bunun yerine büyü kullanınamızı mı tercih edersin? Daha önce Chasseurlerle yaşanan o küçük sürtüşmeden kurtulmak için kullandığımı fark ettim. Nasıl oluyor bu iş? Sen gerekli olduğuna kanaat getirdiğin zaman kullanabilirken ben kullanamıyorum, öyle mi?"

Hana bakmayı reddederek çenesini sıkı. "Sorumlu bir şekilde kullandım."

Bunlar çok basit kelimelerdi —belki de masum bir şekilde söylenmişti— ama yine de öfke, kuluçkadan çıkmayı bekleyen çürümüş bir yumurta gibi midemde çatlayıverdi. Yanaklarıma doğru yükselerek beni kızdığını hissettim. Bir korku evinde olmamız umurunda değildi. Tezgâhtarın muhtemelen görmediğimiz bir yerde bizi dinliyor olması, Manon'ın muhtemelen şu anda yaklaşıyor olması umurunda değildi.

Yavaşça gözlüğümü çıkardım ve rafa koydum. "Söylemen gerekeni söyle, Reid ve bunu şimdi yap."

Hiç tereddüt etmedi. "O adam kimdi, Lou? Neden onu kurtarmama izin vermedin?"

Kalbime tonlarca ağırlık bindi. Her ne kadar bu soruyu beklem de —tanık olduğumuz şeyden sonra bu konuşmanın kaçınılmaz olduğunu bilsem de— bunu şimdi konuşmaya Beauchêne'de olduğumdan daha az hazırdım. Kravatımı çekiştirerek sertçe yutkundum, onarılamaz bir hasara neden olmadan durumu açıkça ifade etmeye çalıştım ama başarısız oldum. Yalan söylemek istemiyordum. Fakat *kesinlikle* gerçeği söylemek de istemiyordum. "Günlerdir savaşıyoruz, Reid," diye konuyu saptırdım. "Bunlar doğru sorular değil."

"Yine de cevap ver."

Tam olarak bunu yapmak için ağzımı açım —hangi kelimelerin

döküleceğinden emin değildim- ama üç beden büyük bordo bir pelerine sarmalanmış koyu, kösele derili yaşlı bir kadın topallayarak bize doğru yaklaştı. Her parmağında altın yüzükler parlıyordu ve bordo bir eşarp saçlarını sarmıştı. Bize gülümsediğinde kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Merhaba canlarım. Acayiplikler odama hoş geldiniz. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" "Sadece Varlığımın her zerresiyle yaşlı kadının gitmesini istedim. "Sadece göz atıyoruz."

Güldüğünde zengin ve gırtlaktan bir ses yükseldi ve ona en yakın rafı kurcalamaya başladı. Bu rafta bir düğme ve broş koleksiyonunun yanı sıra bir de küçültülmüş, deforme olmuş bir insan kafası bulunuyordu. "Emin misiniz? Birbirinizle tersleşmenize istemeden bulunuyordunuz." Bir kutudan iki kuru çiçek kopardı. "Kala kulak misafiri oldum." Bir kutudan iki kuru çiçek kopardı. "Kala zambağı ilginizi çeker mi? Alçakgönüllülüğü ve bağlılığı simgeledikleri söylenir. Sevgili kavgasını sonlandırmak için mükemmel bir çiçektir."

Reid refleks olarak kabul etti, reddetmek için fazla kibardı. Eline vurarak çiçekleri yere düşürdüm. "Aynı zamanda ölüm demekler." "Ah." Siyah gözleri muziplikle parıldadı. "Evet, sanırım bu anlamı da var."

"Sizi rahatsız ettiysek özür dileriz, *madame*," diye mırıldandı Reid, çenesini hâlâ sıkıdığından dudakları zar zor hareket ediyordu. Çiçeği almak için eğildi ve kadına geri verdi. "Şimdi gidiyoruz."

"Saçmalama, Reid." Neşeyi göz kırıp zambakları rafa geri koydu. "Manon sizi burada bulamaz. Sen ve Louise istediğiniz kadar kalabilirsiniz - ama işiniz bittiğinde kapıyı kilitlemeyi unutmayın, olur mu?"

İkimiz de panikle ona baktık ama o sadece tuhaf bir zarafetle döndü ve... yok oldu.

Az önce olanlara inanamayarak ağızım bir karış açık hâlde Reid'e döndüm ama o, bana ânında savunmaya geçmemi sağlayan sabit fikirli bir yoğunlukla ters ters bakmaya devam etti.

"Ne?" diye sordum dikkatli bir şekilde.

“Kimdi o?” Kelimeleri yavaşça, tane tane, öfkesini kontrol altında tutmak için olağanüstü çaba harcıyormuş gibi söyledi. “Ve sen onu nereden tanıyorsun? O bizi nereden tanıyor?”

Ona cevap vermek için ağzımı açtığımda –en ulak bir fikrim olmadığını söylemek için– aniden beni kesti, sesi sertti. “Bana yalan söyleme.”

Gözlerimi kırıştırdım. Sözlerindeki ima, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakarak öfkemi yeniden canlandırdı. Ona sadece gerçekten gerekli olduğunda yalan söylemiştim – mesela doğruyu söyleseydim beni diri diri yakacak olduğunda. Ya da Morgane onun kafasını koparacağında. *Bana yalan söyleme*, demişti. Her zamanki gibi kendini beğenmiş ve kibirliydi. Sanki sorun *benim*. Sanki son iki haftayı kim olduğum ve ne olduğum hakkında kendime yalan söyleyerek geçiren *benim*.

“Gerçeği kaldıramazsın, Reid.” Onu geçerek kapıya doğru ilerlerken kan yanaklarıma hücum etmişti. “O zaman kaldıramadın, şimdi de kaldıramazsın.”

Eli kolumu yakaladı. “Buna ben karar vereyim.”

“Neden? Benim adıma karar verme konusunda senin hiçbir sorunun yok.” Kendimi çekerek elimi kapıya götürdüm, kelimelerin dudaklarımdan dökülmemesi için mücadele ettim. Haftalar süren onaylamayışından –nefretinden– sonra kemiklerime yerleşmiş olan acı iğnelemeyi yutmak için. *Anormal*, demişti benim için. *Bir hastalıklmış gibi. Zehirmiş gibi*. Ve yüzü – hem de Le Ventre’ta o buzla kışını kurtardıktan sonraki hâli...

“Açıkça görülüyor ki senin adına karar vermiyorum,” dedi kuru bir şekilde, kolumu bırakırken. “Öbür türlü bu karmaşanın içinde olmazdık.”

Gözlerimde nefret dolu gözyaşları birikti. “Haklısın. Göletin dibinde donmuş bir aletle ölmüş olurdun.” Tahtaya karşı yumruğumu sıktım. “Ya da yanmış bir tavernanın kalıntılarında ölmüş olurdun. Ya da La Fôret des Yeux’de bir hırsızın bıçağı yüzünden kan kaybından. Ya da Le Ventre’ta kurtadamların dişlerinden.” İşte

"Aman güldüm -vahşi, belki de isterik bir gülüşü- umaklanım
ahşapta iz bırakacak kadar kapıya gömülmüştü. "Bir ölüm seçelim,
olu mu? Aman senden karar verme yetini almayayım."

Yakınlaştı, o kadar ki sırtımda göğsünü hissettim. "Kan kampın-
da ne oldu, Lou?"

Onun yüzüne bakamadım. Bakmadım. Daha önce hiç bu kadar
aptal hissetmemiştim - bu kadar aptal, toy ve takdir edilmemiş
"Bir cenaze," dedim, sesim duygudan yoksun bir şekilde. "Etienne
Gilly için."

"Bir cenaze," diye yavaşça tekrarladi, elini başımın üzerinden
kapıya koydu, "Etienne Gilly için."

"Evet."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bilmene gerek yoktu."

Başı omzuma düştü. "Lou..."

"Bağışla beni, kocacığım, seni mutlu etmeye çalıştığım için..."

Başını kaldırarak hırladi, "Beni mutlu etmek istiyorsan, bana
partnerin gibi davranırsın. Eşin gibi. Aptal bir çocuk gibi benden
sır saklamazsın. Anılarla oynamaz ya da Balisarda çalmazsın. Ken-
dini buza çevirmezsin. Sen... sen kendini öldürtmeye mi çalış-
yorsun? Ben... ben sadece..." Geri çekildi ve arkama dönerek elini
saçlarından geçirmesini izledim. "Neye mâl olacak, Lou? Ne kadar
düşünceliz olduğunu ne zaman göreceksin?..."

"Senin huysuz göt." Sesim yükseldi ve ona ne kadar aptal bir ço-
cuk olabileceğimi göstermek için yumruklarımı sallayıp ayaklarımı
yere vurma dürtüsüyle savaştım. "Senin nankör kıcını hayatta tut-
mak için her şeyi feda ettim ve sense her fırsatta beni küçümsedin."

"Senden hiçbir şey feda etmeni istemedim..."

Ellerimi yüzüne kaldırdım. "Belki zamanı tersine çevirmek için
bir desen bulabilirim. İstedğin bu mu? Benim gerçekte olduğum
kişiyi dönüştüğümü görmek için yaşamaktansa o gölette ölmeyi
mi tercih ederdin? Ben bir cadıyım, Reid. Bir cadı. Sevdiklerimi
koruma gücüm var ve onlar için her şeyi feda ederim. Eğer bu beni

bir canavar yapıyorsa —eğer bu beni *anormal* yapıyorsa— senin için bunu daha da kolaylaştırmak adına sırtı dişleri ve pençeleri kuşanacağım. Eğer bu senin çarpık söylemini haklı çıkaracaksa, daha da kötüleşeceğim. Çok, çok daha kötüleşeceğim.”

“Lanet olsun, ben seni *korumaya* çalışıyorum,” dedi öfkeyle, ellerini yüzünden çekerek. “Bunu olmayan bir şeye çevirme. Seni seviyorum, Lou. Senin bir canavar olmadığını *biliyorum*. Etrafına bir bak.” Kollarını iki yana açarken gözleri ırileşti. “Ben hâlâ buradayım. Ama bizi kurtarmak için kendinden parçaları feda etmeyi bırakmazsan senden geriye hiçbir şey kalmayacak. Bu parçaları bize borçlu değilsin — ne bana ne Coco’ya ne de Ansel’e. Onları isteniyoruz. Seni istiyoruz.”

“Saçmalamayı kesebilirsin, Reid.”

“Saçmalanıyorum.”

“Öyle mi? Şuna cevap ver o zaman — o gece Tremblay’nin konağını soyduğumda benim bir suçlu olduğumu düşündün, cadı değil. Neden?”

“Çünkü bir suçluydun.”

“Soruya cevap ver.”

“Bilmiyorum.” Alayla güldü, ses dükkânın durgunluğunda sert ve delici çıkmıştı. “Tanrı aşkına, üzerinde sana üç beden büyük bir takım elbise vardı ve bıyık takıyordun. Giyinip kuşanmaca oynayan küçük bir kıza benziyordun.”

“Yani hepsi bu. Fazla insandım. Cadı olduğumu anlayamadın çünkü doğuştan yeterince kötü değildim. Pantolon giydim, tarçınlı çörekler yedim, taverna şarkıları söyledim ve bir cadı asla böyle şeyler yapamazdı. Ama biliyordun, değil mi? Derinlerde bir yerde, ne olduğumu *biliyordun*. Tüm işaretler gözünün önündeydi. Tremblay’daki cadıya arkadaşım dedim. Ve Estelle — onun yasını tuttum. Büyü hakkında Kule’deki herkesten daha çok şey biliyor, kütüphanedeki büyüü kınayan kılaplardan nefret ediyordum. Kokuyu temizlemek için günde iki kez banyo yapıyordum ve odamızı sürekli olarak tapınaktan çaldığım mumlar gibi kokuyordu. Ama

önyargıların içine işlemiştir. Çok derinlere Görmek istemedin — bir cadıya âşık olduğunu kabul etmek istemedin."

Şiddetli bir inkârla başını iki yana salladı. Onu bir güzel suçuna mahkûm etmiştim.

Hastalıklı bir tatmin duygusu beni sardı. Ne de olsa haklıydım. Büyüm *beni* çarpıtmamıştı; *onu* çarpıtmıştı, aramızdaki boşluğa kök salarak kalbinin etrafını sarmıştı. "Yaşanan her şeyden sonra, değişebileceğini düşündüm —öğrenebileceğini, büyüyebileceğini— ama yanılmışım. O zaman neysen şimdi de aynısın — geceleri dolaşan her şeyin canavar, güne hükmeden her şeyinse tanrı olduğunu düşünen korkmuş küçük bir çocuk."

"Bu doğru değil. Bunun doğru olmadığını *biliyorsun...*"

Ama bir idrak peşinden ötekini getirdi. Bu biraz daha derine battı, dikenleri kanatacak kadar. "Beni asla kabul etmeyeceksin." Yüzüne baktım. "Ne kadar çabalasam da, ne kadar öyle olmamasını dilesem de önemi yok... Sen benim kocam değilsin, ben de senin karın değilim. Evliliğimiz —tüm ilişkimiz— bir yalandı. Bir aldatmaca. Bir kandırmaca. Biz doğal düşmanlarız, Reid. Sen her zaman bir cadı avcısı olacaksın. Ben de her zaman bir cadı olacağım. Ve her zaman birbirimize acı çektireceğiz."

Göğsümde açılan oyuk kadar derin ve karanlık bir sessizlik anı geçti. Sedef yüzük, parmağımın etrafında âdeta bir ateş çemberi gibiydi, altın yüzüğe asılarak umutsuzca onu çıkarmaya çalıştım — *geri vermek* için. Benim değildi. Hiç benim olmamıştı. Rol yapan tek kişi Reid değildi.

Bana doğru ilerledi, mücadelemi görmezden geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kes şunu. Kes dedim. Beni dinlemen gerek."

"Bana ne yapmam *gerektiğini* söylemeyi bırak." Neden sadece itiraf etmiyordu ki? Neden beni özgür bırakacak kelimeleri söylemiyordu? *Onu* serbest bırakacak kelimeleri? Bu şekilde devam etmek, acı çekmek, özlem duymak ve asla olamayacak bir şey için hasret çekmek ikimiz için de adil değildi. Bu şekilde değil.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun." İsterim artarken başparmakları ya-

naklarını endişeyle, umutsuzca okşadı. "Aceleci bir karar verme. Dur ve düşün, Lou. Sözlerindeki gerçeği hisset. Buradayım. Bir yere gitmiyorum."

Bakışlarım yüzüne odaklandı ve derinlere bakarak onu, beni bir canavar olarak gördüğünü itiraf etmeye zorlayacak bir şey aradım. Gerçeği itiraf etmeye. Yüzüğü cebine soktum. "Adamın kim olduğunu bilmek istiyordun. Gilles." O çukurun içinde bir yerde bir ses durmam için beni uyarsa da yapamadım. Canımı yakıyordu. Beni Le Ventre'ta gördüğünde gözlerindeki tiksinti – bunu asla unutamazdım. Onun için her şeyi yapmıştım ve şimdi – şimdi çok korkuyordum. Haklı olmasından korkuyordum. Haksız olmasından korkuyordum.

İyileşmeden önce daha da kötüleşeceğimden korkuyordum. Çok, çok daha kötüleşeceğimden.

Reid'in başparmakları yanaklarımda durdu. Kendimi gözlerinin içine bakmaya, her kelimeyi bunu yaparken söylemeye zorladım.

"O senin kardeşindi, Reid. Gilles senin kardeşindi. Morgane kardeşlerini avlıyor, bana bir mesaj göndermek için onlara işken- ce ediyor. Ben oradayken kan kampında iki kişiyi daha öldürdü – Etienne ve Gabrielle Gilly. Bu yüzden La Voisin bize katıldı – çünkü Morgane kardeşlerini öldürdü. Sana söylemedim çünkü seni planımızdan uzaklaştırmak istemedim. Hiç tanımadığın iki insan için acı –suçluluk– hissetmeni istemedim. Gilles'i kurtarmanı engelledim çünkü sen yaşadığın sürece onun ölmesi önemli değildi. Bunu çoğunluğun iyiliği için yaptım – çoğunlukla kendi iyiliğim için. Şimdi anlıyor musun? Bu beni bir canavar mı yapar?"

Uzun bir süre bana baktı, yüzü bembeyazdı ve titriyordu. Sonunda ellerini indirerek geri adım attı. Gözlerindeki ıstırap göğsü- mü ikiye yarı ve yeni gözyaşları yanaklarıma süzüldü. "Hayır," diye mırıldandı, onları son bir kez silerken. Bir veda. "Bu seni annen yapar."

Kendimi kaybetmek için Reid dükkândan ayrıldıktan sonra birkaç dakika bekledim. Ağlamak, çığlık atmak ve camdan böcekleri parçalamak, botumun altındaki kala zambaklarını ezmek için. Geçen yarım saatin ardından, nihayet kapıyı açtığımda sokağın gölgeleri öğleden sonra güneşinde kaybolmuştu ve o hiçbir yerde yoktu. Bunun yerine, Charles beni eşikte bekliyordu. Rahat bir nefes aldım – sonra duraksadım.

Kapıya küçük bir kâğıt parçası yapıştırılmıştı. Rüzgârda çırpınıyordu.

*Güzel porselen, güzel bebek, unutulmuş ve yalnız,
Kemikten bir maske takıyor, aynalı mezarın içinde sıkışıp kalmış.*

Titreyen ellerle notu kapıdan sertçe çekerek arkamdaki sokağa haktım. Bunu burada bırakan kişi, ben hâlâ dükkânın içindeyken yapmıştı – ya Reid ve ben tartışırken ya da Reid ayrıldıktan sonra. Belki de Manon beni bulmuştu. Ancak neden saldırmadığını sorgulamadım. Bilmecesinin hastalıklı sözlerini sorgulamadım. Bunun bir önemi yoktu. Onların bir önemi yoktu.

Hiçbir şeyin hiçbir önemi yoktu.

PLANLAR DEĞİŞTİ

Reid

Kalbim Léviathan'ın önünde acı verici bir ritimle atıyordu. Diğerlerinin içeriden gelen seslerini duyabilsem de ötedeki sokaktan gizli arka girişte durdum. Soluk soluğa kalmıştım. Kelimeler başımı döndürmüştü. Cehennem'den çıkan yarasalar gibi üstüme saldırmışlardı, sanki kanatlarının uçları çeliktendi. Jiletten. Yavaş yavaş beni kesmişlerdi.

Lou iyileşmeden önce daha da kötüleşecek. Çok, çok daha kötüleşecek.

Şimdi daha derinden. Her çatlağı buldular ve daha derine indiler.

Onunla hayatın daima böyle geçecek — koşarak, saklanarak, savaşarak. Huzur yüzü göremeyeceksin.

Ortak olmamız gerekiyordu.

Louise gücünü kazanmaya başladı. Bunu durduramaz, yavaşlatamazsınız. Denerseniz ikinizi de tüketir.

Tanrı biliyor ki denemiştim.

Âşık olduğun kız olarak kalmayacak.

Yumruklarımı sıktım.

Senin için bunu daha da kolaylaştırmak adına sivri dişleri ve pençeleri kuşanacağım. Eğer bu senin çarpık söylemini haklı çıkarsa, daha da kötüleşeceğim. Çok, çok daha kötüleşeceğim.

Öfke füzeleri şınıdı kelimelerin etrafında kıvrılıyor, onları kömürleştiriyordu. Keskin uçlarını ateşe verdi. Her alevi kucakladım. Zevk aldım. Duman, zihnimdeki kaleye zarar vermedi – aksine sağlamlaştırdı. Onu sıcak ve karanlıkla sarmaladı. Ona defalarca güvenmiştim. Ve o da güvenime layık olmadığını defalarca kanıtlamıştı.

Onun saygısını hak etmemiş miydim?

Gerçekten beni bu kadar değersiz mi görüyordu?

Ona her şeyi vermiştim. *Her şeyi.* Korumamı, aşkıma, hayatımı. Ve her birini sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara atmıştı. Adımı ve kimliğimi elimden almıştı. *Ailemi.* Tanıştığımız günden beri ağzından çıkan her kelime yalandı – kim olduğu, ne olduğu, Coco ve Bas ile ilişkisi. Bunları aştığımı sanmıştım. Onu affettiğimi sanmıştım. Ama o boşluk... tam olarak iyileşmemişti. Yalnızca kabuk bağlamıştı. Ve kardeşlerimi benden saklayıp onları kurtarmamı engelleyerek...

Beni tekrar kesmişti.

Ona güvenemezdim. Onun bana güvenmediği belliydi.

Tüm ilişkimiz yalanlar üzerine kurulmuştu.

Öfke ve ihanet genzimi yaktı. Bu öfke ilkeldi, göğsümü pençeleleyen canlı bir şey...

Taş duvara yumruk atarak dizlerimin üstüne çöktüm. Diğerleri – beni böyle göremezlerdi. İttifak olsun ya da olmasın, suda kan kokusu alırlarsa saldırırlardı. Kendime hâkim olmalıydım. Kendime...

Kontrol sende. Başka bir ses –davetsizdi, hâlâ acı vericiydi–zihnimde yankılandı. Bu öfke seni yönetemez, Reid.

T-Tanrı aşkına, onu kurtarmak için Başpiskopos'u öldürmüştüm. Onu hor gördüğümü nasıl söyleyebilirdi?

Derin bir nefes alarak, sessizce diz çökmeye biraz daha devam ettim. Öfke alevlenmeye devam etti. İhanet acıtmaya devam etti. Ama ölümcül bir amaç duygusu ikisini de alt etti. Lou artık beni istemiyordu. Bunu gayet açık ifade etmişti. Onu hâlâ seviyordum –her zaman sevecektim– ama haklıydı: Şimdi olduğu gibi devam

edemezdik. İronik de olsa, acımasız da olsa, biz cadı ve cadı avcısı olarak uyumluyduk. Karı koca olarak. Ama o değişmişti. *Ben* değişmiştim.

Ona yardım etmek istemiştim. Umutsuzca. Ama onu kendine yardım etmeye zorlayamazdım.

Daha sağlam bir şekilde ayağa kalktım ve Leviathan'ın kapısını iterek açtım.

Yapabileceğim şey bir cadıyı öldürmektir. Bildiğim şey buydu. Tüm hayatım boyunca yapmak için eğitildiğim şey buydu. Tam şu anda, Morgane şehrin içinde saklanıyordu. Ailemi avlıyordu. Hiçbir şey yapmazsam —bu sokakta oturup da değiştiremediğim şeyler için ağlarsam— Morgane onları bulacaktı. Onlara işkence edecekti. Onları öldürecekti.

Önce ben onu öldürecektim.

Bunun için ise babamı ziyaret etmem gerekiyordu.

Eşikten geçtiğimde Charles, Brigitte ve Absalon arkalarını dönerek yukarı kaçtılar. Demek ki o buradaydı. Lou. Düşüncelerimi okuyormuş gibi Madam Labelle koluma dokundu ve mırıldandı, “Senden birkaç dakika önce geldi. Sonrasında da Coco ve Ansel.”

Gözlerindeki bir şey daha fazlasını söylüyordu ama sormadım. Bilmek istemedim.

Adaşının aksine küçük ve gösterişsiz olan Leviathan, Cesarine'in en uzak köşesinde yer alıyordu ve mezarlığa bakıyordu. Döşeme tahtalarında boşluklar vardı. Köşelerde örümcek ağları. Ocakta kazanlar.

Kendi grubumuzdan başka müşteri yoktu.

Deveraux barda Toulouse ve Thierry ile oturuyordu. Onları beraber görünce *déjà vu* yaşadım. Başka bir zamanda, başka bir yerde. Başka bir tavernada. Ama orada kan cadıları ve kurtadamları yoktu. Onun yerine alev almıştı. “Burada bir yerlerde bir şaka olacaktı,” diye mırıldandı Beau, bana en yakın masada bir bira bardağını kafasına dikerken. Başlığı hâlâ yüzünü gölgeliyordu. Yanında Nicholina ve tanımadığım bir kadın oturuyordu. Hayır, *tanıdığım* bir kadın. Uzun

boylu ve çarpıcıydı. Coco'nun yüzüne sahipti. Ama gözleri yabancısı
bu körüllükle parıltıyordu. Dindik oturuyordu. Dudakları büzöl-
müştü.

"İyi akşamlar, yüzbaşı." Sertçe başını eğdi. "Sonunda tanıştık."

"La Voisin."

İsmi duymalarıyla Blaise ve çocukları dişlerini göstererek yu-
muşak bir şekilde hurladı.

Gergin sessizliğe –aşıkâr düşmanlığa– aldırmayan Deveraux
güldü ve bana el sallayarak yanına çağırdı. "Reid, seni tekrar gör-
mek ne güzel! Buraya gel, buraya gel!"

"Burada ne yapıyorsun?"

"La Mascarade des Crânes, sevgili evlat! Unutmadın ya? Giriş-
lerden biri tam da bu yerin altında..."

Arkamı dönerek geri kalan sözlerini duymazdan geldim. Mutlu
bir birleşme için zamanım yoktu. Kan cadıları ve kurtadamlar ara-
sında barış yapmak için zamanım yoktu. Onları eğlendirmek için.

"Burada olduğu için şanslıyız," diye mırıldandı Madam Labelle,
sesinde sitemden çok gerginlik duyuluyordu. "Auguste, Bellerose'u
yaktıktan sonra şehirdeki bağlantılarım benimle konuşmaktan çok
korkuyor. Claud olmasaydı, bize güvenli bir yer bulmak için çok uğ-
raşırdım. Görünüşe göre, hancı ona bir iyilik borçluymuş. Bu gece
Leviathan'ın tek müşterileri biziz."

Umurumda değildi. Cevap vermek yerine Beau'ya başımı sal-
ladım, o da iç geçirerek büyük bira bardağını tek nefeste mideye
indirdi. Kapıda Madam Labelle ve bana katıldı. "Eğer hâlâ plan-
ladığınızı düşündüğüm şeyi planlıyorsanız, o zaman aptalın önde
gideneisiniz demektir..."

"Zaman çizelgesi nedir?" diye sordum kaba bir şekilde.

Bana gözlerini kırptırdı. "Rahiplerin şimdi bedenini hazırlığını
bitirdiğini varsayıyorum. Yakında son dualar edilir. Ayın bir saat
içinde başlayacak ve daha sonra Chasseurler cenaze alayında aile-
me eşlik edecek. Öğleden sonra saat dört civarı da bedeni göme-
cekler."

Bedeni. Kelimenin altında yatan anlam canımı yaktı. *Bedeni.* Onu değil.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Bu hize kale-ye girmek için bir saat verir. Auguste nerede olacak?"

Beau ve Madam Labelle endişeli bir bakış paylaşmış olsa da ikisi de daha fazla itiraz etmedi. "Taht odası," dedi Beau. "O, annem ve kız kardeşlerim taht odasında olacak. Tören olaylarından önce kraliyet meclisinin toplanması âdettendir."

"Bizi içeri sokabilir misin?"

Başıyla onayladı. "Claud'un dediği gibi, tüm şehri kapsayan bir tünel sistemi var. Çocukken onların içinde oynardım. Kaleyi, yeraltı mezarlarını, katedrali birbirine bağlıyorlar..."

"Bellerose'u," diye ekledi Madam Labelle, buruk bir ifadeyle kaşını kaldırarak. "Bu tavernayı."

Beau bir kıkırdamayla başını öne eğdi. "Ayrıca taht odasındaki bir duvar halısının arkasında da bir geçit var. Ben babama yaklaşırsen ve annen saklanabilirsiniz. Jean Luc, Le Ventre'raki olayları—ve şehre talihsiz girişini— anlattıktan sonra, onunla ilk benim konuşmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Bu, seni görür görmez tutuklatmasını engeller." Eğilerek sesini alçalttı. "Ama söylentiler yayılacak, Reid. Artık cadı olduğunu öğrenecektir. Hepsi öğrenecek. Onun ne yapacağını bilmiyorum. Başpiskopos'un cenazesinde ona yaklaşmak büyük bir risk, özellikle de..." Özür dilercesine bir iç çekişle lafını yarıda bıraktı. "Özellikle de onu öldüren sen olduğundan."

Duygu boğazımda bir yumruya dönüşse de yutkundum. Geçmişe takılıp kalamazdım. İlerlemek zorundaydım. "Anlıyorum."

"Eğer uzlaşmacı olduğunu düşünürsem sizi çağırırım. Düşünmezsem, arkana bile bakmadan kaçarsın." O zaman gözlerimin içine bakarak omuzlarını dikleştirdi. "Bu konuda itiraz kabul etmeyeceğim, kardeşim. Sana kaçmanı söylersem, kaçacaksın."

"Belki de işler ters giderse diye bir kod kelimeniz olmalı." İskeletimsi sırıltısıyla Nicholina yüzünü Beau'nun ve benimkinin arasına

soktu. "Bence kuşbeyinli olsun. Ya da sersemlemek. *Sersemlemek, sersemlemek, şaşımaktır anlamı.*"

Beau tereddüt etmeden Nicholina'nın yüzünü tuttu. "Eğer bir sebepten dolayı ayrılırsak, karşılaştığımız her yol ayrımının solundaki tünele dönmün. Sizi La Mascarade des Crânes'e götürerek, Claud'u bul, o seni buraya geri getirir."

Kaşlarını çatıldı. "Sürekli sol tünele dönersek daire çizmiş olmaz mıyız?"

"Yeraltında hayır. Kurukafa Balosu'na ulaşmanın tek yolu sol tünelden geçiyor." Yine başıyla onayladı, bu sefer kendi söylediklerini. "Pekâlâ, Giriş, barın arkasındaki depoda yer alıyor ve kale buradan yirmi dakikalık yürüme mesafesinde. Eğer bunu yaparsak hemen yola koyulmalıyız."

"O zaman bu nedir?" Nicholina etrafınızda daire çizerek kaşlarını oynattı. Genç kız sesi daha da tizleşti. "*Kaleye, tuzağa, koşar adım gidiyorsun leydini kurtarmaya...*"

"Çeneni kapatır mısın, kadın?" Beau kuşkucu bakışlarla döndü ve onu La Voisin'a doğru kovalamaya çalıştı. "Geldiğimden beri bunu yapıyor." Ona dönerek ekledi, "Git hadi artık. Git. Efendine. Ya da artık her neyinse geri dön..."

Nicholina kıkırdadı. "Kuşbeyinli."

"Ne garip bir yaratık," diye mırıldandı Madam Labelle, arkasından kaşlarını çatılmış bir biçimde bakarak. "Birkaç tahtası eksik. Daha önce Louise'e de *fare* demişti. Ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Onu görmezden gelerek yol göstermesi için Beau'ya sinyal verdim. Tereddüt etti. "Birisi onu... getirmeli mi? Lou'yu? Bize katılmayı planladığını sanıyordum."

Ben de beni sonsuza dek sevmeyi planladığımı sanıyordum.

Barmenin itirazlarını göz ardı ederek tezgâhın etrafından dolaştım. "Planlar değişir."

KRALİYET MECLİSİ

Reid

Botuma taş kaçmıştı.

Tünellere girdikten hemen sonra yer etmişti. Dayanabileceğim kadar küçüktü. Kafayı takacağım kadar da büyük. Her adımla ayağıma sürtünüyordu. Rahatsız ediyordu. Tepemin tasını attırıyordu.

Belki de sinirlerime dokunan Beau'ydu.

Loş ışıktaki başlığını geriye atmış, elleri ceplerinde toprak tünellerde dolaşıyordu. Meşale ışığı, sırıtan suratının üzerinde titriyordu. "Burada çok fazla randevum oldu. Çok fazla anım var."

Taş, topuğumun altına kaydı. Sinir olarak ayağımı salladım. "Bilmek istemiyorum."

Fakat görünüşe göre Madam Labelle istiyordu. Kaşını kaldırdı. Yerdeki bir oyugun üzerinden geçmek için eteğini kaldırdı. "Hadi ama, Ekselansları. Maceralarınızın *fazlaca* abartıldığına dair söylentiler duydum."

Beau'nun gözleri kocaman açıldı. "Pardon?"

"Bir genelev yönetiyordum." Beau'ya imalı bir bakış attı. "Haberler çabuk yayılır."

"Hangi haberler?"

"Duymak istemiyorum," diye tekrarladım.

Sırıtma sırası Madam Labelle'deydi. "Seni çocukken tanıdığımı unutuyorsun, Beauregard. Dışlerinin arasındaki boşluğu ve çenen-

deki sivilceleri hatırlıyorum. Sonrasında... talihsiz bir şekilde kekelemeye başladığında..."

Beau'nun yanakları kızardı, göğsünü dışarı çıkarırken neredeyse başka bir taşa takılıyordu. Umarım bu da onun topuğuna kaçardı. "Kekeleniyordum," dedi, öfkelenerek. "O tamamen bir yanlış anlaşılıyordu..."

Gizlice havaya tekme attım ve taş ayak parmaklarımın arasına sıkıştı. "Kekeliyor muydun?"

"Hayır..."

Madam Labelle kıkırdadı. "Ona hikâyeyi anlat, tatlım. Yeniden dinlemeyi çok isterim."

"Sen nasıl?..."

"Sana söyledim – genelevler bilgilere yataklık eder." Ona göz kırptı. "Ve bu kelime oyununu *bilerek* yaptım."

Beau isyan edecek gibi görünüyordu. Yanakları hâlâ al al olmasına rağmen bir nefes vererek, gözüne düşmüş bir saç tutamına üfledi. Madam Labelle'nin gülümsemesi beklentiyle genişledi. "Pekâlâ," diye çıkıştı Beau. "Yanlış hikâyeyi duyduğunuzdan emin olduğum için bu konuyu açıklığa kavuşturacağım. Bekâretimi bir psellismofiliye kaybettim."

Botumdaki taşın varlığını unutarak ona baktım. "Bir neye?"

"Bir psellismofili," diye sinir olmuş bir şekilde tekrarladı. "Kekemelikten tahrik olan kişi. Adı Apollinia'ydı. Kalede bir oda hizmetçisiydi ve benden birkaç yaş büyüktü, güzel ihtiyar."

Bir kez gözlerimi kırıştırdım. İki kez. Madam Labelle daha yüksek sesle kıkırdadı. Neşeyle. "Devam et," dedi.

Beau ters ters ona baktı. "Münasebetimizin nasıl ilerlediğini hayal edebilirsiniz. Fetişinin normal olduğunu düşündüm. Herkesin yatakta kekemelikten hoşlandığını sandım." Gözlerimdeki dehşeti fark ederek hararetle başını yukarı aşağı salladı. "Evet. Sorunu görüyorsun, değil mi? Bir sonraki sevgilimi bulduğumda –babama meclisinden bir *lorddu*– o münasebetin nasıl ilerlediğini de hayal edebileceğinize eminim." Elini gözlerine götürdü. "Tanrım.

Madam Labelle onun elini itti, hâlâ gülüyordu. "Bu kadar ahlakçı olma, Beauregard. Elbette hepimizin durumu göz önüne alındığında, babanızın cinsel münasebetlerinin farkındasınız." Gülmemesi silindi ve aramızdaki eğlenceli atmosfer ânında ortadan kayboldu. Boğazını temizledi. "Demek istediğim..."

"Daha fazla konuşmasak iyi olur." Sert bir ifadeyle dudak bükerek Beau kuzeye doğru giden bir tünele işaret etti. "Kaleye yaklaşıyoruz. Dinleyin."

Çok geçmeden takip eden sessizlikte, başımızın üzerindeki boğuk ayak sesleri duyulabiliyordu. Ever, botumu çıkarmak için diz çöktüm. Lanet taşı sallayarak çıkarıp geri giydim. Daha fazla dikkatim dağılmayacaktı. Madam Labelle'in bizi neşelendirme girişimini takdir etsem de ne yeri ne de zamanıydı.

Haftalardır ne yeri ne de zamanı olmuştu.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük. Tünel yavaş yavaş yukarı doğru eğim aldıkça sesler daha da arttı. Kalp atışlarım da öyle. Gergin olmamalıydım. Kralı daha önce görmüştüm. Onu görmüş onunla konuşmuş, onunla yemek yemiştım. Ama o zamanlar bir avcıydım, saygıdeğerdim, seviliyordum ve o da benim kralımdı. Her şey değişmişti.

Şimdi ben bir cadıydım —aşağılıktım— ve o da benim babamdı.

"Her şey yolunda gidecek," diye fısıldadı Madam Labelle düşüncelerimi okurcasına. Başıyla onaylayarak beni temin etti. Kendini. "Sen onun çocuğusun. Sana zarar vermeyecek. Başpiskopos bile çocuğunu yakmadı ve Auguste, Başpiskopos'tan iki kat daha onurlu bir adam."

Kelimeleri karşısında irkildim ama o çoktan duvardaki kocaman çatlağa dönmüştü. Gizli bir duvar kiliminin enine ve boyuna örgüleriyle örtülmüştü. Onu kalede geçirdiğim kısa zamanımdan tanıdım — Cennet Bahçesi'nde çıplak bir erkek ve kadın, İyi ve Kötüyü Bilme Ağacı'nın önündeydi. İkisi de ellerinde altın rengi bir meyve tutuyordu. Tepelerinde ise dev bir yılan kıvrılmıştı.

Şimdi siyah kıvrımlarının tersine bakarken midem bulandı.

"Buradan bak," diye fıslırdı Beau, duvar ve duvar halısı arasındaki ince bir boşluğa işaret ederek. Neredeyse bir santimetre açıklığındaydı. Ötesinde insanlar hareket ediyordu. Krallığın –dünyanın– her yerinden aristokratlar ve din adamları. Bir siyah başlıklar, peçeler ve danteller topluluğu. Alçak sesleri bilmeyen bir uğultuyla yankılanıyordu. Ve orada –taş bir platformun üzerindeki devasa bir tahta kurulmuş– Auguste Lyon oturuyordu.

Hemen arkasındaki pencereden süzülen bir ışık demeti, silüetini ortaya çıkarmıştı. Yıldızlı tacını ve altın saçlarını. Kürk pelerini ve geniş omuzlarını. Pencerenin, tahtın konumu... kasıtlı olarak ayarlanmıştı. Gözü aldatarak vücudunun ışık yaydığına inandırmak üzere yaratılmış optik bir yanılsamaydı.

Ancak güneş arkadan vurduğundan yüzüne gölge düşüyordu.

Ama yine de gülümsemesini görebiliyordum. Yanında duran Kraliçe Oliana'yı umursamadan üç genç kadınla gülüşüyordu. Kraliçe ise kararlı bir şekilde boşluğa bakıyordu, ifadesi altındaki taştan basamaklar kadar sertti. Odanın köşesinde, yabancı kıyafetler giymiş bir avuç aristokratın yüzü de onunkinden farksızdı. Ofkesini paylaşıyorlardı. Odadaki tek ayık yüzler onlarınkiydi.

Ozanları, şarabı, yiyecekleri gördükçe kin içime işledi.

Bu insanlar Başpiskopos'un yasını tutmuyordu. Ne cüretle onun ölümüyle böyle eğlenerek alay ederlerdi? Ne cüretle siyah başlıklarının altında boş boş konuşurlardı? Hiçbir yas örtüsü ilgisizliklerini gizleyemezdi. Hedonizmlerini. Bu insanlar –bu hayvanlar– onun yasını tutmayı hak etmiyorlardı.

Ancak bu düşüncenin hemen ardından bir diğeri geldi. Utanç duygusu erdemimi yakıp kül etti.

Ben de hak etmiyordum.

Beau pelerinindeki tozu silkeleyerek saçlarını olabildiğince düzeltti. Bu hareketin yol yorgunu görünümüne pek yardımı dokunmadı. "Pekâlâ. Uygun şekilde girip bir görüşme talep edeceğim. Eğer uzlaşmacıysa..."

"Bizi çağıracaksın," diye bitirdim, dilim damağımı kuruyarak.

"Evet" Başını yukarı aşağı salladı. Sallamaya da devam etti. "Pekâlâ. Ve eğer değilse?" Sabırsızlıkla bekledi, cevap vermediğim her saniye kaşları daha da yukarı tırmandı. "Bir onay duymalıyım. Reid."

Dudaklarım neredeyse kıpırdamadı. "Kaçacağız."

Madam Labelle sıkıca kollanma tutundu. "Her şey yolunda gidecek," diye tekrarladı. Beau ikna olmuşa benzemiyordu. Son bir kez başını salladı ve geldiğimiz yerden ters yönde ilerlemeye başladı. Farkında olmadan duvar ve kilim arasındaki boşluğa yaklaştım. Tekrar ortaya çıkmasını bekledim. İki tanıdık figürün platforma doğru ilerlemesini izledim.

Pierre Tremblay ve Jean Luc.

Suratı asık ve üzgün bir şekilde Jean Luc, Tremblay'yi uygunsuz bir güçle öne itti. Krala en yakın olanlar kalakaldı. Tremblay bir *vicomte*^{*} idi. Jean Luc'un ona saldırması —hem de alenen— cezasız bırakılmayacak bir suçtu. Kaşlarını çatan Auguste, eliyle kadınları kovaladı ve ikisi de platformun basamaklarını tırmandı. Auguste'un kulağına fısıldamak için yaklaştılar. Telaşlı sözlerini duyamasam da Auguste'un kaşlarını iyice çatmasını izledim. Oliana da endişeyle öne eğilmişti.

Taht odasının kapıları bir an sonra gümbürtüyle açıldı ve Beau içeri girdi.

Şaşkınlık sesleri odayı doldurdu. Tüm konuşmalar sonlandı. Hatta bir kadın ufak bir çığlık bile attı. Beau kadına göz kırptı. "Bonjour, millet. Beklettiysem özür dilerim." Annesinin köşede oturan ailesine daha yumuşak bir sesle ekledi, "la orana."

Oliana'nın gözleri yaşlarla doldu ve ayağa fırladı. "Arava."^{**}

"Metua vahine."^{***} Onu gördükten sonra Beau'nun gülümsemesi samimi bir hâl aldı. Annesinin arkasında, buradan göremediğim

* (Fr.) Baron ile kont arasında yer alan bir asalet unvanı, vikont. —çn

** (Ty.) Merhaba —çn

*** (Ty.) Canım oğlum —çn

**** (Ty.) Annem —çn

bulmak için bapımı öğit. "Aman tuahine ul!" Karşılığında sevinçli çığlıklar yükseldiğinde kallımın ne bir yekilde tekledi. İki kız kardeş, Violette ve Victoire. Hay bir çabıyla onları görmeye çabıyarak iyice yaklaştım ama Madam Labelle bentı getti çekti.

Auguste, oğlunun gelişiyle gözle görülen bir çekilde geriliyordu. Gözleri Beau'nun yüzünü hiç terk etmedi. "Kaçak oğul geri döndü."

"Yör," Beau'nun sırtığı yüzüne geri döndü. Benim bu zihni olarak kullandığım lark etti. "Bent özledin mi?"

Auguste oğlunun karmakarışık saçlarını, kırık kıyafetlerini tüccar ken mutlak sessizlik hüküm sürdü. "Bent hayal kırıklığına uğrattın."

"Stat temin ederim, bu duygu karşılığı."

Auguste gülünsekti. Bu, bir biçimden daha ölümcül sözler vaat ediyordu. "Zeki olduğumu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu yumuşak bir sesle. Hâlâ ayağa kalkmaya zahmet etmemişti. "Bent bu ortaya koyduğum bayagi gösteriyle utandırmak mı istiyorsun?" Bileğinin tembel bir hareketi ile odayı işaret etti. "Etilen, devam et. İzleyicilerin kendinden geçmiş durumda. Oğlunu bulmak için hatta lara kutsal bölgenin altına üstüne getiren babamın seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlat onlara. Onlara annenin geceleri boyu senden gelecek bir haberi beklerken ağlayarak uykuya daldığını anlat. Annenin dönmeyen için kendi tanrılarına ve bentliklere nasıl dua ettiğini anlat." Artık ayağa kalkmıştı. "Kız kardeşlerinin seni bulmak için kaleden nasıl kaçtığını, bir cadının neredeyse kalalarını nasıl kestğini anlat onlara, Beauregard."

Beau'nun gözleri lal taşı gibi açılırken çevreden de yakınlık sesleri yükseldi.

Auguste yavaşça basamaklardan indi. "Hepsi duymayı bekliyor, evlat. Onlara yeni arkadaşlarını anlat. Onlara arkadaş dediğin cadıları ve kurtadamları anlat. Belki de çoktan tanışmışlardır. Belki de arkadaşlarını onların ailelerini öldürmüştür." Dudaklarını bük-tü. "Onlara La Dame des Sorcières'in kızına yardım etmek için kendi ailesi nasıl terk ettiğini anlat — kanı sadece seni değil, kız

* (Nk.) Kız kardeşlerim —ya

kardeşlerini de öldürebilecek olan kızı. Onlara onu nasıl serbest bıraktığını anlat." Sonunda Beau'nun yanına vardı ve ikili birbirlerine baktı. Bir saniye sürmüştü. Sonsuzluk gibiydi. Auguste'ın ses alçaldı. "*Düşüncesizliklerine* uzun süre müsamaha gösterdim ama bu sefer çizgiyi aştın."

Beau sınıtmaya çalıştı. "*Onlara müsamaha göstermedin. Onları görmezden geldin. Ne düşündüğün* benim için artık hiç olmadığı kadar az anlam ifade ediyor..."

"*Benim düşüncem,*" diye bağırarak Auguste, Beau'nun gömleğini kavrayarak, "*bir kazığa bağlanmamamın tek nedeni. Beni reddetmeye mi cüret ediyorsun? Bir cadının pis amciği uğruna babana meydan okumaya mı cüret ediyorsun?*" Auguste onu itti ve Beau rökezleyerek bembeyaz kesildi. Kimse onu tutmak için bir hanle yapmadı.

"Bu öyle bir şey değil..."

"*Sen bir çocuksun.*" Auguste'un sesinden saçılan zehirle aristokratlar daha da geri çekildi. "*Hiç savaşın kanını tatmamış ya da ölüm kokusunu almamış, yaldızlı bir kulede yaşayan şımarık bir çocuksun. Şimdi kendini kahraman falan mı sanıyorsun, evlat? Arkadaşlarınla iki hafta rol yapma oynadıktan sonra kendine savaşçı mı diyorsun? Bizi kurtarmayı mı planlıyorsun?*" Onu tekrar itti. "*Bir loup garouyu bir askerin bağırsaklarını yerken gördün mü hiç?*" Ve tekrar itti. "*Bir Dame Blanche'in yeni doğmuş bir bebeği kurutmasını izledin mi?*"

Beau zorlukla ayağa kalktı. "*Onlar... onlar öyle bir şey yapmazlar. Lou yapmaz...*"

"*Sen bir çocuk ve bir aptalsın,*" dedi Auguste soğuk bir şekilde, "*ve bu, beni son kez küçük düşürüşün.*" Burnundan güçlü bir nefes verdi ve tüm hoyunu gözler önüne serecek şekilde doğruldu. *Benim* boyumu. "*Ama ben merhametsiz değilim. Yüzbaşı Toussaint bana La Dame des Sorcières'yi yenmek için büyük planınızdan bahsetti. Bana kızının yerini söyle ve her şey affedilsin.*"

Hayır. Panik boğazımı düğümledi. Nefes almayı unuttum. Dü-

şünmeyti. Sadece Beau'nun gözlerinin açılışını izleyebildim. Babasına doğru bir adım attı. "Bunu yapamam."

Auguste'un ifadesi sertleşti. "Bana nerede olduğunu söyleyeceksin yoksa seni unvanından ve mirasından menederim." Odadaki-ler şok içinde fısıldamaya başladı ama Auguste onları görmezden geldi, sesi her kelimleyle daha yüksek çıkıyordu. Attığı her adımla. Olyana dehşet içinde eliyle ağzını kapadı. "Seni kalemden ve hayatından defedeceğim. Seni bir suçlu, bir komplocu olarak mahkûm edeceğim ve arkadaşlarının yanında yandığında artık seni düşünmeyeceğim."

"Baba," dedi Beau, hayretle ama Auguste durmadı.

"Nerede o?"

"Ben..." Beau'nun bakışları çaresizce annesine çevrildi ama annesi yalnızca gözlerini kapatarak sessizce ağladı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. Nefesimi tuttum. "Nerede olduğunu söyleyemem çünkü... çünkü bilmiyorum."

"Frère!" Olyana'nın arkasından, Beau'nun siyah saçlarına ve esmer tenine sahip güzel bir kız öne fırladı. O üzüntüyle ellerini ovuştururken Auguste onu geri çekerek Beau'dan uzaklaştırdığında göğsüm sıkıştı. "Frère, lütfen, ona nerede olduğunu söyle. Söyle onal"

İkizi onlara katılmak için koşturdu. Gözleri ateş püskürse de çenesi titriyordu. "Yalvarmana gerek yok, Violette. Elbette söyleyecek. Cadılar bizi öldürmeye çalıştı."

Beau'nun sesi boğuk çıktı. "Victoire..."

Auguste'un gözleri kısıldı. "Kendi kız kardeşlerine karşı bir cadıyı mı koruyacaksın?"

"Gitmeliyiz." Madam Labelle beyhude bir şekilde kolumu çekti, nefesi sığlaşmıştı. Paniğe kapılmıştı. "Bu bir hataydı. Belli ki Auguste bize yardım etmeyecek."

"Onu öylece bırakamayız..."

Beau ellerini kaldırarak aristokratlara işaret etti. "Bu şekilde olmak zorunda değil. Hepsi kötü değil. Bize yardım ederseniz Mor-

gane i ortadan kaldırabiliriz. O şekilde —burada, şu an— ve Raspai-
kopos'un cenazesi için korkunç bir şey planlıyoruz."

Madam Labelle daha ısrarcı bir şekilde çekiyordu "Reid."

"Sen gerçekten aptalsın." Augustin, sahibindenici bir biçimde iki
kızının da omuzlarına kollarını sarı ve onları germe doğru yürük
ledi. "Ancak ısraf etmeliyim ki şaşmadım. Benden nefret etmen de
seni iyi tanıyorum, evlat. Alışkanlıklarını biliyorum. Uğrak vesilerini
biliyorum. Yeni arkadaşlarını kaybetme korkusuyla, bu aptalca iş
için beni ziyaret edeceğimi biliyordum."

Arkamda ayak seslerini belli belirsiz fark ettim. Konuşmaları.
Madam Labelle şimdi kotumu altına pençeliyor adımı havkılıyor.
Çok iyi idrak ettim. Tam
du ama aklım çok yavaş, çok uyuşuktu. Çok iyi idrak ettim. Tam
arkama döndüğüm sırada Auguste ağızına devam etti. "Ve bunu
yapmak için tünelleri kullanacağımı da biliyordum."

"Kuşberinli." Beau'nun çiğlekleri, çiğim güllerle bura doğru dö-
nerken odanı doldurdu. "Sersemlemek!"

Bir Balisardia'nın kabeası şakağına çarptığında son gördüğüm
bu oldu.

YIKIMDIR KİBRİN SONU

Lou

Bensiz gitmişti. Viskime baktım, bardağı sağa sola doğru eğerek yavaşça ahşap barın üzerine döktüm. Coco, Liana ile yaptığı konuşmayı hiç aksatmadan bardağı benden aldı. Tavernanın karşısında Ansel, Toulouse ve Thierry'nin arasında oturuyordu. Hepsi duymadığım bir şakaya güldü.

Büyük, mutlu bir aile.

Hepsinin sanki patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi bana bakıp fısıldaması hariç.

Ve o piç tek kelime etmeden gitmişti.

Ne beklediğimi bilmiyordum – onu viskiye boğup üstüne de kibriti çakmış kadar olmuştum. Ama yalan söylememiştim. *Doğru olmayan* hiçbir şey söylememiştim. İsteddiği buydu, değil mi? *Gerçeği* istemişti.

Bana yalan söyleme, demişti.

Kendimi iterek bardan uzaklaştım ve ağır adımlarla ön penceresine yürüyüp kirli camlarından dışarı baktım. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Deveraux gittiğini söylediğinde gitmişse –ben yukarıda sefalet içinde somurtuyorken– yarım saat önce tünelden geri tırmanmış olmalıydı. Kesin bir şey olmuştu. Belki de başını belaya sokmuştu...

Şimdi anlıyor musun? Bu beni bir canavar mı yapar?

Hayır. Bu seni annen yapar.

Yeni bir öfke dalgası vücudumu sardı. Belki de başını belaya sokmuştu. Ve —bu sefer— belki de bensiz halledebilirdi. Büyü olmadan.

Boynumu gıcıklayan nefesle döndüm ve Nicholina ile yüz yüze geldim. Bana sırtıttığında kaşlarımı çattım. Kan, dişlerini sarartmıştı. Gerçekten de incecik derisi artık en solgun özelliğiyle, aydan daha parlak ve beyazdı. Ona bir omuz atarak köşedeki boş bir masaya ilerledim. "Yalnız kalmak istiyorum, Nicholina."

"Çok zor olmamalı, *souris*." Etrafımda süzülüp fısıldayarak Coco ve Ansel'e, Blaise ve Liana'ya, Toulouse ve Thierry'ye işaret etti. "Onların seni istemediği açık." Üzerime eğildi. Dudakları kulaklarıma değdi. "Onları rahatsız ediyoruz."

Onu kovdum. "Bana dokunma."

Tabureye oturup sırtımı ona döndüğümde karşıdaki sandalyeye doğru uçuştum. Ancak oturmamıştı. Sanırım hayaletler oturmuyordu. Bütün taburesinin üzerine popolarını yerleştirince uğursuz ve esrarengiz görünemezlerdi. "Çok da farklı değiliz," diye fısıldadı. "İnsanlar bizi de sevmiyor."

"İnsanlar beni gayet seviyor," diye tersledim.

"Öyle mi?" Renksiz gözleri, beni bardan izleyen Blaise'e doğru fırladı. "Düşüncelerini hissedebiliriz, ah, evet ve o, oğlunun kemiklerini nasıl ezdiğini unutmadı. Etinle ziyafet çekmek, seni ağlatıp inletmek için can atıyor."

Bakışlarım Blaise'inkilere çevrildi. Dudağı keskin ön dişlerini üzerine kıvrılmıştı. Siktir.

"Ama ağlamayacaksın, değil mi?" Nicholina yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Savaşacaksın ve kendi dişlerinle ısıracaksın." O zaman güldü —ses tüylerimi ürpertti— ve tekrarladı, "O kadar da farklı değiliz. Yıllar boyu halkımıza zulmedildi ve onların arasında da *biz* halkımızın zulmüne uğradık."

Bir nedenden dolayı, *biz* kelimesini o ve ben olarak, ikimiz için

* (Fr.) Fare —çn

kullandığından şüphe ettim. Hayır. Görünüşe göre, bugünlerde kafasının içinde yaşayan tek kişi Nicholina değildi. Belki de başkaları vardı. *Sana tuhaf olduğunu söylemiştim*, diye sır vermişti Gabrielle. *Çok fazla kalp*. Bu anıyı hatırlamamla kendi kalbim sıkıştı. Zavallı Gaby. Acı çekmediğini umuyordum.

İsmay, La Voisin ile bir masada oturuyordu, gözleri kıpkırmızı ve donuktu. Bir avuç kız kardeşi onlara katıldı. Babette çok genç, çok yaşlı, çok zayıf ya da savaşılamayacak kadar hasta olanlara bakmak için kan kampında kalmıştı.

Gaby'nin cesedini bulamamışlardı.

"Sana bir sır vereceğiz, küçük fare," diye fısıldadı Nicholina, dikkatimi kendine geri çekerek. "Onları rahat ettirmek bize düşmez. Hayır, hayır, hayır düşmez. Düşmez, düşmez, düşmez. *Onlara düşer.*"

Gözlerimi ona diktim. "Nasıl böyle oldun, Nicholina?"

Tekrar sırtıttı — yüzünü neredeyse ikiye bölen çok geniş bir sırtıttı. "*Sen* nasıl böyle oldun, Louise? Hepimiz seçimler yaparız. Hepimiz sonuçlarına katlanırsınız."

"Bu konuşma benim için bitmiştir." Sert bir nefes vererek Blaise'in ters bakışlarına aynı terslikle karşılık verdim. Yakında gözünü kırpmazsa, bir gözünü kaybederdi. Nicholina —açıkça kaçığın teki olsa da— bir konuda haklıydı: Geri ısırdım. Terrance, Blaise'in kulağına mırıldandığında, sonunda bakışlarını benden depo kapısına doğru çevirdi. Ânında gerildim. Benim duymadığımı bir şey mi duymuşlardı? Reid dönmüş müydü?

Tereddüt etmeden parmağımı büktüm ve görüşüm bulanıklaştı. Ancak işitme duyum arttı ve Terrance'ın düşük sesi sanki yanımda duruyormuş gibi yankılandı. "Sence ölmüş müdür? Avcı yani?"

Blaise başını iki yana salladı. "Belki de. İnsan kralın kalbinde barışa yer yok. Reid ona yaklaşmakla aptallık etti."

"Eğer o ölmüşse... buradan ne zaman ayrılabiliriz?" Terrance, La Voisin'la İsmay'e ve etraflarındaki kan cadılarına kaçamak bir bakış attı. "Bu ibislere sadakat borcumuz yok."

Yanağına seğirmeye başladı. Ben ayaklarımı hareket ettirmedim, ayak edemeden ayağa kalktım, yumruklarımı masaya bastırıp durdum. Dessen çözüldü. "Gördüğüne göre, Reid'e de sadakat borcunuz yok." Her ikisi de kollarını kaldırdı, tutkumlardı - kızgınlardı - ama enlariin öfkesi benliktiin yanında bir kıvılcık sayılırdı. Nicholina keyifle ellerini çıptı. Lacey, Ansel ve Claud teredditle ayağa kalktı. "Tehlikede olduğundan şüpheleniyorsanız neden hâlâ buradasınız?" Sesim yükseldi, beni ayar bir şeye dönuştü. Her ne kadar konuştuğumu duysam da bu cümleleri ben kurmuyordum. "Ona bir hayat borcunuz var, aziz uyuz köpekler. Yoksa Terrance'inkini geri almanızı mı isterdiniz?" Elleriini kaldırdım.

Blaise sandalyeden kalkarken dişleri parladı. "Bizi tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Louise," dedi Claud, uzlaşmacı bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

"Reid'in öldüğünü düşünüyorlar," dedim tükürürcesine. "Bizi ne zaman bırakabileceklerini tartışıyorlar."

La Volsin kıkırdamasına rağmen gözleri hissiz ve soğuk kaldı. "Elbette tartışılar. İlk bela belirtisinde kuyruklarını sıkıştırıp baktaklıklarına geri kaçarlar. Onlar korkak. Onlara güvenmemeni söylemiştim, Louise."

Liana kapıya doğru hareket ettiğinde hileğimin hafif bir hareketiyle kapıyı kapattım. Gözlerim Blaise'inkilerden hiç ayrılmadı. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Onu bana geri getirene kadar olmaz."

Hırıldayan Blaise'in yüzü değişmeye başladı. "Loup garouyu sen kontrol edemezsin, cadı. Eşinin hatırına sana zarar vermedik. Eğer o ölürse, bizim iyiliğimiz de sonu gelir. Çok dikkatli ol."

La Volsin yanıma geldi, elleri kenetlenmişti. "Belki de dikkatli olması gereken sensindir, Blaise. Eğer bu cadının gazabını çağırırsan, hepimizin gazabını çağırması olursun." Bir elini kaldırdı ve kan cadıları ayağa kalkarak bir oldu - en az bir düzinelerdi. Arka arkaya vermiş bir şekilde kısık sesle hırlayan Blaise, Liana ve Terrance'tan dört kat daha fazlaydılar. Tırnakları uzayarak ölümcül iğnelere dönuştü.

"Buradan barış içinde ayrılacağız." Sözlerine rağmen Blaise, La Voisin'in bakışlarına açık bir meydan okumayla karşılık verdi. "Kan dökmeye gerek yok."

"Ne kadar kolay unutuyorsun." La Voisin gülmüseddi ve gülmemesi acımasız, ürperticiydi. Yakasını indirerek göğsündeki tırtıklı üç yara izini —pençe izlerini— gösterdi ve kan cadıları beklentiyle mırıldandı. Ve ben de. Ah, *Taurim*, ben de. "Biz kanı severiz. Özellikle de kendimizinkini."

Ortamdaki ipler fazlasıyla gerilirken birbirlerine baktılar.

Ansel aralarına girmek için hamle yaptı —o kadar kişi arasından *Ansel*— ama Claud omzuna elini koyarak onu durdurdu. "Geri dur, delikanlı. Yaralanacaksın." La Voisin ve Blaise'e dönerek konuştu, "Buradaki asıl amacı unutmayalım. Ortak bir düşmanımız var. Mösyö Diggory dönene kadar hepimiz iyi geçinebiliriz, değil mi?" İlk önce Blaise'e, sonra bana keskin bir bakış atarak ekledi, "Çünkü geri dönecek."

Takip eden uzun, gergin sessizlikte kimse nefes hile almadı. Hepimiz birinin kıpırdamasını bekliyorduk. Saldırmasını.

Sonunda Blaise derin bir iç çekti. "Mantıklı konuşuyorsun, Claud Deveraux. Mösyö Diggory'nin dönüşünü bekleyeceğiz. Eğer dönmezse de çocuklarım ve ben burayı terk edeceğiz ve içindekiler" —sarı gözleri benimkileri buldu— "zarar görmeyecek. Sana söz veriyorum."

"Ah, mükemmel..."

Ama La Voisin sadece sırtıttı. "Korkak."

Tek gereken buydu.

Terrance hırlayarak onun üzerine atladı ama Nicholina ortaya çıktı, yarı dönüşmüş boğazını kavradı ve büktü. Terrance bir ciyaklamayla havada uçarak Blaise'in ayaklarının dibine düştü. Liana çoktan dönüşmüştü. Nicholina'nın peşine düştü. Blaise hemen ardından gitti, Ansel ve Claud da kan cadılarının —eh— *kan* peşinde olduğunu fark ettiklerinde hızlı bir şekilde onu takip etti. Ellerinde

bıçaklarla İsmay ve kız kardeşleri kurtların şah damarlarına saldırdılar ancak kurtlar daha hızlıydı, yüksekte savaşmak için barın üstüne atladılar. Köşeye sıkışmış olmasına ve azınlıkta kalmasına rağmen Terrance, İsmay'ın bıçağını düşürmeyi başardı ve onu bir pençesinin altına sıkıştırdı. Diğeriyile yüzünü parçaladığında İsmay çığlık attı. Coco müdahale etmek için koştu.

Ve ben... bardaki viskiye parmağımı değdirdim. Sadece bir parmağımı. Basit bir kıvılcım – uzun zaman önce çıkan o taverna ateşine çok benzer ama aynı zamanda ondan çok farklıydı. Üzerinden sadece iki hafta mı geçmişti?

Yıllar geçmiş gibi hissettiriyordu.

Alevler viskiyi sararak bardan Terrance'in olduğu yere...

Hayır. Terrance'in değil. Alevler onun yerine bir başkasına ulaştırken, ayaklarını, bacaklarını, göğsünü sararken sersemlemiş bir şekilde başımı yana eğdim. Kısa bir süre sonra dehşet içinde, acı içinde çığlık attı – umutsuzca kanını akıtmaya, bileklerinden büyü almaya çalışıyordu – ama sadece güldüm. Gözlerim yanana, boğazım ağrıyana kadar güldüm, onun sesi nihayet aklımdaki dumanı delip geçene kadar gülmeye de devam ettim. O sesin kime ait olduğunu fark edene kadar.

"Coco," diye fısıldadım.

Ona inanamaz gözlerle bakarken deseni serbest bıraktım. Alevler ânında söndü ve Coco yere yığıldı. Kıyafetlerinden, *derisinden* dumanlar çıkıyordu ve hıçkırı hıçkırı ağlarken soluğu kesildi, nefesini düzene sokmak için mücadele etti. Odanın geri kalanını parçalar hâlinde fark ettim – Ansel'in dehşete düşmüş ifadesi, Terrance'in çığgınca haykırıışları, İsmay'ın bal bulmak için tutuşması. Ona yardım etmek için ilerlediğimde bir el boğazımı yakaladı.

"Daha fazla yaklaşma," diye hırladı La Voisin, tırnakları derime geçmişti.

"Yeter, Josephine." Deveraux tepemizde belirdi, onu hiç görmediğim kadar ağırbaşlıydı. "Bırak onu."

La Voisin'in gözleri ona bakarken hafifçe pörtlese de parmakları

—bırrer bırrer— yavaşça gevşedi. Şiddetli bir nefes alarak ileri sendeledim. “Coco.”

Fakat hem kan cadıları hem de kurtadamlar beni yaklaşıırken onu korudu ve Ansel’in kolunun üstünden yalnızca gözünün bir kısmını görebiliyordum. O da aramıza girmişti. Bakışlarındaki düşmanlık karşısında nefesim kesildi. Korku karşısında. “Coco, çok özür dilerim...”

Ayağa kalkmaya çabaladı. “İyi olacağım, Lou,” dedi zayıf bir şekilde.

“Bu bir kazaydı. Bana inanmak zorundasın.” Sesim son cümlede çatladı ama kalbim, o bana bakarken gözlerinden boşanan yaşları gördüğümde paramparça oldu. Hıçkırıklarını durdurmak için elini ağzına bastırdı. “Coco, lütfen. *Biliyorsun*, asla... asla kasıtlı olarak sana...”

Arkasında Nicholina sıırıttı. Ses tonu o konuşurken derinleşti, değişti, “Rab der ki, ‘Gelin, hepiniz dinleyin onu. Yıkımdır kibrin sonu.’”

Yaptığım şeyin kesinliği beni ikiye yaradı ve onun sesini duydum. Saçımdaki yumuşak dokunuşunu hissettim.

Kendinde değilsin bir süredir.

Görmek istediğini görüyorsun.

Sence seni görmek ister miyim öyle...

Nasıl? Şeytani mi?

Yüzümü ellerime gömerek dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

GERÇEK ŞÖVALYELER

Reid

Bir surat.

Uyandığımda bir surat gördüm. Kendiminkinden sadece birkaç santim uzakta olsa da hatlarını seçemiyordum. Şekilsiz, karanlık kaldılar, sanki yoğun bir sisin içinde duruyormuşum gibi. Ama ayakta durmuyordum. Uzuvarımı hareket ettiremiyordum. Normalden daha ağır geldiler – inanılmaz derecede ağır ve soğuk. Bileklerim hariç. Bileklerim kor gibi yanıyordu.

Gözlerim kapanıp açılırken –aşırı halsizlerdi, her kırışımda muazzam bir çaba harcıyordum– başımı kaldırmaya çalıştım. Yarırsız bir biçimde omzumun üzerine yığıldı. Dudaklarının şeklinin hareket ettiğini sandım. Bir ses gürlemiş olabileceğini sandım. Tekrar gözlerimi kapattım. Birisi çenemi ayırarak boğazımdan aşağı acı bir şey soktu. Ânında kustum.

Başım çatlayana kadar kustum. Boğazım ağrıyordu.

Yüzüme sert bir şey çarptığında kan tükürdüm. Bakır ve tuz tadı aklımı başıma getirdi. Şimdi daha hızlı gözlerimi kırıştırarak, tadı temizlemek için başımı iki yana salladım. Oda yüzüyordu. Sonunda önümdeki surat şekillendi. Altın rengi saçlar ve –bir kurt gibi– gri gözler, düz burun ve keskin çene hatları.

“Uyanmışsın,” dedi Auguste. “Güzel.”

Yanımda, Madam Labelle bilekleri sandalyesinin arkasına bağlanmış bir şekilde oturuyordu. Omuzlarını yerinden çıkaracak kadar sert bağlamışlardı. Boğazındaki bir delikten kan akmasına rağmen bakışları netti. İşte o zaman Auguste'un elindeki metal şırıngaları fark ettim. Kanlı iğneler

Enjeksiyonlar.

Bize —bana— ilaç vermişti — sanki bir... bir...

Safra, genzimi yakarak boğazımda yükseldi.

Sanki bir cadıymışım gibi.

Madam Labelle ipleriyle boğuştu. "Gerçekten, Auguste, buna gerek yok..."

"Majesteleri'yle bu kadar laubali konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye sordu Oliana. Sesi tizleşti ve bilincimi tekrar kaybedecek gibi oldum.

"Kusuruma bakma," diye tersledi Madam Labelle. "Bir adamın çocuğunu doğurduktan —ve bu kadar mutlu bir olayı öngören her şeyi yaşadıktan— sonra formalitelerin sona ereceğini varsaydım. Korkunç bir hata."

Tekrar kustum, Oliana'nın cevabını duyamadım.

Gözlerimi açtığımda oda netleşti. Kitaplarla dolu maun raflar. Oyulmuş bir şömine rafı. Gülümsemeyen kralların portreleri ve çizmeli ayakların altındaki işlemeli halı. Gözlerimi kırpıştırarak, duvarlara dizilmiş Chasseurlere odaklandım. En az bir düzinelerdi. Her birinin eli, belindeki Balisarda'sındaydı.

Arkamda duran Chasseur hariç. Onun eli boğazımdaydı.

Başka bir Chasseur, Madam Labelle'in arkasında duruyordu. Bıçak boğazına battığında Madam Labelle kıpırdanmayı kesti. "En azından onu temizle," dedi zayıf bir şekilde. "O bir hayvan değil. Senin oğlun."

"Bana hakaret ediyorsun, Helene." Auguste önümde çömeldi, elini yüzümün önüne getirdi. Gözlerim onu takip etmekte zorlandı. "Tazılarımın bile kendi kusmuklarında oturmasına izin vermem." Parmaklarını şıklattı. "Odaklanmanı istiyorum, Reid. Ayın on beş

dakika içinde başlayacak ve geç kalamam. Krallık o kutsal pisliğin yasını tutmamı bekliyor. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Nefret, düşüncelerimin bulanıklığını yakıp geçti.

"Ama sen numara yapmanın önemini anlıyorsun, değil mi?" Altın rengi kaşlarından birini kaldırdı. "Sonuçta hepimizi kandır-
dın. O da dahil olmak üzere." Midem tekrar ağzıma gelse de tam zamanında geri çekilerek dudaklarını büktü. "Laf aramızda, onu öldürdüğüne sevindim. O pis ikiyüzlünün bana *-bana-* nasihat vermeye kalkıştığı zamanları sayamam, hele ki kendisi bunca za-
mandır Morgane le Blanc'ın içindeyken."

"Evet, pis bir ikiyüzlü," diye tekrarladı Madam Labelle imalı bir şekilde. Arkasındaki Chasseur saçlarını geriye doğru çekerek bıça-
ğını boğazına daha çok bastırdı. Başka bir kelime daha etmedi.

Auguste, onu görmezden gelerek heni incelemek için başını eğdi. "Vücudun enjeksiyona tepki gösterdi. Sanırım bu Philippe'in iddiasını kanıtlıyor. Sen bir cadısin."

Saf irade gücüyle başımı dik tuttum. Bir saniye için. İki saniye. "Sizin vücudunuzun... baldıran otuna verdiği tepkiyi... görmek is-
terdim... Majesteleri."

"Onları zehirledin mi?" diye sordu Beau şaşkınlıkla. Başka bir Chasseur onu odanın köşesinde tutuyordu. Annesi umutsuzca ba-
şını iki yana sallasa da Beau onu yok saydı. "O enjeksiyonların içi-
ne baldıran otu mu koydun?"

"Lanet olası bir yaldızlı kule." Auguste gözlerini devirdi. "Şu anda sesine karşı çok az sabrım var, Beauregard – ya da seninkine, Oliana," diye ekledi kraliçe bölmeye kalkıştığında. "Eğer ikiniz de bir daha konuşursanız buna pişman olacaksınız." Bana dönerek devam etti, "Şimdi, söyle bana. Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl oldu da var oldun, Reid Diggory?"

İstemsizce gülümsedim ve kafamda Lou'nun sesini duydum. O zaman bile –iki can düşmanıyla sahne arkasında sıkışıp kaldığın-
da bile– korkusuzca davranmıştı. Ya da belki de aptalca. Her iki şekilde de ne kadar haklı olduğundan haberi yoktu. "İnanıyorum

ki," dedim nefes nefese, "bir adam ve bir cadı birbirini çok sevdiğinde."

Vurmasını bekliyordum. Darbe geldiğinde başım sandalyeye çarptı ve orada kaldı. Dudaklarımdan bir kalıkahta yükseldi ve bana sanki bir höcekmişim gibi baktı. Botumun altında ezilecek bir şeymişim gibi. Belki de öyleydim. İroniye tekrar güldüm. Kaç kez bir cadıya ilaç vermiştim? Tam olarak kaç kez yüzümde onun yüzündeki ifade belirmişti?

Çenemi tutarak parmaklarının arasında ezdi. "Bana kızın nerede olduğunu söyle, ölümünün çabuk olacağına söz veriyorum."

Sırıışım yavaş yavaş sildi. Hiçbir şey söylemedim.

Parmaklarını daha sert bastırdı. Çürütecek kadar sert. "Farelere düşkün mısın, Reid Diggory? Onlar kesinlikle çırkın kılıçlık yaratıklar ama çırkın postlarının altında, onlarla belirli bir akrabalık paylaştığını itiraf etmeliyim."

"Hiç şaşırmadım."

O zaman gülümsedi. Donuk bir gülümsemeydi. "Fareler zekidir. Beceriklidir. Kendi hayatta kalma güdülerine değer verirler. Belki de onların iyi içgüdülerine kulak vermelisin." Yine de hiçbir şey söylemediğimde gülümsemesi büyüdü. "Bir adamın karnına bir fareyi hapsettiğinde olanlar çok ilginç – örneğin bir demlikle diyelim. Şimdi, söz konusu demliğe ısı uyguladığında sıçanın nasıl tepki verdiğini biliyor musun?" Cevap vermediğimde benim yerime başımı sağa sola salladı. "Adamın midesinden içeri girer, Reid Diggory. Isıdan kaçmak için deriyi, eti ve kemiği ısıtır ve pençeler. Adamı öldürür ki kendisi hayatta kalabilsin."

Sonunda beni serbest bıraktı, ayağa kalktı ve cebinden bir mendil çıkardı. Tiksintiyle parmaklarındaki kusmuğu sildi. "O adam olmak istemiyorsan, soruma cevap vermeni öneririm."

Birbirimize baktık. Yüzünün hatları titriyordu. "Vermeyeceğim," dedim bası bir biçimde.

Kelime odanın sessizliğinde yankılandı.

"Humm." Masasından bir şey aldı. Küçük. Siyah. Dökme demir.
"Anlıyorum."

Bir demlik olduğunu fark ettim.

Korku duymalıyım. Belki de baldıran otu engelliyordu. Belki de mide bulantısından veya başımın çatlamasındandı. Ondan korkmamı istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Gülümsemesinde. Titrememi, yalvarmamı istiyordu. Bu hâkimiyetten zevk alan bir adamdı. Kontrolden. Ona bir kere yardım etmişim. Avcısı olarak. Kralım olarak onayını istemişim. Bu dünyaya gelmemdeki rolünü, acı çekmemdeki rolünü öğrendikten sonra bile içten içe onu tanımak istemişim.

Onu, annemin anlattığı hikâyelerdeki kişi olarak hayal etmiştim. Annemin onu gördüğü tozpembe gözlüğü takmışım. Ama bu adam hayalimdeki kişi değildi.

Bu adam gerçektir.

Bu adam çirkindir.

Ve —şimdi ona baktığımda— tek hissettiğim hayal kırıklığıydı.

Yavaşça, demliği ateşin üstüne yerleştirdi. "Sana bir kez daha soracağım — Louise le Blanc nerede?"

"Baba..." diye ağzını açacak oldu Beau yalvarırcasına ama Auguste'un bir el hareketiyle Chasseur kafasına vurdu. O sersemlemiş bir şekilde düştüğünde odayı Oliana'nın feryatları doldurdu. Oğluna doğru koştu ama Auguste onu belinden yakalayıp masasına fırlattı. Kraliçe hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak yere çöktü.

"Sessiz ol dedim," diye bağırdı Auguste.

Madam Labelle'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kimsin sen?" Hayretler içinde konuşmaya devam ederken sesi daha da tizleşmişti. "Sevdiğim adam ailesine *asla* bu şekilde davranmazdı. O senin *karın*. Bunlar *oğulların*..."

"Onlar benim oğlum falan değil." Madam Labelle'in sandalyesinin kollarını tutarken Auguste'un yüzü kıpkırmızı kesildi. Yüzüne doğru eğildiğinde gözleri inanılmaz bir şiddetle yanıyordu. "Ve başka bir oğlum daha olacak, Helene. O iğrenç, beyaz saçlı sürrüğe inat *yüz*

oğlum daha olacak. Mirasım devam edecek. Beni anlıyor musun? Bu Tanrı'nın cezası lanet ülkedeki her kadını becermek zorunda kalsam da umurumda değil, pes etmeyeceğim." Elini Madam Labelle'in yüzüne kaldırdı ama ona dokunmadı. Parmakları nefretle kasıldı. Özlemle. "Seni lanet olası güzel *yalancı*. Seninle ne yapacağım ben?"

"Lütfen, kes şunu. Benim. Helene..."

"Seni sevdiğimi mi düşünüyorsun, *Helene*? Diğerlerinden farklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğumu biliyorum." Gözleri şiddetli bir inançla parladı. "Sana bir cadı olduğumu söyleyemedim —ve bunun için özür dilerim— ama beni tanıyordun, Auguste. Bir ruhun diğerini bildiği gibi, sen beni *tanıyordun* ve ben de seni tanıyordum. Paylaştığımız şey gerçektir. Çocuğumuz sevgiden doğdu, şehvet ya da — ya da yüklülüklerden değil. Bu kör nefreti durup düşünmeli ve hatırlamalısın. O zaman neysem şimdi de oyum. Gör beni, *mon amour* ve oğlunu da gör. Yardımımıza ihtiyacı var..."

Auguste şimdi ona dokundu, dudaklarını parmaklarının arasına büküyordu. Onları, kendi dudaklarıyla aralarında neredeyse hiç boşluk kalmayana dek çekti. "Belki sana da işkence ederim," diye fısıldadı. "Belki önce hanginizin pes edeceğine bakarım."

Madam Labelle ona kararlı bir şekilde öfkeyle baktığında göğsüm gururla kabardı.

Sevgiyle.

"Baldıran otu neden sana işlemiyor, *mon amour*?" Yanağını okşamak için dudaklarını serbest bıraktı. Odada yalnızca ikisi varmış gibiydi. "Neden etkilenmiyorsun?"

Madam Labelle çenesini kaldırdı. "Tanıştığımız günden beri her gün kendime baldıran otu enjekte ediyorum."

"Ah." Auguste parmaklarını sıkarak âdeta onun derisini pençeledi. "Gerçeklik buraya kadarmış."

Odanın kapısı bir anda açıldı ve üniformalı bir adam içeri girdi. "Majesteleri, rahipleri mümkün olduğunca oyaladım. Derhal Ayin'e başlamamız konusunda ısrar ediyorlar."

Auguste anneme bir bakış daha attı. Bir iç çekişle onu serbest bıraktı ve ceketini düzeltti. Saçını geriye doğru yatırarak düzeltti. "Ne yazık ki konuşmamızın şenlik bitene kadar beklemesi gerekiyordu gibi görünüyor." Siyah eldivenleri tecrübenin verdiği bir hızla giyerek maskesini tekrar yerine geçirdi. Kişiliğini. "Bu iş bittiğinde ikimizi çağırtacağım – yani eğer o zamana kadar gelmemiş olursa."

"Size söyledik." Baş dönmesini durdurmak için gözlerimi kapattım. Mide bulantısını durdurmak için. Karanlık durumu daha da kötüleştirdiğinde, onları tekrar açmaya zorladım bir kez daha. "Morgane zaten şehirde."

"Morgane'dan değil, kızından bahsediyorum." Gülümsemesi odaya ışık saçarak kalbimi gölgelere bürüdü. Orada, korkunun ilk titreşimini hissettim. "Onu dediğin kadar seviyorsan senin için gelecektir. Bense" –geçerken yanağımı okşadı– "onu bekliyor olacağım."

Bu mümkünse, zindanlar dışarıdaki havadan bile daha soğuktu. Hücremizin köşesinde, suyun taştan aşağı aktığı yerde huz sarı kırıltıları oluşmuştu. Eriyen damlalar toprak zeminde bir göl hâline gelmişti. Parmaklıklara yaslandım, kaslarım zayıf ve işe yaramaz durumdaydı. Madam Labelle'in elleri hâlâ bağlı olsa da kumaşı ıslatmak için gömlek kolunu buza sürttü. Yüzümü olabildiğince temizlemek için yanımda diz çöktü.

"İlacın kusturucu özelliği ve senin vücut kütle düşünülünde," dedi, beni yatıştırmaya çalışıp başarısız olarak, "enjeksiyonun etkisinin kısa sürede geçmesi gerekir. Louise bizi kurtarmaya geldiğinde turp gibi olacaksın. Sadece neler olduğunu biz fareler tarafından yenilmeden önce fark edeceğini umuyorum."

"O gelmeyecek." Sesim içi boşaltılmış gibi çıkmıştı. Donuk. "Kavga ettik. Ona annesi gibi olduğunu söyledim."

Beau bir buz sarkıtını kırarak duvarda parçaladı. "Harika. Gerçekten de harika. Aferin, kardeşim. Bir fare seni delip içini açtığında dalağının nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum." Madam Labelle'e döndü. "Bizi –ne bileyim– bir şekilde bizi bura-

dan büyüyle çıkaramaz mısın? Bağlı olduğunu biliyorum ama tek gereken parmağının bir hareketi, değil mi?”

“Zincirlerimizi bir çeşit uyuşturucu maddeyle kapladılar. Ellerimi oynatamıyorum.”

“Onun yerine dirseğini kullanabilir misin? Belki bir ayak parmağını?”

“Tabii ki yapabilirim ama büyü tam tutmaz. Büyük olasılıkla buna teşebbüs edersem yarardan çok zararım dokunur.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Desenleri manipüle etmek el becerisi gerektirir, Ekselansları. Dirseklerinizle veya ayak parmaklarınızla bir düğüm attığınızı hayal edin, zorluğunu anlayabilirsiniz. Ellerimiz –parmaklarımız– niyetimizi çok daha büyük bir özgüllükle ifade etmemizi sağlar.” Yanaklarımı silerken kendininkiler kızardı. “Ayrıca, büyük zihinsel yetkinliğinizden *açıkça* kaçmış olsa da bu koridorun sonunda dört avcı nöbet tutuyor.”

Öfkeli bir kedi gibi hücrede volta atıyordu. Âdeta tüyleri kabardı. “Yani?”

“Anne'nin memeleri.” Madam Labelle alnını bıkkınlıkla omzuna sürdü. “*Yanisi*, beraber geçirdiğimiz zaman boyunca *birçok* olağanüstü büyümlü başarı elde ettiğimin farkındayım, Beauregard ama ben bile konu hapishaneden kaçıp dört avcıyı yenerek şehirden sadece lanet *dirseğimle* kaçmaya geldiğinde yenilgiyi kabul etmeliyim.”

“Peki ne yapmamız gerekiyor o zaman?” Beau ellerini havaya savurdu. “Burada oturup babamın bizi farelerine yem etmesini mi bekleyeceğiz? Ona ittifak için yaklaşmak harika bir plandı bu arada,” diye ekledi. “*Beni bir zamanlar seviyordu*, hadi oradan.”

“Beau,” dedim Madam Labelle irkildiğinde. “Kapa çenenini.”

“*Sizi farelerine yem etmeyecek, Majesteleri*,” dedi Madam Labelle. “Kopardığı yaygaraya rağmen size gerçekten zarar vereceğini sanmıyorum. Siz onun tek meşru vârisisiniz. Kanun, krallığı Violette ya da Victoire ya teslim edemeyeceğini söylüyor.”

Beau öfkeyle kollarını kavuşturarak koridora doğru döndü. "Eh, artık içgüdülerine güvenmediğim için beni affet." Parçalar yerine otururken Beau'nun profiline baktım. Annemin tozpembe gözlüğü. Onu Beau da takınıştı. Mutsuz ilişkilerine rağmen Beau hâlâ babasıyla bundan daha fazlasını hayal ediyordu. Bu hayaller taht odasının zemininde alenen paramparça olmuştu.

Ben baba fikrini kaybetmiştim. Beau ise gerçeğini kaybetmişti.

"Bekle bir dakika." Beau aniden parmaklıkları kavradı, gözleri koridorun sonundaki bir şeye sabitlendi. Kafamı çevirdim. Kapının arkasından panik çığlıkları yankılanırken yaslandığım parmaklıklardan doğruldum. İçim hızla ve beklenmedik bir şekilde umutla doldu. Yoksa bu?.. Bunca şeyden sonra Lou bizim için mi gelmişti? Beau sırtıttı. "O sesi tanıyorum. Şu küçük pislikler."

Ayak sesleri bizden uzaklaştı ve uzaklaşmasıyla birlikte çığlıklar zayıfladı. Koridor kapısı gıcırdayarak açıldı.

İçeri yaramaz bir surat uzandı. Violette. Kız kardeşinden ziyade onun olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. İçgüdüselde. Suratında bir sırıtışla koridordan aşağı seke seke bize doğru geldi. Elinde gardiyanların anahtarlarını salladı. "Merhaba, taeae. Beni özledin mi?"

"Violette." Beau yüzünü parmaklıkların arasına yapıştırdı. "Burada ne işin var? Neden Ayin'de değilsin?"

Gözlerini devirdi. "Sanki babam Morgane serbestken kalenin dışına çıkmamıza izin verirdi de."

"Bu minik lütfu için Tanrı'ya şükürler olsun. Evet. Acele etmeliyiz." Elini ısrarcı bir biçimde uzattı. "Avcılar her an dönebilir. Bana anahtarları ver."

Violette elini dar kalçasına koydu. "Geri dönmeyecekler. Victoire'nın yanlışlıkla bıçağıyla kendini yaraladığını söyledim ve o aptallar da ona yardım etmek için yukarı koşuşturdu." Alay ederce sine güldü. "Sanki Victoire kazara birini bıçaklarmış gibi."

* (Ty.) Abi —çn

"Evet," dedi saldırganlıkla, "ama Victoire'yi kan kaybından ölümler bulmacıklarında, onları kurtulduğunu anlayacaklar. Geri gelecekler."

"Hayır, gelmeyecekler. Çok fazla kan var."

"Ne?"

"Ezme mün dükkanına gızlıca gırdık ve kuzu kanı çaldık. Victoire halılara bulaptırırken biraz bonkör davranmış ama birkaç şişesi daha var. Avılarına samsanlıkta iğne aratıyor. Bu onları en azından bir süre meşgul eder."

"Victoire'ya kan mı verdin?" Beau ona şaşkınlıkla baktı. "Yani öylece... ona mı verdin? Oynaması için?"

Violette omuz silkti. "Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Şimdi" anahtarları Beau'nun suratına doğru salladı- "kurtarılmak istiyor musun, istemiyor musun?" Beau anahtarlara uzandığında, onları ulaştırmayacağı bir yere çekti. "Aaa, yok öyle. O kadar hızlı değil. Bize bir özür borçlusun."

"Evet." İkinci bir ses onunkine katıldı ve Victoire da belirdi. Gözleri loş ııkta parlıyordu, elleri kanla kaplıydı. Kılıcını Beau'nun burnunun ucuna uzattı. "Bizi bıraktığın için özür dile, *taee* ve seni serbest bırakalım." Yüzü hana baktığında buruşmuştu. Madam Labelle'e. "Seni. Onları değil. Babam yanmayı hak ettiklerini söylüyor."

Beau yine anahtarlara hamle yaptı. Kaçırıldı. "Bana bir iyilik yapın, kızlar. Babam ağzını açtığında kulaklarınızı kapatın. Sesi beyinliizi çürütecek."

"Bence oldukça romantik" Violette, ürkütücü bir şekilde Auguste'u andırarak beni incelemek için başını eğdi. Ancak Auguste'un bakışları soğukken -kurnazken- onunkiler ürkek bir şekilde meraklıydı. "*Metua vahine*, onun sevdiği kızı kurtarmak için her şeyi feda ettiğini söyledi. Seni çok sevmiyor," diye ekledi bana, "ya da *maman*'ını ama sanırım sana saygı duyuyor."

"Romantik değil. Aptalca." Victoire, Beau'ya dönmeden önce hana en yakın parmaklığı tekmeledi. "Bu fahişenin oğlunu bize nasıl tercih edersin?"

"Bu ke...yı söyleme," dedi Beau keskince. "Bu daha asla söyleme."

Victoire affeklense de azarlanmış bir şekilde başını eğdi. "Biri terk etmi... Bize neye gücünü söylemedin. Seninle gelebildik. Senin yanında cadılarla savaşabiliydik."

Beau parmağıyla kız kardeşinin çenesini kaldırdı. "Burun cadılar kökü değil *tuahine*, ne. İyi olanların buldum. Onlara yardım etmeye niyetliyim."

"Ama babam seni mirastan mahrum edeceğini söyledi!" Violette araya girdi.

"O zaman kraliçe olacaksın sanırım."

Violette'in gözleri kocaman açıldı.

"Veda etmediğim için üzgünüm," dedi Beau usulca. "ama ayrıldığı için üzgün değilim. Olağanüstü bir şeyin parçası olma şansını var. Birlikte, hepimiz —insanlar, cadılar, kurtadamlar, hatta denizkızları— dünyayı değiştirme şansımız var."

Violette'in nefesi kesildi. "Denizkızları mı?"

"Ah, kapa çeneni, Violette," Victoire anahtarları ondan aldı ve Beau'ya attı. "Yap hadi." Başını kısaca ona doğru salladı. "Boz onu. Daha iyi bir hâle getir. Ve sonunda —sen parçaları bir araya getirdiğinde— bir avcı olmak istiyorum."

"Ah, ben del" diye haykırdı Violette. "Ama ben elbise giymek istiyorum."

Beau beceriksizce hücrenin kilidini açmaya çalıştı. "Avcılar bozulan parçaların arasında olacak kızlar."

"Hayır." Victoire başını iki yana salladı. "Şimdiki avcılar gibi bir avcı değil. Olması gerektiği gibi avcı olmak istiyoruz — kötü güçleri yok etmek için dörtmala giden gerçek şövalyeler. *Has kötülüğü*." Beau hücreyi açarken beni —önümdeki kusmuğu— işaret etti. "Bu şey her neyse onu değil."

Kendime engel olamayarak sıırıttım.

Şaşırtıcı bir şekilde o da aynı şekilde karşılık verdi. Küçük bir

sınımayla. Tereddüdü. Ama yine de sırtıtmıştı. Göz göze gelmemizle bir duygu patlaması yaşadım ve bundan güç alarak ayaklandım. Violette dengemi bulmam için kolunu belime sardı. Bana koridor boyunca destek olmak için. “Leş gibi kokuyorsun, *taeae*. Ve gerçek şövalyeler kokmaz. Senin kokuna dayanamıyorsa, güzeller güzeli aşkını nasıl kurtarabilirsin?”

Kendi sırtışını bastırmaya çalışan Madam Labelle bana diğer taraftan destek oldu. “Belki de güzeller güzeli aşkının kurtarılmaya ihtiyacı yoktur.”

“Belki de *o* seni kurtarır,” dedi Victoire omzunun üzerinden bakarak.

“Belki de *birbirlerini* kurtarırlar,” dedi Violette.

“Belki de kurtarırsınız,” diye mırıldandım, uzun süredir hissettiğimden daha hafiflemiş hissederek. Belki de yapabilirdik. Birlikte. Aniden gelen bir farkındalıkla, belki de ilk kez bir şeyleri açıkça gördüm: Hasarlı olan tek kişi Lou değildi. Beni göremeyeceklerini umarak canavarlardan —*kendi* canavarlarımdan— saklanmak için gözlerimi yummuştum. Onları yeterince derine gömersem ortadan kaybolacaklarını umuyordum.

Ama ortadan kaybolmamışlardı ve bense yeterince uzun süre saklanmıştım.

Şimdi endişeli bir şekilde, kafamdaki zonklamayı görmezden gelerek daha hızlı yürüdüm. Lou’yu bulmak zorundaydım. Onu bulmam, onunla *konusmam* gerekiyordu...

Ama sonra aynı anda birçok şey oldu.

Kapı dehşet verici bir şekilde *güm* diye açıldı ve dört avcı koridora doğru koşmaya başladı. Victoire onun bağlarını kestiği anda Madam Labelle, “KOŞUN!” diye bağırdı. Kaos hüküm sürüyordu. Madam Labelle’in ellerinin hâkimiyetini geri kazanmasıyla, Chasseurlerin kafalarına tavandan taş yağmaya başladı. Yumruğum büyüklüğünde bir taş birine denk geldiğinde avcı olduğu yere yığıldı. Diğerleri panik içinde —*öfke* içinde— bağışarak koordine olmaya, onu bastırmaya çalıştı. İkisi onu ele geçirirken üçüncüsü önümüze

atladı. Bir savaş narası atan Victoire onun ayaklarına bastı. Avcı aldığı darbeye dengesini kaybettiğinde ve Baltsarda'sının ucunu Victoire'dan uzaklaştırdığında Violette burnuna yumruk attı.

"Git buradan!" Victoire onu itti ve -zaten dengesini yitirmişti- yere düştü. Beau, kardeşinin kılıcıyla iplerini kesti. "Çok geç olmadan!"

Madam Labelle'e ulaşmaya çalıştım. "Onu bırakmam..."

"GİT!" Madam Labelle, Chasseurlerin altındayken bir kol hareketiyle kapıyı parçaladı. "ŞİMDİ!"

Beau bana başka seçenek bırakmadı. Kollarını bana sararak zayıflamış, işe yaramaz bedenimi koridordan aşağı sürükledi. Üst kattan daha fazla ayak sesi geliyordu ama başka bir koridordan sola doğru keskin bir dönüş yaptık, duvardaki yarı gizli bir çatlağın içinde kaybolduk. "Acele et," dedi Beau umutsuzca beni daha hızlı çeğiştirerek. "Ayın başladı ama kalede kalan Chasseurler yakında burada olur. Tünelleri arayacaklardır. Hadi, hadi."

"Ama annem, kız kardeşlerimiz..."

"Kız kardeşlerimiz iyi olacak. Onlara asla zarar vermez..."

Yine de mücadele ettim. "Teki ya Madam Labelle?"

Tereddüt etmeden beni başka bir tünele çekti. "Kendi başının çaresine bakabilir."

"HAYIR..."

"Reid." Debelendiğimde kollarımı kavrayarak yüzüne bakmam için beni döndürdü. Gözleri ırileşmişti. Vahşileşmişti. "O bir seçim yaptı, tamam mı? Seni kurtarmayı seçti. Şimdi geri dönersen, ona yardım etmiş olmayacaksın. Onu üzmüş olacaksın." Beni daha sert sarstı. "Bugün yaşa, Reid, böylece yarın savaşabilirsin. Onu geri alacağız. Bu kaleyi kendi ellerimle yakmam gerekecekse bile onu geri alacağız. Bana güveniyor musun?"

Başımla onayladığımı hissettim, beni bir kez daha peşinden çektiğini.

Madame Labelle'in arkamızda kalan çığlıkları uzaktan yankılandı.

YILAN DERİ DEĞİŞTİRDİĞİNDE

Lou

Kollarımı bacaklarımın etrafına sardım ve çenemi dizlerimin üzerine yaslayıp öğleden sonrası gökyüzüne baktım. Ağır kara bulutlar toplanmış, güneş ışığını ve umut verici yağışları gölgeliyordu. Gözlerim hâlâ yansa da bir süre daha onları kapamayacaktım. Altımda, Coco ve Ansel odamda bekliyorlardı. Çatının tepesinde oturduğum yerden mırıldanmalarını duyabiliyordum.

En azından bu kâbus gibi gün bir işe yaramıştı.

En azından benimle ilgili olsa bile tekrar konuşuyorlardı.

“Ne yapabiliriz?” dedi Ansel endişeyle.

“Hiçbir şey yapamayız.” Coco’nun sesi ağlamaktan kısılmıştı – ya da belki de dumandandı. Bal, yanıklarını iyileştirmişti ama barı tamir etmemişti. Claud, hancıya zararı karşılayacağına dair söz vermişti. “En azından şimdi biliyor. Daha dikkatli olacak.”

“Ya Reid?”

“Ona geri dönecek. Her zaman yaptığı gibi.”

Hiçbirini hak etmiyordum.

Sanki moralimi düzeltmeye çalışıyormuş gibi rüzgâr yüzümü okşadı, soğuk elleriyle saçlarımı taradı. Ya da belki de rüzgâr değildi. Belki başka bir şeydi. Başka *biriydi*. Biraz gülünç hissederek uçsuz bucaksız, her yeri saran bulutlara bakıp fısıldadım, “Yardıma ihtiyacım var.”

Rüzgâr saçınla uğraşmayı bıraktı.

Bundan cesaret alarak oturdum ve omuzlarımı dikleştirerek ayaklarımı saçıktan sarkıttım. "Babalar çocuklarını terk etmemeli. Benimki boktan bir insandı –eğer yukarıdaysa benim için ona bir tekme at– ama o bile beni kendi çarpık yöntemleriyle korumaya çalıştı. Ama sen... sen bundan daha iyisini yapmalısın. Senin bütün babaların babası olman gerekiyor, değil mi? Ya da belki – belki de tüm annelerin annesisin ve her şey ıpki kendi *maman*'ımın dediği gibidir." Yenik bir şekilde başımı iki yana salladım. "Belki de o haklıdır. Belki de ölmemi *istiyorsundur*."

Bir kuş korkmuş bir ciyaklamayla altımdaki bir pencereden havalandığında gerildim ve binanın kenarından aşağı bakarak onu rahatsız eden şeyi aradım. Hiçbir şey yoktu. Her şey sessiz ve sakın- di. Çatının köşelerinde hâlâ son kar yağışının kalıntıları duruyordu. Çatının köşelerinde hâlâ son kar yağışının kalıntıları duruyordu. Yalnızca şimdi gökyüzü, kar ve yağmur arasında kararmış kalmış gibiydi. Başboş kar taneleri havada sürükleniyordu. Yas tutan birkaç kişi aşağıdaki nemli, dar sokakta toplanmış olsa da çoğu Ağrı Aylını bitene kadar gelmezdi.

Coco ve Ansel'in sesleri birkaç dakika önce dinmişti. Belki de kendi sorunlarını çözmek için Coco'nun odasına gitmişlerdi. Oyle olduğunu umuyordum. Birlikte ya da değil, ikisi de mutluluğu hak ediyordu.

"Reid'e göre... kendimi kaybetmişim," diye fısıldadım. Kelimeler dudaklarımdan nazikçe, yavaşça dökülmüştü ve istesem bile onlara engel olamazdım. Sanki derimin hemen altında, bu âni sabırla bekliyorlarmış gibiydi. Bu son, çaresiz fırsat penceresinin açılmasını bekliyorlarmış gibi. Bu... yakarışı. "Değiştiğimi söylüyor – farklı olduğumu. Ve belki de haklıdır. Belki de görmek istemiyordum, belki de... belki de göremiyorum. Kesinlikle burada bir çuval inciri berbat ettim. Kurtadamlar gitti ve annem beni öldürmezse, onlar öldürecekler. Daha da kötüsü, La Voisin bir şey olmasını bekliyormuş gibi beni izlemeye devam ediyor, Nicholina en yakın arkadaşlar olduğumuzu düşünüyor ve ben... ben ne yapacağım."

ğımı bilmiyorum. Cevapları bilmiyorum. Bunun senin işin olması gerekiyordu.”

Ölke, kalbime keskin ve ani bir şekilde dikenlerini geçirdiğinde homurdanarak arkamı döndüm. Kelimeleri âdeta kusmaya başladım. Bir damlamadan çok bir sel gibi çıkıyorlardı ağzımdan. “Bu arada kitabını okudum. Bizi annelerimizin rahminde birleştirdiğini söylemişsin. Eğer bu doğruysa, sanırım ben kandırıldım, ne dersin? Ben gerçekten de onun elindeki okum. Dünyayı yok etmek için beni kullanmak istiyor. Amacımın sunakta ölmek olduğunu düşünüyor ve sen – sen beni ona *verdin*. Şimdi masum değilim ama bir zamanlar öyleydim. Bir bebektim. Bir *çocuk*. Beni ölümüm olacak, beni asla sevmeyecek bir kadına verdin...” Derin nefesler alıp avuçlarımı gözlerime bastırarak artan baskıyı hafifletmeye çalışırken devamını getiremedim. “Ve şimdi hasar almamaya çalışıyorum ama *çoktan öyleyim*. Hasarlıyım. Bunu –beni, Reid’i ya da *bizi*– nasıl düzeltereğimi bilmiyorum. Ve o... o benden *nefret* ediyor...” Kelimeler bir kez daha boğazımda düğümlendi. Boğazımdan absürt bir kahkaha yükseldi.

“Senin gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum,” diye fısıldadım, hem gülüyor hem ağlıyordum ve kendimi inanılmaz derece aptal hissettim. Ellerim titriyordu. “Muhtemelen şu anda deli bir kadın gibi kendi kendime konuşuyorum. Ve belki de delirmişimdir. Ama – ama eğer *gerçeksen*, *dinliyorsan*, lütfen, lütfen...”

Başımı eğerek gözlerimi kapattım. “Beni terk etme.”

Orada oturdum, birkaç dakika kafamı kaldırmadım. Gözyaşlarımdan yanaklarımda donmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Parmaklarımdan titremesinin durmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Ruhumdaki bu pencerenin yavaşça, sessizce kapanmasına yetecek kadar uzun bir süre. Bir şey mi bekliyordum? Bilmiyordum. Her iki durumda da aldığım tek cevap sessizlikti.

Zaman kavramım kuş olup uçtu. Sadece Claud Deveraux’nun ısılığı –kendinden önce çatıya sesi gelmişti– beni hayalimden çekip

çıkardı. Neredeyse gülüyordum. Neredeyse. Melankoliyle bu kadar uyumlu bir insanla hiç tanışmamıştım; ilk bakışta, hamur işleri ve tatlılardan oluşan bir büfenin önünde açlıktan ölen bir adam gibi görünüyordu. "İstemedim kulak misafiri oldum," dedi hafifçe, yanındaki saçağa otururken, "gök kubbeyle olan muhteşem konuşmana yani."

Gözlerimi devirdim. "Kesinlikle isteyerek yaptın."

"Haklısın. Ben iğrenç bir kulak misafiriyim ve özür dilemeye niyetim yok." Küçük bir gülümsemeyle omzumu dürttü. "Reid'in az önce geldiğini bilmelisin diye düşündüm, tamamen sağlam olmasa da."

Sözlerini idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

Tamamen sağlam olmasa da.

Ayağa fırladım, merdiven boşluğuna ulaşmak için acele ederken neredeyse düşüp ölüyordum. Claud elimi yakalayıp başını nazıkçe iki yana salladığında yüreğim ağzıma geldi. "Kendini toparlaması için ona biraz zaman ver, *chérie*. Çok şey yaşadı."

"Ne oldu?" diye sordum elimi çekerek.

"Sormadım. Hazır olduğunda bize söyler."

"Ya." Bu basit kelime, kederimi yüzlercesinin yapabileceğinden çok daha iyi yansıtıyordu. Artık bu *hiz* grubunun bir parçası, bir yabancıydım; artık onun en derin düşüncelerini veya sırlarını paylaştığı kişi değildim. Benden önce davranır diye korkarak —hayır, neredeyse delirmişçesine— onu kendimden uzaklaştırmıştım. Tabii ki yapmamıştı ama etkisi aynıydı. Ve bu benim hatamdı — *hepsi* benim hatamdı. Yavaşça saçağa geri çöktüm. "Anlıyorum."

Claud kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Hayır," dedim sefil bir şekilde. "Ama bunu zaten biliyordun."

Bir süre, yas tutanların —çoğu fakir ve yoksuldu, eski püskü siyah kıyafetler giymişlerdi— sokağa doluşmasını izledim. Çan kulesi on beş dakika önce çalmıştı. Yakında, Ağıt Ayini sona erecek ve cenaze alayı bu sokakları gezerek halkın veda etmesine izin verecekti. Başpiskopos'un cesedi mezarlığa, oradan da son dinlenme yeri olan Kilise'nin yeraltı mezarlarındaki kabrine giderken tam altımızdan

geçecekti. Madam Labelle'i hâlâ *sevmememe* rağmen bu mekân konusundaki öngörüsünü takdir ettim. Tüm krallıkta Başpiskopos'u seven bir kişi varsa, o da Reid'di. Bu sabah cesedi hazırlayan kişi o olmalıydı. Konuşmayı yapan o olmalıydı. Şimdi bile, yanında nöbet tutan kişi o olmalıydı.

Bunun yerine kirli bir handa saklanmak zorundaydı.

Başpiskopos'un son dualarını kaçıracaktı. Atası bellediği adamı gömmeyi kaçıracaktı. Son vedasını kaçıracaktı. Gözlerim bir kez daha yaşlarla dolmakla tehdit ederken düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Bugünlerde tek yaptığım ağlamakmış gibi geliyordu.

En azından burada Reid ona son bir kez bakabilirdi.

Tabii ondan önce Morgane hepimizi öldürmezse.

Claud'un beni incelediğini hissettim. Kararsızlıktan tutulup kalmış bir havası vardı. Ona acıdım ve durmasını söylemek için döndüm —ona sorun olmadığını söylemek için— ama gözlerimdeki bir şey kararını vermesini sağlamış gibiydi. Bir iç çekişle silindir şapkasını çıkardı. "Sıkıntılı olduğunu biliyorum. Uzun zamandır sana bunu söylemek için uygun yer ve zamanı kollasam da belki de kendi vicdanımı özgür kılarak seninkini rahatlatabilirim." Hüzünlü bir ifadeyle gökyüzüne baktı. "Anneni tanıyordum ve senin onunla alakan bile yok."

Hayretle ona baktım. Bu, söylemesini bekleyeceğim en son şeydi. "Ne?"

"Elbette onun en iyi yönlerini almışsın. Canlılığın. Zekân. Caziben. Ama sen o değilsin, Louise."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Onu tanımıyorum. Artık değil." Bakışlarındaki hüznü solarak yerini kedere benzer bir şeye bıraktı. "Farklı bir zamanda —bin yıl önce gibi hissettiriyor— onu bu zamana kadar kimseyi sevmediğim bir tutkuyla sevdim. Onun da beni sevdiğini sandım."

"Yok artık." Elimi alnıma götürerek gözlerimi kapattım. Bana karşı duyduğu bu garip ve rahatsız edici hayranlığı şimdi anlaşılmıştı. Muhtemelen beyaz saçlarım da yardımcı olmamıştı. "Bak,

Claud, eğer bana onunla empati kurduğunu, hâlâ onu sevdiğini ya da bunca zamandır gizlice onunla komplo kurduğunu söyleyeysek, bunu sonra yapabilir misin? Hayatımın en kötü gününü yaşadım ve şu anda bir ihaneti kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Kıkırdamasının beni sakinleştirdiği söylenemezdi. "Sevgili kızım, onunla aynı tarafta olsaydım böyle bir bağı itiraf edeceğimi mi sanıyorsun? Hayır, hayır, hayır. Morgane'ı önceden tanıyordum... o değişmeden önce."

"Ya," İşte yine o kelime. Beni rahatsız ediyordu, söylenmemiş acılar ve göz yumulmuş gerçeklerle doluydu. "Alınma ama sen pek annemin tipi değilsin."

O zaman güldü, öncekinden daha yüksek sesle ve daha samimi bir şekilde. "Görünüş aldatıcı olabilir, evlat."

Ona ters bir bakış attım ve önceki sorumu tekrarladım. Şimdi gözüme önemli görünüyordu. "Nesin sen, Claud?"

Hiç tereddüt etmedi. Kahverengi gözleri —samimi, endişeli— ruhumu delip geçmiş olabilirdi. "Sen nesin, Louise?"

Üzerinde düşünüp taşınarak ellerime baktım. Hayatım boyunca bana pek çok kaba şey denmişti. Çoğu tekrarlamaya değmezdi ama biri benimle kalmış, derimin altına işleyerek içimi çürütmüştü. Bana yalancı demişti. Bana...

"Yılan," diye cevap verdim, nefesim daralarak. "Sanırım... ben bir yılanım. Yalancı. Düzenbaz. Karnımın üzerinde sürünerek hayatımın her günü toz yutmakla lanetlenmişim."

"Ah." Şaşırtıcı bir şekilde, Claud'un yüzü tiksinti ya da iğrenmeyle buruşmadı. Bunun yerine başını onaylarca sallayarak dudaklarına bilge bir gülümseme kondurdu. "Evet, bu değerlendirmeye katılıyorum."

Aşağılanma duygusuyla başımı öne eğdim. "Pekâlâ. Teşekkürler."

"Louise." Tek parmağıyla çenemi kaldırdı ve ona bakmaya zorlandı. Az önce samimiyetle bakan bu gözler şimdi yoğunlukla, inançla parlıyordu. "Şu anda olduğun şey, ne her zaman olduğun şey ne

de her zaman olacağı şey. Sen bir yılanısın. Artık sana bir fayda yoksa değiştir derim. Farklı bir şeye döndü. Daha iyi bir şey.”

Ayağa kalkmadan önce burnuma dokundu ve bana elini uzattı. “Her kan cadısı hem de kurtadam, enniye töreni bitene kadar kalacak. Cosette, senin adına kan cadısıyla oldukça tutkulu bir konuşma yaptı ve Reid’i geri dönüşüyle, kurtadamlar da kan borçlarını ödemek için istekli görünüyor. Bununla birlikte, öngörülebilir gelecekte her iki taraftan da bir buket gül beklemezdim ve — eğer yerinde olsam ömrüm boyunca Le Ventre’tan uzak dururdum.”

Elini kabul ederek yavaşça ayağa kalktım. “Reid.”

“Ah, evet. Reid. Korkarım onunla ilgili mültek, ulacık detayları atlamış olabilirsiniz.”

“Ne? Ne demek...”

Alıma bir öpücük kondurdu. Hareketin fazla samimi kaçması gerekmesine rağmen... rahatlatıcıydı. Babamın verebileceği bir öpücük gibi gelmişti... yani her şey farklı olsaydı. “Seni sordu, Aslında oldukça ısrarcıydı ama cesur Cosette’imiz seni görmeden önce yıkanması için üsteledi. Her şey bir yana, kusmukla kaplıydı.”

“Kusmuk mu?” Gözlerimi her kırışımda kafa karışıklığını glidererek büyüdü. “Ama...”

Merdiven boşluğunun kapısı aniden açıldı ve orada —çerçevenin her santimini doldurarak— Reid belirdi.

“Lou.” Bana baktığında yüzü buruştu ve çatıyı iki uzun adımda geçerek beni kollarının arasında ezdi. Yüzümü paltosuna gömdüğümde yeni gözyaşları kumaşı ıslattı ve ona daha sıkı sarıldım. Titriyordu. “Onu aldılar, Lou. Annemi aldılar ve bir daha geri dönmeyecek.”

CENAZE TÖRENİ

Reid

İlk yağmur damlaları, cenaze alayının başladığının habercisiydi. Damlalar elimi âdeta ısıırıyordu. Buz gibi. Keskin. Küçük bıçaklar gibi. Lou kalabalık çoğalırken izleyelim diye odamızın penceresini açmıştı. Siyahlara bürünmüş insanlardan oluşan bir deniz. Göz-yaşlarından. Yağmur hızını ve şiddetini artırdığında bile çok az kişi şemsiyesini açmakla uğraşmıştı.

Polis teşkilatı üzerlerinde kasvetli üniformalarıyla, yüzleri asık ve silahları çekilmiş hâlde caddeyi donatmıştı. Siyaha bürünen Chasseurler, onların aralarında kaskatı duruyordu. Bazılarını tanıyordum. Bazılarını ise tanıımıyordum.

Aşağıda bir yerlerde Dames Blanches ve loup garou, Morgane'dan gelecek herhangi bir işaret için pusuya yatmışlardı. Toulouse ve Thierry onlara katılmamıştı. Benim yüzümdendi. Kendi inatçı gururum yüzünden. Ancak Deveraux yardım etmek konusunda ısrar etmişti. Lou ve benim gözden uzak kalmamız konusunda da. Yokluğumuzun Morgane'ı aptalca hareketlerde bulunmaktan vazgeçirebileceğini iddia etse de doğrusunu biliyordum. Cenaze alayını izlemek için bize —*bana*— mahremiyet vermişti. Yas tutmak için.

"Dahası," dedi, gerçekçi bir şekilde, "kralın ya da Chasseurlerin sizi kalabalığın içinde görmesine izin veremeyiz. Kaos çıkar ve sevgili hanımımız kaostan *besleniyor*."

Yatırımındaki odanın borularından su sesi geliyordu. Coco'nun banyosu için olduğunu düşündüm. Bize yaptığı gibi, Deveraux onu, Beau'yu ve Ansel'i odalarına sürgün etmişti. "Yüzlerinizi tanı-mıyor," diye öne sürmüştü. Her şeyden sonra, diğerleri kendilerini tehlikeye atarken saklanmak aptalca geliyordu. Bu, planın bir par-çası değildi.

İtiraz edemedim.

Ansel muhtemelen penceresinden alayı izliyordu. İzlediğini umuyordum. O bir Chasseur değildi ama bir zamanlar olabilirdi. Başpiskopos'u sevebilirdi. Sevmese bile... kesinlikle ona saygı du-yardı. Ondan korkardı.

Aşağıdakiler arasında piskoposumuzu gerçekten seven biri var mı diye merak ettim.

Ne kardeşleri ne de ebeveynleri vardı. Karısı yoktu. En azından yasal anlamda yoktu. Bununla birlikte, İncil'deki anlamıyla, onu yok etmeye mukadder bir çocuğa gebe kalmak için onu kandırarak yatağa sokan bir kadın vardı...

Hayır. Bu düşünceye oluşumunu tamamlayamadan son verdim. Morgane suçluydu, evet ama o da suçluydu. Morgane onu zorla-mamıştı. Başpiskopos bir karar vermişti. O kusursuz değildi.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi Lou elimi sıktı. "Bazen ölüleri olmalarını istediğimiz kişilerdense oldukları gibi hatırlamak acıdır."

Elini geri sıktım ama hiçbir şey söylemedim. Bir banyo yapmak için —kıyafet değiştirmek için— tutuştuğunu bilmeme rağmen küvet boş kaldı. Deveraux'nun onun için temin ettiği yeni kıyafetlerse ya-takta katlanmış bir hâlde duruyordu. Dokunulmamışlardı. Bunun yerine yanımda durarak benimle birlikte aşağıdaki sokağa baktı. Yağmuru ve Azize Cécile'den gelen toplu ilahilerin hafif tınlarını dinledi. Cenaze alayının Doğu Yakası'ndan geçerek ötesindeki me-zarlığa gitmesini bekledi.

Ne hissettiğini hayal bile edemiyordum. O da onun yasını tutu-yor muydu? O da bir babanın acı kaybını hissediyor muydu?

Bir cenaze olacak mı?

Evet.

Ama... o benim babamdı. Kovuk'taki kocaman açılmış gözlerini hatırladım. Teteddüldünü. Suçluluk duygusunu. Evet, bir şeyler hissetmişti. Tam olarak keder değil ama belki de... pişmanlık.

O, La Dame des Sorcières'yle yattı. Bir cadıyla.

Lou'yu suçlayamazdım. Olanlar yüzünden ondan nefret edemezdim. Ben de Başpiskopos gibi bir seçim yapmıştım. Lou yalan söylemiş olabilirdi. Beni kandırması olabilirdi. Ama onu Şato'ya kadar takip ettiğimde kaderimi seçmiş ve bunu gayet bilinçli bir şekilde yapmıştım. Bu hayatı seçmiştim. Bu aşkı. Ve şimdi parmaklarım onunkilerin arasında titrerken, kalbi benimkiyle bir atarken yine bunu seçerdim.

Yine onu seçerdim.

Kral, kesinlikle onu onurlandırılamaz.

Bir zamanlar onunla aynı fikirdeydim. Büyüyle lekelenmiş bir adam onuru hak etmezdi. Sadece yargılanmayı hak ederdi – sadece nefreti. Ama şimdi... şimdi o adamdan nefret etmekten yorulmuştum. Kendimden nefret etmekten. Bu nefret, insanı un ufak ederdi. Şimdi bile, boynuma bir değirmen taşı asılmış kadar ağırdı. Beni boğuyordu. Buna daha fazla tutunamazdım. Tutunmak istemedim.

Belki... belki de Lou haklıydı. Belki de küçük bir parçam onun büyüüne *içerlemişti*. Kendi büyüme. Küçük bir parçam hâlâ aşağıdaki adama bağlıydı. Gördüklerimden sonra, büyüü kötülemek kolay olurdu. Lou'nun üzerindeki etkisini inkâr edemezdim. Yine de... Lou kötü olmadığını tekrar tekrar kanıtlamıştı. Bu değişikliklere rağmen, aramızdaki kırgınlığa rağmen hâlâ burada –elimi tutuyor, beni rahatlatıyordu– ben asla tanıyamayacağım bir babanın yasını tutarken yanımda duruyordu. Ondan çaldığım bir babanın.

Büyü onun sadece bir parçasıydı.

Benim bir parçamdı.

Ve birlikte ilerlemenin bir yolunu bulacaktık.

Dışarıdaki sesler daha da yükselerek kalabalığı bastırdı ve bir din adamları topluluğu bulunduğumuz sokağa dönüş yaptı. Ya-

vaş yavaş, asil bir şekilde hareket ettiler ve yağmurdan sıırıslıklam olmuş kutsal kıyafetleriyle Veda Şarkısı'nı söylediler. Arkalarında küçük bir Chasseur ordusu kraliyet arabasını kuşatmıştı. Auguste ve Ollana yas kıyafetlerini giymişlerdi. İfadeleri ciddiye. Sahteydi.

Laf aramızda, onu öldürdüğüne sevindim.

İçlerinde aristokrasinin önemli üyelerini taşıyan daha fazla arabaya köşeyi döndü. Sıranın sonunda Tremblaylerin arabası belirde. En azından Pierre'in yüzündeki keder gerçek görünüyordu. Onun ötesinde Célie'yi göremiyordum ama eminim onun gözyaşları da samimiydi. Başpiskopos onun üzerine titrerdi.

"Reid." Lou son arabaya köşede görüldüğü anda bakarak fısıldadı. "Bu o."

Kralın tacından bile daha parlak bir altından yapılmış —melekler, kafatasları ve çapraz kemiklerle adı ve hizmeti oyulmuş— olan Başpiskopos'un tabutu kapalı kaldı. Tabii ki kapalı kalacaktı. Göğsüme bir ağırlı girdi. Sonuçta tanınmaz bir hâle gelmişti. Onu hayal etmek, hatırlamak istemedim...

Elim kayıyor ve Morgane boğazından kan akarken tıslıyor. Siyahi cadı yaklaşıyor. "Bırak onu, yoksa ölür."

"Manon," diye yalvarıyor Lou. "Bunu yapma. Lütfen..."

"Sessiz ol, Lou." Gözleri delirmiş gibi parlıyor, mantıktan eser yok. Başpiskopos çığlık atmaya devam ediyor. Derisinin altındaki damarlar da tırnakları ve dili gibi kararıyor. Ona dehşet içinde bakıyorum.

Hayır. Başımı iki yana sallayarak Lou'nun elini bıraktım ve geriye doğru sendeledim. Bir zamanlar gözlerimde ölümsüzdü. Güçlü ve kırılmaz. Kendi içinde bir tanrı.

"Acıttığını biliyorum," diye fısıldadı Lou. "Ama onun yasını tutmalısın, Reid, yoksa gitmesine asla izin veremezsin. *Hissetmelisin.*"

Onun sözleriyle bir anda davetsiz başka bir anı su yüzüne çıktı:

Burnumdan kan damlıyor. Peder Thomas, sokak çocuklarıyla dalaştığım için nefret dolu bir çocuk olduğumu söylüyor. Çocuklar, Kilise'deki pozisyonum, karnımdaki sıcak aş ve odamdaki yumuşak yatağın için bana içerliyorlar. Peder Thomas çöpte bulunduğumu söylüyor. Onlardan biri olmam, yoksulluk ve şiddet dolu ağıllarında büyümem gerektiğini söylüyor. Ama büyümemiştım ve Kilise'nin sıcak yemekleri boyumu uzatmış, Kilise'nin yumuşak yatağı beni güçlendirmişti.

Ben de onlara sırtım dönükken saldırmalarının bedelini ödemiştim.

"Buraya gel!" Peder Thomas, elinde bir sopayla katedralde peşimden koşuyor. Ama o yaşlı ve yavaş ve ben onu gülerek geçiyorum. Nefeslenmek için iki büklüm duruyor. "Kötü çocuk, bu sefer Başpiskopos'a söyleyeceğim, şuraya yazıyorum!"

"Bana ne söyleyeceksin?"

Gelen ses tökezlememe, düşmeme neden oluyor. Başımı kaldırdığımda Başpiskopos tepemde duruyor. Onu sadece uzaktan görmüştüm. Kürsüden. Rahipler beni ellerimi ve yüzümü yıkamaya zorladıktan sonra. Ayin sırasında oturamayayım diye arka tarafıma vurduktan sonra.

Yine de oturuyorum.

Peder Thomas kendini toparlayarak nefes almak için mücadele ediyor. "Bu oğlan, sabah Doğu Yakası'nda neredeyse bir çocuğu sakat bıraktı, Ekselansları."

"Kışkırtıldım!" Burnumdaki kanı silerek ters ters onlara bakıyorum. Sopadan korkmuyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum. "O ve arkadaşları beni pusuya düşürdü."

Başpiskopos küstahlığım karşısında kaşını kaldırıyor. Başkaldırım karşısında. "Ve sen de onlara cezalarını mı verdin?"

"Başlarına gelenleri hak ettiler."

"Tabii." Şimdi benim etrafımda dönüyor, değerlendiriyor. Öfkeme rağmen huzursuzum. Askerlerini duymuştım. Avcılarını. Belki de çok uzamışımdır. Çok güçlenmişimdir. "Adalet bir nehir gibi; doğruluk ise sonu gelmeyen bir akarsu gibi aksın."

Anlamayarak onu bakıyorum. "Ne?"

"Adın ne, genç adam?"

"Reid Diggory."

Adımı tekrarlıyor. Tadını alıyor. "Önlünde çok parlak bir gelecek var, Reid Diggory." Peder Thomas'a dönerek kısaca başıyla onaylıyor. "Çocukla izintiz bittikten sonra onu çalışma odama getirin. Eğitimine hemen başlıyoruz."

Aşağıdaki sokakta, Jean Luc tabutun yanındaki yerimde yürüdüm. Başpiskopos'un yanında. Uzaktan bile –yağmurda bile– gözlerinin kızarmış olduğunu görebiliyordum. Nemliydim. Sıcak gözyaşları kendiliğinden yanaklarıma döküldü. Onları öfkeyle sildim. Bir zamanlar bir-birimizi teselli ederdik. Birlikte yas tutardık. Ama buraya kadarmış.

"Tekrar, Reid."

Başpiskopos'un sesi antrenman alanındaki şamatayı kesiyor. Kılıcımı alıp arkadaşımın yüzleştirdiği. Jean Luc cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. "Yapabilirsin," diye fısıldıyor, kılıcını tekrar kaldırarak. Ama ben yapamıyorum. Kolum titriyor. Parmaklarım ağrıyor. Omzumdaki bir kesikten kan akıyor.

Jean Luc benden daha iyi.

Bir parçam neden burada olduğumuzu merak ediyor. Çevremizdeki erler daha yaşlı. Onlar yetişkin, bizse çocuk. Ve on dört yaşındaki çocukların Chasseur olma gibi bir umudu yoktur.

"Ama her geçen gün daha da güçleniyorsun." Kafamın içinde, Başpiskopos bana bunu hatırlatıyor. "Öfkeni kullan. Onu bile. Bir silah hâline getir."

Öfke. Evet. Jean Luc ve ben çok öfkeliyiz.

Bu sabah Julien bizi kantinde köşeye sıkıştırdı. Yüzbaşı Aurand diğerleriyle birlikte gitmişti. Yalnızdık.

"Başpiskopos'un evcil hayvanı olman umurunda değil," demişti, bıçağını boğazıma kaldırarak. Jean Luc ve benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen kafası sadece çeneme geliyordu. "Chasseur Delcour

rmekli olduğunda, onun yerine geçeceğim. Hiçbir çöp oğlan Balırcı-
da taşımayacak."

Çöp oğlan Buradaki adım bu

Jean Luc karnına yumruk attı ve kaçtı

Şimdi bıçağımı kararlı bir şekilde Jean Luc'a çeviriyorum. Ben çöp
oğlan falan değilim. Başpiskopos'un dikkatine değerim. Onun vergisi-
ne Ben Chasseur olmaya layığım. Ve hepsine bunu göstereceğim.

Küçük eller omzuma dokunarak beni yatağa götürdü. Düşün-
meden oturdum. Dudaklarım titredi ama içimde büyüyen çaresiz-
liğe karşı amansızca savaştım. Umutsuzluğa karşı. Gitmişti. Başpis-
kopos gitmişti ve asla geri dönmeyecekti.

Onu ben öldürmüştüm.

Kalabalığın tezahüratları Jean Luc'un acı kükremesini boğuyor.
Durmuyorum. Tereddüt etmiyorum. Bana küçük gelen paltona, ağ-
zıma gelen safraya rağmen hızlı ve emin bir şekilde hamle yaparak
kılıcını elinden düşürüyorum. Onu silahsızlandırıyorum. "Teslim ol,"
diyorum, botumu göğsüne kaldırarak. Adrenalin başımı döndürüyor.
Düşüncelerimi bulanıklaştırıyor.

Kazandım.

Jean Luc yaralı bacağına tutarak dişlerini gösteriyor. "Teslim olu-
yorum."

Yüzbaşı Aurand aramıza giriyor. Kolumu kaldırıyor. "Galipl"

Kalabalık çıldırıyor ve en yüksek sesle tezahürat yapan kişi Célie.
Sanırım ona âşığım.

"Tebrikler," diyor Başpiskopos, arenaya doğru ilerlerken. Beni sı-
kıcı kucaklıyor. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum."

Oğlum.

Gözlerindeki gurur kendi gözlerimin batmasına ve dolmasına
sebep oluyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Artık çöp oğlan
değilim. Ben Başpiskopos'un oğluyum —Chasseur Diggory— ve bir
yere aitim. Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki nefesi kesiliyor, gülüyor.

"Lezekkiri eslettin, Baba."

Arkamı da Jean Luc kan tutulduydu

"Babamı öldürdün," diye bağırdım

Lou suratını okuydu, "Hıhıyormu."

Dudakları bentimlere dokunduğunda sıvılık tüm vücudumu sarıyordu. İlk başta yavaş ve hafifçe. Sonra tepkinden koşuyordum gibi. Ama benden korkacak bir şey yok. "Célie," diye fısıldıyordum, ona hayretle bakarak.

O gülümsüyor ve tüm dünya onun güzelliği karşısında dönmeptir büyüyor. "Seni seviyorum, Reid."

Dudakları bir kez daha yaklaştığında, bu karanlık ıtrafla kılınmış ümitliyorum. Ötedeki boş tapınağı unuttuğum. Sadece Célie var. Célie bacaklarımın arasında duruyor. Célie parmaklarını saçına doluyor. Célie...

Kapı gümürtüyle açılıyor ve biz ayrılıyoruz.

"Neler oluyor burada?" diye soruyor Başpiskopos, dehşete düşmüş bir hâlde.

Korkmuş bir ciyaklamayla Célie eliyle ağzını kapatıyor ve kolunun altından eğilerek tapınağa kaçıp gözden kayboluyor. Başpiskopos gidişini şaşkınlık içinde izliyor. Sonunda bana dönüyor. Dağılmış saçlarımı inceliyor. Kızarmış yanaklarımı. Şişmiş dudaklarımı.

İç çekerek, kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. "Gel, Reid. Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor."

Bana değer veren tek adam oydu. Şimdi gözyaşlarım daha hızlı süzülerek gömleğimi ıslatıyordu. Ellerimi. Lekelenmiş, çirkin ellerimi. Yavaşça, Lou kollarını bana sardı.

Loup garounun kanı çayırdağı çiimleri boyuyor. Yabani çiçek yapraklarını, nehir kıyısını lekeliyor. Balisarda'mı. Ellerimi. Mümkün olduğunca fark ettirmeden ellerimi pantolonuma siliyorum ama yine

de görüyor. İhtiyatlı bir şekilde yaklaşıyor. Kardeşlerim onun için yol açarak eğiliyorlar.

"Onların yasını tutmak merhametini boşa harcamak olur, evlat."

Ayaklarımdaki cesede bakıyorum. Bir zamanlar kurt formundaki vücut, ölümden sonra tekrar insansı hâle dönmüştü. Karanlık gözleri, boş boş yaz göğüne bakıyor. "O benimle aynı yaşta."

"Bu şey," diye düzeltiyor Başpiskopos beni nazik ses tonuyla. "Bu şey senin yaşındaydı. Bu yaratıklar senin ve benim gibi değil."

Ertesi sabah avucuma bir madalya koyuyor. Kırmızısı gitmiş olsa da kan hâlâ orada. "Krallığa büyük bir hizmet yaptın," diyor. "Yüzbaşı Diggory."

"Üzgünüm, Reid." Titreyen omuzlarıma rağmen Lou beni sıkıca tuttu. Onun gözlerinden de yaşlar süzülüyordu. Onu kendime bastırdım, nefesim titriyordu —aldığım her nefes acı veriyor, yakıyordu— ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Ve nihayet, nihayet kederin kazanmasına izin verdim. Beni tüketmesine izin verdim. Keder büyük, derinden gelen hıçkırıklarla —bir acı, öfke, utanç ve pişmanlık seli hâlinde— patladı ve gazabını durdurmak için elimden bir şey gelemeyerek boğuldum. Lou'ya sarılmaktan başka bir şey yapamayarak boğuldum. Arkadaşıma. Sığınağıma. Evime. "Çok özür dilerim."

Hiç tereddüt etmiyorum. Düşünmüyorum. Hızla palaskamdan ikinci bir bıçak alıp Morgane'in yanından geçiyorum. Ellerini kaldırıyor —parmak uçlarından ateş çıkıyor— ama alevleri hissetmiyorum. Altın ışık tenimi sararak beni koruyor. Ama düşüncelerim dağılıyor. Vücudum sahip olduğu gücü nereden aldıysa zihnim şimdi onu kaybediyor. Tökezliyorum ama altın iplik yolumu işaretliyor. Onu izleyerek sunağın üzerinden atlıyorum.

Başpiskopos'un gözleri amacımı anladığında ardına kadar açılıyor. Küçük, yalvaran bir ses kaçıyor ağzından ama ben ona saldırmadan önce başka bir şey yapamıyor.

Bıçağımı kalbine saplamadan önce.

Başpiskopos kollarımda öne doğru yığılırken gözleri hâlâ kocaman – şaşkın.

“Hepsini senin için de yaptım, Lou.”

Ve bununla birlikte –tabutu ötedeki mezarlıkta gözden kaybolduğunda, ona dair son anım da kalabalık tarafından yutulduğunda– Başpiskopos’un gitmesine izin verdim.

YENİ BİR ŞEY

Lou

Reid'le o yatakta birbirimize sarılırken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Uzuvarım bu kadar uzun süre hareketsiz durmaktan –odayı dolduran soğuktan– ağrıyor olsa da gitmesine izin vermeye cesaret edemedim. Buna ihtiyacı vardı. Onu sevecek birine ihtiyacı vardı. Onu rahatlatacak birine. Onu onurlandırıp koruyacak birine. Bu kadar kalp kırıcı olmasaydı, durumun ironisine gülebilirdim.

Bu dünyada kaç kişi Reid'i gerçekten sevmiştir? Çöp tenekesindeki kayıp, küçük bir çocuk, kalbi nasır bağlamış üniformalı bir genç adama dönüşmüştü. İki kişi mi? Belki üç? Onu sevdiğimi biliyordum. Ansel'in de sevdiğini biliyordum. Madam Labelle onun annesiydi ve Jean Luc bir zamanlar ona değer vermişti. Ama her şey göz önüne alındığında, sevgimiz kısa solukluydu. Ansel sadece son birkaç aydır onu sevmeye başlamıştı. Madam Labelle onu terk etmişti. Jean Luc ona içerlemeye başlamıştı. Ve ben... ilk fırsatta ondan vazgeçmiştim. Hayır, tüm ikiyezlülüğüne ve nefretine rağmen onu en çok ve en uzun süre Başpiskopos sevmişti. Ve bunun için ona her zaman minnettar olacaktım – Reid'e bir baba olduğu için, bana yapmadığı babalığı ona yaptığı için.

Ama şimdi ölmüştü.

Güneş batarken –hıçkırıkları giderek sessizleşirken– Reid'in omuzları da titremeyi bırakmıştı ama yine de beni hâlâ sımsıkı

tutuyordu. "Benden nefret ederdi," dedi sonunda. Omzuma daha fazla gözyaşı aktı. "Bilseydi, benden nefret ederdi."

Sırtını okşadım. "Senden nefret etmesi mümkün olmazdı, Reid. Sana hayrandı."

Kısa soluklu bir sessizlik yaşandı.

"Kendinden nefret ediyordu."

"Evet," dedim kasvetli bir şekilde. "Bence de ediyordu."

"Ben onun gibi değilim, Lou." Bana bakmak için geriye yaslandı ancak kolları belimden ayrılmadı. Zavallı yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri neredeyse şişmekten açılmayacak hâle gelmişti. Gözyaşları kirpiklerine yapışmıştı. Ama orada —üzüntünün ardında dönüşmekte olan— o kadar sivri ve keskin bir umut vardı ki dokunabilsem parmağımı keserdim. "Kendimden nefret etmiyorum. Senden de nefret etmiyorum."

Ona ihtiyatlı bir şekilde gülümsesem de hiçbir şey söylemedim.

Belimi bırakarak çenemi avucuna almak için elini kaldırdı ve başparmağını belli belirsiz dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bana hâlâ inanmıyorsun."

Tartışmak için ağzımı açtım ama elini açık pencereye kaldırdığında kelimeler boğazıma dizildi. Sıcaklık güneşin batışıyla düşmüştü ve yağmur damlaları kar tanelerine dönüşmüştü. Hafif bir esintiyle odaya sürüklendiler. Parmaklarının bir hareketiyle ateşböceklerine dönüştüler.

Bana doğru uçup saçıma konarlarken keyifle güldüm. "Sen bunu nasıl?.."

"Kendin söyledin." Ateşböceklerinin parıltısı gözlerine yansıdı. "Büyü iyi ya da kötü değildir. Onu çağırana kulak verir. Hayat savaşmak ya da kaçmak arasında bir seçim —her an da ölüm ya da kalım— olduğunda her şey bir silah hâline gelir. Onları kimin tuttuğu önemli değil. Silahlar zarar verir. Bunu gördüm. Bunu ilk elden yaşadım."

Pis, çiçekli duvar kâğıdına dokundu ve tomurcuklar bir anda yukarı doğru, dışa doğru çiçek açtı, ta ki o bir tanesini koparmak

için uzanıp kulağımın arkasına takana kadar. Kış yaseminin kokusu odayı doldurdu. "Ama hayat o anlardan daha fazlasıdır, Lou. Biz o anlardan daha fazlasıyız."

Ellerini iki yanına düşürdüğünde, çiçekler duvar kâğıtlarına ve ateşböcekleri de sönüp bir kez daha beyaz ve ıslak olmaya geri döndü. Ama soğuğu hissetmedim. Bir süre ona bakarak yüzünün hatlarını hayretle ezberledim. Onun hakkında yanılmıştım. Her şey hakkında. Çok ama çok yanılmıştım.

Dudaklarım titreyerek bana ihanet etti. "Üzgünüm, Reid. Kontrol bende *değil*. B-hu öğleden sonra Coco'yu ateşe verdim. Belki... belki de haklıydın ve hiç büyü kullanmamalıyım."

"Geldiğimde Coco ile konuştum. Bana neler olduğunu anlattı. Ayrıca seni bu yüzden yargılasam kanımı kurutacağını da söyledi." Saçımdaki karı temizleyerek sert bir şekilde yutkundum. "Böyle bir şeyi zaten asla yapmam. Lou... ikimiz de hatalar yaptık. Sen bir cadısın. Büyü kullanmana içerlememeliydim. Sadece... bunun seni takip edemeyeceğim bir yere götürmesine izin verme." Pencereden dışarı baktığında bakışlarım içgüdüsel olarak takip etti ve gördüklerini gördüm.

Bir mezarlık.

Başını iki yana salladı. "Nereye gidersen git seninle gelirim, hatırladın mı? Artık sahip olduğum tek şey sensin. Seni de kaybedemem."

Kucağına uzandım. "Neyim ben, Reid? Bir daha söyle."

"Sen bir cadısın."

"Peki sen nesisin?"

Tereddüt etmedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben de öyleyim."

"Korkarım bu sadece kısmen doğru." Gülümsemem —şimdi samimiydi— onun kafası karışmış ifadesiyle daha da genişledi ve öne eğilerek burnumu onunkine sürttüm. Gözlerini kapadı. "Senin için boşlukları doldurmama izin ver." Burnunu öptüm. "Sen bir avcısın." İrkilip biraz geri çekilmesine rağmen yanağını öperek kaçma-

sına izin vermedim. "Sen bir oğulsun." Diğer yanagımı öptüm. "Sen bir kardeşsin." Alnını. "Sen bir kocaam." Gözkapaklarını ve çenesini. "Sen cesur, güçlü ve iyisin." Ve son olarak da dudaklarını. "Ama en önemlisi, sevilen birisin."

Taze bir gözyaşı süzülür yanagından. Onu da öptüm. "Ayrıca kendini beğenmiş, inatçı ve asabısın." Gözleri açıldı ve kaşlarını çattı. Tekrar dudaklarını öptüm. Nazik ve yavaşça. "Berhat bir mizah anlayışı olan bir arpacı kumrunu dememe gerek bile yok." Tartışmak için ağzını açtığı anda lafını böldüm. "Ama bütün bunlara rağmen yalnız değilsin, Reid. Asla yalnız kalmayacaksın."

Bana uzun bir süre baktı.

Sonra beni öpmeye başladı.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadı, beni yatağa yatırırken elleri yüzümü tutuyordu. Nazikçe. Çok, çok nazikçe. Ama o eller boğazımdan, göğsümden aşağı doğru ilerlerken yanmaya başladı. Yanmaya ve titremeye. "Çok özür dilerim..."

Onları kemerime ulaşmadan yakaladım. "Reid. Reid, bunu yapmak zorunda değiliz. Eğer çok erkense..."

"Lütfen." Bana baktığında, gözlerindeki hasret nefesimi kesti. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "Ben yapamam... Kelimelerle aram hiç iyi olmadı. Sadece... lütfen. Sana dokunmama izin ver. Sana *göstermeme* izin ver."

Sertçe yutkunarak ellerini serbest bıraktım.

Yavaş yavaş —o kadar yavaştı ki çılgılık atmak istedim— kadife ceketini omuzlarımdan kaydırıp, gömleğimi pantolonumdan çıkardı ve yukarı kaldırarak çıplak karnımı açığa çıkardı. Kaburgalarını. Göğsümü. Ancak devam etmesi için kollarımı kaldırdığımda, gömleğin ucunu gözlerimin üzerine dikkatlice kıvrıp ve orada bıraktı. Beni kör etmişti. Kollarımı gömleğe hapsedmişti.

İtiraz içinde kıvrandığımda elini kalçama götürerek beni durdurdu. Dudakları hafifçe boynumda gezindi. "Bana güvenmiyor musun?"

Kelime kendiliğinden dudaklarımdan döküldü. "Her zaman."

"Kamula o zaman."

Aniden kıpırdanmayı bıraktım. O geceyi hatırlar hatırlamaz, tüm vücudumu saran bir ürperti kollarındaki ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Dediğimi yap.

"Kucakla beni, Lou," diye kendi sözlerimi tekrarlayarak hoşgizma tüy kadar hafif öpücükler kondurdu ve kulakımeme nazıkçe dişlerinin arasına aldı. Nefesim kesildi. Bedeni benimkini yatağa yapıştırmış olsa da dirseklerinden destek alarak tüm ağırlığını vermemeye dikkat ediyordu. Keşke yapmasaydı. Onu hissetmek istiyordum. Tamamını. *"Bizi kucakla."*

Sana ne kadar güçlü olabileceğini göstereyim. Nefret dolu sözlerim etrafımızda yankılanıyor gibiydi. *Sana ne kadar zayıf olduğunu göstereyim.*

"Korkmana gerek yok." Sanki mümkünmüş gibi dokunuşu —dudakları— daha da yumuşak bir hâl aldı. Bir parmağını memelerimin arasında gezdirdi ve dokunuşuyla bir kez daha tüylerim diken diken oldu. Ürpeldim, dizlerim titriyordu. "Benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstereyim. Sana ne kadar *sevildiğini* göstereyim." Dudakları da parmağının izinden gitti, her öpücük saygı doluydu. Her biri bir yemindi. "Asla kıymet bilmezlik yapmayacağım. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün seni isteyeceğim ve sonrasında bile seni seveceğim."

"Reid..."

"Beni öpmek ister misin?" Parmağı kemerimin üzerinde durdu ve nefes nefese başımı yukarı aşağı salladım. Ardından gelecek kelimeleri, o söylemeden önce biliyordum. Bundan zevk alıyordum. "Göster bana."

Tek, yumuşak bir hareketle gömleği başımın üzerinden çekti.

Saniyesinde üstündeydim. Bir öpücükle esir aldığım yumuşak kahkahasıyla sırtüstü düştü. Coşkum karşısında tekrar güldü, kolları beni sıkıca sardı ve sonra gömleğini pantolonundan çıkarmama

vardım etmek için dirseklerinde yükseldi. Gömleğini kafasından sırtı çıkarak onu yatağa doğru ittim ve bacaklarımı ayırarak beline oturdum.

“Sana bahsetmiş miydin.” dedim, kulağına fısıldamak için eğilerek, “gülümsediğinde ne kadar güzel olduğundan?”

O zaman gülümsedi, yanağında bir gamze belirmesine sebep olan ve kalbimi ateşe veren gülümsemeyle. “Anlat bana.”

“Bazen sana baktığımda nefes alamıyorum.” Elim kemerine kaydı. “Düşünemiyorum. Sen de bana bakana kadar hiçbir şey yapamıyorum. Ve bana böyle gülümsediğinde” —parmaklarımı gamzesine değdirdim— “bu sadece ikimize ait bir sır gibi hissettiriyor. Seni bana gülümsediğin zamankinden daha çok sevdiğimi hiç sanmıyorum.”

İnanmazlıkla kıkırdadı fakat sesi biz birbirimize bakarken solup gitti. O yavaş yavaş kelimelerin gerçekliğini fark ederken. Ve *gerçektiler*. Reid’in gülümsemelerinin her biri —çok nadir, çok içtendi— bana bir armağandı. Onlara ne kadar değer verdiğimi, ne zaman üzgün hissetse onları çıkarmak üzere cebimde saklayabilmeyi ne kadar dilediğimi bilmiyordu. Sık sık üzgün hissediyordu.

Bütün bunlar bittikten sonra bir daha asla üzülmemesini sağlayacaktım.

Parmak uçlarını kaburgalarımda gezdirerek belimde oyalandı. “Bütün sırlarını bilmek istiyorum.”

“Sırlarım çirkin, Reid.”

“Benim için değil.” Elimini kemerinin altına soktuğumda sert bir şekilde yutkundu. Daha da aşağı. “Modraniht’ten sonra söylediklerimde ciddiydim. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Beni canlı hissettiriyorsun ve ben sadece” —dokunuşumla nefes nefese kaldı— “seninle her şeyi paylaşmak istiyorum.”

Serbest elimi dudaklarına götürdüm. “Ve paylaşacaksın da.”

Onu sadece pantolonunu kalçalarına, uyluklarına, ayak bileklerine kadar indirerek ortaya çıkardığım soluk cildin her santimini

öpmek için serbest bıraktım. Altımda titrese de çoğunlukla hareketsiz kaldı. ta ki onu ağzıma alana kadar. O zaman kalçaları istemsizce sıçrayarak yukarı doğru hareket etti. "Lou..."

Onu hareketsizleştirmek için elimi göğsüne koydum. "Durmanı ister misin?"

İnleyerek geriye doğru düştü ve gözlerini kapattı. "Hayır."

"O zaman gözlerini aç. Benden saklanma."

Nefes almakta zorlanıyor gibi görünse de istediğini yaptı. Yavaşça gözleri kırpışarak açıldı ve kapandı, ağzında kasıldı. Vücudundaki her kas gerildi. Tekrar kasıldı. Tent ince bir ter parıltısıyla kaplanmıştı. Tekrar. Yutkundü ve dudakları aralandı. Tekrar, tekrar ve tekrar. Çarşafı avuçlayarak düzensiz nefeslerle başını geriye attı, vücudu kontrolünü kaybetmek üzereydi...

Aniden öne atılarak pantolonumu çekti ve ben de onları bacaklarımdan aşağı indirmesine yardım etmek için dönerek itaat ettim. Ayakkabılarıma takıldıklarında alçak, sabırsız bir ses çıkardı ve midem beklentiyle düğümlendi. Botları aceleyle ayağımdan atarak, yere çarptıklarında çıkardıkları patırtıyı duymazdan geldim. Benimkinin üzerindeki sert vücudu her şeyi görmezden geldim. Her anlamda birbirimize dolanmış olarak tekrar yatağa düştüğümüzde, kalçalarının bacaklarının arasına oturmasından ve ellerinin yatak başlığını kavramasından büyük bir haz alarak ona tutundum. Teninin sıcaklığından. Bakışlarından.

Benden saklanmıyordu.

Her duygu hiçbir çekince olmaksızın gözlerinden okunuyordu, nemli yüzünün her santimini nefes aralarında ve nefesim kesilirken öperek hepsinin tadına baktım. Arzu. Sevinç. Merak. Daha hızlı, daha kararlı hareket etti —her ham duyguyu geldiği anda hissettiği gibi yaşadı— ve ben de onu takip ederek tırnaklarımı kashı sırtına gömdüm. Her ne kadar gözlerimi kapatmak için —bu hissin tadını çıkarmak için— yanıp tutuşsam da ona bakmayı bırakamadım. O da bana bakmayı bırakamadı. Birbirimizin gözlerine hapsolmuş,

kendimizi durdurmaktan aciz bir şekilde yükseldik, yükseldik ve sonunda kendimizi birbirimize açarak tuzla buz olduk

Sadece bedenlerimiz değildi açığımız.

Ruhlarımızdı.

Ve o anda ayrıldığımızda... yeni bir şey olarak tekrar bir araya geldik.

III. BÖLÜM

Qui vivra verra.

Yaşayan görür.

—Fransız Atasözü

SON NOT

Lou

O gece, birkaç haftadır hiç hissetmediğim kadar hafif –ve belki de biraz aptal– hissederek merdivenlerden indim. Coco, cenaze alayı sırasında Morgane'dan bir iz olmadığını söylemek için birkaç dakika önce kapımızı çalmıştı. Tek bir kişi bile görmemişti. Havada en ufak bir büyü kokusu bile yoktu. Görünüşe göre her şeyden sonra –kan kamplarını, soğuk bataklıkları, Les Dents ve Le Ventre'ı atlattıktan sonra– buraya bir hiç için gelmiştik. Kaos ve kargaşa yaratmadığı için *hayal kırıklığına uğradığımı* söyleyemezdim. Hatta onun bu sessizliği gecemi güzelleştirmişti. Yolladığı notlar botumun içinde ayağımı yakıyordu ama onları görmezden gelerek bara girerken Reid'in poposunu çimdikledim.

Hâlâ yas tuttuğunu bilmeme rağmen –hayatının geri kalanında da tutacağı gibi– boynuma sarılıp alnımı öpmeden önce bana hoşgörülü ve hafif kızgın bir şekilde gülümsedi. “Her zamanki gibi doyumsuzsunuz, *mademoiselle*.”

“Madam Diggory diyeceksiniz.”

Diğer elini cebine attı. “Yeri gelmişken. Bence artık...”

“Sonunda!” Geldiğimizde, Claud merdivenlerin yakınındaki bir masadan alkışladı. Loş mum ışığı, La Voisin ve Blaise'in yüzlerindeki sabırsızlığı gizleyemiyordu. Her ikisi de kendi gruplarıyla küçük odanın elverdiği kadar birbirinden uzakta oturuyordu. Coco, An-

sel, Toulouse ve Thierry de aralarında bir tampon görevi görüyordu – ıpkı Zenna ve Seraphine gibi. Diğerlerinin seyahat kıyafetleriyle oldukça çelişen ışıltılı kostümler giymişlerdi. “Çifte kumrular teşrif etmiş. Ne kadar harika, ne kadar *fevkalade*...”

“Beau nerede?” diye lafını kestim, odayı tekrar tarayarak.

“Biraz dışarı çıktı.” Coco’nun ifadesi kasvetli bir hâl aldı. “Hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Kaşlarımı çattım ama Reid başını salladı ve mırıldandı, “Daha sonra açıklayacağım.”

“Bize yalan söyledin.” La Voisin, gözlerindeki hiddete rağmen sesini yükseltmemişti. Görünüşe göre, beni Coco’ya olanlar için henüz affetmemişti. “Morgane’in bugün saldıracağını söylemiştin. Halkımı buraya intikam almak için getirdim ama aldığımız tek şey” –gözleri Blaise’e döndü– “saygısızlık ve hayal kırıklığı.”

Hemen onu düzelttim. “Yalan söylemedik. Morgane’in bugün saldıracağını *düşündüğümüzü* söyledik...”

“Biz de saygısızlığa uğradık.” Blaise ayağa kalktı, Liana ve Terrence da ardından onu takip etti. “Borcumuz yerine getirilmemiş olsa da burayı terk edeceğiz. Yapacak bir şey kalmadı.”

Her iki taraf da bize umutla bakarken Reid’le birbirimize kaçmak bir bakış attık.

Şimdi ne yapacağız? diye sorar gibiydi gözleri.

Bir bilsem, diye cevapladı benimkiler.

İkimizden biri bir itirazda bulunamadan, Coco bizim yerimize konuştu. Tanrı onu korusun. “Belli ki notları yanlış yorumlamışız ancak bu fırsatımızı kaçırdığımız anlamına gelmiyor. Manon şehirde, bu muhtemelen Morgane’in da olduğu anlamına geliyor. Belki de Lou ve Reid’i saklamamalıydık. Belki de onları, Morgane’i dışarı çıkarmak için kullanabiliriz...”

“Hayır, hayır.” Deveraux başını şiddetle salladı. Bu gece, tepeden tırnağa siyah kıyafetleri alışılmadık derecede sadeydi. Tırnaklarındaki oje ve göz çevresindeki sürme bile kıyafetleriyle uyum içerisindeydi. Ancak dudakları kan kırmızısı rujla kaplanmıştı.

Morgane'la kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak asla iyi bir fikir değildi. O asla fare olmaz. O doğuştan bir kedi..”

Coco'nun gözleri kırıldı. “Peki sen ne öneriyorsun?”

“Bence” – pelertolenden beyaz bir maske çıkardı ve yüzüne bağladı. “hepiniz bir nefes alın ve bu gerçek performansınıza katılın. Evet, sen de dahil Josephine. La Mascarade des Crânes’de biraz eğlenmek kaşlarının arasındaki kırılganlıklara iyi gelebilir.”

Donakalmış bir şekilde ona bakıyordum.

Maskesi kalatası şeklindeydi.

Claud, Dame Fortune hakkında gevezelik etmeye devam edip La Voisin ona çıktığında eğlense de, tavrımdaki ani değişiklik Reid’in gözünden kaçmadı. “Ne oldu?” diye sordu. Soğuk parmaklarla botuma uzandım ve gülümsemesi soldu. “Ne yapıyorsun?..”

Tek kelime etmeden, bu akşam banyodan sonra aceleyle botuma sıkıştırdığım kâğıt parçalarını ona uzattım. Kaşlarını çatarak onları kabul etti. Dudaklarının, yazanları sessizce tekrarlamasını izledim.

*Güzel porselen, güzel bebek, gece kadar siyah saçlı,
Ağlıyor bir başına, üstünde matem örtüsü, yeşil ve parlak
gözyaşları.*

*Güzel porselen, güzel bebek, unutulmuş ve yalnız,
Kemikten bir maske takıyor, aynalı mezarın içinde sıkışıp kalmış.*

“Anlamıyorum.” Reid’in gözleri aniden sorarcasına benimkilere döndüğünde Claud sonunda konuşmayı bırakmıştı. Reid’in omzunun üstünden satırları okumak için ayağa kalktı. “Bunların ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyoruz...”

“Kemikten bir maske,” diye fısıldadım. “La Mascarade des Crânes. Bu bir tesadüf olamaz.”

“Ne tesadüf olamaz?” Yüzümü avucunun içine aldı. Kâğıtlar, pis zemine süzüldü. “Bunlar sadece deli saçması, Lou. Başpiskopos’un cenazesine geldik. Orada değildi...”

"Amanın." Claud'un gözleri, kâğıtları geri almak için yere eğilip de sonunda uğursuz kelimeleri gördüğünde irileşti. "Gerçekten tam bir kedi."

Reid onunla yüzleşmek için döndü ama o sırada Leviathan'ın kapısı çalındı. Kaşlarını çatarak, kapıyı açmak için odayı geçtim ama Reid elini koluma götürerek beni durdurdu. Benim yerime, Claud ceketini düzelterek kapıyı açtı. Eşikte küçük, yabancı bir kız duruyordu. "Sizin için, *mademoiselle*," dedi, kaçmadan önce avucuma üçüncü bir kâğıt parçası tıktırarak. Korkudan kanım çekilerek dikkatli bir şekilde açtım.

*Güzel porselen, güzel bebek, işliyor güzel saatin
Gece yarısına kadar gel kurtar onu yoksa kalbini yiyeceğim.*

*Tüm sevgilerimle,
Maman.*

Ellerim titreyerek notu Reid'e gösterdim. Hızla göz gezdirdi, beti benzi attı ve kızın peşinden koştu. Blaise hırlayarak onu takip etti.

"Amanın," dedi Claud tekrar, notu benden alarak. İçinden bir kez, iki kez, üç kez daha okurken başını iki yana salladı. "Amanın, amanın, amanın. Bu zavallı ruh da kim? Bu... bu porselen bebek?"

İçime çöken korkuyla ona baktım.

Evet. Notları yanlış yorumlamıştık.

Sessizliğimi yanlış anlayıp elini omzuma koyarak beni teselli etti. "Merak etme, canım. Bu gizemi çözeceğiz. Şimdi, bana öyle geliyor ki kim olduğunu öğrenmemizi sağlayacak en büyük ipuçları bu ilk notta yatıyor..."

"Neler oluyor?" Coco şimdi bize katılmıştı, Ansel de peşinden geldi. Claud'dan notu alarak kelimeleri gözden geçirdi ve Liana'ya iletti, o da Terrance'a uzattı. La Voisin arkalarında durarak anlaşılmaz bir ifadeyle izliyordu. Nicholina, her zaman olduğu gibi gülümsedi.

"Belki de cildi porselen olarak tanımlanabilir?" Claud sakalını

okşayarak düşündü. "Yüzü bebek gibidir belki? Siyah saç oldukça açık ama..."

"Yeşil gözyaşları mı?" Terrance alayla güldü. "Kimse yeşil gözyaşları dökmez."

"Mecazen söylenmiş," dedi İsmay, gözlerini devirerek. "Yeşil, kıskançlık için bir metafordur."

Ah, hayır.

Notu ondan aldım, satırları tekrar okudum ve iyice düşündüm – yanılmış olmak için *dua* ettim de ettim. Ama hayır. Gün gibi ortadaydı. Porselen cilt. Siyah saç. Kıskanç gözyaşları. Unutulmuş, bir başına... lanet *matem örtüsüne* kadar bahsetmişti. Bunu nasıl gözden kaçırmıştık? Nasıl bu kadar *aptal* olabilmıştık?

Ama bu son satır... *kalbini* yemek...

Midem bulanarak La Voisin ve Nicholina'ya baktım ama Reid çok geçmeden yanımda belirdi –kıpkırmızı kesilmişti ve nefes nefeseydi– ve düşüncelerimi dağıttı. "Küçük kız yok. Öylece... ortadan kayboldu."

"Tabii ki kaybolur," Coco acı bir şekilde mırıldanarak. "Morgane onun burada kalıp oynamasını istemezdi."

"Kim kaçırıldı?" diye sordu Blaise, sesi derin ve ısrarcı çıkmıştı. "Kız kim?"

Kapıda bir kargaşa duyuldu ve Jean Luc, Beau'yu yakasından yakalamış bir şekilde içeri daldı. Vahşi, çıldırmış bakışları benimkileri buldu. Reid'inkileri. Sabit fikirli bir kararlılıkla bize doğru ilerledi. "Reid! Nerede o? Nerede?"

Célie ne yaptığını duyduğunda, bu neredeyse onu öldürüyordu. Onun için hissettiği yanlış bir duygu yüzünden kız haftalarca inzi-vaya çekildi.

Dudaklarım uyuşmuş bir hâlde, yumruğumdaki notu buruştur-dum, derin bir nefes aldım ve hissedeceğim acı için kendimi hazır-ladım – Reid'in hiç ondan beklenmeyecek şekildeki açık ifadesin-de, artık savunmasız olan yeni gözlerinde göreceğim duygular için. Kendimi tekmeleyebilirdim. Saklanmayı bırakması, *hissetmesi* için

onu cesaretlendirmiştim. şimdi de bunu yapıyordu. Bensistemiyordum.

Annem bizimle nasıl oynayacağını iyi biliyordu. Yine de ona döndüm.

“Bahsettigi kişi Celie, Reid. O, Celie’yi kaçırmış.”

COCO'NUN ÖNGÖRÜSÜ

Lou

Öleceğim güne kadar, Reid'in yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım.

Şaşkınlık.

Dehşet.

Öfke.

Ve o anda —iliklerime kadar— C  lie'nin hayatını kurtaracağımı ya da bunu yapmaya çalışırken öleceğimi biliyordum.

Renkli ekibimizin bakışları, pencerenin önünde volta atan ben ve kapıda duran Reid arasında gidip geliyordu. Sandalyeleri es geçen Claud, barın yanında yere    kt   ve bir süre orada kalmayı planlıyormuş gibi bağdaş kurdu. Ama   yle bir süre yoktu. S  remiz çoktan başlamıştı. *Gece yarısına kadar gel kurtar onu yoksa kalbini yiyeceğim.*

Reid ellerine bakıyordu, sarsılmış ve hareketsizdi.

"Seni dışarı çekmeye çalışıyor," diye ısrar etti Beau. "Ona kanma."

"C  lie'yi öldürecek," diye bağırdı Jean Luc, elinde hâlâ ona verdiğim notlarla. Mösyö Tremblay sonunda C  lie'nin *inzivaya çekildiği onca haftanın* inzivayla alakası olmadığını, aslında kaçırıldığını açıkladığında, Jean Luc cenazeden sonra bizi bulmak için Doğu Yakası'nın her santimini didik didik etmişti. Beau'nun bu gece dı-

gari çıkmayı gerektiren güzel bir tesadüfün yaka Jean Luc'la karşılaşabiliyordu. Bu da büyük bir trajedi olduğu "i her kurtarmak zorundayız."

"Sen anı" La Volatin gözleri saldırgan bir söz mütalip ediydi. "Sakin olalım, ama Kutul değneği dilini kesmemi engelleyemez."

"Tadi nadi, tadi, tadi, tadi" Nicholas dudaklarını yalayarak anı çıktı. "Paçalayalım suratını, suratını, suratını."

Birase ona katılarak alçak sesle başladı.

Claud'un hançırı, odalarını cadılar ve kurtadamlara bırakmaya ikna etmek için çeydi. Ancak Claud'un bu kan cadıları ve kurtadamları, avının uzuvlarını koparmamaya ikna etmesinin oldukça zor olduğu ortaya çıkıyordu. Jean Luc, içinde bulunduğu durumun tehlikesini farkındaymış gibi değildi. Özellikle de kutul değneği Reid'in palaskasında gözlerden uzak bir yerdayken. Reid'in hakkını vermek gerekirse, eski arkadaşının sırtını açıklamadı. Kan cadıları, Jean Luc'nu savunmasız olduğundan şüphelenselerse saldırmaktan çekinmezlerdi.

Ancak Terrance biliyordu. Bakışları Reid ve Jean Luc arasında gliderken dudak bekleniyle kıvrıldı.

"Peki o tam olarak nerede?" Coco, La Volatin ve Nicholas'un arasına geçerek akrabalarının yanına geri döndü. "Morgan'ın bilmecelerinden yerini tahmin etmeyi becerebildin mi?"

Jean Luc buruşuk kâğıtlara işaret etti. "O... o, tünellerde. Bu Kurukafa Balosu'nda."

"Tüneller çok büyük, yüzbaşı." Claud parmaklarında tekrar tekrar bir tarot kartını çeviriyordu. Israrlı bakışlarını fark ettiğinde bana uzattı. Bu bir tarot kartı değildi. Daha yakından incelendiğinde, bu kartın siyah değil kan kırmızısı ve üzerine plâ plâ sırtan bir kurukafa çizili olduğunu gördüm. Ağzının ve dişlerinin olması gereken yerde altın harflerle *Nous Tombons Tous* yazıyordu. En üstte özenli bir kaligrafiyle *Claud Deveraux ve Troupe de Fortune* yazılıydı. Bir davetiye. Ugursuz bir hisle kartı ona geri uzattım. "Tüm şeh-

* (Fr.) Hepimiz Düşeriz. —çn

rı dolaşıyorlar," diye devam etti Claud. "Düzgün bir yön olmadan aramamız, gece yarısından çok sonrasına kadar devam eder."

"Bize yön vermiş," dedi Zenna. "Ağlıyor bir başına, üstünde matem örtüsü ve aynalı mezarın içinde sıkışıp kalmış daha net olamazdı. O, yeraltı mezarlığında."

Yeraltı mezarlığı. Siktir.

"Bize hiçbir şey verdiği yok," dedi Claud sertçe. Zenna'nın gözleri öfkeyle parladığında, sesi yumuşadı. "Ne yazık ki performansımızı iptal etmeliyiz, *mes chers*. Aşağıdaki dünya bu gece güvenli değil. Korkarım odalarınıza dönmeniz gerekiyor, böylece Morgane'in dikkatini çekmezsiniz. Toulouse ve Thierry orada size katılacak."

Zenna'nın gözleri tekrar parladı. "Cadı beni korkutmuyor."

Claud'un yüzüne keder çöktü. "Korkutmalı." Seraphine'e dönerek ekledi, "Belki de... bu durum hakkında uzun uzadıya düşünebilirsin."

Seraphine, boğazındaki haça sarılarak kocaman gözlerle Claud'a baktı.

Bir kez daha Reid'e döndüm ama o hâlâ taştan oyulmuş gibiydi. Bir heykel gibi. İç çektim. "Yeraltı mezarlarını aramamız yine de birkaç saatimizi alır. Saat kaç?"

Deveraux cep saatini çıkardı — saçma, yaldızlı bir mekanizma. "Akşam dokuz geliyor."

"Üç saat." Kendi kendime başımla onaylayarak kelimelere iyimserlik katmaya çalıştım. "Onu üç saat içinde bulabiliriz."

"Belki size ekstradan bir iki saat kazandırabilirim," diye önerdi Claud, "tabii Célie'yi bulmadan önce Morgane'i bulursam. Tartışacak çok şeyimiz var, La Dame des Sorcières ve benim." Rahatça ayağa kalktı, aniden bir kez daha esnedi — sanki adam kaçırma ve cinayetten değil, hava durumundan bahsetmiştik. "Saat ilerliyor, Mösyö Diggory. Kimsenin sizin onayınız olmadan devam etmek istemediği açık. Bir karar verilmesi gerek. La Dame des Sorcières'nin tehdidini görmezden mi geleceğiz yoksa La Mascarade

des Crânes'e gidip hanım arkadaşınızı mı kurtaracağız? Her iki seçenek de sevdikleriniz için önemli bir risk taşıyor."

Hanım arkadaşınız. Yüzümü buruşturmama engel olamadım. Sevdikleriniz.

Reid'in gözleri bu hareketi kaçırmayarak benimkilere çevrildi. Jean Luc'un da öyle. Jean Luc, çaresizliğini saklamadan ya da saklayamadan Reid'e yaklaştı. "Reid." Reid'in göğsüne elini götürerek ardı ardına hafifçe vurdu. "Reid, Cêlie'den bahsediyoruz. Onu o deli kadının eline bırakmayacaksın, değil mi?"

Reid, Jean Luc'un Cêlie'ye olan ani ilgisini merak ettiyse de bunu göstermedi. Belki de biliyordu. Belki de başından beri biliyordu. Benimle göz temasını bozmadı. "Hayır."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Jean Luc başını yukarı aşağı sallamadan önce kısa bir oh çekti. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Hadi gidelim..."

Reid benimle yüz yüze gelmek için onun etrafından dolandı. O, ağzını açmadan bir sonraki sözlerini bilerek kendimi bakışlarına karşılık vermeye zorladım. "Lou, bence... Bence gelmemelisin. Bu bir tuzak."

"Tabii ki bu bir tuzak. Başından beri bir tuzaktı."

Sonunda, La Voisin sessizliğini bozdu. "Onun güvenliği konusunda güvenceye ihtiyacın varsa, avcı, bunu sağlayabilirim." Nicholina yapabilseydi, parmak uçlarında zıplayabilirdi. Bunun yerine küçük bir kız gibi kıkırdadı. "Louise'in kanından birkaç damla bana geleceğini gösterecek." Anlaşılmaz bir ifadeyle elini bana uzattı. "Eğer cesaret ederse."

Kurtadamlar kıpırdanarak huzursuzca baktılar. İnsan formlarında kalmalarına rağmen tırnakları panik içinde keskinleşti. İçgüdüsel bir tepkiydi sanırım.

"Hayır." Coco, teyzesinin eline vurdu —baya baya *tokatladı*— ve onun önüne geçti. "Eğer birisi Lou'nun kanını tadacaksa, o kişi ben olacağım."

La Voisin dudağını büktü. "Kehanet konusunda benim kadar becerikli değilsin, yeğenim."

"Umurumda değil." Coco, gözleriyle sessizce izin istemeden önce omuzlarını dikleştirdi. Hayır dersem bir daha sormazdı. Diğerlerinin de sormasına izin vermezdi. Kararımı kabul ederdi ve başka bir yol bulurduk. "Ya ben ya da hiç kimse."

Açıklanamaz derecede gergin bir şekilde elimi onunkinin üzerine koydum. Coco'dan korkmuyordum. Vücudundaki kanımı kötüye kullanmazdı. Beni kontrol etmeye çalışmazdı. Hayır, göreceği şeyden korkuyordum. Parmağımı ağzına kaldırdığında, kan cadıları—hatta kurtadamlar—daha da yakınlaşmış gibiydi. Beklentiyle. Reid bileğimi tuttu. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesinden endişe akıyordu. "Bu artık her neyse."

Acı bir şekilde gülümsedim. "Bilmek daha iyi, değil mi?"

"Nadiren," diye uyardı Claud.

"Yap gitsin," dedim.

Başka bir kelime daha etmeden, Coco parmağımın ucunu kesici dişiyle delerek tek bir kan damlacığı emdi. Diğerlerinin tepkisini görmek için dönmedim, bunun yerine Coco'nun gözlerini konsantrasyonla kapatışını izledim. Birkaç gergin saniye sonra fısıldadım, "Coco?"

Gözleri aniden açılarak başının arkasına doğru kaydı. Her ne kadar geleceği tarayışını sayısız kez görmüş olsam da o beyaz, kör gözlerin yüzümü incelemesi beni yine de ürpertmişti. En azından bunun için hazırlıklıydım. Diğerlerinden duyulur bir biçimde şaşkınlık sesleri yükselirken—kimi küfrediyor, kimi öğürüyordu—Ansel ileri atıldı. Ellerini çılgınca, çaresizce onun etrafında salladı, sanki ona dokunup dokunamayacağından emin değilmiş gibi. "Neler oluyor? Sorun ne?"

"Kapa çeneni de bize söyleyin," dedi Beau, onu hayranlık dolu bir dikkatle izleyerek.

"Lou..." Reid yaklaştı, elini benimkine geçirdi. "Bu da ne?"

"O iyi." Kurtadamlara bir bakış attığımda—pis bir hanın taver-

nasında durup bir cadının geleceği okumasını izlerken— hayattaki seçimlerini sorguluyor gibilerdi. Jean Luc'un yüzü tiksintiyle buruştu. "Sadece ona biraz zaman ver."

Coco yanağıma dokunduğunda herkes aynı anda bir nefes aldı. "Ölüm görüyorum," dedi, derin ve garip bir sesle.

Hepimiz ona bakarken kısa bir süre geçti.

"Ölüm görüyorum," diye tekrarladı, başını yana eğerek, "ama seninkini değil." Reid rahat bir nefes aldı. Bu hareket Coco'nun dikkatini çekti. Ürkütücü bakışları aramızda gidip gelerek içimizden geçti. O bakış karşısında göğsüm sıkıştı. Kehanet bununla bitmemişti. Bu iyi değildi ve Reid anlamış gibi görünmüyordu...

"Saat gece yarısını gösterdiğinde, kalbine yakın tuttuğun bir adam ölecek."

Elim, Reid'inkinden kaydı.

"Ne?" diye fısıldadı Ansel, dehşete düşmüş bir ifadeyle.

"Kim?" Beau bizi geçerek Coco'nun omzunu ani bir aciliyetle kavradı. "Hangi adam?"

"Yüzünü göremiyorum."

"Lanet olsun, Coco..."

"Bırak onu." Uzun zaman önce yaptığı açıklamayı hatırlayarak uyuşmuş dudaklarımın arasından çıkmaya zorladım kelimeleri. Soygundan önce. Reid'den önce. Her şeyden önce. "Sadece kanımın ona gösterdiği kadarını görebiliyor."

Beau yılgın bir şekilde geriye tökezledi ve Reid'e bakmak için döndü. "Sen olduğunu bilmiyoruz. Ansel, Deveraux ya da — ya da şu Bas denen adam olabilir. Ya da kalp sembolik olabilir," diye ekledi, başını sallayarak. "Onun kalbi *sensin*. Belki — belki de *sana* yakın bir adamdır — Jean Luc ya da babamız gibi ya da..."

"Ya da sen," diye sessizce itiraf etti Reid.

Beau benimle yüzleşmek için döndü. "Başka eski erkek arkadaşın var mı kalbine..."

"Beau." Başımı iki yana salladığımda lafını yarıda keserek botlarına baktı. Sertçe yutkundum. Boğazım gözyaşlarına dökülmemiş

duygularla ağrıyordu ama sadece bir aptal henüz gerçekleşmemiş olan bir şey için ağlardı – *gerçekleşmeyecek* olan bir şey için. Kalamda küçük bir ses, beni kaderi dürtmenin akıllıca olmadığı konusunda uyardı, bu yüzden ben de o sese ortaparmağımı gösterdim. Çünkü buna izin vermeyecektim. Bunu kabul etmeyecektim.

“Başka bir şey görebiliyor musun, Cosette?” Birden fazla baş La Voisin’in sakin, ciddi sesine döndü. Coco’yu serinkanlılıkla inceliyordu. “Kendini öngörüye bırak. Dokun ona. Tadına bak. Nasıl yapabiliyorsan daha fazla odaklan.”

Ama Coco’nun eli yanağımdan düştü. Gözleri kırpışarak kapanıverdi. “Sevdiğin birini kaybedeceksin.”

Coco’nun yavaş yavaş kendine gelmesiyle mutlak bir sessizlik çöktü.

Beau yenilgiye uğramış bir biçimde başını eğse de Reid beni nazıkçe kendine çevirdi. “Sen... iyi misin? Lou?”

Sevdiğin birini kaybedeceksin.

Sanırım bu her şeyi bir güzel netleştirmişti.

“Elbette. Neden olmayayım ki?” Onun endişeli bakışları karşısında ekledim, “Ah, yakın bir zamanda seni kaybetmeyeceğim. Coco’nun öngörülerini değiştirebilir, kullanıcının mevcut yoluna bağlılar. Anlıyor musun?”

“Ben...” Gözleri normale dönmesiyle keskinleşen Coco’ya baktı. Ansel ayakta durmasına yardımcı oluyordu. “Hayır, anlamıyorum.”

“Çok basit gerçekten. Eğer yola planlandığı gibi devam edersem öleceksin ama yolumu değiştirirsem yaşayacaksın. Bu da benimle gelmeyeceksin demek.”

Reid bana sabit, inanamaz bir bakış atarken Deveraux da başını eğdi. “Bu mantığın işe yarayacağından emin değilim, canım. Tünelde olduğu kadar bu handa da ölebilir.”

“Evet ama Morgane aşağıda,” diye ısrar etti Beau. Gözlerimiz birbirimizi anladığımızı anlatan bir bakışla kilitlendi. “En azından burada bir şansı var.”

Kimseyle göz göze gelemeyerek depo kapısına baktım.

Blaise başını iki yana salladı. "Reid'in yukarıda saklanmasını göze alamayız. Bu savaşta sayı üstünlüğüne ihtiyacımız var. Güce."

"Ona bir *hayat borcunuz* var," dedi, Beau hiç alışılmadık bir katılıkla. "Ölürse bunu nasıl yerine getirebilirsiniz?"

"*Birinin öleceğini* söyledi." Liana kollarını kavuşturarak benim olduğum yöne pişmanlık duymayan bir bakış attı. "Haklıydın. Reid olup olmayacağını bilmiyoruz."

Beau şiddetle ellerini yukarı kaldırdı. "Coco'nun –ve alıntı yapıyorum– *sevdiğin birini kaybedeceksin* demesini saymazsak. Bunu nasıl yorumlamamız gerekiyor? Morgane bir keresinde Lou'ya Reid'in kalbini sökeceğini söylemişti. Bunun bu gece olmayacağını nereden bileceğiz?"

Coco çenesini sıktı ve burnundan sert bir nefes verdi. "Bilmiyoruz. O tünellerde neler olacağını bilmiyoruz. Ama öngörülerimin nadiren görüldüğü gibi olduğunu *biliyorum*. Tremblay'yi soymadan önce de bir tane gördüm. Uğursuz bir şey ifade ettiğini düşünmüştüm ama sonunda Angelica'nın Yüzüğü Lou'nun kıcını kurtardı..."

Jean Luc oracıkta beyin kanamasından ölecek gibi görünüyordu. "Yüzükler ve kan kehanetleri umurumda değil. Celie şu anda orada –bir *mezarlıkta* mahsur– ve biz zaman kaybediyoruz."

"Sen *sus...*" diye tısladı La Voisin.

"O haklı," dedi Reid kısaca. "O tünellere gidiyorum. Ne kadar fazla kişi ararsa onu o kadar hızlı buluruz." Bana samimi bir vicdan azabıyla büzdüğü dudaklarıyla acele bir bakış atsa da, sesinde tartışmaya yer yoktu. Kalbim gümbür gümbür atarken hâlâ uyuşmuş bir şekilde başımla onayladığımı hissettim.

Beau yenilgiyle sandalyesine çöktü ve buruk bir şekilde küfretti. "Mezarlıklar da tüneller kadar geniş – ve merak ediyorsanız oldukça da ürpertici."

Reid başıyla onayladı. "Daha fazla yer aramak için gruplara ayrılacağız." Duruşundaki ince bir değişiklikle, bir kez daha kusursuz bir şekilde yüzbaşı kimliğine bürünmüştü. Jean Luc dişlerini

hile giydirtinmedi. "Josephine, akrabalarını üçe böl. Kuzey ve doğu mezarlıklarını arayabilirsiniz. Blaise, sen ve çocukların glüneydekileri alabilirsiniz. Deveraux ve topluluğu Kurukafa Balosu'na katılabilir."

Ansel tereddütle öne çıktı. "Ben ne olacağım? Nereye gideyim?"

"Burada kalmanı istiyorum, Ansel. La Mascarade des Crânes'in müşterileri onları bekleyen tehlikeden bihaber. Tünellerden bu girişi arayan biri Léviathan'a girerse onları uyar."

Açıkça bir bahaneydi ve Ansel bunu biliyordu. Yüzü düştü. Bu gece Léviathan'da müşteri olmayacaktı. Claud bunu temin etmişti. Reid iç çekmesine rağmen kararlı bir şekilde devam etti. "Coco ve ben batı mezarlıklarını alacağız..."

Onun arkasında duran Nicholina dikkatimi çektiğinde sesi arka plan gürültüsüne dönüştü. Depo kapısını ima eder gibi baktı. Bir kez olsun gülümsemiyordu. Gözlerimi ona diktim. Bana yardım ediyor olamazdı. Umursuyor olamazdı...

Yakında dudaklarından dökülen sesleri tadacağız, ah, evet, her bir inlemeyi, iç çekişi ve homurtuyu.

Göğsüme keskin bir ağrı saplandı.

Belki o da Reid'in ölmesini istemiyordu.

Onu canlı istemesine sebep olan hain amaçlarını düşünmek için durmadım. Yere değmeden ona doğru süzüldüğünde hafifçe kayarak Reid'in yanında onun için yer açtım. Bu fırsatı kaçırmayarak göğsüne atladı. "Ölmek mi istiyorsunuz, Mösyö Diggory?" Reid bana endişeli bir bakış attı ama omuz silkerek en iyi şaşkın ifademi takındım. "Ölüm bu gece geliyor hızla," diye şakıdı tatlı bir şekilde, "bürünmüş siyaha değil, ürkütücü beyaza."

Ufak ufak geriledim.

Coco kaşlarını çattı. "Bırak onu, Nicholina..."

"O onun gelini, el değmemiş güzeli, et ve umutsuzlukla çeker ziyafetini."

"Sadece onu görmezden gel," dedi Beau, gözlerini devirerek. "Ben öyle yapıyorum."

Reid onu itmeye çalışırken parmak uçlarını depo kapısının ahşabına dokundu. Fakat elleri Nicholina'ya tam olarak dokunamadı, sanki vücudu etten çok buhardan oluşuyordu. Reid'e sıls gibi yapıştı.

"Gelin yedikçe yükseliyor damadın iniltileri, gel toplamak içtin deri ve kemikleri..."

Kolu çevirdim. Nicholina dudaklarını ona yaklaştırırken Reid çaresizce mücadele etti.

Ağızma gelen safrayı geri yutarak tereddüt etsem de La Volsin kapının önüne geçerek görünmemi engelledi. Bana bakmadı. Başını hafifçe eğmesi, beni gördüğüne dair tek işaretti.

Reid'in sırtına —omuzlarının genişliğine, ensesindeki bakır dalgalara— uzun uzun son bir bakışla kapıdan kaydım ve gözden kayboldum. Bu tek yoluydu. Her ne kadar tartışalar da Coco'nun öngörüsü açıktı: *Sevdiğin birini kaybedeceksin*. Depoya bakınıp tünel girişini ararken kelimelerin kararlılığını güçlendirerek içimden akmasına izin verdim.

Çürüyen raflar, kehribar rengi şişeler ve meşe fıçılar kalın bir toz tabakasıyla örtülmüştü. Kırık cam parçalarının üzerinden dikkatlice geçerken botlarım etraflarındaki yapışkan zemine yapıştı. Tek bir fener her şeyi titrek, ürkütücü bir ışıkla aydınlatıyordu. *Orası* hariç.

En karanlık köşeden bir viski fıçısını yuvarladığımda kapak şeklinde bir kapı buldum. Kapağı açarken menteşelerinden çıt çıkmadı. O zaman iyi yağlanmışlardı. Çok kullanılıyorlardı. Kapağın altında dar bir merdiven, mutlak zifiri karanlığa karışıyordu. İhtiyatla içine baktım. Eksik olan tek şey ağlamak ve diş gıcırdatmaktı.

Hançeri botumdan çıkarmak için eğildikten sonra aşağı indim, üstteki kapıyı kapattım ve bıçağı kapı kolundan geçirerek kilitledim. Denemek için bir kez yukarı ittim. Açılmadı.

Güzel.

Arkamı döndüm. Beni takip edemezdi — en azından kolayca. Büyü kullanmadan yapamazdı.

Hayat savaşmak ya da kaçmak arasında bir seçim – her an da ölüm ya da kalım – olduğunda her şey bir silah hâline gelir. Onları kimin tuttuğu önemli değil. Silahlar zarar verir.

Silahlar zarar verir.

Eğer bunu anlatırsak, artık bir silah olmayı reddedecektim.

Ama o zamana kadar... Kararsızlıkla kapağa baktım.

Sen bir cadısin. Bilyü kullanmana içerenemeliydim. Sadece... seni takip edemeyeceğim bir yere götürmeslne izin verme.

Ancak bu sefer yapmam gereken şey tam da buydu. Basit bir bıçak Reld'i uzak tutmazdı. Coco'nun öngörüsüne rağmen, beni takip etmek ve Morgane'dan korumak için elinden gelen her şeyi yapardı. Kendimden korumak için. Eğer bir ölüm kalım ânı yaşanacaksa, o zaman bu zamandı – ve o an da bana alttı.

Haçerimi kapı kolundan çıkararak bir kez daha botuma koydum. Sonra titreyen ellerimi kaldırdım. "Sadece bir kez daha," diye söz verdim ona, derin bir nefes alarak. "Son bir kez."

Bağırışlarını –depo kapısının takırdadığını– duyduğumda arkamı döndüm ve Cehennem'e indim.

NOUS TOMBONS TOUS

Reid

"Lou! LOU!" Adını haykırarak kapağa vurdum ama cevap vermedi. Sadece sessizlik vardı. Sessizlik ve panik – boğazımı düğümleyen, saf, ilkel panik. Gözlerimi karartıyordu. Tekrar kapıya vurdum. Koluma asıldım. "Bunu yapma, Lou. Girmemize izin ver. GİRMEMİZE İZİN VER."

Deveraux, Beau, Coco ve Ansel etrafımda toplandılar. Diğerleri taverna kapısından izliyordu. "Eğer bu oldukça verimsiz eyleme devam etmeye kararlıysan, seni durdurmayacağım." Deveraux hafifçe koluma dokundu. "Ancak bu kapının büyüyle kilitlendiğini söyleyip ikinci bir girişe gitmemizi önereceğim. En yakını mezarlığın içinde yer alıyor, buradan yaklaşık olarak on beş dakika yürüme mesafesinde."

Jean Luc, solgun eliyle sırtını okşayan Nicholina'yı iterek geçti. Ondan sıçrayarak uzaklaştı. "Doğu Yakası, Chasseurlerle kaynıyor. Gerisi de şu tünellerde. Eğer görülürsek, sizi koruyamam. Koruyamam."

"Sadakatin ilham verici," dedi Liana.

"Hiçbirinize *sadık* değilim. Célie'ye *sadığım*..."

"Jean Luc," dedi Beau, omzuna elini sertçe koyarak. Onu sıkıca tuttu. "Buradaki herkes seni ya öldürmek ya da muhtemelen yemeyi istiyor. Dalağını kaybetmeden kapa çeneni, dostum."

Jean Luc isyankâr bir sessizliğe gömüldü. Coco'ya döndüm. "Kapıyı aç. Lütfen."

Birkaç gergin saniye boyunca bana öylece baktı. "Hayır," dedi sonunda. "Ölebilirsin. Senin umursamadığını biliyorum ama Lou umursuyor. Şaşırtıcı gelebilir ama *ben* de öyle. Seni koruma çabalarını heba etmeyeceğim — ayrıca istesem bile bu kapıyı açamam. Büyüyü yapan cadıdan başka kimse bozamaz."

Kurtadamlara rakip olacak bir hırıltı yükseldi boğazımdan. "Kendim yaparım."

Ancak desenlerin ortaya çıkmasını istediğimde hiçbirisi ortaya çıkmadı. Tek bir altın iplik bile yoktu. Kafamda tek bir ses bile yoktu. Öfkeli, çaresiz bir şekilde Toulouse'a dönerek bir hışımla tarot destesini gömlek cebinden aldım. Cebine bir kart soktum ve şimdi, *şimdi* altın nihayet zihnimde parladı.

Bilinmeyi bilmek için, bilineni unutmalısn, diye fısıldadı sesler.

Saçmalık. Bilmece. Umurumda değildi. Rasgele bir desen seçerken, patlayarak toza dönüşmesini izledim. "Ters Güç," diye tersledim ve Toulouse karta bakarak sııttı. "Bu yoğun öfke anlamına gelir. Korku. Kişinin kendi yeteneklerine olan güven eksikliği, kendine olan inanç kaybı. Bazı durumlarda—"

"—bu tamamen kişinin kimliğinin kaybıdır." Kıkırdadı ve kartı yüzüme çevirerek üzerindeki baş aşağı bir kadın ve aslan figürünü gösterdi. Korkunç koşullara rağmen içim zafer duygusuyla doldu. Toulouse'un sırtışı genişledi. "Zamanı gelmişti. Bir an için beni endişelendirmiştin."

Başımla kapıyı işaret ettim. "Bana yardım edebilir misin?"

Gözlerindeki ışık söndü. "O kapıyı sadece Lou açabilir. Üzgünüm."

Siktir.

"Mezarlığa gidiyoruz o hâlde?" Deveraux ellerini çıırttı. "Harika! Daha fazla oyalanmamayı önerebilir miyim? Zaman avucumuzun içinden kayıp gidiyor."

Derin bir nefes alarak başımla onayladım. Kendimi sakinleşmeye zorladım. O haklıydı. Tartıştığım her an boşa harcanan bir andı – Morgane’in C  lie’ye   şkence ettiği, Lou’nun daha da uzaklaştığı bir andı. İki umutsuz sorun. Potansiyel tek bir   z  m m  i vardı? Kafa patlatarak hızla düşündüm.   z  m odaklı bir şekilde.

Lou, C  lie’yi bulacaktı. Bundan emindim. Bizden önce yola koyulmuştu. Bilgiye sahipti. Onu teşvik edici bir nedeni vardı. Hayır, Cenner’te ya da Cehennem’de –Morgane da dahil olmak üzere– bu konuda başarılı olmasını engelleyecek bir g    yoktu. C  lie’yi bulmama gerek yoktu. Lou’yu bulursam ikisini de bulurum.

Hedef Lou’ydu.

Ve eğer küçük bir parçam Coco’nun öngörüsünü hatırlayarak tereddüt ederse bunu görmezden gelirdim. İlerledim. Ansel diğerlerini kapıya kadar takip ettiğinde başımı iki yana sallayarak kolumu göğsüne koydum. “Sana t  nel korumanı söylemiştim.”

Kaşları   atıldı. “Ama t  nel kilitli. Kimse bunu geçemez.”

“Burada kal.” Sabırsızlık sesimin daha keskin çıkmasına neden oldu. Yumu  atmakla uğraşmadım. Risk çok büyüktü. Modraniht’te, yardımdan ziyade engel olduğunı kanıtlamıştı ve şimdi düşmanlarla ittifak kurmuştuk. Herhangi biri tünellerde bize sırtını   evirebilirdi. Ansel en kolay lokma olduğunı kanıtlamıştı. Tekrar dene-dim. “Bak, Zenna ve Seraphine de geride kalıyor. Onlara göz kulak ol. Onları güvende tut.”

Ansel’in göğsü yenilgiyle    kt   ve alev alev yanan gözlerini yere çevirdi. Yanakları, kulakları al al olmuştu. İtiraz etmek istiyormuş gibi görünse de zamanım t  kenmi  tı. Onunla daha fazla ilgilenemezdim. Tek kelime etmeden topuğumun üzerinde döndüm ve gittim.

Geceleri mezarlıktan daha durgun bir yer yoktu. Bu küçüktü, şehirdeki en eski olandı. Kilise, vatandaşları uzun zaman önce topraklarına gömmeyi bırakmış ve Azize C  cile’in ötesindeki daha yeni, daha büyük arsayı tercih etmi  tı. Şimdi sadece aristokrasinin en

güçlü ve varlıklı üyeleri burada yatıyordu — ama onlar bile gömülmemişlerdi, bunun yerine aşağıdaki yeraltı mezarlarındaki atalarına katılmışlardı.

“Giriş orada.” Deveraux başıyla bir melek heykeline işaret etti. Yüzünün yarısı yosunla kaplıydı. Rüzgâr burnunu, kanatlarındaki tüyleri aşındırmıştı. Yine de çok güzeldi. Onun yanındaki mezarlığın üzerine *Nous Tombons Tous* cümlesi kazılmıştı. Bunun ne anlamı geldiğini bilmiyordum. Neyse ki Deveraux biliyordu. “Heplimiz düşeriz,” dedi usulca.

Kapıyı açtığımda bayat bir hava dalgası yüzüme çarptı. Tek bir meşale dar, toprak basamaklarını aydınlatıyordu.

Beau arkadan yaklaşarak aşikâr bir kaygıyla karanlığa baktı. “Plan hâlâ aynı mı? Ayrılacak mıyız?”

Deveraux aşağıya bakmak yerine bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bu gece ay yoktu. “Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum.”

“Eğer ayrılırsak daha fazla yere bakabileceğiz,” diye ısrar etti Jean Luc.

Sezilerim, ben aşağı doğru ilk adımı atarken ensemdeki tüyleri diken diken etti. “Ayrılmıyoruz. Blaise, Liana ve Terrance bizi Lou’ya götürebilir. Kokusunu biliyorlar. O da C  lie’nin yanında olacak.”

“O cadiya çok fazla   uveniyorsun.” Jean Luc beni iterek geçti, meşaleyi duvardan çıkardı ve daha yükseğe kaldırdı. Yolu aydınlattı. Tavan alçalmaya ba  layarak beni eğilmek zorunda bıraktı. “Onu bulacağından nasıl bu kadar eminsin?”

“Bulacak.”

Arkamda, Beau ve Coco yan yana yürümekte zorlanıyordu. “Umalım da Chasseurler onu bulmasın,” diye mırıldandı Coco.

Geri kalanlar da onların ardına sıralandı, adımları sessizlikteki tek sest  . Çok fazla ayak sesi vardı. Jean Luc, Coco ve Beau, Deveraux, Toulouse ve Thierry. La Voisin ve kan cadıları. Blaise ve çocukları. Her biri donanımlıydı. Her biri g      yd  . Her biri Morgane’i yok etmeye hazır ve istekliydi.

İçimde bir umut dalı yeşerdi. Belki bu yeterli olurdu.

İlk geçit bir türlü bitmek bilmedi. Dar alanın rahatsız edici olduğunu düşünmeme rağmen beni Jean Luc gibi terletmemişti. Ellerimin titremesine, nefesimin tutulmasına neden olmamıştı. Ancak o tüneldeki ilk yol ayrımına ulaşana kadar yavaşlamayı reddederek daha da hızlandı. Orada tereddüt etti. "Ne taraftan?"

"Mezarlar doğu tünelinin hemen arkasında olmalı," diye fısıldadı Beau.

"Neden fısıldıyorsun?" Bu itirazına rağmen Coco da fısıldadı. "Ve o hangi yön?"

"Doğu."

"Sol mu sağ mı, ahmak?"

"Cosette," dedi Beau sahte bir şaşkınlıkla, "bilmiyor musun doğu batı hangi?.."

Ani bir rüzgâr meşaleyi söndürerek bizi mutlak karanlığa gömdü. Panik sesleri yükseldi. Hızla duvara uzandım ama olması gereken yerde değildi. Orada değildi. "Ne halt dönüyor burada?" diye haykırdı Beau ama Liana şiddetle küfrederek lafını böldü.

"Bir şey beni kesti. Birisi..."

Nicholina'nın çılglığı tüneli sarstı.

"Nicholina." La Voisin'in sesi yüksek ve keskin çıkmıştı. Boğazımın sıkıştığını hissettim. Önümdeki yüne dokunduğumda —Jean Luc'un paltosuna— parmakları kolumu kavradı ve tutundu. "Nicholina, neredesin?"

"Herkes sakın olsun," diye emretti Deveraux. "Burada garip bir sihir var. Bize bir oyun oynuyor..."

Meşale aniden yeniden yandı.

Tünelin zemini kan olmuştu. Bir avuç paniklemiş yüz ışıktan bana şaşkınlıkla bakıyordu. Çok azı. Çok çok azı.

"Nicholina nerede?" La Voisin, Blaise'in ceketine yapışıp dişlerini göstererek onu duvara çarptı. Onu hiç bu kadar kontrolsüz görmemiştim. Bu kadar korkmuş. "Nerede o?"

Blaise, bir ısırma hareketiyle onu üzerinden atarak tünelden aşağı doğru koşup Liana ve Terrance'a seslenmeye başladı. Hızlı bir göz atmayla, onların da ortadan kaybolduğu doğrulandı – kanlı cadıların büyük bir kısmıyla birlikte. Beau ve Coco birbirlerine sarılmış bir şekilde bana başlarını salladıklarında, kalan yüzleri ufak bir rahatlamayla inceledim. Başlangıç olarak, Jean Luc'un hâlâ konumu tuttuğunu fark ettim. O saniye beni bıraktı.

Deveraux'nun yüzü gölgelenmişti. "Thierry de ortadan kayboldu."

"Yemin ederim gördüm..." Toulouse başladı ama meşale tekrar söndü. Sesi de onunla gitti. Zorla. Deveraux ona seslendiğinde cevap vermedi. Blaise'in hırıltıları dar tünelden yankılandı, çılgınlık hâlimizi artırarak güçlendirdi ve karşılığında bir şey – bir şey *geri* hırladı. La Voisin bağırdı ama kulaklarımda gümbürdeyen kalbimden onun sesini duyamıyordum, Beau ve Coco için attığım kendi çılgınlarımdan...

Sonra o ve Deveraux da sessizleştiler.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak desenleri çağırdım. İçgüdüyle onları derinlemesine inceleyerek ufak bir dokunuşla onları elemeye başladım. Ateşe ihtiyacım vardı. Silah olarak değil. *Işık* olarak. Öfke, nefret, acı sözler – hepsi kullanıma uygundu. Onları tereddüt etmeden bir kenara atarak o tek enerji kıvılcımını aradım. Basit bir şeydi. Belki... fiziksel bir şey?

İşte.

Avuçlarımı ovuşturdum – sadece bir kez, yeterli baskı kullanarak. Isı kıvılcımlandı. Bir alev hayat bularak parmağımdaki yeni kibarlığı aydınlattı. Sanki deri yerine gerçek bir çıra yakmışım gibi. Hava gerisini halletti ve ateş elimde büyüdü.

Tünelde sadece Beau, Coco, Blaise ve Jean Luc kalmıştık.

Jean Luc, ateşe anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. Henüz görmemişti. Benim büyümü.

"Gittiler." Beau, beti benzi atmış bir şekilde, Coco'ya sardığı kollarını gevşetti. "Öylece gittiler." Ayaklarımızın altındaki kan karşı-

sında tereddüt ederek kocaman açılmış gözlerle tünelden yukarı ve aşağı baktı. "Ne yapacağız?"

Meşalesini ateşimle yakan Jean Luc benim yerime cevap verdi. Doğu tüneline döndü. "Devam edeceğiz."

YİTİRİLEN CENNET

Lou

Toprak geçitlere sıralanmış meşaleler yoldan geçenlerin yüzlerini gölgede bırakıyordu. Neyse ki çok az insan bu kısımda dolanırdı ve dolananlar da gerçekten bir şeye doğru bir amaçla yürüyenele- di – renkli maskelerinden de anlaşılacağı üzere La Mascarade des Crânes'e. Onlar soldaki tünellere dönüyorlardı. Fevri bir hareketle sağa döndüm. Zemin ilk başta yavaş yavaş eğim kazanıyordu –aya- ğımın altındaki taş, fazla kullanılmaktan pürüzsüz ve kaygandı– ta ki beklenmedik bir şekilde alçalmadan önce. Tökezledim ve gölge- lerden süzölen bir adam bana çarptı ve omuzlarımı tuttu. Pek kibar olmayan bir şekilde ciyakladım.

“Maskeniz nerede, güzel bayan?” dedi kelimeleri ağzında yu- varlayarak, nefesi neredeyse burnumdaki kılları yakıyordu. Kendi maskesi yüzünün üst kısmını acımasız bir siyah gagayla kaplıyordu. Bir karga. Alnının ortasında, üçüncü bir göz bana bakıyordu. Bu bir tesadüf olamazdı.

Göz kırptığına yemin edebilirdim.

Kaşlarımı çatarak –utançtan yüzüm kızarmış, omuzlarım ger- ginlikten kasılmış bir şekilde– onu ittim. “Zaten takıyorum. Anla- şılmıyor mu?” Bileğimi döndürerek tırnaklarımı jilet gibi uzatma ve yüzündeki porseleni parçalama dürtüsüne direndim. Reid'i fiziksel olarak kilitlemek için yaptığım büyü onu duygusal olarak da kilit-

lemiş olsa da —geçici olarak, ben deseni bozana kadar— hâlâ sesini kalbimde olmasa bile aklımda duyuyordum. Bu adama zarar vermem gerek yoktu. Kendime zarar vermem gerek yoktu. Bunun yerine, zorla şeytani bir şekilde sırtarak fısıldadım, "Düşmanları-
nın derisini giyiyorum. Seninkini de ekleyeyim mi?"

Ciyaklayarak hemen uzaklaştı.

Derin bir nefes vererek yoluma devam ettim.

Tüneller taştan bir labirentti. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken içlerinde birkaç dakika daha sessizce dolaştım. Her adımda daha yüksek sesle çarpıyordu. Daha hızlı yürüdüm, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Biri beni izliyordu. Bunu hissedebiliyordum. "Elma dersem çık, armut dersem çıkma," diye fısıldadım, kendimi yüreklendirmeyi umarak.

Ancak sözlerimle, tünelde garip bir rüzgâr çıkarak meşaleleri söndürdü ve beni karanlığa mahkûm etti. Tanıdık kahkahalar aynı anda her yerden yankılandı. Küfrederek bıçağımı kavradım ve bir duvar bulmaya çalıştım, kendimi bu sinsi karanlıkta sabitlemeye çalıştım...

Parmak uçlarım taşa dokunduğunda meşale tekrar hayata döndü.

Dönemecin orada beyaz saçlar görünüp kayboldu.

Tekrar o karanlıkta yalnız yakalanmak istemeyerek bir aptal gibi onu izledim ama gitmişti. Koşmaya devam ettim. Tabutlarla kaplı uzun, karanlık bir odaya girdiğimde kısa bir süre durdum, soluğum kesilmiş hâlde en yakınımıdaki bir rahatlamayla inceledim. "Peder Lionnel Clément," dedim, taşa oyulmuş soluk ismi okuyarak. Üzerindeki bir çıkıntıda sarı bir kafatası duruyordu. Bir sonraki ismi baktım. *Peder Jacques Fontaine*. "Rahipler."

Kulak vermek için sık sık duraklayarak yavaşça ilerledim.

"Célie?" Yumuşak olsa da sesim mezarda anormal bir şekilde yankılandı. Tünellerin mutlak sessizliğinden farklı olarak, bu sessizlik sanki canlıydı ve bir şekilde ensem fısıldayıp beni çağırıyordu kaç buradan, kaç, kaç, kaç diye. Odalar büyüdükçe, zaman geçtikçe daha da gerildim. Ne arayacağımı bilmiyordum — nereden başlayı-

cağını bile bilmiyordum. Céle bu tabutların herhangi birinde baygın ya da daha kötü bir hâlde olabilirdi ve ruhum bile duymazdı. Yine de Morgane'ın Céle'yi bulmamı *istediği* hissini üzerimden atamadım. Kazanma şansının olmadığı bir oyun o kadar da eğlenceli olmazdı. Morgane öylesinden hoşlanmazdı. Fakat rasgele bir mezar da seçmezdi. Oyunları sistemliyd, her hareket sert ve hedef odaklıydı. Notları bent buraya kadar getirmişti, her cümle bir bilmece, bent oyununa daha da çeken bir ipucuydu.

Matem örtüsüyle ağlıyor... bir başına ama yalnız değil.

Kemikten bir maske takıyor, aynalı mezarın içinde sıkışıp kalmış.

Tüm bunlar *buraya*, şu âna, bu yere işaret ediyordu. Yalnızca *aynalı* kelimesini kullanması beni duraklattı.

Düşüncelere dalarak —bir şeyi atladığımdan emin hâlde— yan odadaki, üzerindeki yüzlerce mumun yaldızlı tabutu aydınlattığı kürsüyü neredeyse gözden kaçıracaktım. Kanatlı melekler ve boynuzlu iblisler, sonsuz bir kucaklamayla kenetlenmiş bir şekilde kapının gölgesinde parıldarken, güller ve kafatasları her iki tarafta da ürkütücü bir güzellikte bir araya gelmişti. Bir başyapıttı. Bir sanat eseri.

İstemsiz olarak yaklaşarak parmaklarımı bir meleğin acımasız yüzünde gezdirdim. Bir gülün yapraklarında. Adının harflerinde.

KARDİNAL FLORIN CLÉMENT HAZRETLERİ

BELTERRA BAŞPİSKOPOSU

Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte

Cennet'te olacaksın

Florin Clément. Bir keresinde, bana ait olduğunu bilmeden bu isme gülmüştüm. Başka bir dünyada, Florin ve Morgane'ın kızı Louise Clément olabilirdim. Belki de birbirlerini severlerdi, birbirlerine taparlardı, Doğu Yakası'ndaki evimizi tarçınlı çörekler ve

okaliptüslerle doldururlardı – ve çocuklarla. Bir yürü, bir sürü çocukla. Bir ev dolusu çilli, mavi-yeşil gözlü, küçük erkek ve kız kardeşler. Tıpkı benim gibi. Onlara ağaca nasıl tırmanıldığını, nasıl saç örüldüğünü, şafak vakti anne ve babamızın odasına gidip cırtlak sesleriyle detone bir şekilde nasıl şarkı söylenebileceğini öğretebilirdim. Mutlu olabilirdik. Bir aile olabilirdik.

İşte bu –bu– cennet olurdu.

Hüzünlü bir iç çekişle elimi indirdim ve arkamı döndüm.

Kendim için böyle bir hayatı hayal etmek bana iyi gelmezdi. Benim şarabım uzun zaman önce dökülmüştü ve kokusu ne bir ocak ve ev ne de arkadaşlar ve aile gibiydi. Hayır, benimki ölüm kokuyordu. Sır kokuyordu. Çürük kokuyordu. “Orada onunla mısın, Cêlie?” diye sordum acı bir şekilde, çoğunlukla kendimi bu tür kederli düşüncelerden uzaklaştırmak isteyerek. “Morgane’ın yapacağı bir şeye benziyor...” Şaşkınlıktan nefesim kesilerek ırileşmiş gözlerle etrafımda döndüm. “Aynalı mezar,” diye fısıldadım. *Bir ev dolusu çilli, mavi-yeşil gözlü, küçük erkek ve kız kardeşler. Tıpkı benim gibi.*

Tanrı aşkına.

Nerede olduğunu biliyordum.

ZARURİ BİR KÖTÜLÜK

Reid

Diğerlerinin kaybolmaları ayrıca bir sorun hâline gelmişti. Boynumuza asılı bir ip gibi her küçük gürültüyle daralıyordu. Beau bir çakıl taşını tekmelediğinde Jean Luc gerildi. Coco fazla hızlı bir şekilde soluduğunda Blaise homurdandı. Lou'yu daha iyi koklamak –ve bu tünellerde dolaşan her şeyle daha iyi mücadele etmek– için loş ışıktaki parlayan gözleriyle yarı dönüşmüş formdaydı.

"Bu iş Célie ve Lou ile son bulmayacak," demişti Coco, Blaise kayıp çocuklarını aramak için ayrılmaya çalıştığında. İlginç bir şekilde, çocuklarının gittikleri yeri koklayamamıştı. *Herhangi* birinin gittiği yeri. Öylece... yok olmuşlardı. "Morgane ile son bulacak. Bu olayın her yerinde onun pençeli ellerinin izi var. O neredeyse, Liana ve Terrance da orada olacak. Güven bana."

Kimse bunun ne anlama geldiğini dillendirmedi. Ama herkes biliyordu.

Morgane'in merhametine kalarak geçirilen bir an bile çok uzundu. Çok geçti.

"Elleri pençeli mi *sahiden*? diye mırıldandı Beau birkaç dakika sonra.

Coco ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Modraniht'te sen de vardın. Onları gördün."

"Pençeli değillerdi."

“Olmalıydılar. Bir siğili ve kamburu da olmalıydı, klişe kaltak.”

Jean Luc bile sınıtır gibi oldu. Balisarda’sı göğsümde ağırlık yapıyordu. Sonunda –artık dayanamadığımda– kınından çıkararak ona teslim ettim. “İşte. Al şunu.”

Gülümsemesi silindi ve tökezledi. “N-neden bunu bana geri veriyorsun?”

Parmaklarını kabzanın etrafına sardım. “Çünkü sana ait. Benimki gitti.” Omuz silktiğimde, bu hareket zorlama hissettirmemişti. Hatta... doğru hissettirmişti. *Hafif*. Omuzlarımdan bir ağırlık kalkmıştı. “Belki de en iyisi budur. Artık bir avcı değilim.”

Bana dik dik baktı. Sonra baraj kırıldı. “Sen bir cadısın. Başpiskopos’u öldürdün... büyüyle.” Sesinden suçlama akıyordu. İhanet. Ama orada, gözünde bir umut ışığı vardı. İnkâr etmemi istiyordu. Bahamıza olanlar için başka birini –herhangi birini– suçlamak istiyordu. O ışıkta eski arkadaşımı tanıdım. Hâlâ orada bir yerlerdeydi. Her şeye rağmen hâlâ bana güvenmek istiyordu. Bu düşünce içimi ısıtmalıydı ama öyle olmadı.

O ışık bir yalandan ibaretti.

“Evet.” Umudunun büzüşmesini, fiziksel olarak benden uzaklaşmasını izledim. Blaise’in meraklı –inceleyen– bakışlarını yanaklarımda hissedebiliyordum ama onu görmezden geldim. “Bunu inkâr etmeyeceğim ve kendimi de açıklamayacağım. Ben bir cadıyım ve babamızı öldürdüm. Başpiskopos bunu hak etmedi ama aynı zamanda o bizim düşündüğümüz gibi bir adam değildi.”

Gözle görülür bir şekilde çökerek eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Ulu Tanrım.” Tekrar kafasını kaldırdığında bakışlarında dostluk değil, teslimiyet vardı. “Bunca zamandır biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Rütbeni almak için onu büyüledin mi?”

“Elbette hayır.”

“Peki... farklı bir his mi?” Bunu sorduğunda gözle görülür bir şekilde yutkunsu da gözlerini kaçırmadı. Bu küçük meydan okumayla, benimle arkadaş olan, bana değer veren ve düştüğümde beni her

zaman kaldıran çocuğu hatırladım. Julien'i bana çöp oğlan dediği için yumruklayan çocuğu. Ağgözlülük bizi birbirimize kırdırmadan önce. Kıskançlıktan önce.

"Ben eskisi gibi değilim, Jean." Kelimeler, öncesinden çok farklı –çok gerçek– bir şekilde döküldü dudaklarımdan. Nihai bir şekilde. "Ama sen de değilsin. Hiçbir zaman eskiden olduğumuz kişi olmayacağız. Ama şimdi burada, arkadaşlığını istemiyorum. Morgane yakınlarda bir yerde ve birlikte –geçmişimizde ne yaşanmış olursa olsun– onu alt etmek için gerçek bir şansımız var."

"Cenazede saldıracağını sanmıştınız. Yanıldınız."

İstemsiz bir şekilde daha fazla gerçek döküldü ortaya. Her kelimeyle daha da hafiflemiş hissettim. "Başpiskopos'un cenazesine katılmak için ne düşünmem gerektiyse onu düşündüm." O zamanlar bunu fark etmemiştim. Belki de fark *edememişim*. Yanlış düşünmüş olmama rağmen pişman değildim. Olamadım. Tartışacak gibi oldu ama bir sonraki kelimeler boğazıma dizilmeden önce devam ettim. Doğrudan gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Jean. Ben... Ben Célie hakkındaki hislerini hiç bilmiyordum."

Kaskatı kesildi.

"Nasıl hissettiğini bilseydim, ben..." Ne? Sevgisini kabul etmez miydim? Başpiskopos'unkini kabul etmez miydim? Turnuvada onunla mücadele etmez ya da avcı yeminimi etmez miydim? Sırf o da aynı şeyleri istiyor diye hayallerimden vaz mı geçerdim? "Üzgünüm," dedim sadece.

Öyleydim. Hayat bize aynı kartları dağıttığı için üzgündüm. Acısı için, istemeden ona yaşattığım ıstırap için üzgündüm. İyileştiremezdim ama kabul edebilirdim. Bizim için bir kapı açabilirdim. Bununla birlikte, onu o kapıdan geçmeye zorlayamazdım.

Başını eğmeden önce gergin bir an geçti ama o onaylamanın ne anlama geldiğini anlamıştım – tek bir adım.

Başka bir kelime etmeden aramamıza devam ettik. Blaise'in, Lou'nun kokusunu alması yarım saat daha sürdü. "O yakınlarda." Kaşlarını çatarak öndeki tünele doğru ilerledi. "Ama başkaları da

var. Kalp atışlarımı, nefeslerini duyabiliyorum..." İrileşmiş gözlerle aniden arkasını döndüğünde geriye doğru kaydı. "Kaçın."

Chasseurler köşeyi döndü.

Balisardalar ellerinde, beni hemen tanımış ve saldırmışlardı. Başlarında Philippe vardı. Ancak Jean Luc önümüze atladığında –beni ateş hattından geriye doğru ittiğinde– hepsi duraksadı. "Bu ne demek oluyor?" diye hırladı Philippe. Bıçağını indirmede. Gözleri Jean Luc'un kendi Balisarda'sına kaydı. "Onu nereden?.."

"Reid bana geri verdi."

Philippe'in arkasındakiler rahatsızca kıpırdandı. Bu yeni bilgi hoşlarına gitmemişti. Ben bir cadıydım. Katil. Onlar, Jean'in koruyucu duruşunu sindirirken kafa karışıklığı ve huzursuzluk yüzlelerinden okunuyordu. "Neden buradasın, yüzbaşı?" Philippe başıyla beni işaret etti. "O bizim düşmanımız. Hepsi öyle."

"Zaruri bir kötülük." Benden tarafa attığı tek, tereddütlü bir bakıştan sonra Jean Luc omuzlarını dikleştirdi. "Yeni emirlerimiz var, beyler. Morgane burada. Onu bulacağız ve onu öldüreceğiz."

AYNALI MEZAR

Lou

Yeraltı mezarlarının ortasında, Tremblay ailesinin mezarını buldum.

Daha önce hiç bu kadar içten bir şekilde yanıldığımı ummamıştım – ve daha önce hiç bu kadar midem bulanmamıştı. Diğer mezarlarda olduğu gibi burada da her atanın son dinlenme yerini işaretleyen kafatasları raflara dizilmişti. Bu hiç anlamadığım bir gelenektir. Cadılar ölülerinin kafasını kesmezlerdi. Acaba ölen kişinin kafasını vücut çürümeden önce mi yoksa sonra mı bedeninden ayırıyorlardı? Yoksa... yoksa mumyalama işlemi sırasında mı yapılıyordu? Ve eğer öyleyse, bunu yapmaktan *kim* sorumluydu? Kesinlikle ailesi olamazdı. Midem, sevilen birinin kemiklerini kesme düşüncesiyle çalkalandı ve cevapları bilmek istemediğime karar verdim.

Ben odada ilerledikçe adımlarım daha da yavaşlayarak kurşun gibi ağırlaştı, ta ki nihayet –*nihayet*– gül ağacından güzel bir tabuta oyulmuş adını bulana kadar.

FILIPPA ALLOUETTE TREMBLAY

Sevilen bir evlat ve kız kardeş

“Célie? Orada mısınız?”

Cevap gelmedi.

En azından Filippa'nın kalatası henüz tala kanulmamıştı.

Kalatasını zorlayarak talantın kapağını kaldırmaya çalıştım ama yerinden oynamadı. Beyhude mücadeleyle geçen birkaç dakikanın ardından nefes nefese kalmıştım, "Beni duyup duymadığını bilmiyorum ve umarım orada değildir, bunun için kız kardeşinden bolen özet diletim ama bu işe yaramıyor. Lanet şey çok ağır. Seni büyüyle çıkarmam gerekcek."

Arkamdan bir taşın yere yuvarlandığını duydum ve ellerim havada döndüm.

"Ansel?" Ağzım bir karış açılarak ellerimi indirdim. "Burada ne yapıyorsunuz? Beni nasıl buldun?"

Kocaman gözlerle kalataslarını inceledi. "Diğerleri gittiğinde kapağı açmayı tekrar denedim. İçimde bir his vardı." Bana belli belirsiz gülmüştü, "Coco ile olanlardan sonra, büyünü kullanmak ve güvenli bir şekilde koruyabileceğin desenler konusunda daha dikkatli olmaya çalışacağımı biliyordum, ayrıca kapıyı sadece Reid'e karşı mühürlemeye çalışmak... herkese karşı mühürlemekten veya kalıcı olarak mühürlemekten daha basit göründü gözüme. Hakkı çıktım. Açıldığında ilk tüneli takip ettim. Beni doğruca buraya getirdi."

"Bu imkânsız." Ona şaşkın gözlerle baktım. "O tünel bir çıkmaz. Karanlıkta terse dönmüş olmalısın. Diğerleri nerede?"

"Bir mezarlığın girişine gittiler."

"Bir mezarlık girişi." İçgüdüsel olarak, kalbimi tutan deseni serbest bıraktım ve Reid için hissettiğim tüm sevgi —tüm umutsuzluk, tüm panik— kafa karıştırıcı bir dalga şeklinde içimde aniden yükseldi. Büyüklüğünün altında bir miktar sendeledim. "Kahretsin. Yoksa Reid?.."

Çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum. Bana geride kalmamı söyledi ama... ama yapamadım. Sana bir şekilde yardım etmeliydim. Lütfen bana kızma."

"Kızmak mı? Sana kızgın..." Ani, korkunç bir düşünce boğazımı sıkı. Hayır. Başımı iki yana sallayarak düşüncenin saçmalığı karşı-

sında yatpaladım. Kalkabalara boguldum. Ona, kendime dedim ki,
"Hayu, hayu, hayu. Sana kızgın degilim."

Hayu, hayu, hayu, düşüncelerim yankılanarak kelimeyi bir ul-
sun gibi tekrarladı.

Yüzüme neyeli bir gülümseme kondurarak kolumu omuğkine
geçtirdim ve onu yanıma çektim. "Endişelenecek hiçbir şey yok ke-
stulikle. Sadece, bu şartlar altında Reid'in haklı olabileceğini düşün-
müyorum. Tavernaya dönüp beklesen daha iyi olur."

Gerçekleştiğinde gözleri incinmiş bir ifadeyle parlıyordu. "Ne-
redeyse gece yarısı oldu ve Cella'yi bulamadın. Yardım edebilirim."

"Aslında, onu bulmuş olabilirim..."

"Nerede o?" Endişeyle kaşlarını çatarak kafataslarına ve tabut-
lara baktı. "Yaşıyor mu?"

"Sanırım ama küçük bir sorun var."

"Sorun her neyse yardım edebilirim."

"Hayır, bence gitsen daha iyi..."

"Sorun nedir?" Sesi yükseldi. "Yardım edebileceğimi düşünmü-
yor musun?"

"Biliyorsun ki onu kastetmedim."

"O zaman sorun ne? Yardım edebilirim. Yardım etmek istiyorum."

"İsteddiğini biliyorum ama..."

"Ben çocuk değilim, Lou ve herkesin bana öyleymişim gibi dav-
ranmasından bıktım usandım! Neredeyse on yedi yaşındayım! Bu
senin krallığı kurtardığın yaştan bir yaş büyük..."

"Kaçtığım yaştan," dedim sertçe, sabrımı kaybederek. "Ansel,
ben kaçtım ve şimdi senden de aynısını yapmanı istiyorum."

"Neden?" diye patladı, ellerini havaya kaldırarak. Kan yüzüne
hücum etti ve gözleri ateş gibi parladı. "Bir keresinde bana değersiz
olmadığımı söylemiştin ama yine de sana inanmıyorum. Dövüşe-
miyorum. Büyü yapamıyorum. Bir şeyler yapabildiğimi kanıtlama-
ma izin ver."

Yüksek sesle küfrettim. "Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor,
Ansel? Bana hiçbir şey kanıtlamana gerek yok."

"O zaman kendime kanıtlamama izin ver." Sesi çatladı ve olduğu yere sinerek bakışlarını aşağı indirdi. Kederli bir şekilde yunruklarına baktı. "Lütfen."

Onu öyle görünce içim parçalandı. Değersiz olduğunu düşünüyordu. Hayır, buna *inamıyordu*, hem de iliklerine kadar ve ben... Bense bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Şimdi olmazdı. Hayatı söz konusu olduğunda olmazdı. Belki de dünyanın gözünde, kendi gözünde çok değerli değildi ama benim için... Bana göre o paha biçilemezdi. Eğer bir ihtimal varsa bile...

Kalbine yakın tuttuğun bir adam ölecek.

Yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ettim.

"Haklısın, Ansel." Sesim sertleşti. Ona gerçeği söyleseydim direnirdi. Gitmeyi reddederdi. Onu o kadar kötü incitmeliydim ki kalmamalıydı – *kalamamalıydı*. Başımın onayladım ve kollarımı kavuşturdum. "Söylememi mi istiyorsun? Haklısın. Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun. Bir kılıç kullanmayı geçtim, tökezlemeden bile yürüyemiyorsun. Daha yüzün kızarmadan bir kadınla konuşamazken onu nasıl kurtarmayı düşünüyorsun? Açıkçası, bu... bu kadar çaresiz olman çok *trajik*."

Her kelimeyle daha da ufanıyor, gözleri dolan yaşlarla parlıyordu ama henüz bitirmemiştim.

"Çocuk olmadığını söylüyorsun, Ansel ama öylesin. Bir *çocuksun*. Sanki... paltolarımızı ve botlarımızı giyip yetişkin taklidi yapan küçük bir çocuksun. Gülüp eğlenmek için yanımızda durmana izin verdik ama artık oyun zamanı bitti. Bir kadının hayatı tehlikede – *benim* hayatım tehlikede. Bunu berbat etmeni göze alamayız. *Uzgünüm*."

Bembeyaz kesilerek hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi," dedim, kendimi devam etmeye, *nefes almaya zorlayarak*, "arkanı dönüp tünele geri gideceksin. Tavernaya döneceksin ve *güvenli* olana kadar odanda saklanacaksın. Anlıyor musun?"

Titremelerini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. "Hayır."

"Hayır, anlatıyca mısın?"

"Hayır." Biraz daha dikleşti, yamağınları sırtından başıboş yapı-
ştı. "Günmeyeceğin."

"Pardon?"

"Hayır dedim, gitme."

Gözlerini kısıldı. "Ne dediğini duydum. Sana yeniden düşün-
men için bir şans veriyorum."

"Ne yapacaksın?" Küçümseyici bir şekilde güldü ve ne o kadar
üzgündü, o kadar doğal değildi ki bent derinden sardı. "Kalbini
mi döndürüceksin? Kemiklerini mi kıracaksın? Seni tanıdığımı mı
unutturacaksın?"

Seçeneklerini tartarak parmak uçlarını gül ağacında gezdirdim.
Bu büyü ikimize de işlikti ama en azından içimliy ve canlı olur-
du. "Eğer bent zorlarsan."

Birbirimize baktık –hiç görmediğim kadar hiddetli görünüyor-
du– ta ki yanımızda bir şey gümbürdeyene kadar. Filippa'nın tabu-
tuna bakmak için döndük ve utançla gözlerimi yurtdum. Célle'yi
unutmuşum.

"Birisiz..." Ansel'in dudakları dehşete düşmüş bir ifadeyle aralan-
dı. "Célle orada mı? Yaşıyor mu?"

"Evet," diye fısıldadım, kavga etmekten aniden vazgeçerek.
Coco, öngörülerinin nadiren görüldüğü gibi olduğunu söylemişti.
Belki de bu iş hâlâ farklı bir şekilde sonlanabilirdi. Gelecek de-
ğişkendi. Eğer onu gönderirsem, onun yerine tünellerde ölümle
burun buruna gelebilirdi. Benim yanımda belki... bir şekilde onu
koruyabilirdim. "Bana yakın dur, Ansel."

İkimiz denediğimizde, Filippa'nın tabutunu yere kaydırmayı başar-
dık. Kapağı açmak başka bir hikâyeydi. Onun için büyü yapmam
gerekmişti. Ancak kilitleri kırmakla ilgili her şeyi biliyordum ve şan-
sıma daha az önce bir arkadaşımı kırmıştım.

Morgane'in oyununda bir raunt daha.

Büyüden sonra kapak kolayca açıldı.

Celie'yi kız kardeşinin kalıntıları arasında bilinçsiz bir yekilde yatarken gördüğümüzde, Ansel midesinde ne varsa çıkırdı. Neredeyse ben de kusacaktım, boğazımda yükselen safrayı bastırınmak için yumruğumu ağzıma götürdüm. Filippa'nın cesedi henüz tanı olarak çürünemişti ve bozulmuş etinden sızan sıvı Célle'nin tenine değiyordu. Ve kokusu...

Monique Priscille Tremblay'nin kafatasına

"Bunu asla atlatamayacak," dedim, ağzımı koluma sillerken.
"Bu... bu Morgane için bile hastalıklı bir hamle."

Sesimi duymasıyla Célie yattığı yerde aniden gözlerini açarak dimdik doğruldu. Bana bakmak için dönerken yanaklarına göz yaşları süzüldü. "Célie," diye fısıldadım, yanına çökerek. "Çok özür dilerim..."

"Beni buldun."

“Beni buldun.”
Yüzündeki ve saçındaki balçığımsı sıvıyı elimden geldiğince sil-
dim. “Tabii ki buldum.”
“Beni buldun, ama beni buradayım.” Sıd-

dim. "Tabii ki buldum."
 "G-geleceğini s-sanmıyordum. Haftalardır b-buradayım." Şiddetli bir şekilde titremesine rağmen tabuttan kalkmadı. Pelerini omuzlarına koydum. "O... o ara sıra beni ziyaret etti. Benimle alay etti. B-burada ö-ö-öleceğimi söyledi. Reid'in b-beni unuttuğunu s-söyledi."

"Şışt. Artık güvendesin. Beni Reid gönderdi. Seni buradan çıkaracağız ve..."

"Gidemem." Ansel ve ben onu kaldırmaya çalıştığımızda daha çok ağlasa da bedeni tabuttan ayrılmadı. Daha sert çektik. Kimil-damadı. "H-h-hareket e-edemem. Seni ona götürmediğim s-sürece olmaz. Beni b-büyüledi." O zaman kokusunu aldım; büyü, çürume kokusunun altında neredeyse ayırt edilmiyordu. "Eğer y-yapmazsam, burada k-k-kalmak zorundayım... Filippa ile..." Boğazından keskin bir feryat yükseldi ve Reid'in burada olmasını çaresizce dileyerek ona daha sıkı sarıldım. O ne yapacağını bilirdi. Onu nasıl rahatlatacağını bilirdi...

Hayır. Bu düşünceyi kafamdan attım.

Reid'in burada *olmadığını* umuyordum. Ansel'i bir yere kilit-
leyemesem de –yanında sadece Filippa'nın cesediyle yeraltı me-
zarlarında yalnız başınayken yapamazdım– Reid'in bizi bulmasını,
bizi Morgane'a kadar takip etmesini engelleyebilirdim. Düşünce-
me göre, ikisini ayrı tuttuğum sürece ona zarar gelmeyecekti. Co-
co'nun öngörüsünün yanlış olması ve herkesin geceyi sağ atlatması
için dua edebilirdim.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordum.

"S-sanmıyorum."

"Deneyebilir misin? Ansel ve ben sana yardım edeceğiz."

Sanki ona dokunduğumu yeni fark ediyormuş gibi kendini çek-
ti. "H-hayır. Sen... sen Reid'i b-benden *çaldın*. O kadın b-bana onu
büyülediğini söyledi."

Sakin olmaya çalıştım. Bu Célie'nin suçu değildi. Morgane'ındı.
Eğer annemi tanımışsam, Célie'yle geçirdiği zamanlarda ona söyle-
diği her şey yalandı. Célie şoku atlattığında, onu benimle gelmesi
için ikna etmek imkânsız olacaktı. Ben düşmandım. Reid'in kalbi-
ni çalan cadıydım ben. "Sonsuza kadar burada oturamayız, Célie.
Eninde sonunda gitmek zorundayız."

"Reid nerede?" Nefesi bir kez daha kesildi ve çılgınca etrafa ba-
kındı. "Nerede o? Reid'i istiyorum!"

"Seni ona götürebilirim," dedim sabırla, Ansel'e yanıma çökme-
sini işaret ettim. Tekrar titremeye başladı ve yüzünü ellerinin ara-
sına alarak ileri geri sallandı. "Ama önce tabuttan çıkman gerek."

Tahmin ettiğim gibi, parmaklarının arasından Ansel'i gördüğün-
de ağlaması durdu. "Sen," diye fısıldadı, tabutun kenarını kavraya-
rak. "S-seni Kule'de görmüştüm. Sen bir ersin."

Tanrı'ya şükür Ansel yalan söyleyecek kadar akıllıydı. "Evet,"
dedi yumuşak bir tonla, elini tutarak. "Öyleyim. Ve bana güvenme-
ni istiyorum. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim,
Célie, özellikle de bir cadının."

Ansel'e yaklaştı. "Anlamıyorsun. Büyüsünün beni çektiğini
h-hissedebiliyorum. Burada." Elleri titreyerek çılgınca göğsüne do-

kundu. Tırnaklarının altında kan vardı, sanki gül ağacından kazıyarak çıkmaya çalışmıştı. "Eğer kalkarsam, başka seçeneğim olmayacak. B-bizi bekliyor."

"Büyüyü bozabilir misin?" diye sordu Ansel.

"O şekilde işlemiyor. Reid'in Modraniht'te nasıl yaptığını bilmiyorum ama Morgane'in dikkati dağılmışken olağanüstü bir odaklanma, belki de güçlü bir duygu dalgası gerektirmiş olmalı ve şu anda ben yapamam..." Zayıf sesler tünelde yankılandı. Kelimelerin tonlamaların farkına varamasam da bizi burada bulmak kimsenin işine gelmezdi. Özellikle Reid'in.

"Kalk ayağa," diye çıktım Celie'ye. "Kalk ve bu gece daha da kötü bir hâl almadan önce bizi Morgane'a götür." Bu ani patlamamla küçük dilini yutmuş gibi bana öylece baktığında şiddetle elini çekiştirdim. Ama faydası yoktu. Bu bağı kıramazdım. Celie kendi isteğiyle ayağa kalkmak zorundaydı. Kalktı da, ben yüzünü tutup şöyle tısladıktan sonra, "Eğer kalkmazsan, Reid ölecek."

LA MASCARADE DES CRÂNES

Lou

Artık bedeninin kontrolü elinde olmayan C  lie, tünelde her sola dönüşte mekanik adımlar atarak bizi La Mascarade des Crânes'e götürdü. Aceleden neredeyse iki kez topuğuna basıyordum. Her an bir yol ayrımında Reid'e rastlayabilirdik. Bu olmadan önce Morgane ile ilgilenmem gerekiyordu.

Aklım bana öfkelenerek her adımda yeni sorunlar sundu – yeni sorunlar ve eski çözümler. Her zamanki gibi, Morgane bir adım ilerisini düşünerek oynamıştı. M  ttefiklerimi toplamıştım –ve *Morgane'la yüzleşmek için onlar olmadan gizlice ka  tın*, diye alay etti aklım– güçlü parçaları oyuna katılmaya ikna etmiş ve saldırmasını beklemiştim. Ama o saldırmamıştı. En azından planladığım şekilde değil. C  lie'nin çelimsiz sırtına, kirli yas elbisesine baktım. şimdi yardım namına sadece Ansel ve C  lie ile kanalizasyondaki bir fare gibi sıkışıp kalmıştım. Her ikisini de bu savaştan uzak tutmaya yemin etmiş olmasaydım bile, bu karşılaşmadan ka  ınma şansım yoktu.

Bu bir felaketti.

Biz, diğerlerinden daha fazla fenerle aydınlatılan tünelde ilerledikçe yol genişledi. Tünelden birtakım sesler yankılanmadan önce sadece bir dakika kadar y  r  m  şt  k – bu sefer birçok ses geliyordu, sarhoş ve gürültülü. Yabancı. Seslerden bazıları, mandolinlerin

meseli tınısı, bir arpaın tatlı ahengi, hatta bir rebabın daha ko-kun-
nu olan eşliğinde şarkı söylerken yükseldi. Köyü döndüğümüzde
karşımıza renkli tezgâhlar çıktı. Burada markeli ticarlar, skandal
vatanlık şekilde giyinmiş bakirelere şekerleme ve turtalardan daha
telâsım vaat ederek mırıldanırken, diğerleri şişelenmiş rüyalar ve
pent tozu gibi şeyler satıyordu. Ozanlar alışveriş yapanların arasın-
da dolanıyordu. Yoldan geçenlerin alkışları karşısında bir akrobat,
uzuvlarını imkânsız şekillere soktu. Nereye baksam şenlikçiler dans
ediyor, gülüyor, bağılıyor, yerlere şarap döküyordu. Sikkeleri de bir
o kadar serbestçe dökülüyordu.

Kirli yüzlü bir çocuk —bir yankesici— elini cebime soktuğunda
bileğini yakalayarak çıkıkladım. "Sanırım orada şansın daha yaver
gidecek," diye fısıldadım, bir *bugne** arabasının yanında oturan sar-
hoş bir çifte işaret ederek. Kız teşekkür edencesine başıyla onayladı
ve yavaşça onlara doğru ilerledi.

Ancak, Cêlie şenlikçilerin arasından büyülenmiş bir yılan gibi
kıvrılarak ilerlemeye devam ettiğinden manzaranın tadını çıkarmak
için duramadık. Ona ayak uydurmak için acele ettik.

Sonsuzluğa uzanan yan tünelleri ile onların bilinmeyen lezzetle-
rini görmezden geldi ve bunun yerine anayolda devam etti. Başka-
ları da heyecanla fısıldayarak bize katıldı, yüzleri detaylı kostümlerle
örtülüydü: kalın kürklü yeleleri ve elmas pençeleri olan erkek ve dişi
aslanlar; meşale ışığında metalik renklerle parılayan, boyalı pulla-
ra sahip boynuzlu ejderhalar; parlak maskeleri şık gagalar şeklinde
oyulmuş, camgöbeği, altın ve turkuaz rengi tüyleri olan tavus kuşları.
Nispeten yoksul katılımcılar bile en iyi kostümlerini giyerek ve yüz-
lerini boyayarak hiçbir masraftan kaçınmamışlardı. En yakınimdaki
adam, kırmızı yüzü ve siyah boynuzlarıyla şeytana benziyordu.

Her biri çıplak yüzlerimize merakla baksa da kimse bir şey de-
medi. Endişem her adımda çığ gibi büyüyordu. Morgane yakınlar-
daydı. Öyle olmak zorundaydı. Neredeyse nefesini ensemde hisse-
diyordum, beni çağıran sesini duyuyordum.

* (Fr.) Kızartılan hamurun üzerine pudra şekeri dökülerek servis edilen bir tatlı —

Sıkıntımı hissededen Ansel elini benimkine geçirdi ve sıktı. "Buradayım, Lou."

Uyuşmuş parmaklarla onun elini geri sıktım. Belki de arkadaşlığımıza onarılamayacak kadar zarar vermemişimdir. Bu düşünce beni şöyle fısıldayacak kadar güçlendirdi, "Korkuyorum, Ansel."

"Ben de öyle."

Çok geçmeden, tünel mağaraya benzer, boş bir alana açıldı – gökyüzüne değil de yeryüzüne doğru büyüyen bir dağın içi gibi. İşlenmemiş taş banklar, eğimli duvarlara sıra sıra dış gibi dizilmişti ve topraktan bir ağza indikçe inen dik merdivenler vardı.

Ve orada, o ilkel sahnenin merkezinde, annem duruyordu.

Siyah kadife elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. Yeraltının soğuk havasına rağmen kolları çıplaktı ve ay ışığını andıran beyaz dalgalı saçları beline dökülmüştü. Başının üzerine dallı budaklı bir altın taç kondurulmuştu fakat tepesinde bir daire çizerek süzülmeğe devam eden cesetler –huzurlu, gözleri kapalı ve elleri kenetlenmiş hâldeydiler– onun gerçek tacını oluşturuyorlardı. Yüzlerini tam olarak göremesem de kesilmiş boğazlarını *görebiliyordum*. Bu manzara karşısında midem kasıldı. Dehşete düşmüştüm. Ansel ve Célie'yi hafifçe arkama aldım.

Kollarını iki yana açarak kocaman gülümsedi ve bana seslendi, "Hayatım, hoş geldin! Bize katılabilmene çok sevindim!"

Etrafımızda yüzlerce insan anormal bir hareketsizlikle sessizce banklara oturmuş, maskelerinin arkasından olan biteni izliyordu. Büyü havaya nüfuz etmişti, o kadar yoğun ve ağırdı ki gözlerim sulandı ve içgüdüsel olarak, hareket edemediklerini anladım. İçeri bizimle birlikte girenlerin neşeli bakışları yerini boş bir ifadeye bıraktı ve tek bir kelime etmeden hemen koltuklarına yürüdüler. İçimde yükselen ani bir panik dalgasıyla izleyicilerin arasında Reid, Coco ve Beau'yu aradım ama hiçbir yerde yoklardı. Rahat bir nefes aldım fakat bu his çok uzun sürmemişti.

"Merhaba Maman."

Savunmacı duruşum karşısında gülümsemesi genişledi. "Çok

güzel görünüyorsun. İtiraf etmeliyim ki saçlarını erittiğinde biraz *kıkırdadım* –klasik bir hata, hayatım– ama sanırım yeni rengin sana yakıştığını sen de kabul edersin. Yaklaş ki daha iyi görebileyim.”

Olduğum yere âdeta kök salmışım. “Geldim işte. Célie’yi bırak.”

“Ah, hiç sanmıyorum. Yoksa tüm eğlenceyi kaçıırır.” Elbisesinin uzun eteğini geriye atarak öne çıktığında ayaklarının dibinde başka bir beden göründü. Kalbime bir ağırlık çöktü. Bu mesafeden bile ince yapısını, kumral buklelerini tanımıştım.

“Gabrielle,” diye fısıldadım dehşet içinde.

Ansel yanımda kaskatı kesildi. “O?..”

“Ölü mü?” diye yardımsever bir şekilde tamamladı onun cümlesini Morgane, Gaby’nin yüzünü botuyla dörterken. Gaby yanıt olarak inledi. “Henüz değil ama yakında. Kızımın da yardımıyla tabii.” Sahnede yürümeye devam ederken Gabrielle’in eline bastı. “Avcın nerede, Louise? Sana katılmasını umuyordum. Onunla konuşacak çok şeyim var, anlarsın ya. Bir erkek cadı! Modraniht’te yaptığı küçük numaradan sonra şaşkınlığımı hayal bile edemezsin. Başpiskopos’un hayatını seninkiyle takas etmek mi? İlham vericiydi.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Notunda onun gitmesine izin verdiğin yazıyordu.”

“Hayır. Notumda, gece yarısına kadar onu kurtarmazsan kalbini yiyeceğim yazıyordu ki bu da” –dişlerini müstehcen bir şekilde yaladı– “şimdi oluyor. Belki bu arada dikkatini dağıtabilirsiniz.”

“Ama onu kurtardım...”

“Hayır, Louise.” Morgane’in sırtışı karanlık bir hâl aldı. “Kurtarmadın. Şimdi,” dedi, duygusuzca, “söyle bana, avcın gibi olan başkaları da var mı? Belki de oğullarımızı göndermekle aptallık ettim. Onları takip etmek neredeyse imkânsız ve bulduklarımız da... benden çok korkuyorlar. Görünüşe göre yeteneklerimiz tüm oğullara geçmiyor.” Üstündeki cesetlere sevgiyle baktı. “Ama karşılık almamış da değilim. Emeklerim farklı bir meyve verdi.”

“Kimseyi bulamadık,” diye yalan söyledim ama biliyordu. Gü-lümsedi.

"Gel buraya, tatlım." Arkamda duran Célie'ye parmağını oynatıp bana o kadar yakın duruyordu ki vücudumun titrediğini hissedebiliyordum. "Ne de güzel bir bebek. Buraya gel de seni parımparça edeyim."

"Lütfen," diye fısıldadı Célie, ayakları kendi tradeleriyle hareket ederken kolunu tutarak "Lütfen, bana yardım et."

Ellerini tuttum ve bırakmadım. "Onu rahat bırak, Morgane. Ona yeterince işkence ettin."

Morgane sanki düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Belki de haklısın. Onu böylece öldürmek çok daha az tatlımı edici olurdu ama değil mi?" Ellerini çırpı ve güldü. "Ah, ne kadar da zalımsın. Etkilendiğimi söylemeliyim. Ölü kız kardeşinin etti hâlâ tenini kirletirken, *elbette* onu yaşamaya mahkûm etmeliyiz – yaşamaya ve asla unutmamaya. Bahsettiğin şu *işkence* enfes olacak."

Mideim ağzıma gelirken Célie'nin elini bıraktım. Ancak ayakları ilerlemeye devam ederken hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ne yapıyorsun?" Hurlayarak peşinden merdivenlere sıçradım.

"Lütfen, Louise," diye mırıldandı Morgane, "yaklaşmanı *istiyorum*. Bebeği takip et." Ansel'e dönerek ekledi, "Onun yanında çırpıp durmandan bir tür evcil hayvan olduğunu varsayıyorum. Belki de bir kuş. Olduğun yerde kal yoksa şapkama takmak için tüylerini yolarım."

Ansel kemerindeki bıçağa uzandı. Ona elimle geride durmasını işaret ederek tısladım, "Burada kal. Seni fark etmesi için ona daha fazla sebep verme."

Ceylan gözlerinde şaşkınlık vardı, kafası karışmıştı. Hâlâ noktaları birleştirmemişti.

"Bekliyorum," diye şakıdı Morgane, tatlılıkla.

Cadılar merdivenlere dizilerek Célie'yle beraber inmemizi izledi. Beklediğimden daha fazlaydılar. Tanıdığımdan daha fazla. Manon dibe yakın duruyordu ama bana bakmayı reddetti. Kayıtsızlık, sivri hatlarını yumuşatarak esmer yüzünü sert bir maskeye dönüş-

almıştı. Fakat... ben yanımdan geçerken seni bu şekilde yitkündü ve gözleri cesetlerden bir tane kavgışında maskesi vardı.

Daha önce gördüğümü, yakışıklı, uzun saçlı adamdı. Valla.

Onun yanında, eşit düzeyde açık tenli iki ki- sürükleniyordu. donuk gözleri de aynı şekilde mavimsi. Onları daha büyük görün- nen esmer bir adam diğer tarafında salıyordu ve de küçük bir çocuk —üç yaşından büyük olamazdı— datreyi tamamlıyordu. Top- lamda beş beden vardı. Beş mükemmel ceset.

“Yüzlerindeki ifadelerin seni aldatmasına izin verme,” diye mırıldandı Morgane. Bu kadar yakından, Jean Luc’un kılının gö- sünde bıraktığı kızgın, kırmızı yara izini görebiliyordum. “Ölüm- leri huzurlu olmadı. Hoş ya da iç acısı değildi. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Tath Erienne’imisi gördüm.” Dudakları başlı- bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çığlıklarını duymalıydın, Louise. Çok güzeldi. Eşsizdi. Ve hepsi senin sayende oldu.”

Parmaklarını kıvrmasıyla cesetler datre çizmeye devam ederek göz hizama gelip beni kuşatana kadar alçaldı. Ayak parmakları yere sürüyordu ve başları — öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Başları açıkça büyüyle bedenlerine tutturulmuştu.

Uyuşmuş bir şekilde ayak parmaklarına yükseldim, önce küçük çocuğun gözlerini kapattım —başı temas etmemle sallandı— sonra esmerin, ikizlerin ve son olarak da yakışıklı yabancıyı. Gözümün ucuyla Manon’un kıpırdandığını gördüm. “Sen hastasın, *Maman*,” dedim. “Uzun zamandır hastasın.”

“Bunu en iyi sen bilirsin, hayatım. Şu geçtiğimiz haftalarda seni izlerken aldığım hazzı hayal bile edemezsin. Hiç bu kadar gıtır duymamıştım. Sonunda kızım ne yapılması gerektiğini anlıyor. Ta- bii ki yanlış tarafta ama fedakârlıkları yine de övgüye değer. Onu tasarladığım *silah* hâline geldi.”

Yaptığı vurguyla midem ağzıma geldi ve içimden dua ettim —*dua ettim*— öncesinde bizi gizlice izlememiş olması için, Léviathan’daki odamızda Reid’in söylediklerini duymamış olması için. *Yatak oda- mızda*. Onun varlığı aramızdaki o anları zehirlerdi.

Lütfen, o anlar olmazdı.

Parmağı –soğuk ve keskin– çenemi kaldırdı. Ama gözleri daha soğuktu. Gözleri daha keskindi. “Onları kurtarabileceğini mi düşündün?” Hiçbir şey söylemediğimde sadece baktı, çenemi daha sert kavradı. “Beni Modraniht’te küçük düşürdün. Tüm kız kardeşlerimizin önünde. Tanrıça’nın kendisinin önünde. Sen kaçtıktan sonra ne kadar kör olduğumu fark ettim. Ne kadar tek bir yere odaklandığımı. Auguste’un piçlerini bulmak için kız kardeşlerini krallığa gönderdim.” Elinin tersiyle vurarak Gilles’in suratını çizdi. Pıhtılaşmaya yüz tutmuş kan kesikten aktı. Gabý’nin saçına damladı. Kız tekrar inledi. “Ve onları buldum – hepsini değil, hayır, henüz değil. Ama uzun sürmez. Görüyorsun ya, intikamımı almak için senin sefil boğazına ihtiyacım yok, Louise. Seninle ya da sensiz istediğimi alacağım.

“Beni yanlış anlama,” diye ekledi, çenemi bir kez daha kavrayarak, “*öleceksin*. Ama tekrar kaçacak olursan seni kovalamayacağım. Bir daha seni asla kovalamayacağım. Bunun yerine, avcının kardeşlerini büyük bir zevkle parçalamaya devam edeceğim ve her parçayı size göndereceğim. Onların çığlıklarını şişelerken sizin de rüyalarınızı zehirleyeceğim. Gözlerinizi her kapattığınızda, sefil hayatlarınızın sonuna tanık olacaksınız. Ve –son çocuk da öldürüldükten sonra– avcın için geleceğim ve sırlarını ondan sökerek alıp onu gözünün önünde keseceğim. Seni ancak *o zaman* öldüreceğim, kızım. Sadece ölüm için *yalvardığında*”

Gözlerimi ona diktim. Anneme. Deliydi, tam anlamıyla çıldırmıştı. Her zaman tutkulu, değişken biri olmuştu ama bu... bu farklıydı. İntikam arayışına çıktığı bu yolda çok fazla şey vermişti. *Feda ettiğin tüm o parçalar – onları istiyorum*, demişti Reid. *Seni istiyorum. Bütün ve zarar görmemiş bir şekilde*. Beni yetiştiren –sahilde benimle dans eden ve değerimi bilmeyi öğreten– kadından herhangi bir iz görebilmek için yüzünü aradım ama geriye hiçbir şey kalmamıştı. O kadın gitmişti.

Kendi anneni öldürebileceğini düşünüyor musun?

Henüz başka bir seçenek bırakmadı.

O zaman için gerçek bir cevap değildi. Şimdi ise durum değişti.

"E?" Çenemi serbest bıraktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Ellerim kurşun gibi ağırdı ama yine de kendimi zorlayarak onları kaldırdım. "Bence... Tüm çocuklarını tek tek parçalamayı planlıyorsan... Seni durdurmak için epey zamanım olacak." Dişletilmiş gösterdi ve sahte bir cesaret gösterisiyle ona sııttım. O sırtış her şeye mal oldu. Aynı zamanda, Gabrielle'e doğru attığım minik adımı fark etmemesi için dikkatini dağıttı. "Ve seni *durduracağım*, Maman – özellikle de her karşılaştığımızda planların hakkında konuşacaksan. Kendini dinlemeyi gerçekten seviyorsun, değil mi? Seni asla bir narsist olarak görmezdim. Çılgın ve bağınaz, evet, hatta bazen kibirli ama asla nars—"

Morgane, ben lafımı bitiremeden Gaby'yi ayağa kaldırdı ve içimden bir küfür savurdum. Elini büküğünde, avucunun üstünde bir ateş topu belirdi. "Sana bir ültimatom vermeyi düşünmüştüm, hayatım, Célie ve Gabrielle arasında –biraz eğlenelim diye– ama sabrımı oldukça sınadın gibi görünüyor. Şimdi ikisini de öldüreğim. Buzu tercih ettiğini bilsem de ben ateşten yanayım. Sence de şiirsel değil mi?"

Célie arkamdan sızlandı.

Siktir.

Morgane'in parmağının vuruşuyla Gaby'nin gözleri aniden açıldı – sonra irileşerek etrafımıza çevrildi. "Lou." Sesi adımı söylerken çatladı ve Morgane'in kollarında çırpınmaya başladı. "Lou, o bir manyak. O ve..."

Morgane ateşi yüzüne yaklaştırdığında konuşmayı bırakıp çığlık atmaya başladı – Morgane değıdirmeye devam etti, alevleri boğazından, göğsünden, kollarından aşağı indirdi. Çığlık atmasına, çırpınıp durmasına rağmen Morgane onu serbest bırakmadı. Pa-

nıkleyerek bir desen için, *doğru* desen için aranıp durdum ama ben seçmeden bir bıçak havayı bölerek Morgane'ın *elini* kesti.

Öfke içinde uluyan Morgane, Gaby'yi düşürdü ve ileri doğru sendeledi.

Nefesim boğazıma takıldı.

Ansel. Ansel'e doğru sendeledi.

Beni yine takip etmişti.

Gözlerini kısarak Ansel'e baktı —ona *iyice* baktı— ilk kez Kanı elbisesinin eteğine damladı. Bir damla. İki damla. Üç. “Seni hatırlıyorum.” Gülümsediğinde yüzü çirkin ve karanlık bir hâl aldı. Gaby geri geri sürünüp bizden uzaklaşarak koridorların sonundaki tünelde kaybolduğunda onu durdurmadı. “Modraniht'te sen de vardın. Ne kadar da güzel bir kuşsun. Sonunda kanatlarını bulmuşsun.”

Ansel bıçaklarını daha sıkı kavradı, çenesini sıktı ve duruşunu genişleterek ayaklarını sabitledi ve hem üst hem de alt vücut gücünü kullanmaya hazırlandı. Gurur ve dehşet hisleri, kalbimde bir savaşa tutuştu. Gaby'yi kurtarmıştı. Morgane'ın kanını akıtmıştı.

İşaretlenmişti.

Onun yanına geçtiğimde desenler hiç tereddüt etmeden belirdi. Kararlı bir şekilde ellerimi kaldırdığımda, onun yerine bıçağı botuma soktu. Çabucak aldım. “İlk ders,” diye fısıldadı. “Rakibinin zayıflıklarını bul ve onları sömür.”

“Ne fısıldıyorsun?” diye tısladı Morgane, elinde başka bir ateş topu yaratırken.

Bir mesaj vermek için ateşi seçmişti ama ateş harlanabilirdi. Ateş tutku demekti. *Duygular* demekti. Savaşta, bir sonraki adımı düşünmeden hızlı tepki verirdi ve bu dürtüsellik onun sonu olabilirdi. Dikkatli ve hızlı olmamız gerekiyordu. “Ateşi seçeceğini biliyordum.” Sırıtarak bıçağı soğukkanlılıkla havaya atıp tuttum. “Yaşlandıkça tahmin edilebilir hâle geliyorsun, *Maman*. Ve buruşuk.” İlk ateş topunu fırlattığında Ansel hızla eğildi. “Saçının doğal renginin beyaz olması iyi bir şey. Grileri gizliyor, değil mi?”

Bir öfke çılgılığıyla ikincisini fırlattı. Ancak bu sefer daha hızlı

hareket ederek bıçağımla alevleri yakaladım ve ona geri fırlattım. "İkinci ders," dedim, pelerini tutuşurken gülerek. "Hile diye bir şey yoktur. Cephaneliğindeki tüm silahları kullan."

"Kendini zeki sanıyorsun, değil mi?" Morgane pelerinini yere fırlattı, nefes nefese kalmıştı. Pelerin için için yanarak Morgane'in etrafında gri bulutlar oluşturdu. "Ama sana nasıl dövüşüleceğini ben öğrettim, Louise. Ben." Avuçlarının arasında dumandan zar zor fark edilen üçüncü bir ateş topu topladı, gözleri kinle parıltıyordu. "Üçüncü ders: Biriniz ölene kadar kavga bitmez." Ateş topunu fırlattığında, bir kılıca dönüştü —bir sütuna— ve ne Ansel ne de ben yeterince hızlı hareket edebildik. Geçerken derimizi parçaladı, ayaklarımızı yerden kesti ve o anda Morgane hücum etti.

Hareketi tahmin ederek —vücudum acı içinde çığlık atarken— Ansel'in bıçağını çekip üzerinden yuvarladım ve bıçağını Morgane'in yüzüne savurdum. Bedenin üst kısmı kaçınmak için arkaya doğru eğildiğinde bu hareket gövdesinin bana doğru yaklaşmasına neden oldu —karnına sapladığım bıçağıma doğru. Nefesi kesildi. Alevler kayboldu ve yukarıda yüzen cesetler düşerek yere çarptı. Büyüsü kalktığında izleyicilerden dehşet dolu şaşkınlık sesleri yükseldi. Ansel'in bıçağını çıkararak, başladığım işi bitirmek için harekete geçtiğimde her hareketini, her duygusunu sanki zaman yavaşlamış gibi izliyordum. Yüzünü ezberliyordum. Kaşları olan bitene anlam veremiyormuş gibi çatıldı. Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Dudakları korkuyla aralandı.

Korku.

Annemin yüzünde hiç görmediğim bir duyguydu.

Ve bu, tereddüt etmeme neden oldu.

Üstümüzde, ayak sesleri gürledi ve Reid'in çıığı sessizliği parçaladı.

Hayır.

Morgane'in eli insanüstü bir hızla uzanarak bileğimi yakaladı ve bükte. Dünya canlı bir netlikle odak noktasına geri döndü ve haykırarak bıçağı düşürdüm.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye fısıldadı. "*Beni. Annet!*" Vahış, durduramadığı bir kıkırdama koptu boğazından ve nefesini kesti – ve *Chasseurler* bızın olduğumuz yere ilerken bile devam etti. Reid ve Jean Luc, arkalarında hırlayan ve tamamen kurda dönüşmüş olan Blaise'le birlikte onları yönlendirdi. "Peki ya başarmış olsaydın, kızım? Buraya gelme sebebin bu mu? Kraliçe olacağını mı sandın?" Kolumu amansızca hüküğünde kemiğimin kırıldığını duydum. Acı, her şeyi tüketerek koluma yayıldı ve çığlık attım. "Bir kraliçe gerekli olanı yapmalıdır, Louise. Neredeyse yapıyordun ama durdun. Devam etmen gereken yolu göstereyim mi? Eksik olduğun her şeyi sana göstereyim mi?"

Bileğimi bıraktı ve gözyaşlarımın arasından, Reid'in diğerlerinden uzaklaşarak bıçaklarını çekmiş bir şekilde bize doğru koştuğunu izlerken geriye doğru sendeledim. Yeterince hızlı hareket edemedim. Reid'i durduramadım. "Reid, *HAYIR!*"

Morgane dördüncü ve son ateş topunu fırlattı ve Reid'in göğsünde patladı.

WOODWOSE

Reid

Yoğun ve dalga dalga yükselen duman beni yuttu. Burnumu, ağzımı, gözlerimi boğdu. Onu göremiyor olsam da, kahkahalar atan annesine hiddetlenen, çığlık atan Lou'yu yine de duyabiliyordum. Kahkahalarının sonu gelmedi. Ona ulaşmak, ona iyi olduğumu söylemek için dumanların arasından sıyrıldığımda...

"Reidl" diye bağırdı Ansel. Jean Luc'un, izleyiciler canlarını kurtarmak için kaçarken çıkan şamatanın üzerinden bağırarak sesleri de kısa süre sonra onunkine katıldı. Cadılar çığlık atıyor, ayak sesleri havadaki duman kadar yoğun bir şekilde gümbürdüyordu.

Peki ama yangın neredeydi?

Göğsüme hafifçe vurarak alevlerin keskin sıcaklığını aradım ama hissetmedim. Onun yerine, yanımda... yanımda...

Claud Deveraux durmuş, bana kurnazca gülümsüyordu. Ellerinde bir alev topu tutuyordu —artık küçülmüş, çılgınca tütüyordu— ve gözleri... Dumanların içinde hızla gözlerimi kırptırdım. Bir an için gözleri kadim ve vahşi bir şeyle parlar gibi olmuştu. Yeşil bir şeyle. Şaşkınlıkla bir adım geriledim. Troupe de Fortune'un vaгонlarında kokusunu aldığım o hafif toprak kokusu ona katlanarak geri dönmüştü. Dumanı boğarak mağarayı çam özü, liken, taze toprak ve saman kokusuyla doldurdu. "Ama sen — bir cadı olmadığını söylemiştin."

"Ve hâlâ değilim, evlat."

"Seni bir türlü bulamadık. Tünellerde seni..."

"Yavru ördeklerim kayboldu, değil mi?" Dudaklarını bastırarak gülümserken paltomu düzeltti. "Endişen olmasın. Onları bulacağım." Dumanın ötesinde, Lou hâlâ çığlık atıyordu. Sesi kulaklanma dolarak diğer tüm düşünceleri engelledi. "Ve *biricik* Zenna doğrusunu bilmesine rağmen şiddetin cazibesine yenik düştü – o var ya, fazlasıyla kana susamış. Diğerlerini ararken tünellerde onu buldum. Zavallı Seraphine'in takip etmekten başka seçeneği yoktu ve onları korumasız bırakamazdım. Buradaki durum kızıışmadan önce geri dönmeyi *ummuştum* – yaraları sarmaktansa önlemek için hani– ama maalesef." Omzunun üzerinden, Morgane'in kahkahalarının geldiği yöne baktı. "Hastalığı hepimizi tüketebilir. Mûsaadenle."

Dumanı bileğinin bir hareketiyle böldü.

Lou ve Morgane göründü; ikisi de ellerini kaldırmış, birbirlerinin etrafında daire çiziyorlardı. Onların ötesinde Ansel, Célie'yi kollarına almış koruyor ve Jean Luc'la Coco bir cadı üçlüsüne karşı sırt sırta savaşıyordu. Üstümüzde, Beau paniğe kapılan şenlikçileri çıkışlara yönlendiriyordu. Bir cadının cansız bedeni boğazı yanılmış bir şekilde Blaise'in ayaklarının dibine düştü ama bir diğeri onu köşeye sıkıştırdı. Cadının elleri çılgınca büküldü.

Daha fazlasını yapamadan iki Chasseur cadıya ulaştı.

Deveraux dumandan çıktığında hem Lou hem de Morgane olduğu yerde donakaldı. Peşinden gittim.

"*Sen*," diye hırladı Morgane ona ve geriye doğru tökezledi – baya baya *tökezledi*.

Deveraux iç çekti. "Evet, hayaum. Ben."

Ve bu sözlerle Claud Deveraux değişmeye başladı. Boyu uzayıp vücudu genişlerken formu beni bile aştı. Çatal toynakları cııllı ayakta bükümlerini yapıp geçti. Şekil verilmiş buklelerinin arasından geniş boynuzları çıkıverdi. Boynuzlar, meşe dallarından oluşan bir taçta çevrelendi. Gözbebekleri aniden yatay çizgilere dönüştü ve

gözleri karanlıkta bir kedi gibi parladı. Birkaç saniye sessizce tepeden bize baktı.

Titrek bir nefes aldım.

"*Hassiktir.*" Lou ağzı bir karış açılmış, inanamayan gözlerle ona bakıyordu. Sersemlemişti. Yavaşça ona doğru ilerledim. "Sen— sen Woodwose'sun."

Göz kırparak şapkasını ona doğru eğdi. Şapka, bir patlamayla leylaklara dönüştüğünde abartılı bir jestle Lou'ya uzattı. "Seninle tanışmak bir zevk, ufaklık." Sesi şimdi daha derindi, kadimdi, sanki yeryüzünün kendisi konuşuyordu. "Kendimi daha önce göstermediğim için özür dilerim ama garip ve zor zamanlarda yaşıyoruz."

"Ama sen *gerçek* değilsin. Sen lanet bir *peri masalısın*."

"Tıpkı senin gibi, Louise." Sarı gözleri kısıldı. "Tıpkı senin gibi."

"Buraya gelmemeliydin, Henri," dedi Morgane birbirine bastırıldığı dudaklarının arasından. Ellerini hâlâ indirmemişti. "Sana inat hepsini öldüreceğim."

Deveraux, soğuk bir şekilde gülümseyerek sivri dişlerini gösterdi. "Dikkatli ol, hayatım. Ben efendisinin çağrısına itaat etmesi gereken bir köpek değilim." Morgane yüzünü buruşturduğunda sesi daha sert, daha şiddetli bir hâle geldi. "Ben Yaban'ım. Ben bu topraklarda yaşayan her şeyim, yapılmış ve henüz yapılmamış her şey. Her yaratığın hayatı ve tüm insanlığın nefesi avucumun içinde. Dağlar dilememle bana boyun eğiyor. Vahşi hayvanlar beni onurlandırıyor. Ben hem çobanım hem de sürü."

İstemsizce Morgane bir adım geriledi. "Sen... Kadim Yasalar'ı biliyorsun. Müdahale edemezsin."

"*Doğrudan* müdahale edemem." İyice doğrularak Morgane'in —hepimizin— üzerinde yükselirken kedi benzeri gözleri parlıyordu. "Ama kız kardeşim... son atılımlarından memnun değil, Morgane. Hem de hiç."

"Kız kardeşin," diye tekrarladı Lou zayıf bir sesle.

Morgane bembeyaz kesildi. "Yaptığım her şeyi onun için yaptım. Yakında, çocukları özgür olacak..."

"Ve senin çocuğun da ölmüş olacak." Kaşlarını çatarak Morgane'in yanağına dokunmak için uzandı. Morgane geri çekilmedi. Bunun yerine, onun eline yaslandı. Başka tarafa bakmak istedim. Ama yapamadım. Bu garip varlığın gözleri derin bir üzüntüyle dolarken, akan bir gözyaşı Morgane'in yanağına süzülürken başımı çeviremedim. "Sana ne oldu, aşkım? Hangi kötülük ruhunu zehirliyor?"

Morgane şimdi geri çekilmişti. Gözyaşı yanağında duman olup uçuştu. "Beni *terk ettin*."

Kelimeler, içindeki bir şeyi kırdı ve harekete geçerek ellerini Deveraux'ya doğru itti. Lou da içgüdüsel olarak kendininkileri kaldırdı. Bir an için geç davranarak ben de aynısını yaptığımda bıçaklarımdan birini düşürdüm ve bıçak Morgane'i geçerek yerde kayarken bir küfür savurdum. Morgane bıçağı görmeyip elleriyle tekrar tekrar Deveraux'ya saldırmaya devam etti. Deveraux ise sadece bileğini oynattı ve iç çekti. Sedir ağacının keskin kokusu dört bir yanımızı sardı.

"Bunun benim üzerimde işe yaramayacağını biliyorsun, hayatım," dedi sinirli bir şekilde. Bileğinin başka bir hareketiyle, Morgane doğrudan yukarı havalanarak bir ağaca tutturulmuş gibi orada asılı kaldı. Elleri birbirine kenetlendi. Herkesin dönüp bakmasıyla etrafımızdaki kargaşa sakinleşti. "Ben toprağın *kendisiyim*. Büyün *benden* geliyor."

Morgane çılgınca sağa sola sallanarak çaresizlik içinde haykırdığında Deveraux onu görmezden geldi. "Ama haklısın," diye devam etti. "Asla gitmemeliydim. Bu, ikinci kez yapmayacağım bir hata." Bir dizi cesedin önünde bir yukarı bir aşağı yürürken attığı her adımla daha da uzadı. Cesetlere daha yakından baktığımda midem şiddetle kasıldı. Birinin yüzünde ağzımı gördüm. Diğerinde burnumu. Çenemi. Gözlerimi.

Deveraux küçük çocuğu gördü ve sesine karanlık hâkim oldu. "Çok uzun süre sessizce oturdum —başkalarını boğmanı, kendi yı-

kimini getirmedi izledim— ama buraya kadar. Bunu yapmana izin vermeyeceğim, *ma chanson*.” Lou’ya baktı ve gözlerindeki korkunç öfke yumuşadı. “O bizim kızımız olabilirdi.”

“Ama *değil*,” dedi Morgane tükürürcesine, boğazı kasılmaktan şişerek. “O benim değil ve senin de değil. O *onun*. O *onların*.” Bana, Ansel’e, Coco ve Jean Luc’a, Beau ve Blaise’e işaret etti. “Hiç benim olmadı. O tarafını seçti. Bu yaptığım son şey olsa bile, kız kardeşlerinin çektiği gibi ona da acı çektireceğim.”

Birkaç cadı ana tünele doğru süzüldü. Blaise —yüzü kanlar içinde, ağzından kan damlarken— girişi engelledi ama tek başınaydı. Cadılar büyük bir hızla saldırıya geçip kaçtıklarında, Chasseurler bizi terk ederek onların peşinden gitti. Ansel, daha küçük yaştaki katılımcıların tünelini korumak için geri döndü. Cesetlerin yanında titreyen Célie tek başına duruyordu. Bana bakmak için döndüğünde —canlı, *dehşete düşmüş* bir hâlde— ona elimle yanıma gelmesini işaret ettim. Parmaklarımın ufak bir seğirmesi yetmişti. Yüzü buruştu ve bize doğru koştu. Lou onu yakaladı ve ikisine de kollarımı sardım.

Bunu atlatacaktık. Hepimiz. Coco’nun öngörüsünün ne dediği umurumda değildi.

Deveraux, Morgane’a geri dönmeden önce bir an için efkârlı bir ifadeyle bizi izledi. Başını iki yana salladı. “Sen bir aptalsın, aşkım. O senin kızın. Elbette senin olabilirdi.” Elini sallamasıyla Morgane yere geri indi. Elleri ayrıldı. “Bu oyun bitti. Kız kardeşim, Louise’i çok sevdi.”

Kollarımı onun etrafına daha sıkı sardım ve —rahatlamayla titreyerek— başını omzuma koydu. Şaşırtıcı bir şekilde Célie, Lou’nun saçlarını okşadı. Sadece bir kez. Basit bir teselli hareketi. Umut hareketi. Bu ânın olasılıksızlığı beni ürküttü, paramparça etti ve içim sıcak bir huzurla doldu. Dizlerimin bağı çözüldü. Bunu *gerçekten de* atlatacaktık. Hepimiz. Deveraux ve kız kardeşi —bir *tanrı*

* (Fr.) Şarkım —çn

ve tanrıça— biziñ tarafımızdayken Morgane'ın elleri bağlıydı. Tüm gücüne rağmen o bir insandı. Bu savaşı çıkarmayı ve kazanmayı düşünemezdi.

Nefes nefese ve hileklerini esneterek saf bir düşmanlıkla Deveraux'a baktı. "Kardeşin aptalın teki."

Bakışları donuklaştı ve Blaise ile Ansel'e tınel girişlerinden uzaklaşmalarını işaret etti. "Sabrımı sınıyorsun, aşkım. Fikrimi değiştirmeden hemen git. Geri alınabilecek şeyleri geri al. Bir daha da Louise'e zarar vermeye çalışma yoksa kız kardeşimin gazabı üzerinde olur — ve benim. Bu son uyarın."

Morgane yavaşça tünele doğru geriledi. Gözlerini yukarı çevirdi, geriye kalan son cadıların gözden kaybolmasını ve son avcıların da onları takip etmesini izledi. Deveraux gitmelerine izin verdi. Morgane başkaları izlerken asla teslim olmazdı. Şimdi ise oditoryum neredeyse boştu. Sadece biz kalmıştık — ve Manon. Gilles'in boş yüzüne bakarken kendininki de eşit derecede cansızdı. Lou ona yaklaşacakmış gibi duruyordu ama belini kavradım. *Henüz olmazdı.*

"Son uyarım," diye fısıldadı Morgane. "Tanrıça'nın gazabı." Ellerini kaldırdığında herkes gerildi ama o sadece alkışladı. Her alkışı boş oditoryumda yankılandı. Yüzünde gerçek anlamda korkutucu bir sırıtış belirdi. "Tebrikler, Louise. Oyunumuzda güçlü taşların var gibi görünüyor ama benim de olduğunu unutma. Beni yendin... şimdilik."

Lou sert bir şekilde yutkunarak Célie ve benden uzaklaştı. "Ben hiçbir zaman oyun oynamadım, *Maman*. Ben seni sevdim."

"Ah, hayatım. Sana sevginin seni zayıflattığını söylemedim mi?" Morgane geriye doğru bir adım atarken gözlerinden vahşi bir parıltı geçti. Artık tünele çok yakındı. Kaçmaya çok yakındı. Ansel endişeli bir ifadeyle yakınlarında duruyordu. İfadesi, kendi duygularımı yansıtıyordu. Fikrini değiştirmesi —onu yakalaması— için dua ederek Deveraux'a baktım ama kılını kıpırdatmadı. Tanrıçasının buyruğuna itaat ederek gideceğine güveniyordu. Ama ben güvenmiyordum. "Ama oyun henüz bitmedi. Sadece kurallar değişti."

Hepsi bu. Burada büyü kullanamam. Sana dokunamam ama..."

Niyetini çok geç fark ettim. Hepimiz çok geç fark etmiştik.

Kıkırdayarak, düşmüş bıçağını yerden kapığı gibi fırladı ve onu Ansel'in ensesine sapladı.

DÜNYANIN SONU

Lou

Dünya bir çığlıkla sona ermedi.

Bir nefesle sona erdi. Tek bir irkilmiş solukla. **Ve sonra.**

Hiçbir şey.

Sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

KARANTİK VE KADİM BİR ŞİY

Lou

Düşmesden izlemekten başka bir şey yapamadım.

İlk önce dizlerinin üzerine düştü –gözleri fal taşı gibi açılmıştı, boş bakıyordu– ve sonra da öne doğru yığıldı. Onu yakalayacak kimse yoktu, yüzünü mide bulandırıcı, nihai bir gümbürtüyle yere çarpmaktan alıkoyacak kimse yoktu. Bir daha kıpırdamadı.

Kan, onu kırmızı bir hale ile çevrelerken çınlayan sessizlik kulaklarını, aklını, *kalbini* doldurdu. Ayaklarını kıpırdamadı. Gözlerim kapanıp açılmadı. Sadece Ansel ve başının üst kısmı vardı, güzel uzuvları sanki... sanki yalnızca uyuyormuş gibi yanına serilmişti...

Saat gece yarısını gösterdiğinde, kalbine yakın tuttuğun bir adam ölecek.

Bir çığlık sessizliği deldi.

Benim çığlığım.

O zaman dünya tekrar dönmeye devam etti ve herkes bağıırıyor koşuyor, ayakları Ansel'in kanında kayıyordu...

Coco, Reid'in bıçaklarından biriyle kolunu yardı ve kendi **kanı** Ansel'in yüzüne döküldü. Onu Reid'in kucağında sırtüstü çevirip dudaklarını aralamaya çalıştılar. Baş geriye düştü. Teni çoktan rengini kaybetmişti. Onu ne kadar salladıklarının, ne kadar çok ağladıklarının bir önemi yoktu. O uyanmayacaktı.

"Ona yardım et!" Coco ayağa fırladı ve Claud'un paltosuna

yapıştı. Gözyaşları yüzünden süzülerek dokundukları her şeyi yakıyor, yerde kıvılcımı saçıyordu. Ve yine de akmaya devam ettiler. Şimdi neles neleseydi, artık onu sarsmıyordu, bunun yerine omuzlarını kavranmıştı. Ağır yakar gibi. Boğulur gibi. "Lütfen, lütfen, onu geri getir..."

Claud başını iki yana sallayarak Coco'nun ellerini nazikçe üzerinden çekti. "Üzgünüm. Müdahale edemem. O... öldü."

Öldü.

Ansel ölmüştü.

Öldü öldü öldü. Kelime etrafımda, içimde kati bir fısıltıyla yankılandı. *Ansel öldü.*

Coco yere çöktü ve gözyaşları daha yoğun, daha hızlı aktı. Alevler, erimiş çiçek yaprakları gibi onun etrafında kıvrıldı. Sıcak tadını çıkardım. Acının. Bu yer, bizden aldığı şey için yanacaktı. Cadıların hâlâ burada olduğunu umuyordum. Kırmızı yüzlü şeytanın ve arkadaşlarının henüz kaçmamış olduğunu umuyordum. Her parıldayan desene üfleyerek alevleri daha yüksek, daha sıcak yamaları için körükledim. Hepsi Ansel ile birlikte ölecekti. Her biri teker teker ölecekti.

Tünelin karanlığında bir kahkaha yankılandı.

Hemen ardından boğazımdan bir kükreme koptu. Jean Luc çürümüş olduğumu söylemişti ama bu doğru değildi. Büyü beni çürütmemişti. Parça parça olmuş bir ayna gibi çatlamama neden olmuştu. Büyünün her temasında camdaki o çatlaklar derinleşmişti. En ufak bir dokunuş onu parçalayabilirdi. O zaman onu bu konuda düzeltmemiştim. Bana neler olduğunu –hepimizin bildiği şeyleri– kabul etmek istememiştim. Ama şimdi...

"Onu seviyor muydun, Louise?" Morgane'in sesi karanlıkta yankılandı. "O güzel kahverengi gözlerdeki hayatın sönüşünü izledin mi?"

İşte şimdi paramparça olmuştum.

Işık büyük bir şiddetle tenimden her yöne yayılarak tüm tüneli aydınlattı. Duvarlar sallandı, tavan gazabımın altında çökerek çat-

ladı ve taş yağmaya başladı. Büyüyü daha da zorlayarak körü körüne desenlere asıldım. Tüneli onun başına yıkacaktım. Yaptığı şey için onu cezalandırmak uğruna yeri yarıp gökyüzünü alaşağı edecektim. Benim yaptığım şey için. Geçitteki bir boşlukta Morgane olduğu yerde donakaldı, dudakları şaşkınlıkla aralandı – zevkle. “Muhteşemsin,” diye fısıldadı. “*Nihayet*. Biraz eğlenebiliriz.”

Gözlerimi kapatarak başımı geriye attım, hepsinin hayatları parmaklarımın ucundaydı. Reid. Coco. Claud. Beau. Célie. Jean Luc. Manon. Her birinin ağırlığını tartarak, Morgane’inkiyle eşleşecek bir iplik aradım. Onun ölmesi gerekiyordu. Bedeli ne olursa olsun.

Ya karşılığında bir başkasının ölmesi gerekiyorsa? diye fısıldadı ses.

Varsın ölsün.

Ancak ben ipliği koparamadan bir beden bana çarptı. Gömleği kandan sıırıslam olmuştu. Beni duvara kıştırarak ellerimi başımın üstünde sabitlediğinde kanın tadını aldım. “Dur, Lou. Bunu yapma.”

“Bırak beni!” Yarı haykırıp yarı ağlayarak tüm gücümle Reid’e karşı koydum. Ansel’in kanını tükürdüm. “Benim yüzümden. Onu öldürdüm. Ona *değersiz* olduğunu söyledim... bir *hiç* olduğunu...”

Tünelin ağzında Claud, Beau ve Jean Luc, Coco’ya hâkim olmakta zorlanıyorlardı. Beni takip etmiş olmalıydı. Ölümcül ifadesine bakılırsa, annem için kafamdakine benzer bir son planlıyordu. Alevler arkasından gürledi.

Morgane’a döndüğümde ortadan kaybolmuştu.

“Bırak onu,” diye yalvardı Reid. Yüzü güzyaşları ve isle kaplıydı. “Bir şansın daha olacak. Gitmeliyiz yoksa bütün mağara tepemize inecek.”

Yenik bir ifadeyle kollarında durulduğumda sert bir nefes vererek beni göğsüne bastırdı. “Beni terk edemezsin. Anlıyor musun?” Yüzümü avucuna alarak başımı geriye doğru çekti ve beni sert bir şekilde öptü. Sesi hiddetliydi. Bakışlarıysa daha da hiddetli. Gözleri benimkileri delip geçerken öfke, ıstırap ve *korku* doluydular.

“Bunu tek başıma yapamazım. Eğer zihnine geri çekilirsen –büyüne– seni takip ederim, Lou.” O korkmuş gözleri yağlarla parlarken bent hafifçe salladı. “Seni o karanlığa kadar takip eder ve seni geri getiririm. Bent duyuyor musun? Sen nereye gidersen *ben de* oraya gideceğim.”

Oditoryuma baktım. Alevler artık Ansel’in cesedini geri alamayacağımız kadar yükselmişti. Burada yanacaktı. Bu pis, acınası mekân onun ölüsünün ateşe verileceği yer olacaktı. Acının gelmesini bekleyerek gözlerimi kapattım ama sadece boşluk hissi vardı. İçim oyulmuş gibi. Bomboştum. Reid’in ne dediği önemli değildi. Bu sefer beni geri getiremezdi.

O çukurdan karanlık ve kadim bir şey sıvışmıştı bir kere.

KADİM BÜYÜ

Lou

Öğleden sonra geç saatlerde, güneş ışığı tozlu pencereden sızarak Lëviathan'ın yemek salonundaki sıcak ahşabı ve kalın halıları aydınlatı. La Voisin ve Nicholina masanın karşısından bana bakıyorlardı. Bu sıradan, basit odaya ait durmuyorlardı. Yara izi dolu tenleri ve rahatsız edici gözleriyle, bir korku hikâyesinin sayfalarından kaçmış iki yaratığa benziyorlardı.

Bense onların korku hikâyelerini gerçek kılacaktım.

Hancı burada rahatsız edilmeyeceğimize dair bana güvence vermişti.

"Neredeydiniz?"

"Tüneller bizi ayırdı." La Voisin bakışlarıma ruhsuzca karşılık verdi. Diğerlerini hâlâ bulamamıştık. Blaise ve Claud yılmadan arassa da Liana, Terrance, Toulouse ve Thierry hâlâ kayıptı. Morgane'in onları öldürdüğünü varsaymışım. Umursayacak gücü kendimde bulamadım. "Kurukafa Balosu'na ulaştığımızda, Cosette orayı çoktan ateşe vermişti. Akrobalarımıza kaçmalarını söyledim."

"Gözyaşı denizi ve ateş gölü." Nicholina sandalyesinde ileri geri sallanıyordu. Gümüş gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Düşmanlarımızı boğarız cenaze ateşlerine."

"Yeğenim bana fikrini değiştirdiğini söyledi." La Voisin, diğerle-

nının beklediği tavernaya açılan kapıya doğru baktı. Bir kişi haric, hepsinin "Le Blanc Şatosu'na saldırmak istediğini söylüyor."

Nicholina'nın korkusuz bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Le Blanc Şatosu'na saldırmak isteniyorum. Orayı yakıp kül etmek istiyorum."

La Voisin kaşlarını kaldırdı. "Bunun planlarımı nasıl bozduğunun farkındasındır. Şato olmazsa, halkım evsiz kalır."

"Yeni bir ev inşa et. Kız kardeşlerimin külleri üzerine inşa et."

La Voisin'in gözlerinde tuhaf bir parıltı bellirdi. Tebessüm etti. "Eğer anlaşırsak... eğer anneni ve kız kardeşlerini atalarının eviyle beraber yakarsak... bu büyük problemi çözmez. Annenini yöntemleri çığırından çıkmış olsa da bizi hâlâ avlıyorlar. Kralliyet ailesi, hepimiz ölünceye dek durmayacak. Biz bunları konuşurken bile, Helene Labelle esir tutuluyor."

"Yani onları da öldüreceğiz." Sesim, kendi kulaklarıma bile içi boş geliyordu. "Hepsini öldüreceğiz."

La Voisin ve Nicholina birbirlerine baktı ve La Voisin'in gülümsemesi genişledi. Başıyla onaylayarak —sanki dile getirilmemiş bir testten geçmişim gibi— kara büyü kitabını pelerinininden çıkardı ve masaya koydu. "Ne kadar da... zalim."

Nicholina dişlerini yaladı.

"Ölüm istiyorlar," dedim basitçe. "Ben de onlara ölüm vereceğim."

La Voisin elini büyü kitabının üstüne koydu. "Bağlılığını takdir ediyorum, Louise ama böylesi bir başarıyı elde etmek dile kolay. Kral ve Chasseurler sayıca üstün ve Chasseurlerin Balisardaları oldukça tehlikeli. Morgane ise her şeyi bilir. Onun... tahtasında güçlü taşlar var."

Oyunumuzda güçlü taşların var gibi görünüyor ama benim de olduğunu unutma. Aynı deyişi kullanmasıyla kaşlarımı çattım.

"Seni Cesarine'de nasıl bulduğunu hiç merak etmedin mi?" La Voisin ayağa kalktı, Nicholina da onu takip etti. Huzursuzlanarak onlarla birlikte ayaklandım. Arkalarındaki kapı kapalı kaldı. Kilitli.

Ya da kendi kampına nasıl bir not soktuğunu? Troupe de Fortune ile seyahat ettiğini nereden bildiğini? Seni bu hana kadar nasıl takip ettiğini?”

“Her yerde casusları var,” diye fısıldadım.

“Evet.” La Voisin, masanın etrafında dönerken başıyla onayladı. Hareketsiz kalmak için savaştım. Kaçmayacaktım. Sinmeyecektim.

“Evet, var.” Neredeyse omzuma değecek mesafede durduğunda, hareket etmeyi bıraktı ve bana baktı. “Coco’yu seninle olan arkadaşlığı konusunda uyardım. Senden hoşlanmadığımı biliyordu. Seni benden korumak için her zaman çok dikkatliydi, nerede olduğun hakkında en ufak bir bilgi bile vermedi.” Başını yana yatırarak beni yırtıcı bir bakışla inceledi. “Chasseur’le evlendiğini duyunca panikledi. Bu haber onu dikkatsizleştirdi. Pervasızlaştırdı. Cesarine’e kadar onun izini takip ettik ve ne çıksa beğenirsin – sen de oradaydın. İki yıl arayışın ardından biz seni bulmuştuk.”

Sertçe yutkundum. “Biz mi?”

“Evet, Louise. Biz.”

O anda fırladım ama Nicholina kapının önünde belirdi. Mide bulandırıcı şekilde tanıdık bir hareketle beni duvara iterek insanüstü bir güçle ellerimi başımın üstüne çekti. Alnımı burnuna gömdüğümde sadece daha da yakınlaşarak boynuma nefesini verdi. Kanı tenime değdiği gibi tısladı ve çığlık attım. “Reid! REID! COCO!”

“Seni duyamazlar.” La Voisin, büyü kitabının sayfalarını çevirdi. “Kapıyı büyüledik.”

Dehşet içinde, Nicholina’nın burnunun tekrar eski yerine gelmesini izledim. “Bu fareler,” diye fısıldadı, zebani gibi sırıtarak. “Fareler, fareler, fareler. Bizi genç tutuyorlar, güçlü tutuyorlar.”

“Sen devamlı ne zırvalayıp duruyorsun? Fare mi yiyorsun?”

“Saçmalama.” Kıkırdadı ve burnunu benimkine sürttü. Kanı yüzümü yakmaya devam etti. Ondan –acıdan– kaçmaya çalışsam da beni mengene gibi sıkıştırmıştı. “Biz kalp yeriz.”

“Aman Tanrım.” Şiddetle öğürerek nefes nefese kaldım. “Gaby haklıydı. Ölülerinizi yiyorsunuz.”

La Voisin kalemini büyük kitabından kaldırmadı. "Sadece kalplerin. Kalp, bir kan cadısının gücünün merkezidir ve o güç, cadi öldükten sonra da var olmaya devam eder. Ölümlerin büyüye ihtiyacı yok. Ama bizim var." Sonra peletininden bir demet birkı çıkardı, her birini büyük kitabının yanına koydu ve tek tek isimlerini saydı. "Yanısama için yenibahar, kontrol için göznotu ve güzelayrat otu da" —onları incelemek için kurutulmuş yaprakları kaldırdı— "ruhsal yolculuk için."

Ruhsal yolculuk

Teyzenin çadırındaki o kitap neydi?

Kara büyü kitabı.

İçinde ne olduğunu biliyor musun?

Lanetler, beden ele geçirme, hastalık ve benzerleri. Sadece bir aptal teyzemi kızdırır.

Siktir.

"Bir engerek dişi," diye şakımaya başladı Nicholina, hâlâ piş piş bana bakarken. "Bir baykuş gözü."

La Voisin, otları, dişi, gözü masanın üzerinde ezerek toz hâline getirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Nicholina'nın karnına dizimi geçirdim ama daha da yakınlaşarak güldü. "Sana yardım etmeyi kabul ettim. Aynı şeyleri istiyoruz, biz..."

"Seni öldürmek, Morgane'ı öldürmekten daha kolay. Plan, seni La Mascarade des Crânes'e götürmekti ama sorun değil. Onun yerine seni Le Blanc Şatosu'na götüreceğiz."

Bileğini yarmasını, kanının bir kadehe akmasını dehşet içinde izledim. Tozu eklediğinde, kirli sıvıdan siyah bir duman bulutu yükseldi. "Öyleyse öldür beni," dedim boğazım düğümlenerek. "Ama... ama bunu yapma. Lütfen."

"Tanrıça'nın emriyle, Morgane artık seni avlayamaz. Seni iraden dışında bir şey yapmaya zorlayamaz. Ona isteyerek gitmelisin. Kendini isteyerek feda etmelisin. Kontrolü ele geçirmek için seni kanımla beslerdim ama bir düşmanın saf, katkısız kanı öldürür."

Yüzümdeki Nicholina'nın kanına, perişan hâldeki cildime işaret etti. "Neyse ki alternatif bir çözümüm var. Hepsi senin sayende, Louise. Kadim büyü'nün kuralları mutlak. Nicholina gibi saf olmayan bir ruh, saf olana dokunamaz. Kalbindeki bu karanlık... bizi çağırıyor."

Nicholina burnuma dokundu. "Güzel fare. Avcının tadına bakacağız. Öpücüğümüzü alacağız."

Ona dişlerimi gösterdim. "Sen hiçbir şey yapmayacaksın."

La Voisin, odanın bizim olduğumuz tarafına yürüyerek kadehi Nicholina'nın dudaklarına götürdü. O açgözlülükle içerken ellerini gevşetti ve ben de kapıya doğru koşarak ondan uzaklaştım...

La Voisin yaralı bileğimi yakaladı. Çığlık atarak kendimi çektim—Reid'in, Coco'nun, herhangi birinin beni duyması için çığlık atıyordum—ama saçımı yakaladı ve başımı geriye çekti. Ağzım açıldı. Siyah sıvı dudaklarıma dokunduğunda yere yığıldım ve dünyam karardı.

ŞER TUTUNACAK BİR DAL ARAR

Reid

Léviathan'daki masada karşımda otururken Deveraux'nun yüzü alışılmadık derecede asıktı. En azından *insandı*. Woodwose'un yüzü... rahatsız ediciydi. Başımı iki yana sallayarak bira bardağıma baktım. Bir saat önce dibini görmüştüm. Jean Luc bana bir tane daha getirdi. "İç hadi. Birazdan çıkmam gerekiyor. Kral bir saat içinde yeraltı mezarlığında olmamızı istiyor."

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Deveraux.

"Gerçeği." Yan masada kolunu Coco'ya sarmış olan Beau'yu başıyla selamlamadan önce kendi birasını kafasına dikti. Coco'nun gözleri kıpkırmızı ve şişmişti, boş bakışlarla elindeki şarap kadehiyle oynuyordu. Beau onu bir yudum almaya ikna etti. "Kral zaten hepinizin peşinde," diye devam etti Jean Luc. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Deveraux kaşlarını çattı. "Peki ya adamların? Senin bu işle alakandan bahsetmeyecekler mi?"

"Tam olarak nasıl bir alakam oldu peki?" Jean Luc'un gözleri kısıldı. "Bir aristokratın kızını kurtarmak için kötü bir durumdan yararlandım." Bardağını masaya vurdu ve ayağa kalkıp paltosunu düzeltti. "Yanlış anlamayın — biz müttefik değiliz. Ben dönene kadar gitmezseniz, hepinizi tutuklayıp üstüne de bir güzel uyku çekerim."

Deveraux sırtışını gizlemek için aşağı baktı. "Neden şimdi yapmıyorsun? Biz buradayız. Sen de öyle."

Jean Luc kaşlarını çatarak eğildi ve sesini alçalttı. "Beni buna pişman etme, ihtiyar. Orada gördüklerinden sonra, senin de yakıldığını görebiliyorum. Her cadıyı bekleyen kader budur. Senin bir farkın yok."

"Orada gördüklerinden sonra," diye düşündü Deveraux, hâlâ ırmaklarını incelerken, "sanıyorum aklında birçok soru vardır." Jean Luc tartışmak için ağzını açtığı anda Deveraux onu böldü. "Adamlarının kesin var. Hiç kuşkun olmasın. Onları cevaplamaya hazır mısın? Hepimizi Morgane'la aynı kefeye koymaya hazır mısın?"

"Ben..."

"Louise dün gece masum bir genç kadını kurtarmak için hayatını riske attı ve bunun için ağır bir bedel ödedi."

Hepsi aynı anda Celie'ye bakmak için döndü. Masada yanımda oturuyordu, bembeyaz kesilmişti ve titriyordu. La Mascarade des Crânes'den ayrıldığımızdan beri ağzını bıçak açmamıştı. Kibarca eve dönmesini önerdiğimde gözyaşlarına boğulmuştu. O zamandan beri bundan bir daha bahsetmedim. Yine de onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Bizimle kalamazdı. Ailesi endişelenmiş olmalıydı, öyle olmasa bile... çıkacağımız yol tehlikeliydi. Celie gibi biri için uygun değildi.

Deveraux ve Jean Luc'un bakışlarının altında kızarak ellerini kucığında birleştirdi. Yas elbisesi hâlâ toz toprak içindeydi. Ve başka bir şey. Kokuşmuş bir şey.

Orada ona ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Lou bana söylemeyi reddetmişti ve Ansel...

Aklım bu düşünceyi şiddetle reddetti.

"Celie en başında Louise yüzünden kaçırıldı," dedi Jean Luc. "Ve bu konuyu daha fazla tartışmam. Gitmeliyim. Celie" —ona elini uzattı, yüzü yumuşamıştı— "ayağa kalkabilir misin? Sana eve kadar eşlik edeceğim. Ailen bekliyor." Gözlerine taze gözyaşları dolsa da

cuları sildi. Omuzlarını dikletti ve tuttuğu elyle, ona uzanan eli tuttu. Jean Luc'la görmek için davranışa da son sanyede durup omuzunu tuttu. Bakışları anlayılmazdı. "Tunc kalbimde, sent bir daha görmemeyi umuyorum, Reid. Kallığı terk et. Gerçekten Louise ve Coco'yu da yanına al. Prensi al. Sadece." Derin bir iç çekerek arkasını döndü. "Kendine iyi bak."

Garp, can sıkıcı bir hisle İkinci kapıdan çıkışını izledi. Artık Celine'ye karşı arkadaşlıktan öte bir duygu beslemememe rağmen bu durum... tuhaftı. Jean Luc'la onu el ele görmek. Rahatsız ediciydi. Yine de onlara mutluluk diledim. Birden bu duyguyu tatmalıydı.

"O nasıl?" dedi Deveraux bir süre sonra. Kinse kimin kastettiğini sormadı. "Nerede o?"

Cevap vermek için acele etmeyerek tekrar birama göz attım. Ardi ardına büyük yudumlar aldıktan sonra ağzımı sildim. "La Voisin ve Nicholina ile yemek odasında. Onlar... plan yapıyorlar."

"La Voisin mi? Nicholina mı?" Deveraux, dehşete kapılmış bir ifadeyle bir Coco'ya bir bana baktı. "Bunlar bizi tünellerde terk eden kadınlar, değil mi? Lou onlarla ne planlıyor?"

Coco şarabından kafasını kaldırmadı. "Lou, Le Blanc Şatosu'na saldırmak istiyor. Kaçtığımızdan beri tek bahsettiği şey bu. Morgane'ı öldürmesi gerektiğini söylüyor."

"Amanın." Deveraux'nun gözleri irileşti ve derin bir nefes verdi. "Amanın, amanın, amanın. İtiraf etmeliyim ki bu... tedirgin edici."

Coco'nun eli bardağını sıkıca kavradı. Aniden başını kaldırdı, gözleri kelimelere dökülmeyen duygularla yanıp tutuşuyordu. "Neden? Hepimiz intikam istiyoruz. O da bizi oraya götürmek için gerekli adımları atıyor."

Deveraux bir sonraki sözlerini dikkatlice seçmiş gibi görünüyordu. "Bu gibi düşünceler hayatlarınıza çok karanlık bir şeyi davet edebilir, Cosette. Gerçekten çok karanlık bir şeyi. Şer her zaman tutunacak bir dal arar. Ona bunu kendi elimizle uzatmamalıyız."

Bardağının sapı Coco'nun parmakları arasında parçalandı ve masaya düşen bir gözyaşı cızırdadı. "Onu bir *mum* gibi söndür-

dü. Sen de oradaydın. Sen de gördün. Ve o... o..." Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için gözlerini kapadı. Onları tekrar açtığında neredeyse siyaha dönmüşlerdi. Beau onu ruhsuz bir yüz ifadesiyle izledi. Duygusuz. Boş. "O hepimizden iyiydi. Şer burada bir daldan fazlasına sahip, Claud – sayende. Dün gece onu salıverdın. Onu serbest bıraktın. Şimdi ise hepimiz sonuçlarına katlanmak zorundayız."

Yemek odasının kapısı açıldı ve Lou dışarı çıktı. Gözleri benimkiyle buluştuğunda sırttı ve bana doğru ilerledi. Kaşlarımı çattım. Bu sırtışı en son gördüğümde...

Tek kelime etmeden beni tutkulu bir öpücükle esir aldı.